

USA TODAY ÇOKSATANI

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

ELLE COSIMANO

FINLAY

"Gizem ve romantik
komedinin harika
bir karışımı."

—ALI HAZELWOOD

DONOVAN

HERKESİ

YERE SERİYOR

FINLAY DONOVAN,

BU İŞİN KİTABINI YAZIYOR...

Finlay Donovan –bir kez daha– üzerinde çalıştığı romanını bitirmek ve iki çocuklu bekâr bir anne olarak hayatını idame ettirmek için mücadele etmekteydi. İşin iyi tarafı, bakıcısı ve sırdaşı Vero’ya güvenmekteydi ve son zamanlarda karşılaştığı tek ceset, kızının akvaryumundaki balığıydı.

İşin o kadar da iyi olmayan tarafı ise, birileri eski kocası Steven’ın ortadan kaybolmasını istiyordu. Kalıcı olarak. Steven her ne olursa olsun iyi bir babaydı ama onu kurtarmak Vero’yu orta sınıf bir anne kılığına girmiş, kiralık katil kadınlarla dolu bir tavşan deliğine düşürecek ve Rus mafyasıyla istemediği kadar içli dışlı olmasına neden olacaktı.

Bu sırada Vero’nun da sırları vardı ve Dedektif Nick Anthony onun hayatında tekrar bir yer edinmeye kararlı görünüyordu. Seksi bir polis olabilirdi ama Finlay’ın ilk önceliği ailesinin denizin dibini boylayıp balıklara yem olmasını engellemekti... ve bu birkaç yasayı esnetmek anlamına geliyorsa, öyle de olacaktı.

Bir sonraki kitabının son teslim tarihi yaklaşırken ve hayatta tutması gereken eski bir kocası varken, Finlay ipin ucunu kaçırmak üzereydi. Tek umudu ise ipin ucunda son bir ilmik olmamasıydı...

“İsyankâr...” —KIRKUS REVIEWS

"Cosimano, ilk romanının mükemmeliğini devam ettirmesinin zorluğu göz önüne alındığında, olağanüstü bir iş çıkarıyor."

—KIRKUS REVIEWS

"Cosimano, *Finlay Donovan: Cinayetin Kitabı*'nın üzerine, bekâr ebeveynliğin açtığı dertlerin cinayete teşebbüs kadar riskli olduğu bir başka heyecan verici macera inşa ediyor. Zekice, ustaca yazılmış bir devam kitabı." —BOOKLIST

"Oldukça ilginç... çok eğlenceli. Tuhaf, sıradışı gizemlerin hayranları Finlay'in yeni maceralarının devamını merakla bekleyecek."

—PUBLISHERS WEEKLY

"*Finlay Donovan: Cinayetin Kitabı*, 2021 yılında çok eğlenceli bir sürpriz olmuştu ve *Finlay Donovan Herkesi Yere Seriyor* da en az ilk kitabı kadar muhteşem ve komik." —POPSUGAR

"Cosimano, Janet Evanovich'in ilk (ve en iyi) romanları gibi gerilim türünü ve mizahı ustalıkla birleştiriyor ve üstkurmaca bir dokunuşla tamamlıyor." —NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

"Elle Cosimano; fazlasıyla iyi kurgulanmış, gerilim dolu, hem kusurlu hem de inandırıcı birçok renkli karakterle donatılmış, çarpık ve komik bir hikâye anlatıyor. Elinizden bırakamayacağınız bu roman, dertlerinize deva olacak." —MYSTERY SCENE MAGAZINE

FINLAY DONOVAN

HERKESİ YERE SERİYOR

İçin Övgüler

"Finlay Donovan serisi tek kelimeyle muhteşem ve her zamanki gibi keyifli! Her şeye bayılıyorum; mizahına, tuhaf olay örgüsüne, gizemlerine ve hepsinden önemlisi karakterlerine... Elle Cosimano'nun kitapları gizem ve romantik komedinin harika bir karışımı ve Finlay'ı gittiği her yerde takip etmeye hazırım!"

—ALI HAZELWOOD

"Baştan sona zekice tasarlanmış, heyecanlı bir yolculuk! Finlay Donovan'ın peşinden her yere gelirim."

—RACHEL LYNN SOLOMON

"Komik, zekice, ters köşelerle dolu ve şaşırtıcı bir seri."

—MEGAN MIRANDA

"Finlay Donovan serisi öngörülemez, eğlenceli, komik, elinizden düşüremeyeceğiniz bir kurgu."

—GWENDA BOND

"Finlay Donovan mükemmel bir 21. yüzyıl karakteri, ona bayılıyorum." —SOPHIE COUSENS

Finlay Donovan Herkesi Yere Seriyor
Özgün Adı | *Finlay Donovan Knocks 'Em Dead*
Elle Casimano

Yabancı Yayınları | 507

Yayın Yönetmeni | Selin Kurugöl
Redaksiyon | Berke Kılıç
Düzelti | Büşra Uyar
Grafik Uygulama | Aslıhan Kopuz

1*Baskı, Ağustos 2024, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-22-9

Düzenleme
Ny.ozlem

© Elle Casimano, 2022
© Yabancı Yayınları, 2024
Türkçe Çeviri © Beril Tüccarbaşoğlu Uğur, 2024

Sertifika No: 63989

Bu eserin yayın hakları AnatoliaLit Telif ve Tercümanlık Hizmetleri Ltd. Şti.
aracılığıyla satın alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi
35/1 38 Kadıköy/İstanbul -*Tel: (0216) 541 03 26
www.ithakiyayingrubu.com – info@yabanciyayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

ELLE COSIMANO

FINLAY DONOVAN

HERKESİ YERE SERİYOR

Çeviren
Beril Tüccarbaşioğlu Uğur

Ninova

2002 June Bug annelerine

1. BÖLÜM

CHRISTOPHER ÖLDÜ. ONU gün ağardıktan hemen sonra pörtlemiş gözleri ve donuk bakışlarıyla suyun yüzeyinde dalgalanırken buldular. Elimi vicdanıma koyup daha önce kimseyi öldürmediğimi söyleyemesem de bu ölümden yüzde yüz sorumlu olduğumu inkâr etmenin anlamı yoktu.

"Senin suçun değil." Vero bana cesaret vermek istercesine uzun, siyah kazağımın üzerinden kolumu sıktı. Giyecek daha uygun bir kıyafetim yoktu; neticede her sabah belki bugün bir cenazeye katılmam gerekir diye uyanmıyordum. Ama çocuklarımla genç ve ultra modern bakıcısı nereden bulup buluşturduysa üzerine kalçalarına cuk oturan bir pantolonla ünlü bir tasarımcıya ait bir bluz geçirivermişti. Saçlarına süper havalı bir model vermeyi de ihmal etmemişti. Bana yorgun bir gülümsemeyle baktı. "Bilerek yapmadın."

Diğer yanımdaki kızımın kuş kadar eli avucumun içindeydi ve ağlamaktan gözleri kızarmıştı.

"Talimatları karınca duası gibi yazmışlar," diye fısıldadı Vero. "Senin yaşında biri yakın gözlüğü olmadan..."

"Daha otuz bir yaşıdayım."

"Ben de onu diyorum ya işte. Bu yaşta o bit kadar yazıları nasıl okuyacaksın? Miktarı yanlış görüp fazla kaçırdın tabii."

"Acıkmış gibiydi." Bu bahane bana bile saçma geldi. Ama ne zaman kızımın odasına girsem Christopher o yusuvarlak ve yalvaran gözleriyle akvaryumundan beni izliyordu.

“Biliyorum.” Vero omzuma vururken bolca parlatıcı sürdüğü dudaklarını büzdü. “Sen elinden geleni yaptın, Finn.”

Kızımın Japon balığı bulanık suda sürüklenirken şiş karnını adeta beni suçlar gibi gözüme gözüme sokuyordu. Christopher, babasının Delia’ya armağanıydı. Gerçi Steven’in o balığı sırf beni sinir etmek için aldığından emindim. Zaten işim başımdan aşkinken sorumluluklarıma bir yenisini ekleyerek onların altında ezilmemi keyifle izleyecek ve velayet davasında çuvalladığım tüm konuları bir bir yüzüme vuracaktı. Beni gayrimenkul danışmanımız için terk edip onunla nişanlandığından beri yetersizliği kanıtlamaya çalışıyordu. Bunu bir yarış hâline getirmişti ve Theresa’yla ayrıldıktan sonra işler daha da kötüleşmişti. Eski kocama yazarlıktan kazandığım mütevazı gelirle çocuklarıma ve onların evcil hayvanına bakabileceğimi kanıtlamak için o balığı hayatta tutmaya çok kararlıydım. Delia, Zach ve Christopher’a tek başıma yetebileceğimi ispatlamak istiyordum. En azından Vero’nun yardımıyla.

Gelgelelim Christopher benim sorumluluğumdaki birinci ayını bile tamamlayamamıştı. Zach beni babasına ispiyonlayacak yaşta değildi ama Delia kendi hayatı söz konusu olsa bile sır saklayamazdı. Kaçarı yoktu, Steven, Christopher’ın ölümünü öğrenecekti. Bunu şeytani bir keyifle malın gözü boşanma avukatına yetiştirecek ve muhtemelen mahkemede aleyhimde kullanacaktı. *İki numaralı delil torbasındaki balığı izninizle mahkemeye kanıt olarak sunuyorum, Sayın Hâkim. Eski karımın evinde üç hafta bile dayanamadan ters döndü. Bu kadının çocuklarımıza layığıyla bakamayacağı ortada, Sayın Hâkim.*

Steven’in son bir ay içinde benim himayemdeyken ölen *insanla* (ve Vero’yla onu nereye gömdüğümüzle) ilgili bilgisi olsaydı muhtemelen kalp krizi geçirirdi ki, Vero onu gerçekten öldürme planları yapmaya başlamadan önce, bu olasılığı keyifle hesaplıyordu. Bir ay önce, Patricia Mickler denen kadın kalabalık bir sandviççide temsilcimle yeni kitabım hakkında konuştuklarıma kulak misafiri olup bana kocasını öldürmem için elli bin dolar

teklif etmişti. Söz konusu koca korkunç bir adamdı ve sonradan Rus mafyası için para akladığı da ortaya çıkmıştı. Harris'in minivanımda ilaçlı bir hâldeyken ölmesi tamamen bir kazaydı, onu ben öldürmemiştim ama karısını buna bir türlü inandıramamıştım. Beni, kocası aynı ürkünç çetenin tetikçiliğini yapan arkadaşı Irina'ya tavsiye etmişti. Irina'nın kocasının ölümü de kazaydı. Ne var ki, iki kadın da bana minnetlerini yüklü miktarda nakit parayla ifade etmişti. Size hayatımdaki kargaşanın boyutuyla ilgili minik bir ipucu daha vermem gerekirse, biri bu tür mevzuların konuşulduğu bir internet sitesine, eski kocamı para için öldürecek bir kiralık katil aradığını duyuran bir ilan vermişti.

Vero yeşil, plastik akvaryum kepçesini bana uzattı. "Önce bir şeyler söylemek ister misin?"

Zach tombul bacaklarıyla tay tay yürüyerek akvaryumun yanına geldi. Siyah tişörtünün altından bezinin fırırlı kenarları görünüyordu. Yapış yapış parmaklarıyla şifonyerin kenarına tutunup kâseyi görmek için parmak ucuna yükseldi. Parmağını cama uzatırken çenesinden salyalar süzülüyordu. Delia kesik kesik soluyarak ve sümükleri orada biriktiği için pırl pırl parlayan üstdudağıyla bana beklenti dolu gözlerle baktı. Kepçeyi Vero'dan aldım. "Ne diyeceğim?" diye fısıldadım.

Beni akvaryuma doğru ittirdi. "Merhumla ilgili güzel bir şeyler söyle işte."

Kepçeyi göğsüme bastırdım ve sabah uyanıp balığını akvaryumunda bir Cheerio gibi yüzerken bulduğundan beri isteri krizi geçiren beş yaşındaki kızımı rahatlatmak için kelimeleri bulmaya çalıştım. Yahu, ben bir yazardım. Hayatım kelimeleri yan yana dizerek kazanıyordum. Bu iş benim için çocuk oyuncağı olmalıydı. Ama Christopher'a her bakışında eski kocamın yüzü gözümün önüne geliyordu. Steven'ı öldürmek istediğim için değil. Yani evet, onu öldürmek istediğim günler olmuştu. Bazen. Ya da çoğu zaman. Daha net konuşmam gerekirse, her ağzını açtığı anda. Ama ne kadar beni gayrimenkul danışmanımız için terk ettiğinden beri çekişmeli bir ilişkimiz olursa olsun, Steven ço-

cuklanımı seviyordu ve onlar da babalarını seviyordu. Delia'yla Zach'e zarar verecek hiçbir şey yapmazdım.

Biri Steven'ın ölmesini istiyordu ve bu kişi ben değildim.

"Christopher hakkında ne söyleyebilirim? Durun, bir düşün-
neyim..." Yardım beklercesine dönüp Vero'ya baktım. Devam
etmemi işaret ederken dudaklarının kenarları seğirdi. "O çok iyi
bir balıktı. Hepimiz için iyi ve sadık bir dosttu ve..."

Küçük bir el sertçe taytımı çekiştirdi. "Gülümseyişinden
bahset," dedi Delia burnunu siyah jimnastik tulumunun koluna
silerek. "Ağzından baloncuklar çıkarmasını anlat." Bana soku-
lup yüzünü kazağımın kıvrımlarına gömdü. Zach'in minik alnı
kaygıyla kırıştı. Neyse ki, olanları anlamayacak kadar küçüktü.
Delia'nın söylediklerini tekrarlayıp kepçeyi akvaryuma daldır-
dım ve Christopher'ı sudan çıkardım.

Büyük bir ağırbaşlılıkla koridorun sonundaki banyoya doğ-
ru ilerlerken Delia bacağıma yapıştı. Vero kalçasına yerleştirdi-
ği Zach'le cenaze kortejinin arkasından yürüyordu. Kapağı açık
duran klozetin etrafına toplandık ve Christopher'ı suya atarken
ona son kez saygılarımızı sunduk.

Tam sifonu çekecektim ki Delia koluma yapıştı. "Anne, dur!"

"Hayatım, bunu yapmak zorundayız. Christopher tuvalette
kalamaz."

"Ama neden?" diye inledi.

"Çünkü..." Vero'ya yalvaran gözlerle baktım. *Bebeğinizi Bek-
lerken Sizi Neler Bekler*'in sayfaları arasında böyle bir bilgi yoktu.
Belki de yayınevinden paramın iadesini talep etmeliydim.

"Çünkü," diye atıldı Vero, "Christopher orada kalırsa kokar
ve..." Ayağına bastım.

"Ama onu bir daha hiç göremeyeceğim," diye ağladı Delia.

Burnunda beliren minik baloncuğu kazağımın koluyla sil-
dim. "Anılarımız bizimle kalacak." Instagram'da *sevimlijaponba-
lıkları* hashtagiyle paylaştırdığı düzinelerce fotoğrafı da unutma-
malıydık.

"Acaba evcil hayvan mağazasından bir tane daha mı alsak?"

Ona engel olmama fırsat kalmadan bu sözler Vero'nun ağzından çıkıverdi. Delia bir ağlama krizine tutuldu. Zach'in altdudağı titremeye başladı.

"Başka balık istemem!" diye cıyıkladı Delia. "Christopher başkaydı!"

"Kesinlikle katılıyorum," dedim ikisinin ulumaları arasında sesimi duyurabilmek için. "Başka bir balık Christopher'ın yerini tutamaz. Şimdi sizleri onun anısına bir dakikalık saygı duruşuna davet ediyorum."

Delia dudaklarını birbirine bastırdı. Banyoda çocukların kesik hıçkırıklarından başka çıt çıkmıyordu. Başımı önüme eğdim ve Vero da dirseğimi kaburgalarına geçirmemle birlikte beni taklit etti. Sifon koluna elimi uzatmadan önce bir dakika bekledim. Delia bu kez bana engel olmaya çalışmadı. Turuncu pullar tuvalete dolan suyla birlikte bir girdaba dönüştü ve Christopher gözden kayboldu.

Vero, Delia'nın gözyaşlarıyla ıslanan diken saçlarını usulca okşadı. "Gel, Dee. Sana kurabiye yapayım."

"Çok yapma," diye hatırlattım. Annem bir orduyu doyuracak büyüklükte bir hindi pişiriyordu ve çocukların iştahını kapatacak bir şey yaparsam beni öldürürdü.

Vero onu kucakladığı gibi aşağı götürürken Zach çığlığı bastı. Geride kalan Delia son kez tuvalete baktıktan sonra peşlerine takıldı.

Banyonun ışığını kapatacağım sırada duraksadım. Gidip sifonu bir kere daha çektim. Zira dünyanın en şanslı insanı sayılmam ve ölülerin hortlamayacağına inanacak kadar saf değilim.

2. BÖLÜM

BİR SAAT SONRA, Vero'yla Delia ve Zach'i çocuk koltuklarına oturtup emniyet kemerlerini bağladık. Vero delilleri ortadan kaldırmak için yanaklarındaki kurabiye kırıntılarını silerken ben iki küçük valizi minivanın arkasına koyup bagaj kapağını kapattım.

"Bavullar ne iş?" diye sordu Vero.

"Steven sabah bir e-posta atmış. Yeni evine taşınmış ve hafta sonu çocukları almak istiyor." Fauquier Bölgesi'nde kiraladığı restore edilmiş çiftlik evinin fotoğraflarını yollamıştı. Çocukların yatak odalarıyla oyuncakları hazırdu ve mutfak dolapları ağzına kadar doluydu. CC'ye avukatı Guy'ı koymayı unutmamış, Guy da ikimize birden cevap vererek Steven'ı *çocuklar için mükemmel bir yer* bulduğu için tebrik etmişti. Bunun avukatlık dilindeki anlamı *buna karşı çıkacak yasal bir dayanağın yok* idi.

Eski nişanlısı tutuklandığından beri çocukları Steven'ın çiftliğinden uzak tutmak zor olmamıştı. Orada gömülü beş cesedin bulunmasından ve Theresa Hall'un soruşturmayaya dahil olmasından sonra Steven nişanı bozmuştu. Birkaç saat içinde Theresa'nın evini boşaltmıştı ve o zamandan beri çiftliğindeki satış konteynerinin kanepesinde uyuyordu. Avukatının da onayıyla, yeniden yerleşik bir düzen kurana dek çocukların yatılı misafirliklerini askıya alma kararı almıştı. Ama onlar Vero'yla benim bildiklerimi bilmiyordu. Biri internetteki bir sohbet sitesinde Steven Donovan'ın ortadan kaldırılması karşılığında yüz bin doları gözden çıkaracağını bildiren bir ilan paylaşmıştı.

Vero'yla anladığımız kadarıyla bu forum bir anne destek grubu kisvesi altında kocaları, patronları ve sevgilileriyle ilgili atıp tutmaya ihtiyaç duyan yüzlerce orta yaşlı kadın için kurulmuş bir iç dökme platformuydu. Görünüşe bakılırsa, aynı zamanda da bazıları için onlardan ilelebet kurtulmanın bir yoluydu.

Vero minivanın sürgülü kapısını çocukların üzerine kapatırken gözlerini kocaman açtı. "Onunla kalmalarına izin vermeyeceksin herhalde?"

"Yok canım. Bizimkileri arayıp çocuklar onlarda kalabilir mi diye sordum. Sonra Steven'a bu hafta sonu için başka planları olduğunu yazdım."

Vero hınzırca sırtıp ön koltuğa yerleşti. Tek kaşını oynatarak komplocu bir tavırla fısıldadı. "Çocuklar üç gün yok mu yani? Hafta sonu Julian'ı eve atacaksan birkaç gün kuzenimde kalırım."

Julian'ı bizim evin mutfağında ya da yatak odamda hayal edince yüzüm yanmaya başladı. Utançla dikiz aynasına göz attım. Ama Zach'in başı araba koltuğunun kenarına düşmüştü ve Delia'nın ağlamaktan kızaran gözleri kapanıyordu. "Gönül eğlendirecek zamanım yok." Görüştüğüm çekici hukuk öğrencisiyle hafta sonunu baş başa geçirme fikri ne kadar cazip gelse de daha önemli işlerim vardı. "O iş teklifini kimin paylaştığını bulmalıyım. Kimsenin Steven'ı öldürmeye çalışmadığından emin olmadan çocukları hafta sonları ona yollayamam." Bu da yetmezmiş gibi, pazartesi sabahı saat dokuzda temsilcimle görüşmem vardı.

Kontağı çevirdim ve motor çalışmadan önce bir iki kez öksürür gibi homurdanınca yüzümü buruşturdum.

Vero bezgin bir ses çıkardı. "Pazartesi araba alışverişine çıkıyoruz."

"Bunun nesi var? Kuzenin daha yeni tamir etti."

"Hayır. Ramón sadece biraz daha idare etsin diye yaralarını sardı. Kabul et, senin arabanın miadı çoktan doldu."

Eski Dodge Caravan'ı geri vitesine taktım ve bahçe yolundan

sokağa çıkarken en azından önemli parçalarının düşmemesi için dua ettim. “Şimdilik yeni bir arabaya param yetmez. Steven’la avukatı tüm masraflarımı yakından inceliyor.”

“Forumdaki işi kabul edersen her şeye yetecek kadar paran olur. Yüz binle altına şöyle fiyakalı bir araba çekersin.”

“Para için eski kocamı öldürmeyeceğiz,” diye fısıldadım arka kade uyuyan çocuklarıma göz atarak.

“Sence avukatı için ne kadar verirler?” diye sordu Vero. Ona ters bir bakış fırlatınca “Sakin ol, şakaydı,” dedi. “Ama hazırda dağ dayanmaz. Sylvia’nın yazdığını sandığı kitaba başlasan iyi olur.”

“Biliyorum. Başlayacağım.” Temsilcim Sylvia Barr, sözümona bir ay önce başladığım ve yayıncımın sene bitmeden teslim etmemi beklediği romanın örnek sayfaları için ensemde boza pişiriyordu. “Bu hafta sonu kitabım üzerinde çalışacağım. Kütüphaneye gideceğim.” Vero’yla bölgemizin yerel kütüphane sisteminin yaklaşık bir düzine şubesi arasında sırayla mekik dokuyup, forumdaki işi kabul eden var mı diye bakmak için bilgisayarlarını kullandığımızda mutlaka arama geçmişimizi siliyorduk. Bir ay sorunsuz geçmişti ama bu, birinin çocukları babasını öldürmek istediği gerçeğini değiştirmiyordu. Steven kendi yerine taşındığına göre artık çocukları ona yollamamak için bir bahanem de kalmamıştı. Gerekirse tüm hafta sonunu kütüphanede geçirecektim. İlanı kimin verdiğini bulana kadar o kadın sitesini didik didik edecektim. Steven’ın küçümsediği ya da kızdırdığı sayısız kadından biriydi şüphesiz. Şüpheli şahsı bulduğumda polise isimsiz bir ihbarda bulunacaktım ve bu badireyi de böyle atlatacağımızı umuyordum.

“Yardıma gelebilirim,” diye teklif etti Vero iki yanı ağaçlık yola bağlandığımızda.

“İkimiz de hafta sonumuzu harcamayalım. Senin ateşli bir randevun yok mu?”

“Ay, lütfen. Sen ikimizin yerine de yaramazlık yapıyorsun.”

Gözümü yoldan ayırıp ona baktım. Vero üstüme başıma çe-

kidüzen verip daha sık dışarı çıkmam için beni teşvik ediyordu. Ama bugünlerde evde giderek daha çok vakit geçiriyordu. Halk eğitim merkezindeki derslerinin olmadığı günlerde benimle ve çocuklarla evde kalıyordu ve pijamalarımızla film izliyorduk. "Ara sıra dışarı çıksan senin de hayatına renk gelirdi."

Gözlerini devirdi.

"Makroekonomideki Todd'a ne oldu?"

"Mikroekonomi," diye düzeltti *mikroyu* vurgulayarak. "Sevgilinle oynamak için benden kurtulmaya çalışıyorsan açıkça söyle. Hafta sonunu kuzenimle maç seyrederek geçiririm daha iyi."

Vero'ya bakayım derken direksiyonu biraz fazla kırıncı araba sarsıldı ve yan şeritteki adam bize korna çaldı. "Hani teyzen hasta diye sizinkiler bu Şükran Günü'nü birlikte geçirmeyecekti?"

"Teyzem gerçekten hasta. Annem ona bakıyor." Vero'nun kuzeniyle yakın olduğunu biliyordum. Bize taşınmadan önce onun kanepesinde uyuyordu. Ama ailesiyle ilgili diğer konularda karakterine hiç uymayan bir şekilde sessiz kalmayı yeğliyordu. Bizimle yaşadığı bir aydır ailesi ev telefonundan hiç aramamıştı ve annesiyle teyzesi burnumuzun dibindeki Maryland'de oturmasına rağmen bildiğim kadarıyla Vero onları bir kere bile ziyaret etmemişti.

"Ramón evdeyse yemeği neden onunla yemiyorsun?"

Vero keyifsiz bir kahkaha attı. "Onun ev yemeği anlayışı marketten alınmış peynirli makarna. Hem tatili sizinle geçirmeyi yeğlerim." Yüzünü cama döndü. Benden bir şeyler gizlediği hissinden kurtulamasam da annemle babamın oturduğu mahalleye girince daha fazla üstelememeye karar verdim. Vero kendini hazır hissettiğinde nasıl olsa bana açılırdı. Aile mevzuları hassas konulardı. Bunu en iyi benim bilmem lazımdı.

Bizimkiler hâlâ Georgia'yla beni büyüttükleri evde oturuyorlardı. Burke'ün eskiden nispeten sessiz banliyölerinden birinde, kolonyal mimaride inşa edilmiş, tuğla ön cephe ve iki katlı bir yapıydı. Bahçe yoluna girdiğimizde annem sokak kapısını açtı. BÜYÜKANNELERİN ELİNDEN HER İŞ GELİR sloganlı önlüğü yağ ve

una bulanmıştı. Çocukları uyandırıp içeri götürdüm. Tüm evi mis gibi kızarmış hindi kokusu sarmıştı. Yılda beş gün annemlere bu kadar yakın oturduğuma şükrediyordum. Ya öteki üç yüz altmış gün? Belki o kadar da etmiyordum.

Annem Delia'yı öpmek için holde sıkıştırdığında saçlarına bakıp kaşlarını çattı. Yapışkan bant ve makas olayından beri kısa, diken saçları en az iki buçuk santim uzamıştı. Vero onları yana tarayıp pembe firketelerle tutturmuştu. "Aman ne kadar büyümüş! Kocaman kız olmuş! Sanki aylardır görüşmüyoruz!"

"Çocukları daha geçen hafta gördün, anne." Bir kolumda bebek bezi çantası, diğesinde balkabaklı turtayla Zach'i annemin bana uzanan ellerine tutuşturdum. Annem Zach'in yanağındaki çikolata lekesini sildi ve torununu öptüğünde kaşlarını çattı. Suratını buruşturarak bez çantasına uzandı.

"Kusura bakma. Çıkmadan altını değiştirdim ama trafiğe takıldık."

Georgia birasıyla bizi karşılamaya geldi. Annem gözlerini devirip onu Tanrı'ya havale etti. "Ne?" diye sordu Georgia tüm masumiyetiyle. "Saat beş oldu."

"Belki Vatikan'da olmuştur," diye söylendi annem. Ama Vero'nun iki küçük, tekerlekli valizi eşikten atlattığını görünce gözleri parladı. "Vero, hayatım. İyi ki geldin. Seni gördüğüme çok memnun oldum." Zach'in üzerinden sarılmaya çalışmaları oğlumu pek eğlendirmiş olacak ki kıkır kıkır güldü.

"Hayatta kaçırmazdım."

"Bavulları şuraya bırak." Annem merdivenin dibini işaret edip kapıyı kapattı.

"Ne haber, Vero? Şükran Günü'n... Ahhh!" Delia'nın üzerine atlayıp bacaklarını gövdesine dolamasıyla Georgia'nın nefesi kesildi.

"Georgia teyze, haftaya okuluma gelecek misin? İş Günü var."

"Nedir o?"

"Meslek Tanıtım Günü," diye açıkladım turtayı holdeki sehpa bırakıp paltomu çıkarırken.

Delia parmak ucunda zıpladı. "Arkadaşlarıma senin polis olduğunu söyledim. Hepsi tabancanı görmek istiyor."

Georgia, Delia'nın saçlarını karıştırdığında pembe firketelerden biri düştü. "Annenle konuşur, bir şeyler ayarlarız. Hadi, git dedeni bul. Yoksa kurabiyelerin hepsini yiyecek." Delia babamın avaz avaz maç dinlediği salona koştu. Georgia bira şişesini şerefimize kaldırdı. Ama şişeyi ağzına götüremeden önce, annem Zach'i resmen kucağına attı. Neyse ki Georgia'nın polis refleksi devreye girdi de kazağından aşağı kayan Zach'i serbest eliyle son anda yakaladı.

"Misafir odasında altını değiştirebilirsin," dedi annem bez çantasını ablamın ayaklarının dibine fırlatarak.

Georgia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Vero ellerini kaldırarak geri geri yürüdü. "Bana hiç bakma. Bugün izinliyim." Salona gidip babamın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra kendini yanına, kanepeye attı.

Georgia havayı koklayıp suratını buruşturarak Zach'i güldürdü. "Al hadi, Finn. Ben alt değiştirmekten ne anlarım?" Zach'i bana uzattı. Bomba imha ederken daha rahat görüldüğünden emindim.

Zach'i kucaklamak yerine elinden bira şişesini alıp bez çantasını omzuna astım. "Teçhizat çantası gibi hayal et," dedim sırtına cesaret veren bir şaplak atarken.

Georgia bez çantasına baktı ve dudakları ismimi söyleyecekmiş gibi kıvrıldı. Hiç aldırmadım. Birasından bir fırt çekip tereyağlı tatlı patates kokusunu takip ederek mutfağa yöneldim. Mutfak masasına oturdum, gözlerimi kapatıp şu birkaç dakikalık huzur ânının tadını çıkararak biramı yudumladım.

Biri önüme *güm* diye bir şey koyunca tek gözümü açtım. Masada koca bir kâse dolusu yeşil fasulye duruyordu. "Ben etin üzerine yağ gezdirirken sen de şunları hallet," dedi annem fırın eldivenlerini takarak. İç çekip biramı bıraktım, annemse hindiyi fırından çıkarmaya gitti.

"Kitabın ne âlemde?"

“İyi gidiyor,” diye yalan attım.

Annem fırın tepsisine dolan et suyunu hindinin üzerinde gezdirirken soru soran bakışlarını yüzümde dolaştırdı. “Paranı verdiler mi?”

“Yarısını. Kalanını bitirince alacağım.” *Eğer bitirebilirim.*

“Aldığın kadıyla yatırım yap. Ne olur ne olmaz.”

“Ne demek o?”

“Avukat tutman gerekebilir.” Hindiye yeniden fırına sürerken homurdandığını duydum. Boş yere yardım etmeyi teklif etmedim. Annem bazı işleri ısrarla kendisi yapmak isterdi. Tatillerde tüm aileye yemek pişirme görevini ancak ölüsünü çiğneyerek üzerinden alabilirdiniz. Fasulye ayıklamayı bana bırakmasının tek nedeni o işi batıramayacağını bilmesiydi. “Steven’in avukatı hâlâ sana askıntı oluyor mu?”

Bir fasulyenin başını kırdım. “Boş ver, anne. Onunla başa çıkabilirim.”

“Steven’in haftalık ziyaretlere sesini çıkarmadığını sanıyordum.”

“Artık bir evi var. Onun için, çocukları her cuma öğleden sonra alıp pazartesi sabahı bırakmak istiyor.”

Annem öfkeyle homurdandı ve masaya fırlattığı kesme tah-tasına bir bıçak sapladı. Steven, Theresa’yla evlilik planları yaparken çocukların velayetini almaya çalışıyordu. Şimdiyse ortak velayete de razıydı. Ama Theresa’yla oturduğu ev bizim sokak-taydı. Ortak velayet daha iyi bir seçenek gibi görünse de çocukların başka bir bölgedeki bir evde ve benden uzakta üç gece geçirmeleri fikrine sıcak bakamıyordum. “Canavar herif,” dedi annem hırsıyla maydonoz doğrarken.

“Steven canavar değil. Sadece öfkeli.” Öfkeliydi çünkü Theresa’yla ilişkisi yürümemişti. Çünkü çiftliğinden beş ceset çıkmasının ardından işleri iyi gitmiyordu. Çünkü nihayet kendime ve çocuklara bakacak kadar para kazanıyordum.

“Görüştüğün genç adam yüzünden mi?”

Bir de o vardı tabii.

Benim biriyle görüşmem, Steven'ın kaba etine batan bir diken gibiydi. Onu oradan çıkarıp bana batırmak istiyordu. Dolayısıyla her hafta çocukların velayetini benden almak için Guy'la yeni planlar yapıyorlardı.

Annem tek kaşını kaldırdı. "Georgia onun yarım gün çalıştığını ve hâlâ okuduğunu söyledi."

"Yüksek lisans yapıyor."

"Sana göre çok genç. Yaşı yaşına uygun biriyle çıkmalısın. Sana ve çocuklara bakabilecek biriyle."

"Ben kendime de çocuklara da bakabilirim."

"Bir kocan olsaydı Steven seni tehdit edemezdi. Buna cesaret edemezdi."

İki üç tanesini katlettiğim fasulyeleri kendimden uzaklaştırdım. "Babam ve sen neden sürekli bir koca bulmam için başımın etini yiyorsunuz? Neden Georgia'ya yaşına uygun bir kadınla evlenmesi için baskı yapmıyorsunuz?"

"Georgia'nın sağlık sigortası ve emekliliği var."

İç çekip başımı avucuma dayadım. Zira buna verecek bir cevabım yoktu.

"Georgia'nın iş arkadaşına ne oldu?" Annem elinde kepçeyle konuşmaya devam etti. "Hani ortağı kanser olan şu uzun boylu, esmer, hoş adamı diyorum. Yıllar önce tanışmıştık. Georgia'yla Akademi'den mezun olduklarında. Çok yakışıklı," diye eklerken sözleri bir skandala neden olabilirmiş gibi sesini alçalttı. "Ayrıca Katolik."

Kızardığımı belli etmemek için bira şişesini ağzıma dayadım. Dedektif Nicholas Anthony gerçekten de aşırı yakışıklıydı. Bir de... Yok böyle bir öpüşme! Ama annemin evlilik fantezilerini beslememek için yorum yapmadım. Nick bir şişe şampanyayla benden özür dilemek için evime geleli bir ay oluyordu. Benden şüphelendiğine çok pişmandı, ama tartışmamızı bir türlü unutamıyordum. Niyetim tamamen masumane olsa da Nick'in bir noktaya kadar haklı olduğunu bilmek canımı sıkıyordu. Başım

derde girmesin diye ona yalan söylemiştim ve henüz kendimi affedemiyordum.

“Georgia’nın iş arkadaşıyla çıkmıyorum,” dedim kesin bir dille.

“İyi. Ablan görüştüğün genç adamın hukuk okuduğunu söyledi. Belki Steven’la sorununu çözmene yardım edebilir.”

“Edemez. Boşanma avukatı değil o.” Julian ceza hukuku okuyordu ve evet, bunun ironik yanı tabii ki dikkatimden kaçmamıştı.

“Çocuklarla tanıştı mı?”

“Hayır.” Ne Julian böyle bir talepte bulunmuştu ne de ben. Genelde çalıştığı barda buluşuyorduk. Ya da onun dairesinde. Çoğunlukla yatağında, ara sıra kanepesinde ve bir kere de mutfakta. Dolaptan bir bira daha almak için kalktım ve kızardığımı gizlemek için açık kapağın önünde bir süre oyalandım. Julian’la ilişkimiz ciddi değildi. Aslında tam olarak ne olduğumuzu bile bilmiyordum. Tek bildiğim onunla vakit geçirmekten hoşlandığımdı ve seks tek kelimeyle müthişti. Aslında şimdilik başka bir beklentim de yoktu. Vero, çocuklar ve geçimimizi sağlayacak kadar para kazanmak bana yetiyordu. Ara sıra aklımı başımdan alacak orgazmlar yaşamak da hayatıma renk katıyordu.

“Al sana para biriktirmek için bir neden daha, Finlay. Yalnız bir kadının kendini güvenceye alması gerekir.”

“Yeterince birikimim var,” dedim buzdolabının kapağını kapatıp bira açarken. Mafyanın kirli parasına, daha fazla cesede ya da sorunlu kocalara ihtiyacım yoktu. Ne benimkine ne de bir başkasının.

O sırada, mutfağın kanatlı kapıları açıldı ve Georgia SWAT üniformasıyla ve koltuğunun altında Zach’le içeri daldı. Kaskının siperliği açık olduğu için şakağından süzülen ter damlasını görebildim. “Mesele halloldu,” dedi rulo yaptığı kirli bezi çöpe atarken. Bu arada Zach debelenerek elinden kurtuldu ve salonun yolunu tuttu. Georgia yanımdaki iskemleye yığılıp kaskını çıkardı.

“Başaracağını biliyordum.”

“Bir ara bayağı aklım karıştı. Bu çocuğa ne zaman tuvalet eğitimi vereceksin? Delia’nın okulundaki Meslek Tanıtım Günü ne iş?”

Ona kendi biramı verdim. “Salı günü meslek sahibi bir büyüğü okula götürmesi gerekiyor. Çocuklara ne iş yaptığını anlatması için.”

“Sen gitsene. Ünlü bir yazar değil misin?”

“Daha ünlü olmadım.” Düzgün bir kitap anlaşması faturalarımı ödememe ancak yetmişti. Üstelik henüz kitap basılmamıştı bile. Belki de satmazdı ve başka bir anlaşma yapamazdım. “Ayrıca Delia sordu ve öğretmen hayır dedi.”

“Neden?”

Anneme bakıp sesimi alçalttım. “Okulun kitaplarımın içerikleri hakkında bazı endişeleri varmış.”

“Seksi mi diyorsun?”

Annem ocakta bir şeyler karıştırmayı bırakıp kulak kesildi. Masanın altından Georgia’yı tekmeledim ve ayak başparmağımın çelik burunlu botuna yapışmasıyla küfrü bastım. “Şükran Günü SWAT üniforması giymek nereden aklıma geldi?”

“Akademi’deyken giydiğim eski üniformam bu. Odamdaki dolapta buldum. Hâlâ içine sığabiliyorum,” diye ekledi kurşun geçirmez yeleğinin göğsüne gururla vurarak.

“Cırt cırtl bantları olduğu için!”

“Nedir bu seks meselesi?” Annem elini beline koyup beni hesap soran bakışlarla süzerken öbür elindeki kepçeden yağ damlamasını hiç dert etmedi. “Gizem romanları yazdığını söylemiştin. Onlarda neden seks olsun?”

“Sağ ol ya,” diye homurdandım birayı Georgia’dan geri alırken.

Gözleri hınzırca parladı. “Sen Finn’in kitaplarını okumadın mı, anne? O ateşli satırları nasıl hatırlamazsın?” Georgia bana göz kırpıp kâsedden aldığı çiğ fasulyeyi ağzına attı.

Bir tane daha almak için uzandığında eline vurdum. “Tanrı

aşkına, Georgia! Çocuk gibisin. Zach'in altını değiştirdikten sonra elini yıkadın mı sen?"

Annem bana kepçeyi salladı. "Bu evde Tanrı'nın adını boşuna ağzına alma, Finlay Grace McDonnell."

"Donovan," diye düzelttik Georgia'yla koro hâlinde.

Annem dişlerini gıcırdattı, yağ damlayan kepçenin hedefinde bu kez Georgia vardı. "Sen de git şu pis ellerini yıka, Georgia Margaret."

Georgia gözlerini devirdi. Ayağa kalkarken omzuma bir tane patlattı ve gitti.

"Kitaplarındaki seksi konuşuyorduk," dedi annem.

"Doğru söyle, sen benim kitaplarımdan kaç tanesini okudun?"

Yanakları pembeleşti. "Sadece ilk bölümleri okudum."

"İlk bölümleri ini?"

"İlk kitabının."

Ağzını açık kaldı. Babamın romanlarımı okumadığını biliyor ve buna da şükrediyordum doğrusu. O küçük karton kapak kitapların yazıları babamın göremeyeceği kadar küçük oluyordu. Ama özel hayatıma sızmak için fırsat kollayan annemin en azından birini sonuna kadar okuma zahmetine katlanacağını düşünmüştüm.

"Başladığım beni pek sarmadı," diye açıkladı. "Olamaz mı yani?" diye ekledi hayretle suratına bakmaya devam edince. "Ben Nora Roberts seviyorum. Onu okudun mu? Gerçekten başarılı." Fırın tepsisini güçbela çıkarıp homurdanarak hindiyi kontrol etti. "Neden kendine bir koca bulmanı istiyorum, şimdi anladın mı?"

"Kendi hindimi kendim taşıyabilirim."

Gözlerini tavana, belki de Tanrı'ya dikti ve bir mutfak bezine ellerini sildi. "Babana söyle, hindi yarım saate hazır olur. Elektrikli bıçağı bulsun."

Başımı iki yana sallayarak biramla birlikte mutfaktan çıktım. Futbol maçı tam gaz devam ediyordu. Vero'yla babam kanepede televizyonla kavga edip avaz avaz küfrediyorlardı.

“Annem seni mutfağa çağırıyor, baba.” Kanepenin arkasından yanağını öptüm. Omzuna koyduğum elimi okşadı.

“Yok öyle hemen kaçıp gitmek, ihtiyar,” diye takıldı Vero, babam zar zor doğrulurken.

Babam cebinden bir yirmilik çıkardı. “Bahis sitelerinde bu kadar kazıklanmıyorum.”

“Kumarı toptan bırak bence,” dedi Vero parayı alırken ona göz kırptı. “Kötü bir alışkanlık ne de olsa.”

“Dedi, cüzdanımı boşaltan kız. Sana birkaç site tavsiye edeceğim. Bu hafta sonu üniversiteler arası müsabakalar var. Şu yirmiliği bölüştürerek birkaç bahis oyna. Belki şansın benden daha yaver gider.”

Babam mutfağın yolunu tutarken Vero elindeki parayı düşünceli gözlerle süzdü. Sonra onu dalgın bir tavırla cebine koydu ve babamın ısıttığı mindere oturduğumu fark etmedi bile. Kuzenini mi düşünüyor acaba diye merak ettim. Belki de maçı onun kanepesinde izlemeyi yeğlerdi. Şükran Günü’nü ailemle geçirmeyi sırf bana ayıp olmasın diye mi kabul etmişti? Ya da annem çok ısrar ettiği için? Biriyle bir ceset gömdün diye onun ailesiyle hindi yeme zorunluluğun olduğunu söyleyen bir ahlak kuralı mı vardı?

“Aklım kaldıysa Ramón’a gidebilirsin,” diye teklif ettim.

Önerim onu daldığı düşüncelerden uyandırmış gibi hayretle bana döndü. “Ama annen...”

“Annem anlayışla karşılar. Yanına hindiyle turta bile verir.” Ailem beni çıldırtsa da bir tatili onlarsız geçirdiğimi hayal edemiyordum. Cebimden minivanımın anahtarını çıkarıp Vero’ya fırlattım.

“Sen ne yapacaksın?” diye sordu.

“Çocuklar yattıktan sonra Georgia beni eve atar. Hafta sonunu kuzeninle geçir. Benim bir sürü işim var zaten.”

Hinzırca sırıttı. “Benim yapmayacağım bir şey yapma,” derken aklında kütüphane olmadığını biliyordum.

Düzenleme
Ny.ozlem

3 . B Ö L Ü M

GEORGIA BENİ EVE bıraktığında saat on bir olmak üzereydi. Minivanım garajdaydı ve Vero'nun Charger'ı yoktu. Mutfak tezgâhına bir not bırakmış, pazartesi günü Sylvia'ya yapacağım sunumu hatırlatıyordu. Onu bir fatura destesinin altına iterek aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Buzdolabının kapağını açıp önüne oturdum ve annemin zorla elime tutuşturduğu tek kullanımlık plastik kutularla Tetris oynamaya başladım. Kutulara yer açmak için iki birayı çıkarmama rağmen buzdolabının kapağı kapanmayınca sonunda pes ettim. Buzluktaki dondurmayı çıkarıp yerine kızılıcak sosunu koydum.

Zaferle ayakkabılarımı tekmeledim, çekmecedен bir kaşık aldım ve biralarımın Ben & Jerry's kutumu alıp yukarı çıkarken boş evin boğucu sessizliğine aldırmamaya çalıştım. Vero'nun odasının kapısı kapalıydı. Geceleri odasına çekildiğinde de kapısını kapatıyordu ama bu başkaydı, eksikliği fazlasıyla hissediliyordu. Evin bana kalmasın sevinmeliydim fakat yalnızlık hoşuma gitmemişti işte.

Eski bir eşofman altıyla giymekten bollaşmış, soluk renkli bir tişörtü üzerime geçirdikten sonra başucu lambamın loş ışığında, göğsümde dondurma kutusuyla yatağında uzandım. Kaşığa yapışan bir naneli çikolata parçasını emerken Sylvia'ya yapacağım sunumla ilgili çalışmakla hazır fırsatım varken deliksiz bir uyku çekmek arasında gidip geldim. Yeni kitabımın konusuna bile karar vermemiştim. Ne zaman çalışmak için bil-

gisayarımın karşına geçsem Steven'ın başına konan ödölü düşünüyordum.

Kaşığı dondurmaya saplayıp gözlerimi tavana diktim. Belki de annem haklıydı. Doğru düzgün bir avukata yetecek kadar parayı kenara koymak işime yarayabilirdi. Çocukların velayetini üzerime almak için savaşmalıyım belki de. Ama kendimi nasıl haklı çıkaracaktım? *Sayın Hâkim, çocuklarımın hafta sonlarını babalarıyla geçirmelerine izin veremem çünkü babalarının başına ödöl kondu. Ben bunu nereden mi biliyorum? Efendim, bendeniz sorunlu kocaları ortadan kaldırma konusunda haklı bir ün elde ettiğim için eski bir müşterim sağ olsun, bu işin bana uygun olduğunu düşünmüş. Eski kocamı en azından bu yakınlarda öldürmek gibi bir planım olmadığından ötürü, başka birinin bunu denemesi ihtimaline karşı çocuklarımın güvenliğini sağlamak istiyorum.*

Başucumda duran telefonum titredi. Dondurma kutusunu elimden bırakıp telefonu kendime çektim ve ekranda Julian'ın adını görünce sııttım.

Evde misin? diye soruyordu.

Evet.

Arkadaş ister misin?

Jaluzilerin arasından sızan far ışıkları odayı doldurdu. Yuvarlanıp yataktan fırladığım gibi pencereye koştum. Bordo cipi bahçe yolunda duruyordu.

Hemen geliyorum, diye mesaj attım.

Ayağıma spor ayakkabılarımı ve üzerime bir sweatshirt geçirip aşağı koştum. Hava beklediğimden daha soğuktu. Kollarımı gövdeme dolayarak çimenliği geçtim. Julian'ın cipinin yolcu kapısını açarken titriyordum. Daha kapıyı bile kapatamadan vite-sin üzerinden uzanıp yüzümü avuçları arasına aldı.

Parmak uçları yumuşacıktı ve yeni tıraş olduğu için dudaklarının kenarları da öyleydi. Teni muskat ve tıraş losyonu kokuyordu. Kalın yün kazağına is kokusu sinmişti.

“Şükran Günü'n kutlu olsun,” dedi dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan sırtarak. Geri çekilip başıma örgü bir bere geçir-

di ve saçlarımı yüzümden çekip kulaklarımnın arkasına sıkıştırdı. Bal sarısı bukleleri koyu renk bir berenin altında gizliydi.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordum bereden kurtulan bir bukleyi parmağıma dolayarak. “Tatili ailenle geçireceğini sanıyordum.”

“Öyle yaptım.” Başparmağını dudaklarımnın kenarında gezdirdi. “Eve dönerken sana uğramak istedim. Şapkanı geçen hafta bende unutmuşsun. Onu özlersin diye düşündüm.”

“Evet,” dedim dizlerimin üzerinde doğrulup kollarımı boynuna dolayarak. “Hem de çok özledim.”

Yaramazca gülümseyerek eğildi ve şoför koltuğunu yatırdı. “Özlediğin başka şeyler de var mı?”

“Birkaç şey olabilir.” Bayan Haggerty’nin bizi görüp kalp krizi geçirmesi ihtimaline aldırmandan kucağına tırmandım.

“Seni görmek zorundaydım,” diye mırıldandı öpüşürken. Elini sweatshirtümün içine soktu ve çıplak sırtımdan aşağı kaydırıldı. Sutyenimin kopçasının olması gereken yerde duraksadı. Sırttı ve dudaklarıma doğru usulca inleyerek ellerini kalçalarıma kaydırıp beni kucağına yerleştirdi.

Aramızda katlarca giysi olmasma alışık değildim. Deri montuyla kalın örgülü kazağının üzerinden onu hissedemiyordum. Ama kotuna rağmen alt tarafta kesinlikle bir hareketlenme hissedebiliyordum.

“Araban garajda mı?” diye sordu camlar buğulanmaya başladığında.

Arabama attığım son adamın başına gelenleri hatırlayınca boğuk bir sesle güldüm. Minivanım garajdaydı. Ama çocuklarımnın araba koltukları, bir kutu meyveli atıştırmalık ve bir kutu bebek mendili de oradaydı. Bunu gerçekten düşündüğüme inanmıyordum.

“Çocuklar yok, hafta sonu annemlerde kalacaklar. İçeri gelmek ister misin?” Bu soru arabanın sıcak ve nemli havasında o anın ateşiyle ağızımdan çıkıvermişti ve artık geri alamazdım.

Altdudağımla usulca dişledi. “Ya Vero?”

“Kuzeninde,” diye fısıldadım kesik kesik soluyarak.

Dili benimkine çarptı ve eğer bu cipin içi biraz daha ısınırsa eve kadar dayanamayıp o işi bahçede bile yapabileceğimi düşünmeye başladım. Ama kapı koluna uzandığımda elimi yakaladı. “Dur, olmaz,” diye inledi. “Kalamam. Eve gidip toplanmalıyım. Bizim çocuklar sabah altıda yola çıkmak istiyor.”

Yana kayan beremle ona bakakaldım. “Nereye gidiyorsun?”

Dudakları şişmişti ve hâlâ aç bakışlarla beni süzüyordu. “Profesörlerimiz bu hafta bir konferansa katılacak. Sınavlara çalışmamız için bize birkaç gün izin verdiler. Biz de bir grup Panama City’ye gidip kamp yapalım dedik.”

“Florida’ya mı gidiyorsun?”

“Aniden karar verdik.” Saçlarımı ve beremi düzeltti. “Bizim patronla konuşup bir arkadaşla mesailerimizi değiş tokuş ettik. Kamp alanına daha yeni rezervasyon yaptırdık.”

Steven’in öğrenci birliğinden kankalarıyla okul tatillerinde Daytona ve Miami’ye yaptığı yolculuklar geldi aklıma. Ben asla davet edilmezdim ve sonrasında da detaylar benimle kesinlikle paylaşılmazdı. Ama o tatillerde neler olup bittiğini tahmin edemeyecek kadar saf değildim. “Sadece sen ve arkadaşların mı olacaksınız?”

“Okuldan birkaç kişi daha geliyor,” dedi. Arkama yaslanıp aramıza birkaç santim mesafe koydum. Julian nazikçe çenemi tuttu. “Biraz güneşlenip kafa dağıtacağız, o kadar. Haftaya döneceğim.”

Gözümün önüne avuç içi kadar bikinili üniversiteli kızlar ve sıkış tepiş çadırlar geldi. Ama kıskançlık yapmaya hakkım yoktu. Julian’la ciddi değildik. Daha evime adımını bile atmamıştı. Çocuklarımla, Vero’yla ya da eski kocamla tanışmamıştı. “Ah,” diye mırıldandım bu denklemin diğer tarafının tokat gibi yüzüme çarpınca.

Bir aydır görüşüyorduk ama ben de arkadaşlarıyla tanışmamıştım.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Hiç,” diyerek suratıma zoraki bir gülümseme oturttum. Ondan ne bekliyordum ki? İki çocuğum, bir işim ve sorumlu olduğum bir ev vardı. Arkadaşlarıyla çıkacağı tatile ciddi ciddi beni davet etmesini mi bekliyordum? “Yok bir şey,” diye ısrar ettim. “Git tabii. İyi eğlenceler.”

“Emin misin? Eğer senin için sorun olacaksa belki...”

Yüzünü avuçlarımın arasına alıp onu öptüm çünkü cümlesini bitirmesini istemedim. *Belki de artık görüşmemeliyiz. Belki biraz daha ağırdan almalıyız. Belki bunu konuşmalıyız.* Bunların hiçbirini istemiyordum. Cipinde onunla sevişmek istiyordum. Minivanımın bisküvi kırıntılarıyla dolu paspasında da sevişebilirdik. Plajda bir uyku tulumunda başka biriyle uyuduğunu düşünmek istemiyordum.

Beremi çıkarıp yolcu koltuğuna fırlattı. Parmaklarını saçlarıma geçirdi ve diğer elini tişörtümün altına kaydırıp sabırsızca homurdanarak beni yeniden kucağına aldı.

Tekerleklerin çığlığıyla irkilerek soluk soluğa ayrıldık. Bir kamyonet bahçe yolunda durmuştu. Arka lambalarının kırmızı ışığı gözümü alıyordu.

Julian’ın kollarından yolcu koltuğuna kaydım. Julian bakışlarını takip ederek arka cama döndü. Hâlâ deminki şehvetli dakikaların etkisi altında olduğunu görebiliyordum. “Eski kocan mı?”

Başımı salladım ve Steven’in gazlayıp oradan gitmesini bekledim. Bunun yerine, kamyoneti park etti. “Kahretsin!” diye mırıldandım.

Julian başını koltuğa dayadı. “Gitsem iyi olur,” dedi boğuk bir sesle.

“Dur, lütfen. Bir yere gitmiyorsun, tamam mı?” Cipin kapısını açtım.

Kapıyı niyet ettiğimden daha sert kapattım ve saçlarımı düzelterek fırtına gibi bahçe yolunu geçtim. Steven’la yolun ucunda buluştuk.

“Ne işin var burada? Sana söylemiştim, çocuklar annemlerde.”

"Kimin cipi o?" Steven arka camdaki GMU çıkartmasını fark edince kaşlarını çatı ve cipin içini görmek için başını uzattı.

"Bir arkadaşımın." Julian'ın cipine doğru kararlı bir adım atınca elimi göğsüne koydum. "Bak, şu anda biraz meşgulüm. Yarın ara, konuşuruz."

Duraksadı ve yaşadığı şok yüzünden yüzü hafifçe kızardı. "Boynun neden kıpkırmızı? Saçlarının hâli ne böyle?"

"Saçımda bir şey yok. Steven, lütfen gider..."

Arkamda bir araba kapısı kapandı ve Steven taş kesildi. Gözlerimi yumdum.

"Bu da kim?" diye sordu Steven, Julian yanıma geldiğinde.

Julian beni kenara çekti. "Siz konuşun. Benim hazırlanmam gerek. Sabah erken kalkacağım. Gitmemi dert etmezsin, değil mi?"

"Rahatına bak," diye homurdandı Steven. "Ben buradayım." Başımı salladım.

Julian hiç acele etmeden beni uzun uzun öptü.

"Hadi işine, evlat" diye çıkıştı Steven. "Saat geç oldu. Sizin yurt kapanmadan yetiş."

"Döndüğümde haberleşiriz," diye fısıldadı Julian. Cipine atlayıp gitmesini burnumdan soluyarak izledim ve o sırada inanılmaz yüz bin dolara eski kocamı öldürmeyi ciddi ciddi düşündüm.

Boğazına sarılmamak için ellerini belime koydum. "Neydi bu şimdi?"

"Aynısı ben sana soracaktım. Bu mu o?" Parmağını cipin giderek uzaklaşan arka lambalarına doğru salladı. "Vero'nun yere göğe sığdıramadığı esrarengiz avukat bu mu? Tanrı aşkına, Finn! Bu çocuk kaç yaşında?"

"Bree kaç yaşında?" diye karşı saldırıya geçtim. Ofisinde çalışan hoppa sarışının alkollü içki satın alacak yaşta olduğundan bile kuşkuluydum.

"O seni hiç ilgilendirmez!" Çifte standart diye buna denirdi. Kaşımı kaldırdını ama hatasını anlamadı. Dudaklarını tiksintiyle büzdü. "Delia'yla Zach'i bu herifle takılmak için mi annene

postaladın? Kahrolası pijamalarıyla veledin biriyle arabasında yiyişmek için mi?” Gözlerini kısıp sweatshirtümün önüne baktı. “Tanrı aşkına, Finn, sutyen bile takmamışsın.”

Kollarımı göğsüme dolarken Bayan Haggerty’nin üst kat penceresinin ışığının yandığını hayal meyal fark ettim. “Neden geldin, Steven? Şükran Günü’nde gidecek başka yerin yok mu?”

Suratını buruşturduğunu gizlemek için kısa sakalını ovuşturdu. Annesiyle babası birkaç yıl önce Tampa’ya taşınmıştı ve kız kardeşi de artık Philly’de yaşıyordu. Gömleğini beline bile sokmamıştı ve önü ketçap lekeleriyle kaplıydı. Nefesi soğan kokuyordu. Muhtemelen Şükran Günü’nü arabasında fast food yiyerek geçirmişti.

Steven kamyonetinin önünde aşağı yukarı yürürken ellerini bakımsız saçlarının arasından geçirdi. Theresa’yla kavga edip gecenin bir yarısı bize geldiği günkü kadar korkunç görünüyordu.

“Bree sana tekmeyi bastı anlaşılan,” dedim ve bu sefer hırlaşmaya bile kalkışmayınca haklı olduğumu anladım.

“Ne münasebet,” dedi acı acı. “İşle ilgili bir karardı. Polis soruşturmasından sonra bir sürü müşteri kaybettim. Yanımda bir asistan çalıştırmaya bütçem yetmedi. Birkaç hafta önce onu işten çıkardım.” Başımı sallayarak alaycı bir kahkahamı attığımı duyunca, “Ne var?” diye üste çıkmaya çalıştı. Sokak lambasının ışığı altında yanakları biraz daha kızardı. “Gerektikçe onu çağırabileceğimi ve günlük bir ücret verebileceğimi söyledim. Kabul etmediyse ben ne yapayım?”

Başımı ellerimin arasına düşürdüm ve derin bir iç çekerek eski kocamın adını fısıldadım. Bree onu dava edip çiftliğinin karşısındaki reklam panosunun her yerine #MeToo* yazmadığı için şanslıydı. Steven’in yıllar içinde ona yüz vermeyen kaç kadına bunu yaptığını bilmek bile istemiyordum. Aynı oyunları, o zamanlar henüz bizimle yaşamayan Vero üzerinde de denemiş, maaşını ödemeyeceğini söylemiş ve ancak onu memnun eder-

* *Me Too*, kadınlara karşı şiddet ve taciz konusunda farkındalık yaratmak için ortaya çıkan bir harekettir. -çn

se kapının önüne konmayacağını ima etmişti. Vero seks teklifini açıkça geri çevirince de onu işten çıkarmıştı.

Kollarımı gövdeme dolayarak verandaya doğru yürüdüm. "Evine git, Steven."

"Bir evim yok," diye seslendi arkamdan. Durdum ve dayanamayıp ona döndüğümde içimden kendime küfrettim. Burnu kıpkırmızıydı ve yüzü şimdi sokak lambasının altında kül rengine dönmüştü. "O ev bir yuva değil. Çocuklarım olmadan asla bir yuva olmayacak."

Bunu anlamasının bu kadar uzun sürmesi onun sorunuydu. "Ne istiyorsun, Steven?"

"Pazar bana gelsinler," diye yalvardı. "Sadece birkaç saat. Benim çamlar daha büyümedi. Ama güzel bir çiftlik buldum ve çocuklarla Noel ağacı seçebiliriz diye düşündüm. İki eve de birer tane alırız."

Ona sayabileceğim bahaneler tükendiği için gözlerimi ovuşturdum. "Delia'nın ertesi gün okulu var."

Gözleri umutla parladı. "Onları yatma saatine kadar getiririm. Söz veriyorum."

"İyi." Tartışamayacak kadar yorgun olduğum için sweatshirtümün içinde kamburumu çıkardım. "Çocukları erken yediririm. Beşte gel."

Evime geri döndüm. Steven'in birdenbire kusursuz bir Noel ağacıyla süslemek istediği eve. Başka bir yerde daha yeşil çimenler bulduğunu düşündüğü için terk ettiği eve. Steven hâlâ bahçe yolunda dikiliyordu. Elleri ceplerinde, soğuk havada ağzından çıkan dumanların arasından içeri girip kapıyı kapatmamı izledi.

4. BÖLÜM

CUMARTESİ SABAHİ KAPILAR açıldığında kütüphanenin otoparkı neredeyse bomboştu. Dünyanın geri kalanı hindi komasından çıkıp pantolon düğmelerinin yeniden kapanmasını bekledikleri süreyi uykuyla değerlendiriyordu muhtemelen. Sabah ben bile taytımı giymeye çalıştığımda karın bölgemin gerginliğinden rahatsız olup geceki rahat eşofman altını tercih etmiştim. Julian'ın cipinin kokusu üzerine sindiği için onu giydiğim yalanıyla kendimi kandırmayı da ihmal etmemiştim.

Vero'nun beyzbol şapkasını suratımın yarısına kadar indirip kitap ödünç alınan masanın önünden geçmemek için yolu uzattım. Orada görevli kadının süper-kütüphaneci güçleriyle paltomun içine sakladığım kahvenin ya da bilgisayar çantamdaki, Şükran Günü artığı hindilerden yapılmış sandviğin kokusunu almayacağını umdum. Halkın kullanımına açık bilgisayarların olduğu bölmelerin en dibindekine doğru yürüdüm. Etrafta biri var mı diye kontrol ettikten sonra monitörün karşısına geçtim.

Sandviçimle kahvemi masaya koyup çantamdan telefonumu çıkardım. Ekrandaki yeni bildirimi görünce yüreğim hop etti. Heyecanla açtım ama mesaj Julian'dan değildi. Annem, öğleden sonra kiliseye gideceği için ertesi gün çocukları erken almamı hatırlatıyordu.

Meraktan Instagram hesabımı açıp Julian'ın profilini aradım. Birbirimizi takip etmesek de hesabı herkese açıktı. Parmağımı isminin üzerinde dolaştırırken kendime, bunun bir başkasının

işine gizlice burun sokmak sayılamayacağını söyledim. Profil fotoğrafına tıkladığımda kalp atışlarım hızlandı. Ne bulmayı bekliyordum ya da umuyordum bilmiyorum ama daha önce gördüğüm resimler ekranı doldurduğunda omuzlarım düştü.

Telefonumu ters çevirip masaya bıraktım ve dikkatimi kütüphane bilgisayarına verdim. Buraya çalışmaya gelmiştim. Steven'ı öldürmek isteyen kişiyi (kullanıcı adı, *BıktımUsandım*'dı) bulup Sylvia için bir sunum hazırlamaya. Okul tatilinin tadını çıkaran Julian'ı gizlice takip etmeye değil.

Julian'ı aklımdan çıkarıp arama kutusuna forumun adresini yazarken Vero'yla ilandan ilk haberdar olduğumuzda yarattığımız isimsiz profili kullandım. Forumun otuz bine yakın kayıtlı kullanıcısı vardı ve her gün panoya binlerce yeni mesaj düşüyordu. Kadınlara yönelik sohbet odalarından tarıdıklarımı es geçtim: *Kadın Sosyal İletişim Grupları, Kadın Sağlığı, Boşanma ve Kayıp Destek Grupları...* Annelere yönelik gruplarla da ilgilenmedim: *Çalışan Anneler, Emziren Anneler, Evde Eğitimi Destekleyen Anneler, Tuvalet Eğitimi Destek Grupları...* Sonuncusunda duraksadım ve bir ara oraya göz atmayı aklımın bir köşesine not ettim. Vero'yla sayfanın altında daha şüphe çekici bazı alt gruplar bulmuştuk. Oyun grubu sohbetleri ve kitap kulübü buluşmalarının ardına gizlenmişlerdi. Kupon kodlarına uyuşturucu ilaç muamelesi yapan *Tutumlu Kadınlar*, aldatan kocalarıyla ergenlik çağındaki çocuklarının gizli faaliyetlerini takip etme taktiklerini birbirleriyle paylaşan *Anne Ayılar* ve sözümona ev temizliğine dair ipuçları veren ama okuduğumuz birkaç paylaşımdan sorunlu eşleriyle nasıl başa çıktıklarını üstü kapalı bir dille anlattıklarından kuşkulandığımız *Becerikli Çıtırlar* bunlardan yalnızca birkaçıydı.

Steven'ın adının geçtiği paylaşım *Dert Ortağım* adında bir sohbet grubunda yapılmıştı. Yeni mesajlara göz atarken *Kirli İşler* başlığı dikkatimi çekti ve ona tıkladım. Bu mesaj dizisi de diğerleri gibi kadınların hayatlarındaki erkeklerden şikâyet etmesiyle başlıyor ama sonra karanlık bir hâl alıyordu.

ÜçÇocukAnnesi: Fair Oaks'ta yeni açılan güzellik salonundaki Vin'e dikkat, millet. Kızıma attığı mesajları yakaladım. Kızım daha 17 yaşında!

İkizlerinAteşliAnnesi: Olamaz! Hemen şikâyetçi olsaydın. Sapıklardan söz açılmışken, Centreville'deki fizik tedavi merkezinden siyatiğim için masaj randevusu almıştım ya? Terapistlerden biri beni ellemeye kalkıştı. Hasta ruhlu herif. Böylelerini bir gün bile tutmayacaksın, ânında kapı dışarı edeceksin.

TarçınlıKurabiye: İĞRENÇ! Başından geçenlere çok üzüldüm. Erkek milletinin topu domuzdur. Kesin bilgi! Bir arkadaşım geçen hafta Rehoboth'ta bir Airbnb kiraladı ve banyoda gizli kamera bulmuş. Ciddiyim! Sahibini arattım, adamın düzinelerce evi var. Bağlantıyı paylaşırım.

HarryStylesHastası: Aşağılık herif. 🐷 İy ki, burası var. En azından birbirimizi kolluyoruz.

BıktımUsandım: O zaman benden de bir uyarı gelsin. Green Road, Warrenton'daki Rulo Çim ve Ağaç Çiftliği'nin sahibi dallamanın biri. Steven Donovan kadınlara yalan söyleyen ve onları aldatan adi bir pislik.

ÖğretmenAnne: Bir dakika. O çiftlik ekimde haberlere çıkmamış mıydı? Hani bir sürü ceset bulunan yer?

BıktımUsandım: Evet! Steven Donovan'ın olmadığı bir dünyanın neden daha yaşanmaya değer bir yer olacağına dair tam 100 iyi sebep sayabilirim.

Sohbet burada sona eriyordu ve son paylaşımın ardından gelen sessizlikte insanı huzursuz eden bir ima gizliydi. Kimse bakımlı bahçelerini süsleyen pahalı çimenlerin organize suçlarla aynı toprakta kök saldıgını hatırlamaktan hoşlanmamış gibiydi. Ayrıca bu paylaşımda, yalnızca dayanışma arzusuyla yapılma-

dığı hissini uyandıran bir şeyler vardı. Buram buram kötülük kokuyor ve resmen suça teşvik ediyordu.

Steven'a *dallama* diye hakaret ediyor ve 100 rakamını vurgulayarak belki de onun başına koyduğu ödülü ima ediyordu. Adı ve adresi açıkça belirtilmişti. Dünyanın onsuz daha yaşanmaya değer bir yer olacağının ne anlama geldiği de gayet açık ve netti.

Sayfayı kapattığımda biraz rahatlardım. Vero'nun üç gün önceki kütüphane ziyaretinden beri yeni bir mesaj gelmemişti ama *BıktımUsandım*'ın kimliğini ortaya çıkarmak zorundaydık. Sonraki birkaç saati forumu didik didik aramakla geçirdim. Ne var ki, Steven'la ilgili mesajından başka bir paylaşım yapmamıştı. Profiline bakılırsa foruma iş ilanını paylaşmadan iki gün önce üye olmuş ve başka bir faaliyette bulunmamıştı. Ama belli ki hâlâ aktifti; siteye en son bu sabahın erken saatlerinde giriş yapmıştı.

"Kimsin sen?" diye mırıldandım *BıktımUsandım*'ın profiline bakarken. Bir kadın olduğunu düşünüyordum. Steven'ın daha önce yalan söylediği ya da aldattığı biriydi. Ahlaki değerleri tartışmaya açık biri. Camdaki yansımama baktım ve *BıktımUsandım*'ın belki de şimdi bir yerlerde, bir bilgisayarın başında birinin ona cevap yazmasını sabırla beklediğini düşündüm.

5. BÖLÜM

PAZAR SABAHİ, KÜTÜPHANEDEN *BıktımUsandım*’ın kimliğine dair en ufak bir ipucu yakalayamadan ayrıldım. Yeni kitabımın konusu hakkında da hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Delia’yla Zach’i annemlerden aldım ve garajın açık kapısından Vero’nun Charger’ını görünce fazlasıyla rahatladım. Kucağında Zach, diğer elimde dizüstü bilgisayarım ve omzumda bez çantasıyla çocukların tekerlekli valizlerini çekiştirerek mutfağın kapısını zar zor açtım.

“Vero!” diye seslendim. Zach kucağımdan kayıp oyun odasına koşturdu. Delia paltosunu bir iskemleye fırlattı. Vero’nun ismi sessiz evde yankılandı. Elimdekileri bırakırken Vero’nun ayrı geçirdiğimiz hafta sonundan sonra neşeyle mutfağa dalmasını bekledim. Bez çantasından boş bir suluk çıkarıp eviyeye koydum ve yine Vero’nun adını seslendim. O sabah evden aceleyle çıkarken eviyeye bıraktığım kirli kahvaltı bulaşıkları olduğu gibi duruyordu. Kahve makinesinin filtresi soğuk kahve granülleriyle doluydu ve tezgâhta hâlâ kızarmış ekmek kırıntıları vardı.

Etrafı bilerek dağınık bırakmamıştım tabii ama Vero düzenli biriydi; burayı görseydi mutlaka toparlardı.

Merdivenin dibine gidip banyodan su sesi ya da odasından Latin Amerika ezgileri geliyor mu diye kulak kabarttım.

“Vero nerede?” diye sordu Delia.

“Uyuyor herhalde. Sen git kardeşinle oyna hadi,” dedim kızımı oyun odasına yönlendirerek.

Vero'nun odasına çıktım. Kapalı kapının ardından hayal meyal müzik sesi geliyordu. Daha önce hiç duymadığım bir erkek grubu parçasıydı. Başka bir zaman arabanın radyosunda çalsa *ağlak* diye dalga geçeceği türden bir şarkıydı. Kapıyı tıklattım ve yatağın gıcırdadığını duydum. Yumuşak ayak sesleri kapıya yaklaştı. Aralık kapıdan başını uzattığında üzerinde benim olduklarına yemin edebileceğim, birbiriyle uyumsuz bir pijama üstü ve altı vardı. Tepeden gelişigüzel bir topuz yaptığı siyah saçlarının birkaç tutamı yüzüne düşmüştü. Onların arasından bilmem kaç günlük rimelinin gözlerinin altına aktığını gördüm.

"Kimsin sen?" diye sordum kapıyı iterek. "Çocuklarımla bakıcısına ne yaptın?"

Aslında muhasebecim olduğunu hatırlatmasını bekledim ama Vero gidip kendini yüzüstü yatağına attı. Yatağın kenarına oturdum ve elimi yüzüyle yastığın arasına sokarak ateşine baktım. Teni nemli ya da sıcak değildi ancak saçlarında belli belirsiz alkol kokusu aldım.

"Bakıyorum kuzeninle eğlenmişsiniz." Ramón'la geçirdiği gecelerden sonra daha önce de kendine gelemediği olmuştu. Ama kuzenin yanından ilk kez eve mutsuz dönüyordu. Yüzünü yastığa biraz daha gömmesiyle içime bir endişe çörekledi. "Konuşmak ister misin?" diye sordum.

"Hayır," dedi boğuk bir sesle.

Onu bu ruh hâinden çıkarmanın tek yolunu biliyordum. "Kalk o zaman," dedim ve yataktan doğrulup başının altından yastığı çektim. Elektriklenen saçları dikildi. "Alışverişe çıkıyoruz."

Tek gözünü açıp tereddütte bana baktı. "Ne alacağız?"

"Noel hediyeleri. Giderken Dairy Queen'e de uğrarız." Vero acılı soslu sandviçle şöyle ağzına layık bir milkshake'e asla hayır diyemezdi. "Ama yorgunsan..."

"Bekle," dedi yatakta doğrulup oturarak. "Bensiz hiçbir şey alayım *deme*. Seninle geliyorum."

İki dakika sonra odasındaki banyodan su sesi gelmeye başla-

dı ve biraz rahatlardım. Vero belli ki bazı aile sorunları yaşıyordu ve burada evinde gibi davranması hoşuma gitse de henüz bana açılmaya hazır hissetmemesi canımı sıkıyordu.

Dairy Queen ziyareti Vero'nun moralini düzeltti ama bir ev gereçleri mağazasının ağızına kadar dolu otoparkına girmemle yine yüzü düştü.

"Ne işimiz var burada?"

"Alışveriş yapacağız," diye yanıtladım.

"Noel alışverişi dedin. Bu Noel alışverişi değil," diye sızlandı çocukları arabadan indirirken. "Noel alışverişi için alışveriş merkezine gidilir. Ya da zencefilli çörek ve baston şeker kemirirken internette son dakika alışverişi yaparsın. Diyelim o da olmadı, tüylü terliklerinle pijamalarını çekip televizyondaki alışveriş kanallarına bakarsın." Kapıdaki görevlinin dağıttığı indirim kuponlarından aldı.

Zach'i alışveriş arabasının önüne oturttum. Ama bir türlü rahat durmadı ve yapış yapış parmaklarıyla ışıklandırma bölümündeki tavan pervanelerine uzanmaya çalıştı. Ters tarafa doğru yürüdüğümde de tiz çığlıklarıyla tüm binayı titretti. Sırf sussun diye eline, düğmelerine basılınca ışıkları yanan bir boru dedektörü tutuşturdum.

Vero onu Zach'ten aldı. "Güven bana, hayatım. Annenin buna ihtiyacı yok," dedi ve Zach muzmuzlandığında ona bir paket Cheerios verdi.

Ona alışveriş listemi uzattım. "Bak bakalım bunları bulabilecek misin? Georgia araba bakım seti istiyor. Annem de şu pencereye takılan kuş yemliklerinden. Bahçe bölümüne uğrarsan bizim için bir kar küreği kap. Ben alet edevat bölümüne gidip babama bir şeyler bakacağım."

"Al," dedi kuponlarını elime tutuşturarak. "İndirimleri kovala. Boşuna masraf etme. Kredi kartı borçlarını daha yeni kapattık." Peşinde Delia'yla kalabalığa karıştı. Arabamı alışveriş yapanlar ve onlara yardım eden görevlilerle dolu bir koridora doğru sürdüm. Babama indirimde son bir tane kalan şarjlı mat-

kabı aldım ve onu zaferle alışveriş arabama attım. Ev araç gereçleriyle dolu rafların arasında yavaş yavaş yürüdüm. Bu koridor da genelde kadınlar vardı. Ellerinde alışveriş listesi çıktıklarıyla muhtemelen kocalarına hediye bakıyorlardı. Kaç tanesinin bir yıl sonra garajlarında bomboş bir marangoz tezgâhıyla baş başa kalacaklarını düşünmeden edemedim.

Aklıma bizim garajdaki aptal pembe mala geldi. Steven evden taşınırken bir tek onu geride bırakmıştı. Tüm o boş alet edevat panolarıyla tozlu raflar gözümün önüne geldi. Vero'yla bir ceset gömecek kahrolası bir kürek bulmak için aldığımız riskleri düşündüm. Kalabalığın arasında yürürken raflarda gördüğüm tüm ürünlerden birer tane almaya başladım: tornavidalar, çekiçler, mezüreler, el fenerleri ve çeşitli büyüklük, şekil ve renklerdeki penselerden oluşan bir set. Hatta düşünüyordum da, belki şarjlı matkabı da kendime saklardım. İçinde her boydan pil bulunan bir Duracell paketini de arabaya attım.

Cheerios'u bitiren Zach yine vızıldamaya başladı. Yarım saat sonra Vero'nun nerede kaldığını düşünürken, köşeyi dönüp arabasını benimkinin yanına park etti.

"Bak, anne!" dedi Delia arabadan aşağı sarkıttığı bacaklarını sallayarak. "Dişlerim sallanıyor. Diş perisi bana bir sürü para verecek." Dilinin ucuyla ön dişlerini itti. Gözlerimi kısıp baktım ama dişlerinin sallandığı filan yoktu.

"Daha düşmezler," dedim.

"Vero da öyle söyledi. Onun için bana bunu aldı." Delia arabadan bir kargaburun alıp bana gösterdi. Onu ağzına sokmadan önce elinden kapıp mızımızlanmaması için iPhone'umu verdim.

Vero aldıklarına bakıp kıs kıs güldü. "Biri pil çılgınlığına kapılmış. Julian'ın yalnızca bir hafta olmayacağını sanıyordum." Sesini alçalttı. "İhtiyacın varsa Stacey büyükler için oyuncak setleri satmaya başladı. Her alışverişinde bedava pil hediye ediyor. Paketleme de çok başarılı. İçinde ne olduğu paketten asla belli olmuyor."

Rafları düzenleyen genç bir görevli duraksayıp bize baktı.

Yanaklarım yanmaya başladı. "O tür oyuncaklara ihtiyacım yok. Teşekkür ederim."

"Başucundaki çekmeceyi gördüm, Finn. Şimdi bana ayak yapma." Görevlinin gözleri kocaman açıldı. "Neye bakıyorsun? Açıkta bir şey mi gördün?" diye çemkirdi Vero. Adam hemen önüne dönse de Vero o gereksiz çıkışıyla tabii ki başkalarının da ilgisini çekmişti.

Son meraklı bakışlar da başka yönler e çevrildiğinde sesimi alçalttım. "Julian'la bir ilgisi yok. Garajdaki alet edevat panosunu bomboş görmek sinirime dokunuyor. Evde bir tamirat gerektiğinde Steven'dan ya da babamdan yardım istemek hoşuma gitmiyor." Ne de olsa, Vero da ben de gevşek bir çivi yi sıkıştırarak kapasitedeydik. İkili satılan yapışkan bantlardan bir paket alıp onun arabasına attım.

"Hafta sonu sevgilinle evcilik oynamadığınıza göre kitap nasıl gidiyor?"

Tarafsız bir homurtu çıkardım. "Ona vakit kalmadı. *BıktımUsandım*'ın izini sürdüm."

"Bir şeyler bulabildin mi bari?"

"Hayır."

"Ben de bulamadım."

Zımk diye durdum ve Vero'nun arabasına yapıştım. "Forum a kuzeninin evinden mi bağlandın?" diye fısıldadım.

"Yok artık!" dedi suratını ekşiterek. "Bir otel lobisindeki çalışma istasyonunun bilgisayarlarını kullandım."

"Ne oteli?"

"Onun önemi yok. Önemli olan ne bulduğum."

"*BıktımUsandım*'ı buldun mu?" diye inledim.

"Hayır ama şunu dinle." Arabalarımızı iterken başını eğip etrafı gözleyerek anlatmaya başladı. "Kendine *LekeSökiücü* diyen biri o forumdan tonla para kazanıyor. Ekranda şifreli bir mesaj beliriyor. Genelde büyük bir şeyden kurtulmaya çalışan bir kadından geliyor ve belirli bir ücret karşılığında onu ortadan kaldırabilecek birini arıyor. Ya da bir anne inatçı bir lekeyi çıkaracak birini arıyor."

Vero fısıltıyla konuşuyor ve şifreli mesajlarını eliyle tırnak işareti yaparak vurguluyordu. "Birkaç gün sonra, *LekeSökücü* bu mesajlara yine şifreli ve muğlak cevaplar veriyor. İkisi aynı dilden konuştuklarından emin olana kadar bir süre mesajlaşıyor. Sonra *LekeSökücü*'yle yeni müşterisi bu sohbeti özel bir platforma taşıyor. Bağlantı kayboluyor ve tahminimce problem koca da ortadan kalkıyor."

"Tüm bunları yanlış yorumlamadığından emin misin?" diye sordum kuşkuyla. "*LekeSökücü* denen kullanıcı bir kiralık katilse Patricia Mickler'ın paylaşımlarına neden cevap vermedi?" Patricia aylarca o forumda kocasını ortadan kaldıracak birini aradığını söylemişti. Sonunda pes edip işi bana vermeye çalışmıştı.

"*LekeSökücü* bir *profesyonel*. Kurbanlarını özenle seçiyordur. Mafyanın muhasebe kayıtlarını değiştirdiğini bilsen Harris'i öldürür müydün?"

"Sesini alçalt," diye tısladım. "Ben kimseyi öldürmedim."

"Kendine *LekeSökücü* diyen bu hatun o forumdan büyük para kaldırıyor, Finn! Benden söylemesi. Bu işler ucuz değil. Son iki haftada en azından üç tane böyle yazışmaya denk geldim."

"Neden daha önce söylemedin?"

"Elimde yeterince bilgi yoktu. Hem üçüncü işe kadar emin olamadım ve seni durduk yere endişelendirmek istemedim. İnsanın aklına giriyorlar gerçi..."

"Ne demek o?"

"Büyük para dönüyor, Finn." Parmağıyla çenesine vurdu ve birden elimdeki indirim broşürünü kaptı. "Bak, sandık tipi derindondurucu indirimdeymiş. Garaja şunlardan bir tane alsak?"

Kuponları elinden aldığımda güldü. "Kar küreği nerede? Ya annemin kuş yemliği?"

İç çekip arabasına baktı. "Delia'yla dikkatimiz dağıldı."

Mağazanın ortasındaki geniş koridorda arabaları bahçe araç gereçleri bölümüne doğru sürerken kalabalık azalmaya başladı. Telefonumun saatine baktım. "Acele edelim. Steven bir saat sonra çocukları Noel ağacı alışverişine götürecektir."

“Onunla gitmelerine izin verdiğine inanamıyorum,” diye mırıldandı Vero çocuklar duymasın diye.

“Başka şansım var mı?” Yasal hakları ve sinir bozacak kadar becerikli bir avukatı vardı. “Benim de hiç hoşuma gitmiyor ama kalabalık bir yerde olacaklar. İkimiz de hafta sonu forumu kontrol ettik. Bir ay olmasına rağmen kimse mesaja cevap vermedi. Yüzlerce mesajın arasında kaynayıp gitmiştir. Kötü bir şey olacağını sanmıyorum.”

“Bilemiyorum, Finn,” dedi Vero bahçe araç gereçleri koridoruna saptığımızda. “*LekeSökücü*’nün işi başından aşkın. Ya çoktan Steven’in peşine düştüyse?”

“Sanmam.” Bakmayın öyle söylememe, son derece huzursuzdum. Çocukların, başına ödül konan babalarıyla ortalıkta dolaşmaları hiç içime sirmiyordu. “Steven’ı arayıp çocuklarla bensiz vakit geçiremeyeceğini söyleyemem. Bu ayki tüm buluşmalarında yanlarındaydım. Kuşkulanmaya başladı.”

Vero kuş yemliklerini incelerken başını yana eğdi. “Belki çocuklara göz kulak olmanın başka bir yolu vardır.”

“Ne demek istiyorsun?”

Kuş gözlemi standından bir dürbün alıp arabama koydu. “Dedektif Anthony’dan hiçbir şey öğrenmedin mi?”

6. BÖLÜM

VERO'YLA ESKİ BİR Chevy sedanın ön koltuğuna büzülmüştük. Kalın, kışlık paltolarımız, yün berelerimiz, atkılarımız, dumanları tüten kahvelerimiz ve aramızda duran yansı boş Dunkin' Donuts kutusuyla gözetleme görevimiz için hazırдық. Vero, Charger'ı kuzeninin tamirhanesinin otoparkında bırakıp onun yedek arabalarından birini almıştı. Steven çocukları almaya geldiğinde onlara paltolarını giydirip Delia'nın sırt çantasını takmış ve Steven'in kamyonetinin arkasından coşkuyla el sallamıştım. Sonra paltomu kapattığım gibi sokak kapısını kilitleyip Vero'nun beni beklediği kaldırıma koşmuştum. Steven'in kamyonetini izlerken mesafemizi korumuş ve Noel ağacı çiftliğinin çakıлтаşı otoparkının en ucuna park etmiştik.

Vero dürbünle baktı. "Biraz daha yaklaşsak mı?"

"Olmaz, Steven görebilir." Otopark ağzına kadar doluydu. Önceden kesilmiş çam ve ladinler tahta barakalara asılan yumuşak, beyaz ışıklarla aydınlatılmıştı. Hoparlörlerden Noel şarkıları yükseliyor, elf şapkalı çiftlik görevlileri barakalar arasında gezinerek müşterilere satış yapıyor ve aldıkları ağaçları arabalarına taşıyordu.

"İşte oradalar!" dedi Vero parmağıyla işaret ederek. Sırtımı dikleştirip kahvemi bıraktım ve Vero'nun uzattığı dürbünle baktım. Zach, Steven'in kolunun altında kıvranıp duruyordu. Delia babasını oradan oraya çeğiştiriyordu. Dudaklarını oynattığını görsem de hiçbir şey anlayamıyordum.

“Sesi aç.”

Vero kontrol panelinin üzerinde duran alıcının parlak mavi düğmesini çevirdi. Delia’nın sırt çantasındaki bebek telsizinden cızırtılar geldi ama ne konuştuklarını yine duyamadım. Steven gelmeden hemen önce telsizi Delia’nın çantasına atmıştım. “Bunun çekme menzili ne kadar?” diye sordu Vero.

“Satıcı üç yüz metreye kadar çeker demişti.” Dürbünü indirip kahvemden birkaç yudum aldım. Delia’nın ne dediği anlaşılmasa da arabanın içinde çınlayan sesi sinirlerimi gevşetmişti.

“Galiba annem haklı,” dedim. “Doğru düzgün bir avukat bulsam iyi olur. Steven’la tek başıma başa çıkamam.”

“İyi bir avukat ne kadar ister?”

“Guy saatine iki yüz alıyor,” dedim kahvemi üfleyerek. “Hızır bankada para varken şu işi halledeyim. Minivanı da değiştirmeyi düşünüyorum.” Bir donut aldım. Vero ondan hiç beklenmeyecek kadar sessizdi. Kutuda tek kalan çikolata kremalıyı almama bile ses çıkarmadı. “Neden bana öyle bakıyorsun?”

“Nasıl?”

“Bir sorun varmış gibi.”

“Hiçbir sorun yok.” Yarısını yediği donutu kutuya koyup pantolonuna yapışan pudraşekerini süpürdü.

“Daha geçen hafta yeni bir araba almam için başımın etini yiyordun. Neden birden Lowe’s’te indirim kuponu ve indirimli buzluk kovalamaya başladın?”

“Tutumlu davranmaya çalıştığım için suçlu mu oldum?”

“Hesapta ne kadar kaldı, Vero?”

Gözlerini yavaşça yüzüme kaydırды. “Noel alışverişinden önce mi, sonra mı?”

Ağzım açık kaldı. “Ciddi olamazsın! Irina’nın parasına ne oldu?” Rus mafyası tetikçisinin zengin karısı bize en temizinden yetmiş beş bin ödemişti. Parayı buzluğumda saklamıştık. “O kadar parayı bir ayda harcamış olamayız!”

“Harcamadık. Yatırım yaptık.”

“İyi. Yatırımını boz. Fonda mı, nerede? Birazını çekiver.”

“Bu işler böyle yürümüyor, Finlay. Parayı vaktinden önce bozarsan kâr edemezsin.”

“O arada faturalarımı nasıl ödeyeceğim? Birilerini öldürmenin şakasını bile yapma, kalbini kırarım!”

“Bilmiyorum,” dedi sesini yükselterek. “Yeni kitabından alacağın parayı kullanınız. Taslağı ne kadar çabuk teslim edersen o kadar çabuk rahatlarız.” Çoğul konuşuyordu. Klavyenin başında yazı yazması gereken oymuş gibi rahattı üstelik. “Sahi, kitap ne zaman biter?”

Dönüp camdan baktığımda peşlerinde Steven’la sıra sıra ağaçların arasında koşan çocuklarımı hayal meyal gördüm. “Bilmek istemezsin.”

Arabanın içinde gergin rüzgârlar eserken sessizce oturduk. Vero az sonra huzursuzca kıpırdanmaya başladı.

“Belki içinde gizem ve gerilim unsurları barındıran romantik kitaplardan bıkmışsındır,” dedi bana dönerek. “Yeni sulara yelken açmaya ne dersin? Sanatına meydan oku yani. Yeni bir akımdan söz ediliyor. Bu konuda piyasada büyük bir açık ve potansiyel var.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Dinozor pornosu.” Kahvemi içerken az kalsın boğulacaktım. “Çok ciddiym, Finlay. Rakamlara baktım. Dinozor pornosu akımı gümbür gümbür geliyor.”

Hayretle ona döndüm. “Dinozor pornosu ne yahu? Nasıl olabilir böyle bir şey?”

“Bunu ben de düşündüm ve birkaç örnek indirdim.” Dirseklerini kırarak *T-rex*lerin kısa kollarını taklit etti. “Dinozor kahramanın elleri minicik ama kadın kahramanımız buna aldırıyor, çünkü dinozor adam bunu telafi ediyor. Dev gibi şeyiyle...”

“Sus!” Bu sahneyi gözümde canlandırmamak için avuçlarımı gözlerime bastırdım. “Bilmek istemiyorum.”

“İyi. *Velociraptor* erotizmi çılgınlığı başladığında beni uyarmanın demezsin.” Kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslandı ve ikimiz de gözümüzü ön cama diktik.

Steven şapkasının kenarlarında minik çanlar olan, genç ve koca memeli ağaç çiftliği çalışanına yaklaştı. Bir ağacı işaret etmek için kıza sokuldu ve cüzdanını çıkarırken kazağının V yakasından içeri göz attı.

“Görüyor musun?” diye sordu Vero nefretle. “Hiç utanmadan Raftaki Elf’e yazıyor. Ondan ne beklenir zaten? Ciddiyim, Finn, bu mankafayı alt etmek o kadar da zor olamaz. Yüz bine altına çiçek gibi bir araba çekersin. Avukatlara harcayacağın onca paranın cebinde kaldığını düşünsene.”

“Kitabı bitireceğim.”

Vero başım iki yana sallayıp dürbünle Steven’in arsızca görevliyle flört etmesini izledi. “Bu adamda ne buldun?”

Vero aynı soruyu bir yıl önce sorsa Steven’in özgüveninden ve çekiciliğinden söz ederdim. Ama aradan geçen süre zarfında geç de olsa bazı gerçekleri fark etmiştim. İç çektim. “Ona ihtiyacım varmış gibi hissettirmekte başarılıydı.”

“Boktanmış.”

“Öyle.” Steven’in elfe kartviziti vermesini izledim. Kızdan numarasını istediğinden adım gibi emindim. Steven’in arkası dönükken Zach paytak paytak yürüyerek ağaçların arasında gözden kayboldu. Delia arkasından koştu. Steven dönüp onlara seslendi. Onu beklemediklerini görünce cüzdanını alelacele cebine sokup peşlerine takıldı ve telaşı arasında az kalsın bir çadının direğini deviriyordu.

Üçü de ağaçların arasında kayboldu. Monitörden çocukların kıkırdamaları geliyordu.

“Nereye kayboldular?” Vero gülerek dürbününü odakladı.

“Steven bir yerlerde onları azarlıyordur. Birazdan ortaya çıkarlar.”

Zach’in kahkahaları giderek duyulmaz oldu. Steven’in haykırıları uzaklaştı. Monitöre uzanıp sesini açtım. Az sonra sesler tamamen kesildi.

“Neden hiçbir şey duyulmuyor?” diye sordu Vero.

Alıcıyı ön cama yaklaştırdım. Monitörden yükselen cızırtılar

dışında başka ses gelmedi. Tüylerim diken diken oldu. Koltuğumda dikilip ağaçların oluşturduğu labirentin iç kısımlarını görmeye çalıştım. Ama ışıkların ilerisindeki çiftlik dönümlerce araziye yayılmıştı ve karanlıkta nerede başlayıp nerede bittiği bile görünmüyordu.

Cızırtıların arasında Delia'nın sesi yükseldi. "Baba, neredesin?"

Bunu duyunca alıcıya sımsıkı yapıştım. "O kadar uzaklaşmış olamazlar. Steven birazdan onları bulur."

"Baba? Babacığım?" Delia'nın sesi titremeye başladı. "Korkuyorum!"

Vero'yla aynı anda kapıları açıp kucaklarımızdaki kahveleri yere saçarak arabadan fırladık. Kalabalığa daldık ve "Pardon, özür dilerim," mırıltıları eşliğinde alışveriş yapan çiftlerle aileleri ite kaka ilerledik. Elf şapkalı bir görevli yolumu kesip yavaşlamamı işaret etti. Onu telaşla yana ittim. Kalbim küt küt atıyordu. Birkaç adım arkamdaki Vero'yla ışıklarla aydınlatılan alanın ilerisine doğru koştuk. Ayrıldık ve çocuklara seslenerek farklı yönlerle doğru gittik. Patika giderek karanlıklaştı ve daraldı. Koşarken yüzüme dallar çarpıyordu.

"Zach'i buldum!" diye seslendi Vero.

"Delia!" Duraksadım ve kendi etrafımda dönerek karanlığa kulak kabarttım.

"Anne!" Delia'nın korku dolu çığlığı hem elimdeki monitörden hem de sağımda bir yerden geldi. Ağaçların arasına bakarak koşmaya başladım ve sonunda kızımın parlak pembe paltosunu gördüm.

"Buldum!" diye bağırdım. Delia'nın önünde diz çöküp ve onu kucakladım. Vero az sonra göğsüne bastırıldığı Zach'le çıkageldi.

"Steven nerede?" diye sordu, nefes nefese soluklanırken.

"Steven?" diye seslendim. Karanlıktan bir inilti geldi. Vero'yla kucağımızda çocuklarla sese doğru koşturduk. Toprak zeminde yüzüstü yatan birini görünce durduk. "Steven!" Delia'yı kalçamda zıplatarak yanına koştum.

Steven yavaşça doğruldu ve kafasının arkasını ovuşturdu. Vero telefonunun parlak ışığını suratına doğru tuttu. Şakağın-
dan kanlar süzülüyordu. "Çek şunu yüzümden! Bu kadının bu-
rada ne işi var? *Sen* burada ne yapıyorsun?"

"Ne oldu?" dedim.

Steven zar zor ayağa kalktı ve ona uzattığım yardım elini öfkeyle itti. Parmaklarını yaraya bastırduğunda acıyla yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum. Karanlıkta göremedim. Çocukların arkasından koşuyordum. Biri sırtıma vurup beni yere devirdi. Herhalde düşerken başımı çarptım."

Cebini yokladı ve cüzdanının yerli yerinde olduğunu anla-
yınca rahat bir nefes aldı. Kotunun, gömleğinin ve ceketlerinin
ceplerine vurduktan sonra kaşları çatıldı. "Telefonumu çalmış,
aşağılık herif!"

Delia ıslak yanaklarını boynuma gömdü. "Eve gitmek istiyor-
um, anneciğim."

Zach, Vero'nun kucağında burnunu çekip emziğini daha da
şevkle emmeye başladı. Vero onu yatıştırmak için dairesel ha-
reketlerle sırtını sıvazladı. "Zach'le Delia'yı arabaya götüreyim."
Delia'yı yere indirdiğimde Vero ona elini uzattı. Steven üçünün
yedek arabaya doğru uzaklaşmasını dişlerini gıcırdatarak izledi.

"Kimin arabası o?"

"Önemli değil."

"Çocukları sen götüremezsin. Araba koltukları yok."

"Her ihtimale karşı yanıma aldım."

"Hangi ihtimale karşı?" diye çıkıştı. "Ne demek oluyor bu?"
Monitörü kapattığımı görüp onu elimden kaptı. "Ne bu? Bizi mi
dinliyordun?"

Buna cevap vermenin anlamı yoktu. "Vero çocukları eve gö-
türebilir. Bana anahtarlarını ver. Seni acile götüreyim. Yaraya di-
kiş atmak gerekebilir."

"İstemem," diye tısladı.

"O zaman Georgia'yı arayayım. En azından zabıt tuttur."

“Bir sokak serserisi beni soydu, Finlay. Abartılacak bir şey yok. Neyse ki cüzdanımı almadı.”

“Abartılacak bir şey bu! Ya çocukların başına bir şey gelseydi? Vero’yla ben olmasaydık...”

“Çocuklara hiçbir şey olmazdı!” Teki kana bulanmış gözleriyle bana öfkeyle baktı. “Kalkıp üstümü başımı silkelordum ve seçtikleri kahrolası ağaçla birlikte onları eve bırakırdım. Ama bana bunu bile çok gördün.”

Vero’nun arabayı çalıştırdığını gördüm. “Bunları yarın konuşuruz. Lütfen, şikâyetçi ol.” Başka bir şey söylemeden çekip gittim. Tek istediğim çocuklarımı buradan bir an önce uzaklaştırmaktı. Steven’ı soyan kişi parasının peşinde değildi. Cüzdanını da alabilirdi ama almamıştı çünkü yalnızca telefonunu istiyordu. Daha doğrusu, onun içindeki bilgileri istiyordu. Programını, anlaşmalarını, sık sık gittiği yerleri... Bir kiralık katilin kusursuz bir cinayet planlaması için gerekenleri.

Vero haklıydı. Kimsenin işi almaması bunu planlamadıkları anlamına gelmiyordu.

7. BÖLÜM

PAZARTESİ GÜNÜM ERKEN başladı. Yorganı açıp havayı kokladım. Yan döndüğümde yatağımdaki suçluyu gördüm. Uygunun son kalıntılarını da gözlerimden sildiğimde Zach odamdaki işini bitirip çoktan gitmişti. Koridordan gülücük sesleri geliyordu.

Derin bir iç çekip kalktım ve onu kucakladığım gibi altını değiştirmek için tekrar odama götürdüm. Mutfakta tavaların ve cızırdayan yağın sesini duyabiliyordum. Tuzlu kızartma kokusu tüm evi sarmıştı.

“Delia!” diye seslendim. “Kalkma vakti! Bugün okul var!” Delia ayak bileklerinde biriken bol pijaması ve boynundan tuttuğu oyuncak köpeğiyle ayaklarını yere vura vura odama geldi. Yüzüne düşen diken saçlarını arkaya atıp bana somurttu. Zach’i indirdim, ayakları halıya değer değmez hareket etmeye başladı. “Bu nefis koku da ne? Vero kahvaltı hazırlıyor herhalde. Hadi aşağı koşun.”

Başucumdaki telsiz telefonun ışığı yandı. Ekranda Sylvia’nın adı belirdi. Cep telefonumdan saate baktım ve temsilcimin üç cevapsız aramasını görünce küfrü bastım.

“Birinin başı dertte!” diye şarkı söyledi Vero mutfakta. Aşağıdaki telsiz telefonda Sylvia’nın adını görmüş olmalıydı. “Sana söyledim, o kitaba bir an önce başlamalısın!”

Aramanın sesli mesaja düşmesini beklemenin sonuçlarını hesaplamaya çalıştım. Ama Sylvia’nın beni bezdirene kadar ara-

maya devam edeceğini biliyordum. Terleyen avuçlarımı pijama silip telefonu kulağıma götürdüm.

“Saat sekiz,” diye çemkirdi Sylvia selamsız sabahsız. “Ve bugün pazartesi.”

“Biliyorum. Özür dilerim.”

“Bir saat içinde henüz gelen kutuma düşmeyen sunumunu konuşmak için editörünle buluşacağım.”

“Aslında yollayacaktım. Ama hafta sonu başka işlerim çıktı.” Çalışma odama koşturdum. Bir türlü hazırlayamadığım sunum, bilgisayarımı açtığım gibi ekranımda belirecekmiş gibi aptalca bir umuda kapılmışım nedense. “Aslında durum şu...” Masama oturup kullanılmış yapışkanlı not kâğıtlarıyla faturaları yana ittim. “Hepsi aklımda. Daha yazamadım, o kadar. Hemen şimdi hallediyorum. Dokuza kadar yollarım.” Ne yazacağım hakkında hiçbir fikrim olmasa da en azından vakit kazanmaya çalışıyordum.

“Bir noktayı açıklığa kavuşturalım, Finlay. Kartvizitimde unvanım *Bayan Donovan’ın Asistanı* olarak geçmiyor. Ben seni temsil ediyorum ve bunun senin açından büyük bir şans olduğunu da belirtmeden geçmeyeceğim. Teslim tarihlerine uymayan yazarların sekreterliğini yapmak iş tanımımda yok. Ama sırf paramı almak istediğim için bunu yapacağım. Bir kereye mahsus olmak üzere. Şimdi,” diye ekledi ve hattın öbür ucundan gelen gıcırtilara bakılırsa iskemlesine yerleşti. “Kulağım sende. Aklındakileri paylaşmanı bekliyorum.”

“Tamam. Bir dakika.” Çöp kutusundaki buruşuk not kâğıtlarını çıkarıp son bir ay içinde bir kenara fırlattığım tüm fikirleri telaşla gözden geçirdim. Kahrolası notların çoğu alışveriş listeleri ya da bir şeyleri hatırlamak için karaladığım satırlardı. Son yazdığım notu ekrana yapıştırmıştım. Hazırladığım yapılabaklar listesinin ilk maddesini görünce acı acı güldüm.

Pazartesi Sylvia’ya sunumu yolla.

Bravo. Yürü be, Finn.

İkinci maddeyi gözden geçirirken Sylvia sabırsızca homurdandı.

Guy'la konuşup ziyaretleri iptal et.

"Bir adam var... Bir baba," diye başladım dağınık düşüncelerimi toplamaya çalışarak. "Bir işinsanı ve karakteri yüzünden birçok düşman edinmiş." Karanlıktan ilham almak için gözlerimi kapattım. Ürkütücü bir dekora ihtiyacım vardı. Her an bir olayın patlak verebileceği hissini uyandıran, gergin bir mekâna. "Adam... çocuklarıyla karanlık bir çam ormanında yürüyüş yaparken saldırıya uğruyor ve... vahşice öldürülüyor."

"Nasıl?"

"Başına aldığı sert bir darbe sonucu."

"Güzel. Devam et."

"Tamam... Eee... Katil... adamı takip ediyordu, bir ağaca tırmanmış, onu bekliyordu. Adam karısından boşanmıştı ve karısı onun tehlikeli biri olduğunu bildiği için çocukları ondan saklıyordu."

"Güzeel." Sylvia'nın bu kelimeyi uzatması beni cesaretlendirdi. Listedeki diğer maddeye geçerken iskemlesinde merakla öne eğildiğini duydum.

Okuldaki kayıp bürosuna Della'nın eldivenlerini sor.

"Ama adam eski karısını buldu," diye devam ettim. "Çocukları okuldan kaçırdı ve kimsenin onları bulamayacağı bir oduncu kulübesine götürdü."

"Pislik!" diye fısıldadı Sylvia.

"Bu arada, adamın düşmanlarından birisi onu ortadan kaldırmayı kafasına koymuştu."

"Sebep?"

"Bilmiyorum," dedim listeyi masaya fırlatarak. "Daha ona

karar vermedim. Para, kıskançlık, intikam... Hepsi olabilir. Bu gizemli düşman, adamı öldürmesi için bizim kiralık katili tuttu." Yerimden doğruldum ve odada yürürken kelimeler dudaklarımdan dökülmeye başladı. "Kiralık katilimiz bir kadın. Kurbanını takip edip kulübeyi buldu ama dürbünle onu gözetlerken çocuklarını gördü ve hemen oracıkta harekete geçemeyeceğini biliyordu. Babaları ölürse çocuklara kim bakacaktı? Kiralık katil şüphe çekmeden onları güvenli bir yere nasıl götürecekti?" Sylvia susmuştu. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ama sunumum kendiliğinden hayat buldukça hikâyeye daha da dramatik bir hâle geldi. "Katil bir ağaçta pusu kurarak ne yapacağına karar vermeye çalışırken uzaktan adamla çocuklarını izlemeye devam etti. Ama bilmediği bir şey vardı: Ormanda yalnız değildi. Kar yağmaya başlamıştı. Orman soğuk ve karanlıktı. Göz gözü görmüyordu. Adamla çocukları kulübeye geri dönerken ağaçların arasından başka bir katil fırladı ve kiralık katilimizin kurbanını öldürdü. Çocuklar babalarının cesediyle ormanda yapayalnız kaldı."

"Olamaz!" diye inledi Sylvia.

"Kahramanımızın bir karar vermesi gerekiyordu: Ya kendini gösterip çocukları donmaktan kurtaracaktı, çünkü gece oluyordu ve o soğukta açıkta kalan iki çocuk için ölüm kaçınılmazdı, ya da ödülünü çalan diğer katilin peşine düşecekti."

"Ne yaptı?" diye sordu Sylvia bir solukta.

"Çocukları kurtardı."

"Biliyordum!"

"Ama onları yetkililere teslim ederken cinayetten tutuklandı."

"Bir şekilde kaçacak tabii."

"Hayır, hapse giriyor."

Sylvia topuklarını yere vurmuş gibi bir gürültü koptu. "Bir dakika," dedi ve telefonu diğer kulağına geçirirken jel tırnaklarının tıkırtısını duydum. "Hapse mi giriyor? Hikâyenin ikinci kısmına geçtik ve henüz bir B planı duyamadım. Hani roman-

tizm? Hani seks? Parmaklıkların arkasında ateşli polisle nasıl yatacak?”

Burnumun üzerini kaşıdım. “Ateşli bir polis yok.”

“İlk kitaptaki polise ne oldu?”

Herkes neden polise kafayı takmıştı? “Bunda o yok.”

“Neden? Herkes ona bayıldı.”

“Çünkü kiralık katil bir avukata âşık oluyor.”

“Hapishanede mi sevişiyorlar?”

“Dur, ona geleceğim.”

“Hızlan biraz. On iki dakika sonra takside olmam gerek.”

Kendimi koltuğuma attım. Sylvia’nın fikrimi reddedeceğini düşündüğüm için sonunu aceleye getirdim. “Kiralık katil davasına bakan avukata âşık oluyor. Avukat genç, yakışıklı, çok akıllı ve...”

“Ateşli mi?”

“Evet.”

“Polis kadar ateşli mi?”

“Ondan bile daha ateşli. Çünkü kahramanımıza *inanıyor*, Sylvia!” Ona, bir de Hanlon’un usturasına, pizzaya ve biraya inanıyordu. “Masum olduğunu ispatlayacağına söz veriyor. Ama sonra...” Yutkunup yeniden listeye uzandım.

Avukat bul.

“Sonra avukat ortadan kayboluyor,” dedim masaya vurarak. “Ardında hiçbir iz bırakmadan sırta kadem basıyor. Ne kahramanımızı arıyor ne de bir mesaj bırakıyor.” Avukatın muhtemelen bir plajda, bebek yağına bulanmış bir hâlde bikinili kızlarla bira keyfi yaptığını söylemedim. “Kahramanımız onun kaçırıldığını düşünüyor ve işin kötüsü, bunu onun ömür boyu hapiste çürümesi için yaptıklarından şüpheleniyor.”

“Ve hapisten kaçıyor mu?” diye araya girdi Sylvia.

İç çektim. “Tabii. Neden olmasın?”

“Ne olursa olsun ateşli avukatı bulmaya kararlı. Bayıldım.

Kitabın adını da buldum." Kalemmini masaya fırlattığını duydum. "*Vur Kaç 2: Ne Pahasına Olursa Olsun.*"

"Benim için uygun." Kitabıma istediği ismi koyabilirdi. Hatta eğer yeterince şanslıysam onu benim için yazabilirdi bile.

"Senden boşuna şüphe etmişim, Finlay. İyi bir konu yakalamışsın. Filme çekilmeye de müsait. Belki bir yapım şirketine satabiliriz."

"Belki de satmamalıyız..."

"Ben kaçıyorum. Yoksa editörünle toplantıma geç kalacağım. Neler konuştuğumuzu mesaj atarım." Telefonu kapattı. Omuzlarımı düşürüp Sylvia'ya söylediklerimi gözden geçirdim. Sonradan başıma iş açabilecek bir laf ettim mi diye düşündüm. Şimdilik bir sorun yok gibi görünüyordu.

Dışarıdan bir motor homurtusu geldi.

Kalkıp jaluzileri araladım ve malum kamyoneti görünce sıkıntıyla iç çektim.

Terliklerim ve sabahlığımla aşağı koştuğumda Vero'nun kapının yanındaki minik pencereden dışarı baktığını gördüm. "Steven'in burada ne işi var?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Sylvia'yla işler yolunda gitmezse onu öldürebiliriz," diye önerdi.

Kapıyı açar açmaz içeri soğuk bir rüzgâr esti. Steven kalm bir oduncu gömleği ve koltuğunun altında dev gibi bir çam ağacıyla verandada dikiliyordu. Lastik çizmelerinden paspasıma çamur bulaşmıştı ve çamı içeri taşıırken iğneleri her yere döküldü.

"Babacığım!" diye cıyıkladı Delia. Merdiveni uçarcasına inip kendini Steven'in serbest koluna attı. Zach de ayaklarını yere vura vura yanlarına koştu.

"Selam tatlım." Steven, Delia'nın başına bir öpücük kondurup onu yere indirdi. Yün beresinin kenarından başındaki sargı görünüyordu ve şakağından yanağına doğru parlak renkli bir morluk yayılmıştı.

"Nedir bu?" Yüksek dalların tavana sürünmesiyle suratımı

buruşturdum. Steven onu duvara dayadığında ağacın tepesi yana büküldü. Zach'in gelip ağacı okşadığını gören Steven rahat bir nefes aldı.

"Dün akşam olanlar yüzünden kendimi kötü hissettim. Onun için, sabah ilk iş tekrar çiftliğe gittim ve bulabildiğim en güzel ağacı aldım."

Vero tek kaşını kaldırdı. "Biraz büyük değil mi?"

Steven ağaca bakıp gülümsedi. "İsterseniz budarım. Çiftlikteki kız büyük olmasının daha iyi olacağını söyledi. Küçüklerin mekânı doldurmama riski varmış."

Vero'nun bakışları Steven'ın bacak arasına kaydı. "Kızcağız hayal kırıklığına uğrayacak." Mutfağa dönmek için yanımdan geçerken dirseklerini kırıp dinozor taklidi yaptı.

Steven'ın yüzü kızardı. "Neydi bu şimdi?"

"Bilmek istemezsin." Başındaki sargıyı işaret ettim. "Nasıl-sın?"

Bereyi çıkarıp gazlı beze dokundu. "İki dikiş atıldı," dedi. Cebinden telefonunu çıkardı. "Bak sabah kamyonette ne buldum. Dün çocukları indirirken düşürdüm herhalde."

Ya da *LekeSökücü* telefonla işini bitirdikten sonra onu oraya koymuştu. "Biri sana saldırdı. Polisle konuşmalısın."

"Ne söyleyeceğim onlara? Karanlıkta koşarken düşüp başımı çarptığımı mı? Aptal bir kazaydı, Finn. Üzerinde durmaya değmez." Havayı kokladı. "Ne güzel kokuyor. Kahvaltıda ne var?" Sözde neşeli görünmeye çalışıyordu ama gerginliği hemen hissediliyordu.

Delia el çırptı. "Vero patates kızartıyor!"

Steven'ın kaşları çatıldı. "Çocuklar kahvaltıda patates kızartması mı yiyor?"

"*Chilaquiles* yapıyorum!" diye bağırdı Vero mutfaktan. "Ve hayır, sen yiyemezsin."

"Misafir beklemiyorduk," diye açıkladım.

"Önemli değil," dedi zoraki gülümseyerek. "Ağacı bıraktık-

tan sonra bir yerlerde pankek yemeyi düşünüyordum. Belki çocuklar da gelir.”

“Delia’nın okulu var.”

“Onu okula ben bırakırım.”

Pencereden kamyonetine baktım. *LekeSökücü* şimdi bile bizi gözetliyor olabilirdi.

“Anne, lütfen,” diye yalvardı Delia koluma asılarak. “Babamla pankek yemeye gidebilir miyiz?”

“Bir saat sonra okulun var ve Vero kahvaltınızı hazırladı.”

“Patates kızartması yemekten sayılırsa tabii,” diye mırıldandı Steven.

Dişlerimi gıcırdatıp Delia’yı mutfağa doğru ittirdim. “Git, kahvaltını et. Kardeşini de al. Okula geç kalacaksın.” Delia suratını asıp ayaklarını sürüyerek gitti. Steven’ı kolundan tutup kapıya götürmek için mutfağa girmelerini bekledim. “Ağaç için teşekkürler. Pankek teklifi için de sağ ol ama şimdi zamanı değil.”

“Ne yaptığımı sanıyorsun sen?” diye sordu kapıyı açmama engel olarak. “Her seferinde bir bahane uyduruyorsun. Çocuklarla vakit geçiremiyorum.”

“Bahane falan uydurmuyorum. Bu ara programlarımız uyuşmadı, hepsi o.”

“Mesele Theresa mı? Çiftlikte bulunan cesetler yüzünden mi korkuyorsun?”

“Ne söylememi istiyorsun, Steven?”

“Theresa’nın karıştırdığı haltların benimle ilgisi yok. Beni tanıyorsun, Finn. Pis işlere bulaşmayacağımı biliyorsun.”

“Öyle mi? Çünkü aramızda geçenlerden sonra belki de seni hiç tanımadığımı düşünüyorum.”

Çenesinde bir kas seğirdi. “Haksızlık ediyorsun. Beni ondan daha uzun zamandır tanıyorsun,” dedi mutfağı işaret ederek. “Hayatına gireli daha bir yıl bile olmayan bir yabancıyla aynı çatı altında yaşıyorsun. Delia’yı okula bırakmasına ve tüm günü Zach’le geçirmesine izin veriyorsun. Onu gerçekten tanıyor musun?”

“Vero çocukların bakıcısı, Steven!”

“Ben de babalarıyım! Çocuklarımı görmek istiyorum.”

Buna karşı çıkamazdım. Çocukları görmeye hakkı vardı. Delia’yla Zach’i babalarından uzak tutmak istemiyordum. Ama gerçekler, açmayı göze alamadığım bir solucan konservesinin içinde gizliydi. “Onları göreceksin. Ama bu sabah olmaz.” Kapıya uzandım.

“Bu hafta sonunu benimle geçirsinler.”

Belli belirsiz başımı salladım. “Hafta içi ararım ve gelip onları görmem için bir gün ve saat belirleriz.”

“Hayır, Finn.” Bana tepeden baktığında mavi gözlerinde öfke kıvılcımları çaktı. “Cuma okuldan sonra onları alacağım. Bebek telsizi ya da beni arabadan gözetlemek gibi saçmalıklar istemiyorum. Hafta sonunu benimle geçirecekler. Bir itirazın varsa Guy’ı arayacağım.”

Kapıyı açtı ve ardından hışımla kapatmadan önce ağaca son kez göz attı. Arkasından gidecektim ki Vero elini omzuma koydu. “Sana bir kürek daha alalım demiştim.”

8. BÖLÜM

SALI GÜNÜ ÖĞLE yemeği saatinde alışveriş merkezi epey kalabalıktı. Yanımdaki saksılı bitkinin içine yerleştirilmiş hoparlör Noel şarkıları çalıyordu. Ama yemek alanını dolduran alışverişçilerle plastik tepsilerin gürültüsü yumuşak müzik sesini bastırıyordu. Kola makinesinden aldığım içeceği yudumlarken önümde akan kalabalığı izledim. Vero çalışma odamdan çıkmasını tavsiye etmişti. Ortam değişikliğinin ve Noel alışverişi yapan demode tipleri izlemenin beni uyusukluktan kurtarıp yaratıcı yanıma ateşleyeceğini savunuyordu. Ya da en azından Julian'ın, gideli dört gün olmasına rağmen tek bir mesaj atmadığı gerçeğini unutmama yardımcı olabilirdi. Yeni kitabımın konusu ana hatlarıyla ortaya çıkmıştı. Müvekkiline âşık bir avukat ortadan kayboluyor ve kiralık kadın katil işlemediği bir cinayetten hâkim karşısına çıkıyordu. Gelgelelim klavye başında kaç saat geçirirsem geçireyim bu hikâyeye mutlu bir son düşünemiyordum.

Masadaki telefonum titredi. Arayanın Julian olmadığını görünce yüzüm asıldı.

Telefonu kulağıma götürdüm. "Selam, Syl."

"Sana müthiş haberlerim var," diye bağırdı. "Editörün kitap fikrine bayıldı. Bir örnek görmek istiyor. Yirmi bin kelimelik bir metni bana en erken ne zaman ulaştırabilirsin?"

Yirmi bin neredeyse kitabın çeyreği demekti. "Bilmiyorum. Belki sene sonunda." Kaplumbağa hızıyla yol aldığım hesaba katılırsa belki bu bile fazla erkendi.

“Güzel! Ona örneğin pazartesi günü elinde olacağını söyledim!” Gazozumu içerken az kalsın boğulacaktım. “Minik bir değişiklik yapmak için bol bol vaktin olacak.”

“Neymiş o?”

“Ateşli polisi geri istiyor. Önce dinle,” diye ekledi itiraza başladığımda. “Avukat kalabilir. Editörün o karakterin ses getirebileceğini düşünüyor. Ama okuyucuların polisi bu kitapta da görmek ister. Hem konuya gerilim katar hem de kadın karakterin iki aşk arasında kalması hikâyeyi renklendirir.”

“Aşk üçgenleri içinden çıkılmaz bir hâl alabilir,” diye karşı çıktım.

“Üçüncü kısımda birini öldür gitsin. Öteki kızı kurtarsın ve ateşli bir kavuşma seksinin ardından sonsuza dek mutlu yaşasınlar. Hangisini istersen seçebilirsin. Ama ateşli polis, taslağında mutlaka olsun. Gelecek pazartesiye kadar yirmi bin kelime, Finlay. Beni hayal kınkılığına uğratma.”

Sylvia telefonu kapadı.

Yarısını yediğim Auntie Ann’s çöreğim tepside yağlı bir lekenin ortasında soğuyordu. Kahramanımın neden kurtarılmaya ihtiyacı vardı? Neden kendi başının çaresine bakamıyordu?

Ayrıca bu iş buralara kadar nasıl gelmişti?

Hamuru dişlerimle koparıp Word dosyasını kapattım ve omzumun üzerinden etrafa göz attıktan sonra foruma girdim. Hemen bakıp çıkacaktım. Yarım dakika bile sürmeyecekti.

Kirli İşler’e tıkladım.

Lokmamı çiğnemeyi bıraktım, elim dizüstü bilgisayarımın klavyesinin üzerinde donup kaldı.

LekeSökücü: @BıktımUsandım, Steven Donovan gerçekten de tam bir dallama. Kendim kontrol ettim ve sana hak verdim. Haftaya ortadan yok olsa kimsenin onu özleyeceğini sanmıyorum. Başlangıç için 50 iyi sebep yeterli. Seni anlayan biriyle konuşmaya hazırsan özelden yaz. Anlatacaklarını dinlemeye hazırım.

Boğazım düğümlendi.

Çöreği çantama atıp kalktım. Bilgisayarımı topladığım gibi Delia'nın okuluna gidecektim. Georgia, Meslek Tanıtım Günü için oradaydı. Ona paylaşımı gösterip birinin posta kutuma isimsiz bir not bırakmasıyla ilgili bir hikâye uydurabilirdim (tamamen yalan sayılmazdı). Haftalar önce yapmam gerekeni yapıp bu işi çözmeyi polise bırakabilirdim ve...

LekeSökücü'nün cevabının altında yeni bir mesaj belirmesiyle ekrana baktım.

BıktımUsandım: Teklifin için teşekkürler. Bir şeyleri yanlış yaptığımı düşünmeye başlamıştım. Bu konularda fazla tecrübeli değilim. Konuşacak birini bulduğum için minnettarım. Sana mesaj atacağım.

Bilgisayar çantamı karıştırıp telefonumu buldum ve Vero'yu aradım.

Lütfen aç, lütfen aç, lütfen aç...

"Dua et biri ölmüş olsun," diye mırıldandı uykulu bir sesle.

"Hâlâ uyuyor olamazsın. Saat on bire geliyor."

"Zach'i yatırdım. O arada kestiriyordum."

"*LekeSökücü* işi aldı."

Yorganın hışırtısını duydum. "Ne demek *LekeSökücü* işi aldı?" diye tısladı Vero.

"Duydun işte! Şu anda forumdayım." Yan masadaki kadın bana dik dik baktı. "Bir şeyler yapmalıyız," diye fısıldadım.

"Eski kocanı yaka paça Sibirya uçağına bindirmek dışında yapabileceğimiz fazla bir şey yok."

"Yarım saate Delia'yı okuldan alacağım. Georgia, Meslek Tanıtım Günü için orada. Onunla konuşacağım."

Vero derin bir nefes aldı. "Ne söyleyeceksin?"

"Sadece gerektiği kadarını anlatacağım."

"Finlay, olmaz! Yapamazsın."

Yan masadaki kadına arkamı dönerek tısladım. "Çocuklar

ağaç çiftliğinde ne kadar korktu görmedin mi? Biri babalarını öldürmeye çalışırken elim kolum bağlı oturamam!”

“Polis paylaşımından haberdar olursa tüm forumu didik didik ederler. Bu işin ucunun nereye varacağını düşünsene. Patricia Mickler aynı kahrolası forumda Harris’i öldürecek bir kiralık katil aradı. Sonra da *seni* buldu. Soruşturma sona erdi, Finlay. O dava kapandı. Feliks hapiste ve biz paçayı kurtardık. Georgia’ya ötersen Feliks mahkemeye çıkmadan soruşturmayı yeniden açabilirler. İkimiz de cinayetten hapsi boylarız.”

Üstdudağında biriken teri sildim. Vero haklıydı. Polisi bu işe karıştırmak büyük riskti ama bir şeyler yapmalıyım. *LekeSökücü*’yle *BıktımUsandım* özelden konuşmaya başladığında onları takip etme şansım kalmayacaktı.

“Finlay?” Çocukların sesi kesildiğinde Vero bu tonu kullanırdı çünkü ikimiz de suskunluklarının bir şeyler karıştırdıkları anlamına geldiğini bilirdik. “Ne yapıyorsun?”

Bilgisayarımı kendime çekip *yanıtlaya* tıkladım.

“Eve gel,” dedi Vero sertçe. “Bunu konuşalım.”

Parmaklarım klavyenin üzerinde uçtu. Haftalardır ilk kez bu kadar uzun bir yazı yazıyordum. Bu meseleyi kökünden halletmenin başka bir yolu yoktu zira.

İslimsiz2: @BıktımUsandım: Paylaşımını okudum ve bana ancak gerçek bir profesyonelden faydalanabilirsin gibi geldi. Pek çok kadının hayatlarındaki gereksiz streslerden kurtulmasına yardım ettim ve özellikle bu konuda sana yol gösterebileceğime inanıyorum. Başlangıç için bana hiçbir iyi sebep sunmak zorunda değilsin. Özelden yaz. Eminim bir yolunu buluruz.

“Finn, tedbirli davranmalıyız. Her ne yapıyorsan dur.”

Mesajı paylaştım ve bilgisayarı kendimden uzaklaştırırken derin bir iç çektim.

Hattın öbür ucuna ölüm sessizliği çöktü. “Bana o mesajı cevaplamadığını söyle.”

"Aklıma başka bir şey gelmedi!" Zamana ihtiyacım vardı. Bu işi etraflıca düşünmeliydim. *BıktımUsandım*'ın kimliğini tespit etmeliydim. Belki bu şekilde onu biraz oyalayabilirdim.

"Neredesin?" diye sordu Vero.

"Alışveriş merkezinin yemek katında."

"Bilgisayarını orada mı açtın?"

"Evet!"

"Aklını mı kaçırdın, Finn?"

"Bir buzluk almamızı öneren *sendin!*"

"Eski kocanı öldürme işine internete alışveriş merkezi Wi-Fi'yla bağlıyken talip olmasaydın keşke!"

Dizüstü bilgisayarın kapağını *tak* diye kapatıp etrafı kaçamak bakışlarla süzdüm. Bu hatayı nasıl yapmıştım?

"Beni dinle, Finlay," dedi Vero zoraki bir soğukkanlılıkla. "Derhal çık o forumdan. Delia'yı okuldan al ve Georgia'ya tek kelime etme. Bu sorunu kendimiz halledeceğiz. Daha önce yaptığımız gibi."

Steven'in tarlasındaki cesetleri hatırlayınca yutkundum. Bir ölünün külçe gibi ağır olduğunu. Ay ışığı altında saatlerce kürek sallamamamızı.

Daha önce yaptığımız gibi. Tam olarak bundan korkuyordum işte.

9. BÖLÜM

DELIA'NIN ANAOKULUNUN TIKLİM tıkkış otoparkında yürürken paltomun açık düğmelerinden içeri buz gibi bir rüzgâr doldu. Gözüm Georgia'nun parlak mavi Impala'sını aradı ama görünürde yoktu. Çantamdan telefonumu çıkarıp okulun önünde durdum ve alışveriş merkezinde panikle kapattığım aramalara ve mesajlara baktım. Georgia'nun mesajlarını görünce yüreğim hop etti. Toplamda dört taneydiler ve ilkini yaklaşık bir saat önce yollamıştı.

Acil bir işim çıktı. Olay yerindeyim. Geri zekâlının biri kardeşini ayağından vurmuş. Öbür geri zekâlı da buna misilleme yapmış. Zabıt tutmadan önce bu salakları acile götürmem gerek. Okula vaktinde yetişemeyeceğim. Yerime başka birini bulsanız?

Beş dakika sonra ikinci mesajını atmıştı.

Vero yapamaz mı? Muhasebecilik de havalı bir meslek.

Ardından üçüncü mesajı gelmişti.

Boş ver. Hiç söylemediğim say.

Ve son mesajı kırk küsur dakika önce gelmişti.

Meslek Günü'nü dert etme. Delia'ya o işin icabına baktığımı söyle.

Okulun kalabalık lobisine daldım. Turuncu iş yelekli babayla mavi doktor önlüklü annenin arasından geçmeye çalışırken verdiğim rahatsızlık için birkaç defa özür diledim. Parmak ucuna yükseldim ve Delia'nın sınıfına baktım. Delia sınıfın önünde öğretmeninin yanında duruyor ve endişeyle diken saçlarının bir tutamını burup duruyordu. Anne ve babaların arasında SWAT üniformalı ve kasklı birini görünce rahat bir nefes aldım. Birkaç anne aralarında fısıldaşarak Georgia'nın uzun bacaklarını takdirle süzüyordu. Georgia halıda oturan ve onu heyecanla alkışlayan çocukların arasından geçerken Delia'nın gülümsediğini görüp sevindim.

Delia'nın konuğu onun yanına gelip yüzünü sınıfa döndüğünde alkışlar kesildi. Konuk polis SWAT kaskının kayışlarını çözmeye başladı. Kaskı başından çıkardığında bir çift koyu kahverengi göz -kesinlikle ablamın gözleri değildi- bakışlarını odadakilerin arasında dolaştırdı ve sonunda benimkilere kilitlendi. Nick kaskını koltuğunun altına sıkıştırdı. Annelerden birkaçı onu daha iyi görmek için başlarını uzatınca mahcupça gülümse-di ve yanağında bir gamze belirdi. Anneler onu arsızca süzerek bakışlarını bacaklarındaki tabanca kılıflarında ve göğsüne yapışan çelik yelekte gezdiriyordu.

Delia'nın öğretmeni elindeki klipsli dosyadan bir şeyler okumaya başlayınca fısıltılar bıçak gibi kesildi. "Sevgili öğrenciler ve veliler, Delia Donovan bugün bizi özel bir konuyla tanıştırmak istiyor. Dedektif Anthony, Fairfax Bölgesi Polis Departmanı'nda organize suçlarla ilgilenen özel bir birimde görev yapıyor. Eminim dedektife sormak istedikleriniz vardır. Ama sevgili velilerimizden çocuklarımızın da yanımızda olduğunu bir kez daha hatırlatarak soru içeriklerine özellikle dikkat etmelerini rica ediyorum." Öğretmen gözlüğünün üzerinden velilere baktı ve kendi aralarında fısıldaşan birkaç anneye kaşını kaldırarak gülüşmelerine neden oldu.

Halıdaki çocuklar dizlerinin üzerinde doğrulup hevesle ellerini kaldırdı. Delia ilk soruyu sorması için bir arkadaşını seçti. Nick hafif boğuk ve çekici sesiyle konuşmaya başladığında herkes suspus oldu. Delia onu genelde babasına sakladığı hayran bakışlarla süzüyordu. Nick'i son gördüğümde bana çıkma teklif etmişti, bense onu kibarca reddetmiştim. Kısmette Delia'nın okulunda görüşmek de varmış! Şimdi kızımın ve arkadaşlarının karşısında SWAT üniforması içinde, asla hayalini kurmadığım ve muhtemelen hak etmediğim bir kahraman edasıyla dikiliyordu.

Elimdeki telefonum titredi ve ekranda Georgia'nın ismi belirdi. Kalabalık lobinin çıkışma doğru yürüyüp telefonu kulağıma götürdüm.

"Nick geldi mi?" diye sordu.

"Evet. Onun ne işi var burada?"

Georgia rahat bir nefes aldı ve arkadan telsiz cızırtıları geldi. "Başka kimden yardım isteyeceğimi bilemedim. Sana ulaşamadım ve Delia'nın gününü mahvetmek istemedim."

"Nick de günü çelik yelegeyle Delia'nın okulunda geçirmeyi mi önerdi?"

"Pek sayılmaz. Çelik yelek benim fikrimdi. Kot ve tişörtten daha havalı olacağını düşündüm. Delia'nın arkadaşlarını etkilemek istedim."

İsteksizce ona teşekkür ettim. "Bana borçlusun," diye ekledim. "Küçük bir iyilikle geçiştiremezsin."

"Neden? Sana kıyak yaptım."

"Meslek Günü için gönüllü olup kendi yerine Nick'i yolladığın için teşekkür mü bekliyorsun?" Birden içime bir kurt düştü. "Bir dakika... Bu fikir annemden mi çıktı?"

"Hayır, yok canım," diye kekeledi Georgia.

"Evet, ondan çıktı! Seni kandırdığına inanamıyorum. Georgia, nasıl yaparsın? Beni ne kadar garip bir duruma düşürdüğünün farkında mısın?"

"Sen de durumun garipleşmesine izin verme."

"Nick'e seni öldürmeyi planladığımı söylememe ne dersin?"

“İşte o zaman garip bir durum olur. Finn, bu güzel sohbeti bölmek istemezdim ama salakla avanağın raporunu bitirmem gerek. Seni sonra ararım.”

“Bana borçlusun!” dedim ablam telefonu kapatırken. Nick, Delia’nın sınıfının açık kapısından bana sırttı ve onu dikkatle izleyen birkaç anne dönüp bana baktı. Georgia gününü görecek-ti. Ceza olarak ona kaç kere alt değiştirteceğime daha sonra karar verecektim.

“Etkileyici, ha?” Arkamdan konuşan tarazlı sese doğru döndüm. Omzumun üzerinden Nick’i izleyen adam başını salladı. “Çocukları bile büyüledi.” Adam cebindeki anahtarları ya da belki bozuk paraları şingirdattı ve ceketinin önü açık olduğu için belindeki tabancayı ve rozeti görebildim. Mavi gözlerini bana çevirdiğinde hâlâ kim olduğunu çıkarmaya çalışıyordum. “Özür dilerim,” dedi elini uzatarak. “Önce kendimi tanıtmalıydım. Joey Balafonte.” Ona boş boş bakmam üzerine çenesiyle sınırı işaret etti. “Nick’in ortağım.”

“Ah,” dedim ve elimi uzattım. Tokalaştık.

Gülümseyen dudaklarının kenarında bir kürdan vardı. Nick’in genelde giydiği türden, ama daha açık renklerde günlük kıyafetler tercih etmişti. Sarı, gür saçlarının şakakları hafifçe kırılmıştı ve üzerinde gri-mavi bir gömlekle açık gri bir pantolon vardı. Devetüyü rengi deri ceketini belli belirsiz sigara kokuyordu. Yakışıklıydı ama Nick gibi haşın bir çekiciliği yoktu. Daha çok Steven gibi sıradan ve samimi bir hoşluğu vardı. Yakın zamanda kanser tedavisi gören biri gibi görünmüyordu. “İzinde olduğunuzu sanıyordum,” dedim temkinli bir tavırla.

“Ah, beni Charlie’yle karıştırıyorsun,” derken belli belirsiz yüzü asıldı. “Charlie henüz işe dönmedi. Hepimiz onu dört gözle bekliyoruz. Ben Nick’in yeni ortağım. Sen de meşhur Finlay Donovan olmalısın.” Joey cin gibi bakışlarıyla, ablamın sık sık yaptığı gibi beni tepeden tırnağa süzdü. Toz zerrecikleri ve kimse-nin fark etmediği nokta kadar iplikleri toplayan bir tüy toplama rulosu gibi kaydırды bakışlarını üzerimde. Sonra usulca kıkırda-

arak kürdanı diğer tarafa geçirdi. "Nick seninle konuştuğum için kafamı koparacak gibi bakmasaydı da seni kalabalığın arasında ayırt edebilirdim. Hiç durmadan senden bahsediyor."

Sınıfta kopan alkışla Nick'in sunumu sona erdi. Bize baktı, imalı gülümsemesiyle Joey'yi uyarır gibi bir hâli vardı. Joey beni dirseğiyle dürttü. "Ne demek istediğimi anladın mı? Tüm utanç verici sırlarını ortaya dökmemden korkuyor."

"Ne söyleyebileceğinden endişeleniyor ki?"

Veliler sınıftan çıkarken Joey kulağıma eğildi. "Gözetleme görevinde seninle daha çok eğlendiğini mesela. Benden hiç memnun değil tabii."

Yanaklarım yanmaya başladı. Delia, Nick'i elinden tutup bize doğru çekiştirdi. Yanımıza vardıklarında bacaklarına sarıldı ve "Teşekkür ederim," diye fısıldaması kalbimi eritti.

Delia sırt çantasını almaya koştuğunda bir süre konuşamadık. Nick bu kadar yakından, hatırladığımdan bile daha uzun boylu görünüyordu. Bunda kalmı tabanlı botlarının da etkisi vardı tabii. Ama kızımın ona bakışları Nick'i gözümde yücelttiği için belki ben onu insanüstü bir varlık gibi görüyordum.

Aklımdan geçenleri okumuş gibi yanağındaki gamze yavaşça belirdi. "Seni görmek ne güzel, Finlay."

"Seni de." Omzuma astığım çantamın askısını düzeltirken üniformasının sardığı vücuduna bakmamaya çalıştım ama geniş göğsü tam göz hizamdaydı. Gözlerimi kaçırayım derken gözüm biçimli pazularından birine takıldı. Bakışlarımı aşağı kaydırırsam daha da tehlikeli bir bölgeye gireceğimi bildiğim için kirpiklerimin arasından ona baktım ve gülümseyen dudaklarının çekici kıvrımları nefesimi kesti. "Teşekkür ederim. Gerçekten hiç gerek yoktu."

Dolabından eşyalarını alan Delia'yı işaret etti. "Seve seve yaptım. Çok tatlı bir kızın var." Bir ay önce babasını taklit ederek ona *puşt* ve *dallama* diyen bir çocuğu övmesi erdemli bir davranıştı doğrusu. Delia, Steven'a Nick'le çıktığımızı söylemişti. Hâlbuki çıkmıyorduk. En azından aramızda öyle resmiyete dö-

külmüş bir durum yoktu. Bir gözetleme görevi sırasında devriye arabasının ön koltuğunda tavşanlar gibi sevişmemizi saymazsak tabii.

Bu hatırayla boynum terlemeye başladı.

Nick'in hafifçe kızarmasına bakılırsa belki o da aynı şeyi düşünüyordu.

Joey, Nick'in omzuna bir şaplak attı. "Ben dışarıda bir sigara içeceğim. Arabada buluşuruz." Ağzında kürdanıyla bana sırtıttı. "Nihayet tanıştığımıza sevindim, Finlay. Bizim çocuğa çok yüklenme, olur mu?" Göz kırptı ve kalabalığın arasında gözden kayboldu.

Birkaç baba, Nick'in elini sıkmak için yanıma geldiğinde bir köşede huzursuzca bekledim. Bazı anneler koluna dokunup ona teşekkür etti ve parmaklarının pazularında gereğinden biraz daha uzun kaldığı gözümünden kaçmadı.

"Sınıfta harikaydın," dedim Nick'in hayranları nihayet dağıldığında. "Bugün Delia için çok önemliydi. Tekrar teşekkür ederim."

Başını yana eğdi. "Seni bir ara aramama izin verirsin o zaman?"

Dolapların önünde çocuklarına paltolarını giydirirken bizi dinleyen annelere göz attım.

"Özür dilerim, biraz uygunsuz oldu," dedi Nick kadınlara arkasını dönerek. "Ne zamandır görüşemedik. Arayı kapatırız diye düşündüm." Kaskıyla oynamaya başladı. Bir ay önce, arabada iri elleriyle kalçalarımı avuçlayışı aklıma geldi. "İstersen araştırma de. Kitabınla ilgili merak ettiğin bir şeyler varsa sorabilirsin." Etrafına bakıp sesini alçalttı. "Laboratuvarda Pete'e imzaladığın kitabı okudum. Önce mırın kırın etti ama onu bana ödünç vermeyi kabul etti. Gerçekten iyisin."

Genç adli tıp teknisyeninin imzalattığı kitabın hangisi olduğunu hatırlamaya çalıştım. Kapaktaki yarı çıplak model hayal meyal gözümün önüne geldi ve kitaptaki birkaç sahneyi anımsadığımda telaşa kapıldım. "Tanrım. Onu mu okudun?"

Bakışları muzipçe parladı. "Georgia yeni kitabın üzerinde çalıştığını söyledi. Konusunu merak ettim doğrusu."

"Bence iyi bir fikir değil. Ben..." Çocuğun biri Nick'in bacaklarının arkasına çarpınca bana doğru sendeledi. Kahve ve nane aromasının arasında tıraş losyonunun kokusunu aldım. Gözlerimi kapatırsam arabasının döşemelerinin kokusunu da alacağımdan emindim. Ağzım kurudu. "Tabii. Neden olmasın?" dedim.

Koyu kahverengi gözlerini benden ayırmadan ve kalabalık lobide kimseye çarpmadan geri geri yürümeyi becerdi. Ya da belki insanlar yana açılarak ona yol vermişti. "Delia'ya çok eğlendiğimi söyle," dedi. "Seni ararım." Arkasını dönerken gülümsediğini belli etmemek için dudağını ısırdı ve kapıdan çıktı.

10. BÖLÜM

NEFESİMİ TUTTUĞUMU ANCAK soluksuz kaldığımda fark ettim. Ne yapmıştım ben? Nick'le yemeğe çıkmayı kabul mü etmiştim? Aradığında, eğer ararsa tabii, ona hata yaptığımı açıklamak zorunda kalacaktım. Ânın büyüüne kapılmıştım. Nick bana o kadar yakinken doğru düşünmem beklenemezdi.

Delia'ya bakındığımda kızımın önüne çömelen kadını gördüm ve tüylerim diken diken oldu. Sarı, düz saçları yüzünü gizliyordu ama öğretmenlerden biri olmadığını biliyordum ve tanıdığım annelere de benzemiyordu. Koridorda oyalanan birkaç çocuğun yanından geçtim ve aralarındaki cep telefonunu fark edince adımlarımı sıklaştırdım. İkisi de ekrandaki birine el salladı.

"Neler oluyor burada?" Kadın hızla doğruldu ve bana dönerken korumacı bir tavırla elini Delia'nın omzuna koydu. Telefonu indirip bacağına bastırdı.

Ama ekrandaki yüzü bir bakışta tanımıştım.

"Alo?" Theresa'nın boğuk sesi sabırsızdı. "Bir şey göremiyorum, Aimee. Orada mısın? Bana ne lan Meslek Tanıtım Günü'nden? Ne aptallık." Derin bir iç çekti. "Beni duyuyorsan hemen buraya gel. Bir saat sonra *General Hospital* başlayacak. Yolda Harris Teeter'a uğra. Ben and Jerry's stoklarımız tükenmek üzere..."

Theresa'nın en yakın arkadaşı Aimee Reynolds, telefonunu telaşla kapatırken bana suçlu gözlerle baktı. Kızımı nazikçe yanıma çektim.

Delia pantolonuma yapıştı. "Anne! Aimee Teyze beni görmeye geldi!"

"Merhaba, Finlay," dedi telefonu ortadan kaldırıp elini uzatarak. "Ben..."

"Kim olduğunu biliyorum." Aimee'yi daha önce görmüştüm. Vero alışveriş merkezindeki makyaj departmanında onunla konuşurken uzak bir köşeden onları izlemiştim. Aimee'yle Theresa üniversitede aynı kız birliğine üyeyken tanışmış ve o zamandan beri ayrılmamıştı. Theresa'nın ofisi ve evinin duvarları, kol kola poz verdikleri fotoğraflarla doluydu.

Havada asılı kalan elini indirdi. "Burada ne aradığımı merak ediyorsundur. Ben..." Delia'ya bakıp sesini alçalttı. "Çocukları uzun zamandır görmüyordum. Şeyden beri..." Delia başını yana eğdi ve mavi gözleriyle bizi merakla dinlemeye başladı.

"Canım, çıkmadan önce tuvalete git istersen," dedim.

Aimee ona gülümsedi. "Merak etme, döndüğünde burada olacağım." Delia tuvaletlere doğru seğırtirken Aimee beni karsısızca süzdü. "Özür dilerim, Finlay. Buraya gelmeden önce seninle konuşmalıydım. Ama bir aydır çocukları görmüyorum. Theresa tutuklandığından beri."

"Theresa'yla Steven artık nişanlı değil. Theresa'nın çocuklarıyla bir ilgisi..."

"Theresa'nın ne durumda olduğunu *biliyorum*," dedi sertçe. "Üstü başı çorba içinde kaldığı gün restoranın tuvaletinden ağlayarak aradığı bendim. Ona havlu götürün ve saçlarındaki soğanları toplayan bendim."

"Kocamla yattığını yeni öğrenmiştim!"

"Egzoz borusuna oyun hamuru tıktığında benim arabamı ödünç aldı!" Derin bir iç çekip sesini alçalttı. "Onu bu hikâyedeki tek kötü adammış gibi göstermene izin vermeyeceğim. İşin içinde yalan dolan ve aldatma varsa tüm suçu bir kişiye yıkamazsın."

"Theresa'yla ilgili duygularımdan bağımsız olarak, Steven'la ilişkileri bitti. Dolayısıyla çocuklarımla telefonda konuşmak için hiçbir sebebi kalmadı. Senin de öyle."

Aimee'nin gözleri doldu ve sesi titremeye başladı. "Steven sana söyledi mi bilmiyorum ama onları her hafta sonu görüyordum. Onları parka götürüyordum. Delia'yla birbirimize manikür yapıp kurabiye pişiriyorduk. Ben..." Yanağına süzülen gözyaşını sildi. "Ben onları özleyorum. Bizim çocuğumuz yok. Kocam istemedi. Delia harika bir çocuk. Birlikte çok eğleniyorduk." Burnunu çekti. "Tüm bunların sana saçma geldiğini biliyorum."

Öyle gelmiyordu ve bundan nefret ediyordum.

"Bak," dedi onu kibarca kovmak için ağzını açtığımda, "Theresa'yla geçinemediğinizi biliyorum ve seni suçlamıyorum. Steven'la yaşadıklarına kızmakta, kırlmakta haklısın. Benden nefret etme de şaşırmıyorum. Sonuçta Theresa benim en yakın arkadaşım. Büyük hatalar yaptı ama biz her zaman birbirimizin hayatında olacağız. Feliks olayından önce her şeyimizi paylaştık." Usulca titredi. "Steven bana hâlâ kızgın. Onu o gece hapiste gördüğümünden beri telefonlarımı açmıyor. Feliks'le Theresa'nın ilişkisini bildiğimi ve ona söylemediğimi düşünüyor. Ama Theresa bana her şeyi anlatmadı... En azından, bundan hiç bahsetmedi." Bakışları pişmanlıkla gölgelendi. "Ama Steven'ın Theresa'ya kızdığı için Delia ve Zach'i bana göstermemesi haksızlık. Onları son bir kez görmek zorundaydım. Birdenbire ortadan kaybolmak doğru gelmedi. Veda etmek istedim." Uzun ve titrek bir nefes verdi ve gözlerini sildi. "Zach burada mı?" diye sordu arkama bakarak.

"Bugün bakıcısıyla." Aimee'nin irkildiğini fark ettim. Hâlâ hayatımdaki bu yeni kimliğine alışmaya çalışıyordum. Aimee, Theresa'nın, kocamın beni aldattığı kadının okul arkadaşı ve sırdaşı olmaktan çıkıp çocuklarıminin Aimee Teyze'sine dönüşmüştü. Pazar günlerini onlarla geçirip kızımın tırnaklarına oje sürmüştü. Theresa'nın umursamaya bile tenezzül etmediği Meslek Tanıtım Günü'ne gelmişti.

Aimee, Delia'nın tuvaletten çıkıp yanımıza koşmasını kederli bir gülümsemeyle izledi.

“Gel, Delia.” Sırt çantasını yerden aldım. “Gitme vakti. Aimee Teyze’ye hoşça kal de.”

Aimee bana başını eğerek teşekkür etti. Delia’nın elini tuttu ve birlikte otoparka kadar yürüdük. Arabaya vardığımızda gözleri sımsıkı kapalıydı ve Delia’yı sımsıkı kucaklarken gözünden bir damla yaş süzüldü. Kızımı son kez yanağından öpüp Delia’nın arabaya binmesini ağlamaklı bakışlarla izledi.

Tuhaf bir sessizliğin ardından tokalaştık. “Zach’e hoşça kal dediğimi söyler misin?” diye fısıldarken altdudağı titredi.

Sesindeki ıstırap yüreğimi sızlattı. Zach bunu anlamayacak kadar küçük olmasına rağmen Aimee Teyze’sinin veda mesajını ona ben iletmek istemedim. Delia çocuk koltuğunda dönüp bize baktı. Boğazım düğümlendi. “Theresa’yla her şeyi konuştuğunuzu söyledin. Şimdi de o kadar yakın mısınız?”

Kaşlarını çatı. “Ne demek o?”

“Sen Theresa’ya bir şey söylemezsen ben de Steven’a seni çocukları görmeye davet ettiğimi söylemem. Ama Theresa’yla bir ilişkileri kalmayacak. Görüntülü aramalar, onunla buluşmak ya da evine gitmek yok.”

Aimee gözleri benimkilere bakarken bir an bocaladı ki bu gayet doğaldı. Bu yaptığım, Vero’dan sır saklamamı istemeleri gibi bir şeydi. Doğrusunu isterseniz, Vero’nun arkasından iş çevirebileceğimi sanmıyordum. Ama Theresa’yı çocuklarımla hayatından uzak tutma kararlılığım konusunda esnek davranamazdım. “Kabul,” dedi Aimee gergin bir duraksamanın ardından. “Bu cumartesi izinliyim. Senin için de uygunsa gelebilirim.”

Steven çocukları hafta sonu alacağını söylemişti. Ama forumda okuduklarımdan sonra buna katiyen izin veremezdim. Aimee en sevdiğim arkadaşım değildi ama çocuklarımı ne kadar sevdiğini görebiliyordum. Steven’dan ziyade, onun yanında daha güvende olacaktı.

Numarasını kaydetmesi için ona telefonumu uzattım. “Cumartesi bekliyoruz.”

11. BÖLÜM

BİR OLAY MAHALLİNE asla geri dönme. Bir cinayetten paçanızı kurtarmak istiyorsanız bu değişmez bir kuraldır. Cesedi banyo perdenize sarmamak, kredi kartınızla on beş litre çamaşır suyu ve bir kürek satın almamak ve garajınızda şu meşhur derin donduruculardan bulundurmamak da öyle tabii. Vero'nun o öğleden sonra alışveriş merkezine dönmek için neden ısrar ettiğini ben bile anlamamıştım. Ama akşamüzerine doğru, saat dörtte kendimizi orada bulduk.

Kalabalığa karışarak yürüdük ve Noel Baba'nın kucağında fotoğraf çektirmek için kuyruk bekleyenlerin arasından geçtik. Noel Baba'nın atölyesinin arkasındaki oyun alanı yoğunluktan saçlarını başlarını yolan çocuk bakıcıları ve avazları çıktığı kadar bağırان çocuklarla doluydu. Delia'yla Zach'i oraya götürüp formları doldurduk ve bir görevliye telefon numaralarımızı bıraktık. Sonra Vero beni alışveriş merkezinin ücra bir köşesindeki bir teknoloji mağazasına götürdü.

"Neden buradayız?" diye sordum.

"Güven bana."

Tezgâhın arkasında lise öğrencisi gibi bir oğlan, yüksek bir taburede kamburunu çıkarmış oturuyordu. Dirseğini kasaya, başını da avucuna dayamıştı ve geometrik desenli tişörtünün yakasında bir isim kartı vardı. Arkasındaki hoparlörden yükselen tiz elektro gitar solosu eşliğinde ve alnına düşen dağınık saçlarının arasından telefonuna bakıyordu.

Vero tezgâhı tıklattı. "Hop, bakar mısın?"

Oğlan kafasını kaldırdı ve bana kalırsa kısa süreli bir hafıza kaybı yaşadı. *Bugün günlerden ne ya da şu anda neredesin* diye sorsak yanıtlamayacakmış gibi bön bön baktı yüzümüze. Müziğin sesini kısmak için ölü beyazı karnını gözler önüne sererek uzandığında taburesinden gıcırtilar yükseldi. "Buyurun?"

"Bana bilgisayarlardan iyi anlayan biri lazım..." Vero yaka kartında yazan ismi okumak için başını yana eğdi. "Derek."

Oğlan suratını buruşturup tekrar sesi açtı. "Sokağın sonunda Best Buy var. Oraya gidin."

"Ben de senin gül yüzüne meraklı değilim," diye çemkirdi Vero hâlâ bangır bangır çalan müzikte sesini duyurabilmek için bağırarak. "Ama çocukları oyun alanına bıraktık, buradan çıkmayız." Çocuk bir tembel hayvan gibi gözlerini zar zor kaldırıp Vero'ya ve sonra bana baktıktan sonra yeniden telefonuna döndü. Vero avucunu tezgâha vurdu. "Alo! Bir sorunum var diyorum. Teknik destek lazım. Burada işini bilen biri var mı?"

Oğlanın kaşlarından biri, daha ileri gitmeye mecali yokmuş gibi yarım santim kalktı. "Sorun nedir?"

"Bir güvenlik problemi."

Derin bir iç çekerek müziği kısıtı. "Cihazı görmem lazım."

Vero onu pürdikkat süzdü. "Neden?"

"Burada psikolojik danışmanlık vermiyoruz, hanımefendi. Sorununu çözmemi istiyorsan saatlik ücreti ödeyip cihazı göstereceksin." Elini uzattı. Başparmağına çikolata bulaşmıştı. Yepyeni dizüstü bilgisayarımı çantasından çıkarıp ona verirken yüzümü buruşturdum.

"Güvenlik problemi mi demiştiniz?" diye sordu ekranı açarken.

"Aslında bir sorum var," diye başladım temkinli bir tavırla. "Şeyi merak ediyorum... Buradaki yemek katı gibi bir yerin Wi-Fi'na bağlanmak ne kadar güvenli?"

Eli klavyenin üzerinde gezindi. "Değişir."

"Neye göre?"

“Ne yaptığına bağlı. Fatura mı ödüyorsun, e-posta mı gönderiyorsun, porno mu seyrediyorsun?” Lakayt bakışları Vero’nun memelerine kaydı ve suratındaki ifadeye bakılırsa, orada bu zahmetine değer bir şey göremediği düşüncesindeydi.

Vero’nun bilgisayarını kafasında kıracağından korkarak tezgâhla arasına girdim. “Diyelim bir foruma girdim ve isimsiz bir mesaj attım. Biri o mesajın izini sürerek bu bilgisayara ulaşabilir mi?”

Omuz silkti. “Yanında oturan öylesine bir tiplemeyi soruyorsan muhtemelen hayır. Ama işini bilen biri, evet, belki yapabilir.”

“Diyelim işini bilen biri. Bana ulaşması ne kadar sürer?”

“Bilmem,” dedi bilgisayarda bir şeylere tıklayarak. Vero tezgâhın üzerinden uzanıp ekranı *tak* diye kapattı. Derek araya sıkışan parmağını sallayarak ona ateş püsküren gözlerle baktı. “O kadar basit bir soru değil ki! Cevabı bir sürü şeye göre değişir.”

“Ne gibi şeyler?” diye sordu Vero.

Oğlan cevabı bilmememize hayret eder gibi uflayıp pufladı. “Bilmiyorum. Bir sürü şey. Tarayıcı, bilgisayar ağı, web sitesi, bilgisayarın nasıl kaydedildiği...”

“Bana kimsenin ulaşmaması için yapılabilecek bir şey var mı?”

“Bak,” dedi Derek ellerini kaldırarak. “Ben donanımcıyım. Size ağ olaylarından anlayan biri lazım.”

“Burada öyle biri var mı?” diye sordum. “Hani... bu tür bir sorunu çözebilecek biri?”

Derek’in bakışları ikimizin arasında gidip geldi. Vero’nun marka güneş gözlüğüne ve taklit Prada cüzdanından sarkan Charger logolu şık anahtara baktı. Kısa ve kalın işaretparmağını dizüstü bilgisayarımın üzerindeki Apple ambleminde dalgınca gezdirerek arkasındaki SADECE ÇALIŞANLAR yazılı kapıya çabucak göz attı. “Biri var aslında.” Arka cebine kalın bir zincirle astığı eski püskü deri cüzdandan bir kartvizit çıkardı. Onu tezgâhın

üzerinden bize doğru itti. Kartın iki yüzünde de bir isim yoktu; yalnızca bir telefon numarası vardı. "Buradan Cam'i sorun."

Vero tırnaklarını incelerken "O da mı on iki yaşında?" diye mırıldandı.

Ona ters bir bakış attım. "İşinde yeterince iyi mi diye soruyor."

Derek yine arkasındaki kapıya baktı ve dirseklerini tezgâha dayayıp fısıldadı: "Geçen sene internette tanıştığım bir hatunun oyununa geldim. Ona aletimin fotoğrafını yolladım." Vero yalandan öğürünce ayağına bastım. "O da fotoğrafı malum sitelere yolladı," diye anlatmaya devam etti Derek. "Tüm izleri sildiğini sanıyordu ama Cam'in onu bulması bir saat bile sürmedi. Hesaplarını *hack*ledi ve herkes aletimi görmeden fotoğrafı sitelerden kaldırdı." Başını salladı ve "Yani evet, çok iyidir," diye ekledi huşuyla.

Vero ikna olmuşa benzemiyordu ama ben Cam'in yaşıyla ilgilenmiyordum. İşinin ehli olması yeterliydi.

Derek elini uzattı. "Kırk papel."

"Kırk mı?" Vero gözlüğünü çıkardı ve gözlerini pörtleterek ona baktı. "Taşak mı geçiyorsun?"

Kredi kartımı çıkardım. Bilgisayarımı geri alıp oradan toz olmak için sabırsızlanıyordum.

"Kusura bakmayın ama pos cihazı arızalı. Sadece nakit kabul ediyoruz."

"Burası *bilgisayar tamircisi* değil mi? Pos cihazı arızalı ne demek?" Vero oğlanı haşlamaya devam ederken bebek bezi çantasının dibinden iki yirmilik çıkardım. Derek bir makbuz bile vermeden parayı aldı. "Dur, tahmin edeyim," diye fırça attı Vero, "yazıcınız da arızalı. Sıçtığının tamircisi."

Derek pis pis sırtıp paraları cebe attı. "İyi şanslar," dedi bilgisayarı elime tutuştururken.

Kederle gülümsedim. Bende şans ne arardı?

Cam'in kartını cebime koyarken onun şansının ikimize de yetmesi için dua ettim.

12. BÖLÜM

VERO, RAMÓN'UN GARAJININ kilidiyle cebelleşirken soğuk havada ağzından dumanlar çıkıyordu. Anahtar sıkışınca öfkeyle küfrü bastı. Kapıyı son bir kez itmesiyle içeri yuvarlandık ve üşüyen kollarımızı ovuşturduk. Ablam Meslek Günü'ndeki Nick olayı yüzünden bana mahcup olduğu için Delia'yla Zach'in onda kalması teklifime sesini çıkaramamıştı. Çocuksuz bir gecemi milyonlarca başka şekilde değerlendirebilirdim ve bu planların çoğu Julian'la sıcak bir yorganın altında yapabileceklerimizden oluşuyordu. Gelgelelim kendisi hâlâ Florida plajlarında fink atıyordu ve bense Vero'yla bomboş bir garajda göt donduruyordum.

Bekleme odasının ışığını yaktı. Hatırladığım kadar sevimsiz bir yerdi. Alçak ve dengesiz bir masanın etrafına plastik iskemleler dizilmişti ve tavandaki floresan ışıklar sararmış karoları aydınlatıyordu. Ramón tamirciyi kapatalı iki saat oluyordu ama Vero'da yedek anahtar vardı ve kuzeninin mesai saatleri dışında ofisini kullanmasını dert etmeyeceğini söylemişti. Tekinsiz bir *hacker* evimde ağırlayamayacağım için mecburen bu plana sıcak bakmıştım.

Vero kollarını ovuşturarak termostata doğru seğirtti. Az sonra, başımın tepesindeki mazgaldan sıcak hava üflemeğe başladı ve içeriği propan kokusu doldurdu. Zihnime üşüşen kötü hatıraların etkisiyle ürperdim.

O sırada telefonuma bir bildirim gelince korkuyla irkilip elimi göğsüme götürdüm.

“Birilerinin sinirleri bozuk galiba,” dedi Vero ısınmak için avuçlarını birbirine sürterek.

“Normal değil mi?” Feliks Zhirov’un tetikçisi bu odada gırtlığımıza bir bıçak dayayıp beni patronunun sorularını yanıtlamaya zorlamıştı. O günden beri tamirciye uğramıyordum. Julian’ın aklımı dağıtacak bir mesaj attığını umarak ekrana dokundum. Ama mesaj Aimee’dendi ve cumartesi güne bize gelebileceğini teyit ediyordu.

Dışarıda bir araba kapısı kapandı. Biri pencereyi tıklattı. Telefonumu kaldırıp kapıyı açtım ve güvenlik ışığının altında fasulye sınığı gibi bir delikanlının dikildiğini görünce kaşlarımı çattım. Sarı, yağlı saçları gözünün önüne düşmüştü. Başını savurarak onları arkaya attı ve bana öfkeyle baktı.

“Fotoğraf da çekmek ister misin?” Ellerini, her tarafı keçeli kalemle boyanıp göğüs cebindeki ismin üzeri karalanmış eski asker ceketinin ceplerine sokmuştu.

“Cam galiba?” diye sordum o olmadığını söylemesini umarak.

“Sen de çok zekisin galiba. Beni içeri davet edecek misin?”

“Pardon.” Girmesi için yana çekildim. İçeri adımını atmadan önce açık renkli gözlerini araba dergilerinde, köşedeki su sebiline ve Ramón’un ofisine açılan karanlık koridorda gezdirdi.

“Yalnız mıyız?” diye sordu. Tehditkâr bir havası yoktu. Hatta benden bile daha huzursuz görünüyor, aramızda belirli bir mesafe bırakmaya dikkat ederek durmadan etrafı gözlüyordu.

Koridorda Vero’nun botlarının tıkırtısının yankılanmasıyla Cam bir adım geriledi. “Arkadaşım,” diye açıkladım.

Vero gelip çocuğun önünde durarak ellerini beline koydu ve uzun atkuyruğunu omzuna attı. “Cam *bu* mu? Daha çocuk lan bu.”

Cam parmağıyla ikimizi gösterdi. “Zekânıza hayran kaldım. Mensa’ya üye misiniz?”

Vero’yu sert bir bakışla susturdum. “Ofise geçelim mi?” diye önerdim.

“Burada konuşalım.” Cam metal ayaklı bir iskemleyi çekerek bizden biraz uzağa oturdu. Kamburunu çıkardı ve ceplerindeki ellerini yumruk yaptığını fark ettim. Vero’yla alçak melamin masaya geçtik.

“Numaramı dükkândan mı verdiler?”

“Alışveriş merkezindekinden,” dedim. “Oradaki arkadaş hassas bir gizlilik problemi konusunda kendisine yardım ettiğini söyledi. Bize de güvenlik sorunumuzda yardımcı olabileceğini umuyorum.”

Cam dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek bizi yağlı saçlarının arasından süzdü. Sonra arkasına yaslanıp bacaklarını öne uzattı ve birini diğerinin üzerine attı. “Eve servis için iki yüz, artı saatine elli alıyorum. Donanım ve yazılım kurulumu için artı yüz dolar ve parça ücretleri.”

Vero’nun ağzı açık kaldı. Hatta bir ara sandalyesinden düşeceğini sandım. “Sadece buraya geldin diye iki yüz dolar mı istiyorsun?”

“İki yüz elli,” diye düzeltti. “Bir saatlik süreniz üç dakika önce başladı.”

“Yuh. Sen bizi enayi mi...”

Elimi kucağına koyarak Vero’yu sakinleştirmeye çalıştım. “Önemli değil. Param var.” Tek istediğim bu sorunun bir an önce çözülmesiydi. Çantamdan iki yüz elli dolar çıkarıp eline tutuşturdum.

Parayı kotunun arka cebine koydu. Kollarını kavuşturarak bana tepeden baktı. “Ne tür bir güvenlik sorunundan söz ediyorsunuz?”

“Bir forum var,” diye anlatmaya başladım. “Bazen okuduğum bir mesaj panosu. Normalde paylaşım yapmıyorum ama...”

“Forum özel mi?” diye sözümü kesti. “Şifreyle mi giriliyor?”

“Evet. Ama anonim bir kullanıcı adıyla giriş yapıyorum.”

“Gerçek e-posta adresine mi bağlı?”

“Hayır, sahte hesap oluşturdum.”

Başını salladı. “Bunu yaparken neredeydin?”

“Halk kütüphanesinde.”

Bir sınavı geçmişim gibi yine başını salladı. “O sahte hesaba hiç evinden bağlandın mı?”

“Asla.” O e-posta adresini yalnızca bir kere, hesabı oluşturduğum gün kullanmıştım. Hesabı oluşturmamın tek nedeni bu foruma katılıp *BıktımUsandım*’ı takip edebilmektir zaten.

“Ya işten?”

Evden çalıştığımı söylemeye gerek görmeden başımı iki yana salladım. Cam’e adımı bile vermemiştim. Özel bilgilerimi onunla paylaşmak istememişim. O da hiçbir şey sormamıştı.

Başparmaklarını göğsüne vurarak bana baktı. “Sorun ne öyleyse?”

Vero’ya göz attım. Dudaklarını büzdü ve uzun, pembe tırnağının ojesini kemirerek omzunu silkti.

“Bu hafta foruma alışveriş merkezindeki yemek katının halka açık Wi-Fi’ıyla bağlanıp başlıklardan birine cevap yazdım. Mesaj... kişisel bilgiler içeriyordu ve... birilerinin bana ulaşabileceğinden endişe ediyorum.”

Tek kaşım kaldırıp beni baştan aşağı süzdü. Çıplak hâlimi gözünde canlandırmış ve pek de etkilenmemiş gibiydi. “Hangi tarayıcıyı kullanıyordun?”

“Dizüstü bilgisayarımıdaki. Safari olabilir.”

Bu cevap onu hayal kırıklığına uğratmış gibi başını iki yana salladı. Çenesiyle bilgisayarımı işaret etti. “Cihazı nereden aldın?”

“İnternette sipariş ettim.”

“Yeni mi?”

“Yenilenmiş.”

“Üreticiden mi?”

“Hayır, eBay’den aldım.”

Belli belirsiz başını sallayışına bakılırsa yine takdirini kazanmıştım. “Kaydettirdin mi?”

“Hayır, sanmıyorum.” Bilgisayarı aldığım adam tüm eski dosyalarını sildiğine dair güvence vermişti. Bana ekran kilidini

açan şifreyi vermişti, ben de değiştirmeye zahmet etmemiştim. Ama içimden bir ses bunu itiraf edersem Cam'ın gözünden düşeceğimi söylediği için sustum. "Galiba hâlâ eski sahibinin adına kayıtlı."

"Sorun yok." Cam iskemleyi itip kalktı.

"Bir dakika," dedim yerimden fırlayarak. "Bu kadar mı yani? Sorun yok ne demek? Daha bilgisayarına bakmadın bile."

Omzunu silkti. "Kalabalık bir alışveriş merkezi. Halka açık Wi-Fi. Anonim hesap. Evine ya da ofisine ulaşabilecekleri bir e-posta hesabı da kullanmamışsın. Temizsin." Ellerini yine ceplerine koydu. "E-posta hesabına izini sürebilecekleri bir yerden girmediğin sürece sorun yok."

"İki yüz elli doları evden hesabına girme demek için mi aldın?" Vero acı acı güldü. "Bu bilgiyi Google'da da bulurduk!"

"Paranızın karşılığını almak mı istiyorsunuz? Size bir tavsiye. Alışveriş merkezinden çıplak fotoğraf paylaşmayın. Bir de kimsenin izinizi sürememesi için bir dahaki sefere bir kütüphanede ya da öyle bir yerde bir *dark web* tarayıcısı indirin. Kişisel paylaşımlar yaparken onu kullanın."

"Bu *dark web* tarayıcısı," dedim yolunu keserek, "beni profesyonel *hacker*lardan saklayabilir mi?" Georgia'nın perşembe geceleri birlikte içki içtiği siber bilişimciler gibileri kastediyordum. Çocuk pornosu ve terör paylaşımı yapanların ve internet dolandırıcılarının izini süren polisleri. İsteseler beni iki dakikada enseyebilirlerdi.

"Aptalca bir şey yapmadığın sürece, evet."

"O biraz zor," diye mırıldandı Vero.

Dışarıda bir korna çaldı. "Beni almaya geldiler. Sizinle iş yapmak güzeldi."

"Bekle," dedim Cam kapıya yöneldiğinde. İnsanların beni izlemesine engel olmanın yollarını biliyorsa belki belirli bir kişinin izini nasıl sürebileceğimi de söyleyebilirdi. "Sana bir e-posta adresi versem hesabın kime ait olduğunu bulabilir misin?"

Omuz silkti. "Araştırma bedeli elli dolar."

Çantama uzandığımda Vero elime yapıştı. “Ne yapıyorsun? Para ağaçta yetişmiyor!”

“Senin neyin var?” diye tısladım. Ramón’la geçirdiği hafta sonundan beri parayla kafayı bozmuştu.

Dışındaki her kimse bir kere daha korna çaldı. Vero’nun çenesinde bir kas seğirdi.

“Bakın, hanımlar. Biraz daha uzatırsanız o elliye faiz işleme-ye başlayacak, ona göre.”

Vero elimi bıraktı ve Cam parayı alırken usulca küfretti. Dergilerin arasında ucu çiğnenmiş bir tükenmezkalem buldum. Bir *Sports Illustrated*’ın kapağının köşesini yırtıp *BıktımUsandım*’ın e-posta adresini yazdım ve Cam’e verdim.

“Ne kadar sürer?” diye sordum.

“Belli olmaz,” dedi parayı cebine atarken. “Haber veririm.” Kapı arkasından kapandığında çanlar çingırdadı.

Vero başını iki yana salladı. “Bu piç kurusuna hiç güvenmiyorum.”

İşin kötüsü, ona ben de güvenmiyordum.

13. BÖLÜM

O GECENİN İLERLEYEN saatlerinde, Vero'yla salondaki halıda, aramızda patlamış mısır kâsesi ve etrafımızda dağ gibi Noel ışıklarıyla oturduk. Evin sessizliği huzur veriyordu ve bunu itiraf etmekten nefret etsem de Steven'ın aldığı ağaç, güzelliği ve mis gibi çam kokusuyla odaya neşe katmıştı. Vero bodrumdan tozlu Noel kutularını çıkarmış, birbirine dolaşan yeşil kabloları ayırmaya çalışıyordu. Ağacı bir kaideye oturtup tavana değen yerlerini budamıştı. Vero'nun bu tür işlere doğuştan gelen bir yatkınlığı vardı. Bir Noel ağacının dalları gibi düzensiz hayatımızın sert köşelerini de sessiz sedasız yumuşatıp bir şekilde yola devam etmemizi sağlıyordu.

Şöminenin rafına astığı üç çoraba bakıp kaşlarımı çattım. Steven'ın söylediklerini umursamıyordum. Bizim evin garajında karşılaştığımız o gün, Vero'yu uzun zamandır ya da çok iyi tanı-mıyordum ama artık aileden biriydi. Bu hafta alışveriş merkezi-ne uğrayıp bir çorap daha almayı aklımın bir köşesine yazdım.

"Haber var mı?" diye sordu Vero kabloları bileklerine dola-yarak.

Bir kez daha telefonuma baktım. "Hayır."

Birkaç saatimizi Google'da Cam'in tavsiye ettiği *dark web* tarayıcısıyla ilgili bilgi toplamaya çalışarak geçirmiştik. Onu dizüstü bilgisayarlarımızla telefonlarımıza nasıl indireceğimi-zi anlamaya çalışmıştık. Sonrasında *BıktımUsandım*'dan cevap geldi mi diye foruma girmiştik. Ama yemek katında yolladığım

mesajdan beri o uzantıda hiçbir hareket yoktu. Gelen kutumda beni *LekeSökücü*'nün kısa ve net mesajı bekliyordu, o kadar: Geri çekil.

"Gergin görünüyorsun," dedi Vero, Delia'nın keçeli kalemlelerinden birinin kapağını öfkeyle açtığını görünce.

"Tabii ki, öyleyim. Ya *BıktımUsandım* bana *LekeSökücü*'yle çoktan anlaştığı için yazmadıysa?"

"Sanmam. O zaman *LekeSökücü* sana mesaj atmakla vakit harcamazdı. Baksana, düpedüz seni korkutmaya çalışmış. Canını sıkmanın bu olduğundan emin misin?"

"Başka ne olacak?" Kalemî halıya serdiğim kocaman resim kâğıdının bir köşesinde denedim. Ucu kurumuştu.

"Julian'dan haber aldın mı?"

"Hayır." Keçeli kalemin ucu kâğıdı yırtınca öfkeyle çenemi sıktım. Julian, Florida'ya gideli beş gün olmuştu ve bir mesaj bile atmamıştı. "Döndüğünü haber vereceğini söylemişti."

"Ne zaman dönecek?"

"Sormadım." Vero kaşım kaldırdı. "Ne var? Annesi gibi hesap sormak istemedim. Ben onun..." Kahretsin, Julian'ın neyi olduğunu hâlâ bilmiyordum. "Sakın yaşımla ilgili espri yapma. Hiç havamda değilim."

Vero sırtarak bir avuç dolusu patlamış mısırı ağzına tıktı. "Eee, Nick'le çıkacak mısın?" diye sordu kaşlarını oynatarak.

Ona Nick'in arkadaşça teklifinden söz etme gafletine düşmüştüm. O zamandan beri cep telefonumu gözleyerek Nick'in aramasını bekliyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de telefonu her zamankinden daha sık kontrol ediyordum ama Nick'ten mi, yoksa Julian'dan mı haber almayı beklediğimden emin değildim. Bu iki seçenekten hangisinin gözümü daha çok korkuttuğunu da bilmiyordum.

"Bence Nick'le tekrar görüşmem doğru olmaz."

"Katılmıyorum. Editörünün hakkı var. Avukat ortada yokken kahramanımız kiminle arkadaşlık edecek? Bir aşk üçgeni kesinlikle işleri kızıştırır."

Telefonum biyledi. Vero benden önce atılıp onu kaptığı gibi arkasını döndü ve şifremi tuşladığında gözleri irileşti.

“Vay canına!” diye inledi telefonumu benden kaçırarak. “Bunun yüzde kırkı için kimi öldürmeliyim?” Julian’ı ekranda görünce birden heyecanlandım. Telefonu Vero’nun elinden kaptım ve kendimi yeniden kanepenin dibine atıp Julian’ın *selfiesine* baktım. Omuzlarında kum tanecikleri vardı. Güneşten yanmış göğsü deniz suyu ve terle ıslanmıştı. Sörfçü şortunun düşük belinden görünen çekici beyazlık kalp atışlarımı hızlandırdı.

Keşke burada olsaydın. Birkaç güne dönüyorum. Haber vereceğim. Güneşten rengi açılan bukleleri yüzüne düşmüş ve onların arasından çapkınca gülümseyerek poz vermişti.

Sweatshirtüme bakıp anne topuzumu yokladım. En azından altımda bir pantolon vardı. Yine de bu hâlde çekeceğim bir *selfie* bu fotoğrafın dengi olmayacaktı. Bir an pantolonumu çıkarmayı düşündüm. Ama sonra Julian’a çıplak fotoğraflar atmanın Cam’in sözünü ettiği çevrimiçi aptallıklar kategorisine gireceğini düşündüm.

Bir ateş emojişi attım ve *Dört gözle bekliyorum*, yazdım.

Vero’nun alaycı sırıtişını görmezden gelip fotoğrafı kaydettim ve utanmazca çözünürlüğü onu dizüstü bilgisayarına ekran koruyucu yapmaya yetecek kadar yüksek mi diye düşündüm.

“Instagram’ına bakalım,” diye önerdi Vero. “Orada da bir şeyler paylaşmıştır.”

Telefonu ekranı yere bakacak şekilde arkama koydum. “Olmaz. Sapık gibi onu takip mi edeceğiz?”

“Merak etmediğini söyleme, inanmam.”

“O kadar merak ediyorsan neden kendi telefonundan bakmıyorsun?”

“Instagram hesabım yok,” diye hatırlattı uzanıp telefonu arkamdan alarak.

“Neden?” Vero kadar çarpıcı ve son moda birinin tek bir sosyal medya hesabı bile olmaması bana oldum olası garip geli-

yordu. Pamuklu pijamasıyla bir *selfie* çekip paylaşırsa bile bir saat içinde bin tane takipçisi olacağından emindim.

“Özel hayatımı tüm dünyayla paylaşmak istemiyorum.”

“Ya arkadaşların?”

“Sen ve Ramón beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz.” Şifremi tuşlayıp Instagram’a girdiğinde kaşlarını çatı. “Julian’ın hesabı kapalı,” dedi.

“Hayır, açık. Daha birkaç gün önce baktım.”

“Bu sapıklık değil mi?”

“Ver şunu.” Telefonu aldım ve Vero’nun doğru söylediğini anlayınca şaşırdım. Minicik profil fotoğrafı ve tek satırlık biyografisi dışında hiçbir şey göremedim. “Tuhaf. Neden ayarlarını değiştirdi ki?”

Vero bilmiş bir tavırla dudaklarını büzdü. Julian arkadaşlarıyla tatildeydi. Sıcak kumsallarda azıtlı kafa dağıtıyordu. Ben de burada eski kocamı takip edip elektrikli aletler için pil satın alıyordum.

“Neyse. Şimdi daha önemli dertlerim var.” İçimdeki sıkıntıyı görmezden gelerek telefonu halıya attım ve başka bir keçeli kalem aldım. Julian’ı ve şu anda ne yaptığını düşünmemeye kararlıydım. “*LekeSökücü* denen katil ve eski kocamla ilgili planları gibi.”

Kalemin kapağını açıp aramızda duran kâğıda Steven’in adını kırmızı, kızgın harflerle yazdım. Yanına 29 Ekim diye tarih attım. İki enine çizgiyle kâğıdı üçe böldüm.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Vero patlamış mısır dolu ağızla.

“Bir ay önce yapmam gerekeni. *LekeSökücü*’nün kimliğini tespit edeceğim ve ona engel olacağım.”

“Nasıl yapacaksın onu?”

“Hikâyelerimi yazdığım gibi.”

“Günlerce duş almadan pijamalarıyla ayıcık şeker tıkınıp bilgisayarına söverek mi?”

“Hayır,” dedim aksice. “Steven’in cinayetini planlayacağım.”

“Şükürler olsun. Sonunda yola geldin.”

Kalemi kafasına fırlattığımda Vero kıkırdarak eğildi. “Sadece teoride. Steven’in kızdırdıklarının listesini yapacağım. Sonra hangisinin onu öldürmek için daha güçlü bir nedeninin olduğunu saptayacağım.”

Vero gülmekten vazgeçip kâğıda baktı. “Kötü haberi vermek istemezdim ama bundan birkaç tane daha gerekecek.”

“Bir yerden başlamamız lazım.” Bölümlere isim koydum. “İnsanlar genelde üç sebepten ötürü cinayet işler: aşk, para ve intikam.” *İntikam* kısmının altına Theresa’nın adını yazdım. “*LekeSökücü*, Steven’la ilgili ilk paylaşımını 29 Ekim’de yaptı. Theresa’nın tutuklanmasından iki gün sonra.” Steven’la Theresa’nın ilişkisi zaten sallantıdaydı ama Georgia’ya bakılırsa, polis merkezinde ciddi bir kavga etmişlerdi ve Theresa’nın gözaltına alındığı gece Steven nişanı bozmuştu. Ertesi sabah Steven, Theresa’nın evinden taşınırken ona hediye ettiği iki karatlık tektaş da yanına almış ve ortak hesaplarındaki tüm parayı çekmişti.

Vero kabloları açmaya çalışırken başını iki yana salladı. Ağzındaki patlamış mısırı düşünceli bir tavırla geveleyerek, “Bu paylaşımı Theresa yapmış olamaz,” dedi. “O sırada hapisteydi.”

Vero doğru söylüyordu. Aimee kefaleti yatırmış ama Theresa’yı salıvermeleri günler sürmüştü. Theresa gözaltındayken bir bilgisayara ulaşamazdı. Ulaşsa bile böyle bir paylaşım yapacak kadar ne zamanı ne de mahremiyeti vardı.

Vero çenesiyle çizelgemi işaret etti. “Elimizde başka kim var?”

“Terk edilen sevgililerden mi? Yalnızca Bree’yi biliyorum.”

Vero, Noel ışıklarından başını kaldırdı ve Bree’nin adını *aşk* sütununa yazmamı burnunu kırıştırarak izledi. “Bree, Steven’in ölmesini neden istesin? Onun için deli olduğumu sanıyordum.”

“Eskidendi o. Steven ona kapıyı göstermeden önce. Steven cinayet soruşturmasından sonra bazı büyük müşterilerini kaybettiğini söyledi. Maaşını ödeyemeyince birkaç hafta evvel kızı yol vermiş.”

Vero bir matematik hesabı yapar gibi başını yana eğip kaşlarını çatı. "Zamanlamada bir terslik var. Haber pazartesi gecesi duyuldu. Forumdaki paylaşım iki gün sonra yapıldı. Steven'ın müşterileri ânında yan çizmeye başladıysa bile Bree'yi o kadar çabuk kapı dışarı etmemiştir. Bunu yapmayacak kadar bencil bir herif. O polisle uğraşırken telefonlara bakacak birine ihtiyacı vardı. Hem Bree yüz bini nereden bulacak? Yirmi yaşındaki bir ofis asistanının *LekeSökücü* gibi bir profesyonele parası yeter mi? Hayır." Vero başını iki yana sallayarak uzun tırnağını ikinci sütuna vurdu. "Parayı takip et. Bu işlerin sonu hep paraya dayanır. Steven'ın ölümünden maddi çıkarı olacak biri var mı?"

"Steven'ın ölmesi hâlinde çocuklar hayat sigortasından tazminat alır."

Vero pis pis sırttı. "Bu da seni ikinci sütunun bir numaralı şüphelisi yapar. İyi düşün. Başka kimse var mı?"

"Steven'ın çiftlikten başka mal varlığı yok. Parasının tamamını oraya harcadı."

Telefonum biplendi. Vero yine benden önce davranıp telefonu kaptı. "Bu seferki kesin Nick," dedi haşarı bir gülümsemeye. Ama ekrana tıkladığında yüzü asıldı.

"Ne oldu? Kim?" diye sordum.

"*BıktımUsandım...* Bir cevap paylaştı."

Yaklaşıp omzunun üzerinden başımı uzattım.

BıktımUsandım: @LekeSökücü ve @İsimsiz2, cevaplarınız için teşekkür ederim. Nazik teklifleriniz için minnettarım ve ikinizle de konuşmayı çok isterim ama yılın bu zamanı yoğun ve stresli geçiyor. Noel'den önce yapılacak bir sürü iş var ve sadece birkaç günümüz kaldı. Beni anlayacağınızdan eminim. Belki Noel'den sonra bağlantıya geçebiliriz. Tatil bittiğinde umarım biriniz bana yeniden mesaj atarsınız.

Vero kaşlarını çatı. "*İkinizle de konuşmayı çok isterim...* Ne demek bu?"

Paylaşımı bir kez daha okudum. Noel'den önce yapılacak bir sürü iş var ve sadece birkaç günümüz kaldı. "Bence ikimizi de tutuyor. Steven'ı kim paketlerse parayı o alacak." *BıktımUsandım* rekabeti kızıştıyordu. Kazanan yüz bini alacaktı. Ayrıca geri sayımı da başlatmıştı. "İşin Noel'e kadar bitmesini istiyor."

"Üç haftadan fazla var."

Sohbette yeni bir paylaşım yapıldı.

LekeSökücü: @BıktımUsandım, vakit nakittir diye boşuna dememişler. Hazırlıklarımı tamamladım. Yakında benden haber alacaksın.

Vero haklıydı. Para en büyük motivasyon kaynağıydı. *LekeSökücü* ödülünü kaybetmek istemeyeceği için hızlı davranacaktı. Dolayısıyla benim de huzlanmam gerekiyordu. *BıktımUsandım*'ın kim olduğunu anlayıp onu işi iptal etmesi için ikna etmeliydim.

Keçeli kalemin kapağını kapatıp olası senaryoları aklımdan geçirdim.

Üç sebep vardı.

Hikâyenin gidebileceği üç tane yön.

Ama hepsi de tek bir ortak yerde geçiyordu.

Kâğıdı kıvrıp ayağa kalktım. "Giyin. Çiftliğe gidiyoruz."

Düzenleme

Ny.ozlem

14. BÖLÜM

VERO'YLA BU KIR yoluna son gelişimizde bagajda dokuz yüz metre streç film, bir el feneri, bir kürek ve bir de kurtulmak istediğimiz bir ceset vardı. Bu sefer kendimi o kadar hazırlıklı hissetmiyordum.

"Kredi kartını ver," diye fısıldadı Vero. Charger'ını Steven'in konteyner ofisinin arkasındaki gölgelere park ettikten sonra içeri nasıl gireceğimizi hiç düşünmediğimizi fark etmiştik.

"Neden kendininkilerden birini kullanmıyorsun?"

"Benim kredi kartım yok." Elini arkaya uzatınca homurdanarak American Express kartımı çıkardım ve avucuna koydum. Kartı kapıyla çerçevesinin arasına sokarken daha iyi görmesi için cep telefonumun ışığını yaklaştırdım.

"Ne yaptığını bildiğinden emin misin?"

"Elbette eminim. YouTube'da görmüş-" Çat! Kredi kartı kırıldı. Vero kartın yarısını ışığa doğru tuttu.

Onu elinden alıp paltomun cebine attım. "Bu işin başka bir yolu olmalı."

"Camı mı kıralım?"

Steven'in çiftlik kamyoneti olarak kullandığı eski Ford'un güneş siperliğinde bulduğumuz anahtarları tüm kilitlerde denemiştik. Kapının yanındaki kuru otlara diz çöküp ışığı süs lahanalarıyla kasımpatıların üzerinde gezdirerek kredi kartımın eksik parçasını aradım. Boşuna uğraşıyorduk. Belki de...

Işık bir bahçe hortumunun musluğunu aydınlattı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Vero telefonun ışığını konteynerin duvarlarında yavaşça gezdirmeye başladığımda. Steven’in buralarda bir yerde bir yedek anahtarı olmalıydı; her zaman bir yedek anahtar bulundururdu. Kocam eski bir izci değildi fakat temkinliydi. Planlama ve organizasyon becerisi sayesinde bir kadınla yaşarken başka bir kadınla yatmayı başarmıştı. Kapılar onun uzmanlık alanıydı ve daima bir kaçış stratejisi vardı.

Buralarda bir yerde mutlaka bir anahtar olmalıydı.

El fenerinin ışığını konteynerde gezdirmeye devam ettim ve uzak bir köşesindeki yağmur borusunun altında beton bir oluk olduğunu gördüm. Beton kenarından tutup kaldırdığımda otların arasında gümüşü bir pırıltı bana göz kırptı. “Teşekkürler, Bayan Haggerty,” diye fısıldadım. Anahtarı kotuma silerken Vero tek kaşını kaldırdı. “İlişkileri varken Theresa eve kolay girip çıksın diye bahçeye bir anahtar saklıyordu,” diye açıkladım. Anahtarı kilide soktum. “Bayan Haggerty, Theresa’nın onu yağmur borusunun altındaki oluktan aldığını görmüş. Steven bazı alışkanlıklarından hiç vazgeçmiyor.”

“Yavşak.”

Karanlık konteynere girdim. Duvarda yanıp sönen kırmızı ışığı fark etmemle zımk diye durunca arkamdan gelen Vero bana çarptı. “Ne bu?” diye sordu kırmızı ışıkla ben birbirimizi keserken.

“Alarm.”

“Alarmı yok demiştin.”

Kırmızı ışığın daha da hızlı kıp kıp etmeye başlamasıyla dehşete kapıldım. “Yeni taktırmış.”

“Ne yapacağız?” diye sordu Vero patlamış mısır kokulu nefesini enseme üfleyerek.

“Şifreyi girmemiz lazım.”

“Şifre ne?”

“Nereden bileyim?”

“Anahtarı nerede bulacağını biliyordun!”

“O başka! Bizim evde hiçbir zaman alarm olmadı.”

“Theresa’nun evinde var mıydı?”

“Hayır. Steven alarmlardan nefret eder.” Evde alarm olsaydı giriş çıkış saatleri takip edilebilecekti tabii.

“Pekâlâ, düşün,” dedi Vero beni tuş takımına doğru ittirerek. “Bunların şifreleri genelde dört rakamlı olur. Steven hangi rakamları seçerdi?”

“Bilmiyorum,” diye kekeledim ışık daha da hızlı yanıp sönmeye başladığında.

“Garaj kapısının şifresini dene.”

Dediğini yaptım ve kırmızı ışık söndü.

“İşe yaradı mı?” diye fısıldadı Vero. Duvardaki saatin tik takları ve termostatin uğultusu dışında çıt çıkmıyordu.

“Sanırım,” dedim titrek bir nefes üfleyerek. Kapıyı arkamızdan kapattım. Telefonumun ışığını Bree’nin eski masasının üzerinde gezdirdim ve gidip lambasını yaktım. Ampulün sarı, yumuşak ışığı bu karanlıkta gözüme olduğundan daha parlak göründü. Yoldan geçen birinin ışığı fark etmeyeceğini umdum. “Alacağımızı alalım da gidelim buradan. Steven’in muhasebe defterleri ofisindedir. Masasını ara. Ben şüpheli bir şey var mı diye etrafa bakacağım.”

Vero ahşap döşemeleri gıcırdatarak koridorun ucundaki ofise yöneldi. Az sonra, Steven’in ofisinde bir lamba yandı ve Vero’nun dosya dolaplarını açıp kapattığını duydum. Bree’nin iskemlesini yana çekip belki onu bulmama yardımcı olacak özel bir eşyasını geride bırakmıştır diye çekmeceleri karıştırdım. Steven iş hayatında kendine bir düşman edindiye asistanı bunu mutlaka bilirdi.

Telefonun yanında açık duran bir defter gördüm. Sayfalarının arasında ince ve sarı kopya kâğıtları olan şu spiralli defterlerdendi. Birkaç düzine nota göz gezdirdim ama hiçbirisi ilginç gelmedi. Defteri elimden bırakırken telefonun yanındaki plastik dosya kutusu dikkatimi çekti. Üzerindeki etikette İŞE GİRİŞ ÇIKIŞ ÇİZELGELERİ yazıyordu.

Steven’in saat başı ücretle çalıştırdığı çalışanlarının doldur-

duğu kartları hızlı hızlı karıştırdım ve birinde duraksadım: Breanna Fuller. Bu Bree olmalıydı.

İletişim bilgileri ve mesai kayıtları için telefonumla kartın fotoğrafım çektim. İşe en son bir cumartesi günü gelmişti... 26 Ekim mi?

Bu doğru olamazdı.

Nick'le o tarihte buraya gelip müşteri ayağına yatmıştık. Bree bize koyun yumağı tarlasına nasıl gideceğimizi tarif etmişti. *Ertesi gün* polis cesetleri bulmuştu. Ama Steven onu olayın duyulmasından *sonra* sepetlediğini söylemişti.

Kartın arkasını çevirdim ancak boştu. Bree'nin isteki son günü yaklaşık bir ay öncesiydi. Steven her zaman mükemmel bir yalancıydı ama bu konuda neden yalan söylemişti?

Duvardaki saatten bir *tik tak* sesi geldi. Kartı kutuya atıp bir dosya dolabını açtım. İçindeki özel eşyaları karıştırdım. Bir çift suni deri eldiven, katlanabilir bir şemsiye, bir dudak parlaticısı, bir adet parlak mavi oje... Duraksadım ve tanıdık bir romanın eski püskü bir kopyasını çıkardım. *Benim* romanlarımdan biriydi. Kapağında bir damga vardı; yerel halk kütüphanesinin malıydı. Elim ayağım birbirine dolaşarak arka kapağın iç cebindeki kütüphane kartına baktım. Kitabın iade tarihinin üzerinden haftalar geçmişti. Bunlar Bree'nin eşyalarıysa neden onları almaya gelmemiști? Ayrıca kütüphaneden temin edebileceği onlarca romantik gerilim romanı arasında neden benimkini seçmişti?

Kitabın sayfaları arasından bir fotoğraf düştü. Bree'nin genç yüzü bana gülümsüyordu. Steven kolunu omzuna atmıştı ve fotoğraf yanlardan kıvrıldığı için sadece ikisi görünüyordu. Kıvrık yerleri düzelttiğimde Bree'nin yanında tanımadığım yaşlıca bir adamın durduğunu ve kolunu onun beline doladığını gördüm. Uzun boyluydu ve Steven'dan rahat on, on beş yaş büyüktü. Köşeli bir çenesi ve yakışıklı yüz hatları vardı. Açık kumral saçları yalnızca şakaklarında biraz seyrelemişti ve masmavi gözlerinin kenarlarındaki, bronz teniyle tezat yaratan beyaz çizgiler hemen dikkat çekiyordu. Belki de eski kocamla aynı özgüvenli duruşa

sahip olduğu için tanıdık geliyordu. Steven'la belirgin bir benzerlikleri olmasa da birbirlerini *anımsatan* bir havaları vardı ve Bree ikisinin arasında âdeta ışık saçıyordu.

Steven'ın diğerk tarafındaki adam zayıf, dağınık kır saçlı ve orta yaşlı biriydi. Fotoğrafa istemeyerek ya da farkında olmadan dahil olmuş gibi diğerk üçünden biraz uzak durmuştu. Dudakları kapalı bir şekilde gülümseyerek poz vermişti ve yüzünü hafifçe yana çevirdiği için sağ yanağının üst kısmındaki büyük ve kahverengi et beni gözler önüne serilmişti. Sarışın adam anlayamadığım bir sebepten ötürü tanıdık geliyordu ama bu adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama belli ki ikisi de Steven'la Bree için önemli kimselerdi.

Fotoğrafı cebime atarken odada tiz bir zil sesi çınladı.

Bree'nin masasındaki telefonun ekranına baktım. Güvenlik şirketi arıyordu.

"Finn? Ne yapacağız?" diye seslendi Vero gergin bir sesle. Steven'ın ofisindeki paralel telefonda kimin aradığını görmüştü anlaşılan.

"Güvenlik şirketinden arıyorlar. Açmak zorundayız."

"Saçmalama! Burada olduğumuzu anlayacaklar!"

"Açmazsak polisi yönlendirirler!" Telefon yine çalmaya başladı. Kalp çarpıntıları arasında ona uzandım. Telefonu kulağıma götürdüm ve ahizeyi parmaklarımla kapatarak konuştum. "Alo?"

"Sizi Evim Güvenli Alarm Sistemleri'nden arıyorum. Birkaç dakika önce alarmınız çaldı. Kiminle görüşüyorum?"

Kadın cevabımı beklerken telaşla kutudaki kartları karıştırdım. Biri dışında hepsi erkekti. Hafifçe öksürüp Bree gibi şakıdım. "Ben, Bree. Bree Fuller. İdari asistanım. Sizi boşuna meşgul ettiğim için özür dilerim. Şemsiyemi ofiste unutmuşum."

"Şemsiye mi? Cidden mi?" diye fısıldadı Vero gözlerini devirerek.

"Onu almak için geri döndüğümde alarmın kurulu olduğunu unuttum. Ama bir sorun yok. Her şey yolunda," diye ekledim gergin bir kıkırdamayla.

“Anladım, Bree. Alarmı devre dışı bırakmak için parolayı rica edebilir miyim?”

“Parola mı?” Vero’ya baktım. Gözlerini kocaman açmakla yetindi.

“Bulunduğunuz yere bir memur yönlendirmemi ister misiniz, hanımefendi? Başınız dertte mi?”

“Evet, yani hayır!” Alnıma bir şaplak attım. “Hayır, iyiyim. Kimseyi göndermenize gerek yok.” Vero pencereye koşup jalezileri araladı.

“O zaman sizden altı harfli parolayı rica ediyorum.”

Dilimi damağıma yapıştırdım. Steven hangi kelimeyi seçerdi? İçimden harfleri sayarken sessizlik uzayıp gitti. *Delia* kısaydı, *Theresa* uzundu.

“Finlay!” diye tısladı Vero. *Kapat şu telefonu! Gidelim!* diye devam etti sadece dudaklarını kıpırdatarak.

“Teşekkürler,” diye cıvıldadı kadın. “Alarmınız devre dışı bırakıldı ve bilinen yere polis yönlendirme talebimiz geri çekildi.”

Hat kesildiğinde biraz önce ne yaşadığımı anlayamadan bir an telefona öylece bakakaldım. Belli belirsiz fısıldanan tek kelime benim ismimdi ve altı harften oluşuyordu.

Steven parola olarak benim ismimi mi kullanıyordu?

“Kaçmak için ne kadar vaktimiz var?” diye sordu Vero beni daldığım düşüncelerden uyandırarak.

“Sakin ol, polis gelmiyor.” Duvara yaslanıp elini göğsüne götürdü. “Steven’ın defterlerini buldun mu?”

Telefonunu salladı.

“İyi. Hadi, gidelim.”

15. BÖLÜM

BREE'NİN MASA LAMBASINI söndürdüm ve karanlıkta arkamı döndüğümde az daha Vero'nun üzerine düşüyordum. Ön pencerenin yanında kıpırdamadan duruyordu. Gözünü çiftliğin uzun, çakıltaşlı yoluna dikmişti. Birden camdan bir ışık geçti.

"Ha siktir!" Vero hızla eğildi. "Steven mı?"

Jaluzilerin arasından baktım. "Sanmam." Işıklar hâlâ uzakta olsa da Steven'ın kamyonetinin olamayacak kadar alçaktaydılar.

Farlar doğruca bizi aydınlattığında kendimizi yere atıp sırtımızı pencerenin altındaki duvara yasladık. Odadaki gölgeler uzadı. Gözlerimi kapatıp tekerleklerin altında ezilen çakıltaşlarının gıcırtısını dinledim. Farlar sönüp konteynerin içi birden karanlıkta kaldığında ikimiz de korkuyla inledik.

Dizlerimin üzerinde doğruldum ve yine dışarı baktım. Bir sedanın karanlık silueti sinsice konteynere doğru ilerliyordu.

"Polisler mi sence?" diye sordu Vero.

Önüme dönüp terli avuçlarımı yere bastırdım. Güvenlik şirketinden arayan kadın alarmı devre dışı bırakacağını söylemişti. Ama belki de parolayı hemen söylemediğim için şüphelenmişti. "Şöyle bir etrafa bakıp giderler. Araba konteynerin arkasında. Otoparktan görünmez. Sessiz olursak giderler belki."

"Yoldan ışığı mı gördüler acaba?"

"Bilmiyorum." Araba çakıltaşlı yola saptığında ben ışığı söndürmüştüm. Ama arazinin kenarındaki ağaçlar çıplaktı ve bu

gece hava açıktı. Polisin yoldan ne görüp ne göremeyeceğini ancak tahmin edebilirdik.

“Yürü!” dedi Vero elime yapışarak. “Arka pencereden atlayıp kaçalım.”

“Olmaz! Çok yaklaştılar.” Arabaya ulaşmayı başarsak bile çiftliğin arka kapısından kaçmaya çalıştığımızı görürlerdi. “Sakin olalım. Belki arabadan inmezler. Saklanıp onlar gidene kadar beklememiz daha güvenli.”

Araba konteynerin önünde durduğunda sırtlarımızı duvara yapıştırdık. Tepemizdeki ince camın ardından polis radyosunun sesini duyabilir miyim diye kulak kabarttım. Ama tek duyabildiğim motorun uğultusuydu.

Bir kapı açıldı ve biri indi. Sonra biri daha. Ayak sesleri yaklaşıp tam arkamızda durduğunda Vero elimi sıktı. İstavroz çıkarıp bir dua mırıldandı. Konteynerin duvarının bir sıvıyla yıkanması üzerine inledik.

“İşiyor mu?” diye tısladı Vero. Elimle ağzını kapatıp dinledim. Şırıltı kesildi ve tıpır tıpır sesler geldi. Sonra biri bir çakmak çaktı. Vero parmaklarımı yüzünden çekip, “Ne yapıyor bu? Sigara molası mı verdi?” diye fısıldadı.

Başımı arkaya dayayıp gözlerimi yumdum. Sigarasını bitirmesi rahat bir beş dakika sürerdi. O sırada konteynerin arkasına doğru yürürse Vero’nun arabasını görecekti. Ya da daha kötüsü arka pencereden bakabilirdi ve o zaman da bizi görürdü.

“Kıpırdama,” diye fısıldadım ve çakmak yeniden çaktığında elini yakaladım. “Burası karanlık. Bizi göre-”

Cam patladı ve üzerimize yağan cam kırıklarından korunmak için yere kapandık. Motorun homurtusu geceyi yırttı, çakıltaşlarının üzerinde dönen tekerlekler acı feryatlar koparttı ve konteynerin duvarına sıçrayan taşların gürültüsü bıçak gibi kesildi.

Birden odayı alevler sardı. Dumandan deli gibi öksürerek dizlerimin üzerine kalkarken Vero’yu da çekiştirdim. Kırık pencereden içeri siyah dumanlar doluyordu. Elimi yüzümün önünde salladığımda arabanın çiftlikten çıkıp yola saptığını gördüm.

Vero beni kapıya doğru çekiştirdi. "Gitmeliyiz!"

Odaya döndüm. Alevler duvarları tırmanıyordu ve kanepenin tutuşmak üzereydi. Tavan simsiyah olmuştu. Son anda ne kurtarabilirim diye düşünerek ofise doğru baktım. Steven'ın sahip olduğu her şey bu konteynerin içindeydi ve gözümün önünde kül olacaklardı.

Vero paltoma yapıştı ve yanan eşyaların çıtırtısı arasında sesini duyurmak için bağırdı. "Finlay, buradan çıkmak zorundayız! Hemen!"

Kendimizi dışarı attığımızda dumanlar bizi takip etti. Vero arabayı getirirken ben kapıyı arkamızdan kilitledim. Isınan anahtarı titreyen ellerimle kilide zar zor sokabildim. Charger'ın motoru çalıştı ve araba köşeyi dönerken yoğun dumanı delen far ışıkları ürkütücü bir görüntü oluşturdu.

"Atla!" diye bağırdı Vero. Yolcu koltuğuna koşup kapıyı çarpıp çarpmaz Vero sağa döndü ve gaza basıp çiftliğin arka kapısına yöneldi. Parlak sarı ve turuncu alevlerle yoğun duman bulutlarını ardımızda bıraktığımızda ikimiz de soluk soluğa kalmıştık. "Neydi bu?"

"Biri Steven'ın ofisini kundakladı, olan o!" Charger, Vero'yla bir ay önce kazdığımız çıplak tarlanın yanından son hızla geçerken kontrol paneline tutundum. İleride arazinin kıyısındaki sedir ağaçları görünüyordu. Vero asfaltta tekerleklerin izi kalmasın diye çakıldaşlı yolun sonuna doğru yavaşladı.

Yeniden hızlandığımızda Charger kıvrımlı yolu kavrayarak ilerledi. Arabanın içindeki her şey kömür koktuğu için genzim yanıyordu.

"Sağa çek," dedim bir kasisin üzerinden daha hızla geçtiğimizde.

Vero gözlerini kısıp virajlı yola baktı. "Burada duramayız."

"Sağa çek dedim!" Yolcu kapısına daha sıkı yapıştım. Tekerlekler acı acı bağırdı ve yolun kenarındaki dar bir cepte durduk. Kapıyı açmamla midemdekileri hendeğe boşaltmam bir oldu.

Biraz rahatladığımda terli alnımı isten kararan avuçlarıma düşürüp dirseklerimi dizlerime dayadım. Kanepeyi saran alevleri düşündükçe tüm vücudumu ele geçiren fenalık hissinin geçmesini bekledim.

“Steven o kanepede yatıyordu,” dedim asit ve duman yüzünden çatallanan sesimle.

Vero sözlerimin anlamını kavrayınca arabaya gergin bir sessizlik çöktü. Steven yeni evine daha birkaç gün önce taşınmıştı. Geçen haftaya kadar konteynerde yatıp kalkıyor ve o kanepede uyuyordu. *BıktımUsandım*’ın forumda paylaştığı tek adres çiftliğinkiydi. *LekeSökücü*, Vero’nun kuşkulandığı gibi işi almadan önce Steven’ı araştırırsa ofisinde kaldığını mutlaka biliyordu.

Uzakta kızıl alevler gökyüzünü yalıyor ve siyah duman bulutları yıldız ışıklarını lekeliyordu. Steven’ın güvenlik sistemi duman dedektörlerine bağlı mıydı acaba? Eğer öyleyse belki ofisinden bir şeyler kurtarılabilirdi. Aksi hâlde, biri yangını fark edip itfaiyeye haber verene kadar her şey kül olacaktı.

Dudaklarımdaki kusmuk tadını sildim ve kapıyı kapattım.

“*LekeSökücü* her kimse kesinlikle temiz çalışmıyor.” Vero alevlere bakıp başını iki yana salladı. “Sen ve ben daha iyi bir iş çıkarırdık.”

Tek kaşımı kaldırıp is lekeli suratına dik dik baktım.

Diğer her yeri kadar kirli olan ellerini kaldırdı. “Doğru değil mi ama? Yüz bini gözden çıkardıysan daha profesyonel birini istersin. Bu arada, arabama kusmadığın için teşekkürler. Gördün mü bak? Temiz iş diye buna denir,” diye ekledi araba döşemelerine kusmama becerim özgeçmişimin en vurucu maddesi olmalıymış gibi. Acı acı güldüğümde gözlerim yaşlarla doldu ve kolumla onları sildim.

Vero vites atıp tekrar yola oyuldu. “Bree’nin masasında bir şey buldun mu?”

“İşe giriş çıkış saatlerini gösteren çizelgede adını ve adresini, bir dolapta da birkaç parça eşyasını. 26 Ekim’de işe son kez

gelmiş.” Vero bana imalı bir bakış fırlattı. Muhtemelen aynı şeyi düşünüyorduk. Steven, Bree’yi işten ne zaman çıkardığı konusunda yanlış bilgi verdiğiğine göre belki bunu neden yaptığıyla ilgili de dürüst davranmamıştı. “Ya sen? Steven’ın defterlerinde bir şey bulabildin mi?”

“Uzun uzun inceleyecek vaktim olmadı ama son birkaç aydır yaptığı para transferlerinin fotoğrafım çektim. Gelen kutusundaki faturaları da çektim. Evde tek tek bakarız. Biraz eşeleyelim bakalım toprağın altından neler çıkacak.” Suratımı buruşturduğumu görünce omuz silkti. “Kusura bakma. Kötü bir kelime oyunu seçtim.”

Uzaktan bir siren sesi geldi. Vero dikiz aynasına baktı, ben de koltuğumda döndüm. Arkamızdaki ağaçların arasında yanıp sönen kırmızı-beyaz ışıklar gördüm. Konteynerden geriye pek bir şey kaldığını sanmıyordum ama en azından yangın çıktığında Steven içeride değildi ya da daha kötüsü, ofisindeki kanepede sızıp kalmamıştı.

“Polis güvenlik şirketindekilerle konuşur mu?” diye sordu Vero.

Başımı cama vurup elimle gözlerimi kapattım. İlgili birimin kanıt toplaması bir, iki gün alırdı. Polisin güvenlik şirketi çalışanlarını sorgulamak için izin çıkarttırması da aşağı yukarı o kadar sürerdi. Ama Steven saatler içinde güvenlik görüntüleme servisinden görüntüleri talep edebilir, soruşturmayı hızlandırmak için bu bilgiyi polise iletebilirdi. “Güvenlik şirketiyle görüşmem onları doğruca Bree’ye götürecektir.”

“Steven’ı cızbız yapması için *Leksökücü*’yü tutmadıysa endişe edecek bir şeyi yok.”

“Ya tuttuysa?” Bree’nin tamamen masum olduğuna hâlâ ikna olmamıştım. “Polisten önce onunla konuşmalıyım. Steven bir şey saklıyor. Onu neden kovduğıyla ilgili yalan söyledi. Anladığım kadarıyla Bree o günden sonra çiftliğe hiç uğramamış. Özel eşyaları bir dosya dolabında duruyor. Eşyalarını almak için geri

dönemeyecek kadar üzgünse belki Steven'ı öldürmesi için bir kiralık katil tutacak kadar da öfkeli dir.”

“Gerçekten onun yaptığını mı düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Ama aradığımız kişi Bree'yse polis onu tutuklamadan işi iptal etmesi için onu ikna etmeliyim.”

16. BÖLÜM

ERTESİ SABAHIN ERKEN saatlerinde, minivanımı kış mevsiminin kasvetli grilerine bürünen bir çiftliğin toprak yolunda sürerken telefonum çaldı. İneklerin otladığı kırağı düşmüş tarlaların etrafları tahta çitlerle çevriliydi. "Günaydın, Georgia," diye açtım telefonu. Sesim yoldaki donuk tekerlek izlerinin üzerinde zıplayan arabamın sarsıntısına ayak uydurarak titredi. "Delia okula gitti mi?"

"Şimdi bıraktım. İşe gidiyorum. Zach'i size, Vero'nun yanına bıraktım. Steven aradı mı?"

"Hayır. Neden?"

"Çiftliğindeki satış ofisi sizlere ömür. Olay dün gece olmuş."

"Anlamadım, ne demek o?" Sorumu mantıklı ölçüde şaşkınlıkla doldurmaya çalıştım.

"Biri konteyneri kundaklamış."

"Ne diyorsun! Kim yapmış?"

"Yetkililer hâlâ orada. Resmi raporun Fauquier Polis Departmanı'nın eline ulaşması birkaç günü bulur. Ama kundaklama gibi görünüyor. Soruşturma açılacak. İki dedektif görevlendirilmiş. Oradaki bağlantım başka bir bilgi vermedi."

Dedektiflerin çiftliğin yolunu tutması an meselesiydi. "Bir şeyler duyarsan haber verir misin?"

"Merak etme," dedi Georgia. "Bu arada, Steven'in avukatını ara. Soruşturma kapanana kadar ev ziyaretlerini askıya almasını"

iste. Bu olay kaza değil, Finn. Biz neler olduğunu anlayana kadar çocukların Steven'ın evinde kalması doğru olmaz."

"Tamam, ararım. Sağ ol, Georgia." Telefonu kapattım ve yolun ucunda geniş bir araziye yayılan, büyük, tek katlı bir çiftlik evinin görünmesiyle yavaşladım. Beyaz dış cephe kaplaması minik Noel ışıklarıyla süslenmişti ve evin etrafını çepeçevre dolaşan verandanın korkuluklarında çelenkler asılıydı. Fildişi rengi bir Lincoln Continental'la Bree'nin kırmızı Vosvos'unun yanına park ettim. Paltoma sarınıp verandanın basamaklarını çıktım ve zile bastım. Kapıdaki Noel ss belli ki hazır alınmayıp evde yapılmıştı; kırmızı kurdeleli kızak anlanyla kokinalar am dallarının üzerine silikon tabancasıyla yapıştırılmıştı. Kapı açıldığında içeriden mis gibi baharatlı elma şarabı, kızarmış domuz pastırması ve fırında pişen tarçınlı reklerin kokusu geldi.

"Merhaba." Kapıyı açan kadın Bree'ye tıpatıp benziyordu. Kibarca gülümserken beni nereden tanıdığını çıkarmaya çalışır gibi bir hâli vardı. Ellerini kotuna sildiğinde bulaşık deterjanı köpükleri açık mavi kumaşın üzerinde eridi.

"Merhaba. Bree'yi görmeye geldim. Evde mi?" Omzunun üzerinden kır manzarası tabloları ve elişi antikalarla süslü, geniş ve davetkr hole baktım. Bree'nin adresini işe giriş çıkış çizelgesinden almıştım ve hâlâ ailesiyle yaşaması beni biraz şaşırtmıştı doğrusu. Yaptığım araştırmalardan Bree'nin üniversitede iki yıllık bir bölüme kaydolduğunu biliyordum ama annesini görene kadar aramızdaki yaş farkının bu kadar büyük olduğunu fark etmemiştim.

"Ah, tabii!" Elini uzattığında kısa tırnaklarında Noel renklerinde boya lekeleri olduğunu fark ettim. "Ben, Melissa. Buyuramaz mısınız..." Adımı söylememi bekler gibi başını yana eğdi.

"Finlay," dedim tokalaşırken. Eli ılık ve hafif nemliydi. Kim olduğumu anlayınca çenesini sıktı.

"Steven'ın eşisiniz."

"Eski eşi." Onu düzeltirken dudak bktm. Bu açıklamayı yapmak hâlâ biraz tuhaf geliyordu.

Melissa'nın gülümsemesi az önceki kadar içten değildi. "Anlıyorum. Bree ahırda sanırım," dedi çitin ilerisindeki ek binayı işaret ederek. "Bir bakın isterseniz." Elimi bıraktığında eve girmem için yaptığı daveti geri çektiğini fark ettim.

"Teşekkür ederim," dedim verandanın basamaklarına yönelirken. Arkamdan kapıyı hemen kapattığı ya da salonun perdesinin arasından otlağa doğru uzaklaşmamı izlediği için Melissa'ya kızmadım. Belli ki Steven'ı Donovan soyadım taşıyan herkesten nefret edecek kadar iyi tanıyordu.

Çitin altından geçip ahıra doğru yürüdüm. Çatıdaki metal horoz birkaç kere döndükten sonra rüzgârla birlikte yön değiştirdi. Ahırın kanatlı kapılarından birini ittim. İçerinin ılık havası saman ve gübre kokularıyla ağırlaşmıştı.

"Bree?" Sesim ahırın kuytu köşelerinde yankılandı.

"Buradayım." Sesin nereden geldiğinden emin olamayarak yürüdüm. Domuzlar tahta bölmelerinden beni izledi ve keçilerin birkaçı meledi. Çiviler ve kancalarla kaplı bir duvarın yanından geçtim. Bazılarına küreklerle tırmuklar asılmıştı. Bree duvarın arkasında ters çevirdiği bir kovanın üzerinde oturuyordu. Eski bir tekerlekten yapılmış salıncağın dolaşan halatını çözüyordu.

"Merhaba, Bayan Donovan," dedi başını kaldırmadan. Telefonu yerde yanında duruyordu. Annesinin geldiğimi haber verdiğini tahmin ettim. "Artık çiftlikte çalışmadığımı duymuşsunuzdur." İşiyi meşgulmüş gibi davranmaya devam ederek ısrarla bana bakmadı. Ruhsuz bir sesle konuşuyordu; cümlelerini vurgulayan o şen tınıdan eser kalmamıştı.

"Steven birkaç gün önce söyledi. Çiftlik zordaymış. Bazı çalışanlarını işten çıkarmak zorunda kalmış."

Alayla homurdandı. "Klasik," diye mırıldandı usulca.

"Steven dünyanın en dürüst insanı değil tabii," dedim. Bree yorum yapmadı ama tavrının değiştiğini fark ettim. Ahıra geldiğimden beri yüzüme bakmasa da ilk kez onda merak uyandırdığımı hissettim. Duvarın dibinde duran kovaları işaret ettim. "Oturabilir miyim?"

Omuz silkti. Bir kova alıp ters çevirdim ve yanına oturdum.

“Demek ki yalnız değilim.” Kısa tırnaklarıyla halattaki inatçı düğümü kanırttı. Elleri bakımsız, parmak uçları kıpkırmızıydı. Her zaman makyajlı gördüğüm yüzünde gram boya yoktu ve çok solgun görünüyordu.

“Tek Steven mağduru sen değilsin, hayır,” dedim usulca. “Hem de hiç.”

Çenesinde bir kas seğirdi. Bu bilginin kendini daha iyi mi, yoksa kötü mü hissetmesine yol açtığını bilmiyordum ama en azından bu kadarını hak ediyordu. Çantamdan kütüphane kitabından düşen fotoğrafı çıkarıp ona uzattım. “Bunu konteynerde unutmuşsun. Özel bir şeye benziyor. Geri isteyebileceğini düşündüm.”

Salıncağı bıraktı. Gözlerini yavaşça kaldırıp bana baktı. Donuk bakışlarında bir yıl önceki hâlimi gördüm. “Sağ ol,” dedi ve fotoğrafı ters çevirip telefonunun yanına koydu. “Bunca yolu bunun için mi geldin? Postayla yollayabilirdin.” Küstahlık ettiğini sanmıyordum. İnsanlara laf soka birine hiç benzemiyordu. Daha ziyade beni sohbete davet ediyordu. Belli etmemeye çalışsa da konuşmaya ihtiyacı olduğunu görebiliyordum.

“Steven’la olanları anlatmak isteyebileceğini düşündüm.”

“Çiftlikle ilgisi yok,” diye iç çekti. “Müşterilerini kaybetmesiyle ya da Theresa’nın tutuklanmasıyla da öyle. Bizim aramızdaki sorunlar bunlardan çok daha önce başladı.”

“Ne gibi sorunlar?”

Halattan fırlayan bir iple oynamaya başladı. “Sabırlı davranmaya çalışıyordum. Babam bana çiftlikteki işi bulduğundan beri her şey yolundaydı. Steven’la... hemen yakınlaştık. Ne olduysa bundan oldu zaten.” Tek kaşımını kaldırmam üzerine yanakları kızardı. “Sandığın gibi değil. Steven, Theresa’nın başka bir ilişkisi olduğunu biliyordu. Bir süredir ondan şüpheleniyordu ve bu durum onu çıldırtıyordu. Bazı geceler sarhoş oluyor ve dertleşmek istiyordu. Onun için, vicdanının rahat olduğunu söylüyordu. Benimle yatarak aslında...” Bree birden susup dudakla-

rını kemirdi. "Yani birlikte vakit geçirmemizin yanlış bir tarafı olmadığını söylüyordu çünkü Theresa da onu aldatıyordu. Ona yeterince zaman tanırsam eninde sonunda Theresa'dan ayrılacağını düşündüm. O zaman ilişkimizi saklamak zorunda kalmayacaktık. Ama sonra asıl kopamadığının Theresa olmadığını fark ettim." Kirpiklerinin arasından beni süzdü.

Hayret dolu bir kahkaha attım. "Beni kastetmiyorsun herhalde?"

"Neden olmasın?" dedi savunmaya geçerek. "Çocuklarınız var. Theresa'dan daha iyi birisin. Tamam, o daha güzel ama..." Eliyle ağzını kapattı. "Özür dilerim, Bayan Donovan. Yanlış ifade ettim."

"Önemli değil," dedim gülerek. "Theresa bir sürü insandan daha güzel. Steven beni onun güzelliğinin büyüüne kapılarak terk etti zaten."

Bree kaşlarını çatıp altdudağını dişledi. "Bunu asla kabul etmiyor ama Steven sizin etrafınızda pervane oluyor. Durmadan peşinizde."

Birden ciddileştim. "Nasıl yani?"

"Yani, garajınızı tamir ediyor, faturalarınızı ödüyor, biriyle çıkıyor musunuz diye sizi sosyal medyadan takip ediyor. Bir iç çamaşırı mankeniyle çıktığınız gibi saçma bir fikre kapılıp haftalarca kafayı yedi." Gözlerini devirdi. "Sonra o pazar günü Nick'le çiftliğe geldiniz." Nick'in adı geçince gözleri parladı ve Delia'nın okulunda onu hayranlıkla izleyen anneler gibi özlemle iç geçirdi. "İkiniz çok mutlu görünüyordunuz. Size pek düşkün olduğu bakışlarından belliydi. Ben de bu fırsatı değerlendirebileceğimi düşündüm. Siz o harika adamla birlikteydiniz, Theresa'nın da biriyle ilişkisi vardı. Siz ofisten çıkar çıkmaz Steven'ı aradım." Başını önüne eğdi. "Belki hainlik ettim ama ona Nick'le çim almaya geldiğinizi ve ciddi olduğunuzu söylemek için sabırsızlanıyordum. Steven deliye döndü. Ona haberi verdiğim gibi soluğu çiftlikte aldı. Ofiste bana bağırıp çağırdı ve öfkeyle gitti. Beni iki koca gün hiç aramadı. Kabul," diye ekledi

ellerini kaldırarak, “başında bir sürü dert vardı. Theresa tutuklanmıştı. Polis konteyneri didik didik aradı ve ofisi mühürledi. Sonra çiftliği kazdılar. Steven salı günü nihayet beni aradığında bir daha oraya gelmememi söyledi.”

Üzüntümü ifade eden birkaç kelime mırıldandım. En azından öyle yaptığımı sandım. Önceki sözlerine aklım takılmıştı. Steven’ın sırf başka biriyle çim alışverişine çıktığını düşündüğü için oraya geldiğini söylemişti. “Seni benim yüzümden işten çıkardığını mı düşünüyorsun?”

Başını salladı. “Steven size hâlâ âşık. Ekimde alarm taktırdığında güvenlik parolasını sizin isminiz yaptı. O zaman anlamıştım zaten.”

Suratıma şaşkın bir ifade oturtmaya çalıştım. “Güvenlik parolası mı?”

“Yanlışlıkla alarmı çalıştırırsan güvenlik şirketi aradığında her şeyin yolunda olduğunu anlamaları için söyleyeceğin parola. Steven’ın parolası *Finlay*. Theresa’yla işler yolunda gitmezse size dönebileceğine dair bir umudu vardı bence. Nick konusunda ondan o kadar çıldırdı.”

Ben Steven’ın dönebileceği güvenli limandım, başka biriyle görüşürsem düştüğünde onu yeniden ayağa kaldırmayacağımdan korkuyordu. Bunca zamandır ona ihtiyacım olduğunu söyleyip duruyordu. Faturalarımı ödeyen, gerektiğinde çocuklarımıza bakan ve evdeki tamirat işlerini halleden sorumlu bir eş ve baba gibi gösteriyordu kendini. Hâlbuki asıl onun bana ihtiyacı vardı.

Öne eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım. Neredeyse omuzlarımız birbirine değecekti. “Steven’la evliliğimizin bittiğini biliyorsun herhalde? O saçma sapan davranışlarının sebebi ikimiz de değiliz. Theresa da değil,” dedim sessizce. “Tamamen kendi güvensizlikleriyle ilgili bir durum.”

“Biliyorum,” dedi. “Annem de sizin gibi düşünüyor. Ayrılığımızın benimle bir ilgisi olmadığını ve Steven’ı unutmamı söyledi. Bu kadar kolay olsa keşke. Hâlâ belki fikrini değiştirir diye umut ediyorum.” Gözlerimin içine baktı. “Çok mu aptalım?”

İster istemez onda ve yersiz iyimserliğinde Delia'yı gördüm. Bree'yi kırmak istemesem de ona yalan söylemek haksızlık gibi geliyordu. "Değilsin tabii. Ama bu konuda korkarım pek akıllıca davranmıyorsun." Başını eğip halatı didiklemeye devam etti. "Bir şey sorabilir miyim?"

Belli belirsiz başını salladı.

"Steven'in alarmı ekimde taktırdığını söyledin. Theresa ve Feliks Zhiron'la olanlar yüzünden kendini güvende hissetmedi mi?"

"Hayır. Alarmı daha önce taktırdı. O telefonlar yüzünden."

"Hangi telefonlar?"

"Biri onu taciz ediyordu. Bu durum aylarca sürdü ve sonbaharda iyice çığırından çıktı. Steven biraz korkmaya başlamıştı."

"Arayan kimdi?"

"Bilmiyorum. Cep telefonundan arıyordu. Steven benim yanımda hiç konuşmazdı. Bağırıp çağırır ve telefonu kapatırdı."

"Onu arayan kişinin ne istediğini biliyor musun?"

"Steven kadının kaçığın biri olduğunu söylüyordu. Sözde Steven'in ona bir borcu varmış."

Kadın. "Demek bir kadındı?"

"Evet, sanırım. Yani... bir keresinde Steven'in ona bencil kaltak diye bağırdığını duydum." Kaşlarını çatı. "Sizce hayatında başka biri mi vardı?"

"Varsa bile ben bilmiyorum," dedim düşünceli bir tavırla. Steven'dan beklenirdi ama Bree tamamen aklanmadan ona daha fazla bilgi vermek niyetinde değildim. "Steven çiftlikle ilgili bazı maddi problemleri olduğunu söyledi. Arasının açık olduğu biri var mı? Ona kötülük etmek isteyebilecek biri? Bir müşteri ya da tedarikçi? Borçlu olduğu biri?"

"Hayır." Bree başını iki yana salladı. "Steven faturalarını ödüyordu. Müşterileri ve tedarikçileriyle arası iyiydi."

"Başka bir sebepten ötürü ona kin güdebilecek biri var mı?"

"Yangını kimin çıkardığını soruyorsanız bilmiyorum. Aklıma kimse gelmiyor."

“Yangın mı?” Bree işten atıldıktan sonra Steven’la irtibatı kalmadığını söylemişti. Öyleyse yangını nereden biliyordu? Polis benden önce mi davranmıştı?

Bree ayağa kalkıp bacaklarına yapışan saman çöplerini silkeledi. Kovayı diğerlerinin yanına koydu. “Duymadınız mı? Dün gece biri Steven’ın satış ofisini kundakladı. Ağabeyim itfaiyede gönüllü çalışıyor. Gece yarısından sonra ihbar gelmiş. Onlar yangını söndürene kadar neredeyse her şey kül olmuş.” Bree sessiz kalışımı şaşkınlığıma bağladı. Yanakları kızardı. “Siz buraya gelince biliyorsunuz sandım. Onun için geldiğinizi düşündüm.”

“Bir kibrit çakacak kadar kızgın olup olmadığını anlamak için mi?”

Başıyla onayladı. “Ağabeyim de aynısını sordu.”

“Ne söyledin?”

“Bütün gece evde babamla televizyon seyrettiğimi. Yalan söylemeyeceğim,” diye ekledi, “Steven beni terk ettiğinde delirdim. Ama yangını ben çıkarmadım. Ağabeyim yine de polisin benimle konuşmak isteyeceğini söyledi.”

“Onlara ne söyleyeceksin?”

“Gerçeği,” dedi. “Steven’ı sevdiğimi.”

Bree bana küçük bir el sallamayla veda etti ve botlarının açık bağcıklarını yerde sürükleyerek aile evinin güven veren aydınlığına doğru uzaklaştı.

17. BÖLÜM

SABAH BREE'YLE BİR an önce konuşmak için erkenden evden çıkarken Pop-Tart'ımı mutfakta tezgâhın üzerinde unutmuştum ve Melissa'nun evinden gelen ağız sulandırıcı kokular burnuma çarptığından beri karnım gurulduyordu. Bree'yle ahırdaki sohbetimiz sırasında kısa bir süreliğine iştahım kapandığı için eve dönerken bir fast food restoranına uğramak içimden gelmemişti. Ama şimdi yeniden ısıtacağım kahvem ve tezgâhta beni bekleyen Pop-Tart'tan başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Evime bir blok kala frene bastım.

Bahçe yolunda tuhaf bir sedan duruyordu. Tepesindeki fazladan antenlere bakılırsa muhtemelen bir polis arabasıydı.

Hayır. Yangın daha dün gece gerçekleşmişti. Üstelik başka bir bölgede. Polis henüz Bree'yle bile konuşmamıştı. Vero'yla konteynerde, polisin herkesten önce bize ulaşmasına neden olabilecek bir ipucu da bırakmamıştık. Yoksa bırakmış mıydık?

Arabayla bahçe yoluna girerken Vero'nun onlara neler anlatmış olabileceğini düşündüm. Muhtemelen hazırlıksız yakalandığı için dün gece nerede olduğunu kanıtlayacak birinin ismini verebildiğinden bile kuşkuluydum. Bree'ye gitmek üzere evden çıkmadan önce ise bulanık giysilerimizi yıkamıştım. Peki, ayak-kabılarımız ne olacaktı? Vero'nun arabası da ipuçlarıyla dolu olabilirdi.

Minivanı park edip garajın kapısını arkamdan kapattım.

Önce arama emrini görmek isteyecek ve eğer yoksa içerideki polisleri defedecektim. Mutfığa girdiğimde duraksadım.

Nick masada oturuyordu ve önünde Delia'nın san Hedef 4 oyunu vardı. Delia karşısındaki iskemlede dizlerinin üzerinde duruyordu ve dirseklerini masaya dayayarak öne eğilmiş, büyük bir dikkatle Nick'in boşlukları pullarla doldurmasını izliyordu. Nick oyundan başını kaldırmadı ama bakışlarını yalnızca bir anlığına yana kaydırmasından geldiğimi fark ettiğini anladım.

Vero arkalarında tezgâha yaslanmış, sıntarak bir mutfak beziyle ellerini kuruluyordu.

Bir kelepçe ya da arama izni göremedim.

Nick'in ortağı Joey salondaki kanepede oturuyordu. Baş arkaaya düşmüştü ve ağzı açık uyuyordu. Yanında oturan Zach, gözlerini televizyonda oynayan *Blue's Clues*'a dikmişti.

Kapıyı arkamdan kaparken Vero parmağını dudaklarına götürüp çenesiyle Delia ve Nick'in bir strateji oyununa daldığı masayı işaret etti. Ya da belki o oyunu bir irade sınavı olarak tanımlamak daha doğru olurdu.

"Dedektif seni görmeye geldi," diye fısıldadı diğerlerinin duyamayacağı kadar alçak bir sesle. "Ona dışarıda olduğunu ve döndüğünde onu arayacağını söyledim. Ama Delia'ya yakalandı."

Nick'in önünde dumanı tüten bir kahve kupası duruyordu. Yanında da evdeki son Pop-Tart, benim Pop-Tart'ım vardı. Kırmızı bir pulu panoya yaklaştırdı ve tek kaşını kaldırarak boşluklardan birine bıraktı. "Hedef 4."

Delia'nın ağzı açık kaldı. "Kazandın mı?"

"Sonunda!" Nick arkasına yaslanıp benim Pop-Tart'ımın bir köşesini ısırdı ve ağzında lokmasıyla konuşmaya devam etti. "Yarım saattir sen kazanıyorsun."

Delia plastik oyun panosunun altındaki mandalı açıp kırmızı ve siyah pulları masaya döktü. "Yine oynayalım."

Vero, Delia'nın sandalyesini geri çekerek önüne topladığı siyah pullarla arasına mesafe koydu. "Benim daha iyi bir fikrim

var. Nick bu turu annenle oynasın." Kızım eve geldiğimi yeni fark etmiş gibi bana gözlerini kırıştırtarak baktı. Karşı çıkmak için ağzını açsa da Vero masadaki Pop-Tart'ımın son lokmasını rüşvet olarak kullanarak onu mutfaktan çıkardı.

"Dikkatli ol," diye uyardı Delia beni gitmeden önce. "Nick çok kurnaz." Vero yüzünde kendinden memnun bir ifadeyle onun peşinden çıktı.

"Heyecanlı bir kapişmaya hazır mısınız?" Nick parmaklarını başının arkasında kenetledi ve Delia'dan boşalan yere oturmamı izledi. Kahverengi gözlerinin içinde muzip pırıltılar oynaşıyordu.

"Araban yeni mi?" diye sordum. Siyah pullardan birini bir boşluğa attım. Nick kırmızı pulunu benimkinin üzerine attı.

"Joey'nin."

"İyi birine benziyor." *Blue's Clues* izleme cesaretini gösterebilecek pek az erkek tanıyordum.

"Çok konuşuyor."

"Duydum," diye homurdandı Joey kanepeden.

"Ek iş olarak geceleri alışveriş merkezinde bekçilik yapıyor ve hafta sonları annesine yardım ediyor," diye açıkladı Nick. "Yaklaşık yarım saat önce sizin kanepede sızdı. O güzellik uykundayken Delia'yla birkaç tur oyun oynamaktan zarar gelmeyeceğini düşündüm."

"Dert değil. Geleceğini bilmediğim için şaşırdım sadece. Arayacağını söylemiştin."

Çerçeveye bir pul daha atmamı izledi. "Çiftlikteki yangını duydum."

Elim havada kaldı. "Öyle mi?"

"Gelip sana ve çocuklara bakmak istedim."

"İyiyiz," dedim temkinle. "Polis bir şeyler öğrenebildi mi?"

"Bilmiyorum. Çiftlik benim yetki bölgemde değil. Ama laboratuvarda soruşturabilirim. Belki Pete bir şeyler duymuştur. Bana bir, iki gün ver. Cumartesi bir programın yoksa akşam yemeğinde konuşuruz."

Başımı kaldırdığımda boğazım kurudu. Kahvesini yudumlayıp beni izlerken bakışlarında romantik bir ifade yoktu. "Sadece yemek yiyeceğiz," diye açıklığa kavuşturma ihtiyacı duydum. "Bir randevu gibi olmayacak."

"Sen istemediğin sürece elbette."

"Çünkü görüştüğüm biri var," diye ekledim bir solukta.

"Şu avukat. Biliyorum. Vero söyledi."

"Başka ne anlattı?"

Kupasını masaya bıraktı. "İlişkinizin ciddi olmadığını ve avukatın bu hafta şehir dışında olduğunu söyledi." Vero'yu uyusunda öldürmeyi aklımın bir köşesine yazdım.

Nick pulunu hemen atmadı ve onu çerçevenin üzerinde gezdirerek beni köşeye sıkıştırabileceği bir yer aradı. "Cumartesi gecesi Joey'yle şu yeni açılan restoranı keşfedelim diyorduk ama beni ekli."

"Annemi bingo gecesine götüreceğim, söz verdim," diye lafa karıştı Joey.

"Belki seninle gideriz. Ne dersin?"

"Lütfen evet de, Finlay," diye yalvardı Joey. "Yoksa sonsuza kadar çenesinden kurtulamayacağım."

Başımı kaldırırsam yanlış bir şey söylerim korkusuyla gözü mü oyundan ayırmadım. "Cumartesi iyi bir fikir olmayabilir. Vero genelde izinli oluyor ve çocukları bırakabileceğim başka biri yok."

"Var," diye seslendi Vero yukandan.

"Giyecek bir şeyim yok."

"Evet, var!" diye bağırdı.

Yok, cidden elimde kalacaktı.

Nick bana doğru eğilip fısıldadı. "Yemeği benim evimde yiyebiliriz. Şahane *chili* yaptığımı söylerler. Bisküvilerim de lezzetlidir." Pul parmaklarımin arasından kayıp masanın ucuna doğru yuvarlandı. Nick'le onu yakalamak için aynı anda atıldık ve avucunu elimin üzerine kapattı. "Sadece yemek yiyeceğiz." Gözleri dudaklarıma kaydı ve elini yavaşça çekti.

Sadece yemek. Bunu yapabilirdim. Kundaklama soruşturması hakkında bilgi almaktan başka bir amacım yoktu.

“Tamam,” dedim.

Pulu çerçeveye attığımda kaşlarını kaldırdı. “Yani evet mi?”

“Evet. Ama *chiliyi* pas geçip şu yeni restoranı deneyelim.” Zira en son ihtiyacım olan şey bisküvilerinin cazibesine kapılmaktı.

“Anlaştık o hâlde. Cumartesi akşamı çıkıyoruz... Yani sadece yemeğe çıkıyoruz.” Tüm masumiyetiyle ellerini havaya kaldırdıktan sonra son pulunu çerçeveye atarak sırayı tamamladı. Ayağa kalkarken kahvesinin kalanını başına dikti ve kupayı eviyeğe bıraktı. “Kahve için teşekkürler, Vero!” diye seslendi holden.

“Her zaman bekleriz, dedektif,” diye şakıdı bizimki.

Joey ceketini almak için uzanırken, “Tanrı’ya şükür,” diye fısıldadı kulağıma. “Kabul etmeseydin bu herife bir gün bile dayanamayacaktım.” Dişlerinin arasına bir kürdan sıkıştırdı ve kapıyı açmadan önce bana göz kırptı.

“Gidiyor musun?” diye bağırdı Delia. Nick paltosunu giyerken merdiveni uçarcasma indi.

“İşim var, Dee. Oyun için teşekkürler.” Delia ahtapot gibi bacaklarına sarıldı. “Alıştırmalara devam. Birkaç güne rövanşını yaparız.” Onu kucığına alıp başına bir öpücük kondurdu. Kızımı usulca yere bırakırken yumurtalıklarımnda konfetiler patladığından emindim. “Seni altıda alırım,” dedi.

“Bekle.” Arkasından koşup onu ilk basamakta yakaladım. “Ne giyeyim?”

Gülüğü biraz hınzırdı. “Şaşırt beni.”

Joey’nin arabasına bindiğinde tuttuğum nefesimi gürültüyle üfledim.

Aslında sürprizlerle doluydum. Ama bunların Nick’in umduğu türden sürprizler olduğundan emin değildim.

• • •

Vero mutfağa girdiğinde hâlâ oyun panosunu seyrediyordum.

“Seksi randevunuzu mu düşünüyorsun?” diye sordu.

“Sandığın gibi bir randevu olmayacak.”

“Tabii, tabii,” diye alay etti Nick’in kupasını sudan geçirip bulaşık makinesine koyarken. “Bree’yle nasıl gitti?”

Bir iskemleye oturup o sabah tezgâhta bıraktığım kahveden temkinli bir yudum aldım. “*BıktımUsandım* o değil ve Steven’a hâlâ sıırılsıklam âşık.” Vero parmağını ağzına sokup öğürdü. “Ama şüphe çekici bir şey söyledi. Steven alarmı Feliks olayından önce taktırmış. Kadının biri onu taciz ediyormuş. Cep telefonundan arayıp bazı taleplerde bulunuyormuş.”

“Kimmiş? Bree’nin bir tahmini var mı?”

“Hayır. Ama sürekli aradığını söyledi. Telefonlar yazın başlamış ve sonbaharda sıklaşmış. Steven alarm sistemini ekimin başında kurdurmuş. Cep telefonunu ele geçirip arama geçmişine baksak o esrarengiz kadının numarasına ulaşırız.”

“Nasıl yapacağız onu?”

Masadaki Pop-Tart kırıntılarını parmağımınla toplarken bunu düşündüm. “Çocukların elinden bir şeyler alırken kullandığımız taktiğe başvuracağız. Dikkatini dağıtacağız.”

18. BÖLÜM

BİR SAAT SONRA, Vero'yla mutfağın zemininde yarattığımız dağınıklığa baktık. Eviyenin altındaki dolapların kapakları açıldı ve içlerindeki tüm temizlik malzemeleri şimdi tezgâhın üzerinde duruyordu. Dolabın altından yayılan su birikintisi yere özenle serilen banyo havluları tarafından emiliyordu.

Vero gevşettiğim boruyu incelemek için yere çömeldi. "Bir İngilizanahtarının bu kadar işe yarayabileceği kimin aklına gelirdi?"

Dışarıda bir kamyonetin kapısı kapandı. İngilizanahtarım Vero'nun eline tutuşturdum. "Steven geldi. Sakla şunu. Ben mutfakta onu oyalarken sen telefonuna bakacaksın."

Sokak kapısının kilidini acele etmeden açtım. Steven deri bir alet çantasıyla içeri girdi. "Fazla kalamam. Bir saat sonra toplandım var," dedi çamurlu lastik çizmelerini çıkararak.

"Büyük ihtimalle sadece sızdınıyor. Geldiğin için sağ ol." Montunu çıkarırken kotuna göz attım. Ceplerinde bir şişkinlik göremedim. Telefon montunda olmalıydı. "Aletlerini getirmene gerek yoktu. Garajda birkaç şey vardı. Git bir bak istersen."

Başımı kaldırdığımda Steven'ın beni kotuna bakarken yakalamış gibi pis pis sırttığını gördüm. "Evde gerekenler olsaydı beni çağırmazdın, Finn." Kollarını sıvayıp çantasıyla mutfığa gitti. Vero kalçasını fırına dayayıp kollarını göğsünde kavuşturmuş, bizi bekliyordu. Steven'la her karşılaşmasındaki gibi, yine savaş boyalarını sürünmüştü.

“Merhaba, Steven.”

“Vero.” Steven alet çantasını açık dolap kapaklarının yanındaki kuru bir yere koyarken ona soğuk bir bakış fırlattı. El fenerini yaktı ve kafasını dolaba soktu. Eski kocama çaktırmadan Vero’ya portmantoyu işaret ettim. Vero başını salladı. Eviyenin altından Steven’in sesi geldi. “Sorunu tespit ettim. Boruların bağlantı yerleri gevşemiş.”

“İşin uzun sürer mi?” Vero’nun Steven’in rehberindeki numaraları kopyalamak için en az on dakikaya ihtiyacı vardı.

Steven dolaptan kafasını çıkardı. Çarpık gülümsemesinden ve ardında gizli tüm varsayımlardan nefret ediyordum. El fenerini avucuna vurarak beni ilgiyle süzdü. “Bağlantı yerleri kirlenmiş. Boruları söküp temizleyebilirim. Sonra su sızdırmaz bantla yapıştırırım. Yepyeni olurlar.”

Arkasında duran Vero gözlerini devirdi.

“Harika olur,” dedim.

Steven çantadan İngiliz anahtarını çıkardı. “Hadi, bir işe yara, Vero,” diye seslendi omzunun üzerinden. “Eviyenin altında biriken suyu silsene. Üstüm başım ıslanmasın.”

Vero’nun o tehlikeli kafa eğişini yaptığını görünce ürktüm.

“Tabii, Steven,” Lavabonun altındaki su birikintisini temizlemek için eğilirken öfkeli gözleri benimkilerle buluştu. “Finlay, bana birkaç havlu daha getirsene. Kesin ihtiyacımız olacak.”

Vero ıslak havluları bir kenara fırlatırken Steven yere yattı. Eski kocamın kafası dolabın içinde kaybolur kaybolmaz Vero bana bakıp dudaklarını oynattı: *Git!*

Kahretsin. Plan bu değildi.

Portmantoya koşup Steven’in ceplerini karıştırdım ve telefonu birlikte soluğu üst katta aldım. Bir yandan telefonu açarken diğer yandan banyoya dalıp kalan son havluları kaptığım gibi merdivenin dibinde bekleyen Vero’ya fırlattım. Vero şeytani bir gülümsemeyle mutfağa döndü.

Steven’in telefonu odama gittim ve Steven’la Vero aşağıda atışırken kilit ekranına baktım. Steven alışkanlıklarına bağlı bir

tip olduğu için önce eski ortak hesabımızın ATM şifresini denedim. O işe yaramayınca garajın dört rakamlı şifresini tuşladım. Ekran açıldı.

Aşağıda Steven'la Vero'nun giderek şiddetlenen tartışması *tak tuk* tamir seslerine karışıyordu. Vero bir ara Delia'yla Zach'e seslenerek babalarının geldiğini haber verdi. Evde sevinç çığlıkları çınladı ve çocuklar merdivenin basamaklarını ayaklarıyla döverek aşağı koşturdu.

Steven'ın son aramalarındaki isimleri telaşla aşağı kaydurdım. Tanıdık isimlerin üzerinde durmadan yalnızca kadınlardan gelen aramalara baktım. Şükran Günü'nün geç saatlerinde yapılan *Bree Ev* diye kayıtlı bir arama vardı. Bunun dışında son haftalarda şüphe çeken bir arama görünmüyordu.

Ekranı kaydırmaya devam ettim ve ekimin başına kadar ilerledim. Bree o aralar telefonların sıklaştığını söylemişti ama aramaların çoğu ya Bree'den ya da Bree'yeydi. Steven genelde onu cebinden, Bree ise Steven'ı hem ev hem de cep numarasından aramıştı. Steven'ın iş yaptığı insanlardan, Theresa'dan ve ben-den gelen aramalar da vardı. Tehditkâr ya da şüpheli bir şeye rastlamadım.

Bu arada aşağıdaki gürültü giderek arttı. Çocukların kahkahaları tüm evi inletiyordu. Aşağı inip Steven'ın telefonunu montunun cebine attım ve mutfığa yöneldim.

Tam köşeyi dönmüştüm ki eviyenin altında bir feryat koptu. Steven hızla doğrulunca kafasını atık su borusunun ucuna çarptı ve korumacı bir tavırla elini bacaklarının arasına attı. Zach babasının bacaklarına tırmanmış, Vero'nun Steven'ın pantolonunun ağına döktüğü Cheerios'ları topluyordu. Steven dolabın içinden çıkarken Zach'i üzerinden indirdi. Suratı mosmor kesilmişti ve her yerinden sular damlıyordu. Vero haylazca sırtarak tezgâhta, akan musluğun yanında oturuyordu. Çocuklar borudan fışkıran suyun mutfak karolarında oluşturduğu birikintilerde hoplayıp zıplarken Vero ağzına bir avuç dolusu Cheerios attı.

Havlular sucuk gibi olmuştu. Fırının kapağında asılı mutfak

bezlerini Steven'a uzattım. Yavaşça yüzünü sildi. Şakağında bir damar kabarmıştı ve dizlerine doğru eğilirken suratı cehennem ateşinin rengini aldı.

"Vero, çocukları yukarı çıkarıp kurulasana," dedim. "Ben Steven'a yardım ederim." İkisi aynı odada kalmaya devam ederse kan çıkacaktı. Steven, Vero'nun tezgâhtan aşağı atlayıp çocuklarla birlikte mutfaktan çıkmasını ateş püsküren gözlerle izledi.

"Kusura bakma," dedim musluğu kapatmak için koştururken.

Steven ahlayıp oflayarak doğruldu ve elime bir şey tutuşturdu. "Gideri tıkamış. SIM karta benziyor." Vero'yla geçen ay çöp öğütücüye attığımız eğri büğrü SIM karta baktım.

"Bak sen," dedim ve sinirli bir kahkahayla kartı ânında bir yere sokuşturup göz önünden kaldırdım. "Nasıl girmiş oraya?" Steven ıslak havluları tekmeleyip yine dolabın içine baktı.

"Ahmak bakıcının marifetidir. İçine abuk sabuk şeyler atarsa o çöp öğütücü de bozulur, benden söylemesi. Bir daha da Vero'nun pisliğini temizlemem." Borulan mor bir bantla birleştirirken ona ışık tuttum. "O kız bir baş belası, Finn. Sorumsuzun teki."

"Vero sorumsuz değil. Bana destek oluyor ve çocuklarla arası mükemmel."

"Belli oluyor," diye alay etti tepesindeki tezgâhı işaret ederek. "Çocuklu evde bu kadar kimyasalın işi ne?"

"Dolapların hepsinde çocuk kilidi var." Bunu bilmesi gerekirdi çünkü onları kendisi takmıştı.

"En azından bir yangın söndürücü bulundur. Şu fırın temizleme spreyi ne kadar tehlikeli biliyor musun? Dikkat etmezseniz evde yangın çıkabilir."

O dolaptan çıkarken feneri söndürdüm. "Ciddi ciddi bana yangın tedbirleri dersi mi vereceksin?"

Aletlerini çantasına attı ve Georgia'nın ismini bir küfür gibi mırıldandı. "Ablan haberi hemen yetiştirmiş bakıyorum." Ters bir bakış attım. "Kimbilir neler söyledi? Abartılacak bir durum

yok. Birkaç velet kibritlerle oyun oynarken iş kontrolden çıktı muhtemelen. Polisin olayı soruşturmasının tek nedeni sigorta şirketinin ortada bir rapor olmadan zararı tazmin etmemesi.”

“İyi. Ama hedefin sen olmadığından emin olana kadar çocuklar bende kalacak. Burası onlar için daha güvenli.”

“Benim evim gayet güvenli!”

“Sahi mi? Emin misin? Çünkü biri konteynerini yanıcı bir maddeyle yıkayıp içeri bir molotofkokteyli attı! Üç gün öncesine kadar uyuduğun kanepeye hem de!” Pot kırdığımı fark edip çenemi kapattım. Çocukların odasının kapısının usulca kapandığını duydum ve Vero’nun muhtemelen bizi dinlediği merdivenin ilk basamağı gıcırdadı.

Steven gözlerini kıstı. “Polis yanıcı bir maddeden söz etmedi. Bunu sana Georgia mı söyledi?”

“Sabah ilk iş beni aradı. Ama sen bana haber vermeye bile zahmet etmedin.” Steven’la Georgia birbirlerinden nefret ederdi. Dolayısıyla onlara verdiğim bilgileri karşılaştırmaları gibi bir durum söz konusu olamazdı.

“İçin rahat edecekse bugün güvenlik şirketiyle görüşeceğim. Birkaç saat içinde yangını kimin çıkardığını öğreneceğim ve bu konu kapanacak. Söyle ablana, işime burnunu sokmasın.”

“Georgia çocuklarımızın *teyzesi*, Steven. Delia’yla Zach’in senin evinde kalmasıyla ilgili ciddi kaygıları var.”

“Georgia’nın çocuğu bile yok!”

“Evet ama o bir polis! Bu tür konulardaki fikirlerine güvenirim! Bu meseleyi ya aramızda hallederiz ya da avukatımı devreye sokacağım.”

Alayla güldü. “Kim o? Cipteki yeniyetme mi?”

“Hayır, Steven. Yakında kendi paramla tutacağım ve Guy’a çocukların sende kalmaması için çıkarırdığım mahkeme emrini iletecek avukattan söz ediyorum. Birileri canına kastetti ve bu tehdit ortadan kalkana kadar Delia’yla Zach’i ancak benim izin verdiğim yerlerde görebilirsin.”

“Tamam!” Alet çantasını kaptığı gibi mutfaktan fırladı. “Bil-

diğini oku. Ama aşırı tepki veriyorsun." Montunu giyip kapıyı açtı. "Kimsenin beni öldürmeye çalıştığı yok. Benden bunu yapacak kadar nefret eden tek kişi sensin."

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama kapıyı arkasından *güm* diye kapattı.

Kilidi çevirip başımı kapıya dayadığımda Vero aşağı indi. "Telefonunda ne buldun?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedim peşinden mutfığa giderken. Uzun saplı fırçayı elime tutuşturdu. Sıkıntıyla iç çekerek ıslak Cheerios'ları süpürmeye başladım. "Bree'ye yol verene kadar onunla konuşup durmuş. Geçen hafta da bir kere Bree'nin evini aramış. Bana kalırsa, sarhoş olup onunla yatmaya çalıştı." Şükran Günü'nün akşamında bizim evin önünde ne kadar perişan görüldüğünü hatırladım. "Tacizci kadının tüm arama kayıtlarını sildi herhalde."

"En başa döndük yani," dedi Vero ıslak havluları kucaklayıp çamaşır sepetine tıkarırken.

Cheerios'ları çöpe attım, Vero da temizlik malzemelerini yeniden dolaba yerleştirmek için diz çöktü. "Konteynerinde gözden kaçırdığımız bir şey vardı bence," dedim. "Steven'm muhasebe defterlerinde işimize yarayacak bir ipucu bulamadın mı?"

"Gözüme bir şey çarpmadı. Şimdilik faturalarını ödüyor." Sonra gözlerini kıstı. "Sadece bir şey dikkatimi çekti. Yani şimdi düşününce biraz garip geldi."

"Nedir o?"

Dolabın kapağını kapatıp ellerini silkeledi ve yavaşça doğruldu. "Steven ağustosta bir depo kiralamış. Küçük bir yer, iki metrekare bile değil."

"Ağustosta Theresa'nın evinde yaşıyordu. Depoyu ne yap-sın?"

"Aynen öyle."

"Theresa'dan bir şey mi saklıyordu acaba?"

Vero tek kaşını kaldırdı. "Hiç şaşırmam. Steven kahrolası bir yalancı. Öte yandan, cimrinin biri. Yani çiftliğinde traktörleri

koyduğu o koca koca barakalar varken neden bir depoya para versin? Pornolarını onlardan birine de saklayabilirdi. Bir saat uzaktaki Batı Virginia’da neden bir depo tuttu?”

“Batı Virginia mı?”

“İnsan ancak kirli sırlarını saklamak için eyalet sınırının ötesindeki bir yeri tercih eder, Finn. Steven o depoda her ne saklıyorsa önemli olmalı.”

Vero doğru söylüyordu. Kesinlikle şüpheli bir durumdu. “Deponun adresini biliyor musun?”

“Faturanın fotoğrafını çektim. Tüm bilgiler var.”

Polis birkaç gün daha yangın soruşturacaktı. *LekeSökücü*’nün ortalık sakinleşene kadar harekete geçmeyeceğini tahmin ediyordum. “Cumartesi şehir dışına çıkmaya ne dersin?”

“Annen çocuklara bakar mı?”

“Gerek yok,” dedim Aimee’yi hatırlayarak. “Onlarla ilgilenecek biri var zaten.”

19. BÖLÜM

CUMARTESİ SABAHİ ABLAM paltosunu çıkardı ve bana ikinci bir kafa çıkarmışım gibi dehşetle baktı.

“Bir dakika. Doğru mu anladım? *Bakıcına bakıcılık etmemi mi istiyorsun?*”

“Hayır. Yani evet ama ben başka türlü ifade ederdim.” Aimee’nin cipi evin önünden geçerken kapının yanındaki dar pencereden dışarı baktım. Bayan Haggerty geldiğini görmesin diye biraz ileri park etmesini kararlaştırmıştık. Steven’la avukatı meraklı komşumun vereceği bilgileri hayatımı daha da zorlaştırmak için kullanabilirdi zira.

Vero, Charger’ıyla beni sokağın aşağısındaki oyun parkında bekliyordu. Aimee’yle Vero daha önce karşılaşmıştı. Bir ay evvel, yanlış bir izi takip ederek Aimee’nin çalıştığı Macy’s’e bir operasyon düzenlemiştik. Vero polis ayağına yatıp onu sorulanyla sıkıştırırken ben giysi askılarının ardından onları gözetlemiştim. Aimee tamamen masum olduğu için Vero’yu evimde görmekten hoşlanmayacağını düşünmüştüm. “Aimee, Theresa’nın eski bir arkadaşı,” diye açıkladım Georgia’ya. “Theresa’yla Steven nişanlıyken çocuklarla çok vakit geçirmiş. Delia’ya Aimee Teyze’nin bize geleceğine söz verdim. Ama aksi gibi acil bir işim çıktı.”

“Ve çocuklarla yalnız kalmasını istemiyorsun.”

Aimee rahat görünümlü bir eşofman altı ve eski spor ayakkabılarıyla eve doğru yürüdü. Bir elinde bir DVD, öteki elindeyse bir market poşeti vardı. Theresa’yla uzaktan yakından ilgisi yok-

tu ve ablamı çağırmakla hata mı ettim acaba diye düşünmeye başladım. Perdeyi örtüp Georgia'ya döndüm. "Ona güvenmediğim için değil. Sadece..."

"Theresa'nın arkadaşı olduğu için. Anladım." Georgia ellerini kalçalarına koyarak külyutmaz bir polis edasıyla Aimee'yi beklemeye başladı. "Ona nasıl davranayım? Bir köşeye geçip izleyeyim mi? Yoksa samimi mi olayım?"

Zil çaldı. "Doğal davran. Bir film ve abur cubur getirmiş. Sen de takıl işte. Ama... çocukların yanında Theresa'dan ya da mahkemedен söz etme."

Delia kapıyı açar açmaz pembe bir girdap hâlinde hole daldı. Zach'in gözleri hayretle irileşti. "Mee-Mee!" diye bağırıp Aimee'nin kucağına atladı. Çocukların sevgi gösterileri bir süre daha devam etti. Getirdiği filme ve market poşetinin içine baktılar. O şamata arasında ablamla Aimee'yi tanıştırdım. Georgia poşeti aldı ve çocuklar Aimee'yi oyun odasına götürdü.

Dudağımı ısırarak Aimee'nin yan odadan gelen sevgi dolu seslerini dinledim. "Galiba gelmene gerek yokmuş," dedim Georgia'ya. "Başka bir işin varsa..."

Georgia *boş ver* dercesine elini salladı. "Dalga mı geçiyorsun? Rice Krispie Treats'le..." DVD'ye göz attı. "... *Troller Dünya Turu*'na kim hayır diyebilir?" Suratını buruşturdu.

"Bir tanesin," dedim onu kucaklayarak. "Geçen hafta sana taktığım isimler için özür dilerim."

Sırtıma vurdu. "Sağ ol. Yani galiba."

Paltomla çantamı alıp kapıyı arkamdan kilitledim ve Vero'nun yanına koştum.

Vero arabayı sürerken bana telefonunu verdi. Steven'in ofisinde çektiği fotoğraflara baktım.

"Faturalarda deponun şifresini göremedim," dedim.

"Arayıp konuştum. Asma kilit kullanıyorlarmış."

"Önce bir hırdavatçıya mı uğrasak? Bir cıvata keskisi ya da demir testeresi alalım."

Vero başını iki yana salladı. "O zaman depoya birinin girdiğini anlarlar. Biz karda yürüyüp izimizi belli etmeyeceğiz."

"Nasıl içeri girmeyi planlıyorsun? Görevliye memelerini gösterip anahtarını mı isteyeceksin?"

Gözlerini devirdi. "Phyllis'le bugün yaptığım telefon görüşmesine dayanarak memelerimle ilgileneceğini düşünmüyorum. Ama aklımda bir şeyler var."

Bir saat sonra Vero yavaşladı ve bir kır yolundaki sapaktan çakıltaşlı bir otoparka girdi. Arazinin etrafı yüksek tel örgülerle çevriliydi. Ortada, camında neon ışıklı bir AÇIK tabelasının asılı olduğu küçük, tuğla bir kulübe ve hemen arkasında sıra sıra depolar vardı. Vero, Charger'ı tel örgülerin dışına park etti.

"Neyi bekliyoruz?" diye sordum arkasına yaslanıp telefonuna baktığını görünce.

Birine mesaj attı ve az sonra telefonu biyledi. Vero dikiz aynasına baktı. "Bunu."

Yanımıza beyaz bir panelvan yanaştı. Yolcu koltuğundaki adam camını indirdi ve aynalı güneş gözlüğünü burnunun ucuna iterek bize sırtıttı. "Yat kalk bana dua et, V."

"İddiayı kaybettin. Bana borçluydun."

"Tehlike kokusu alırsam ânında toz olurum." Bakışları bana ve sonra arkamızdaki depolara kaydı. Onu gözüm bir yerden ısınyordu ama kim olduğunu çıkaramıyordum. "Deponun numarasını söyle," dedi Vero'ya.

"Yetmiş üç."

"Bize birkaç dakika ver." Şoför gaza basıp önümüze park ederken yolcu koltuğundaki adam gözlüğünü tekrar gözüne taktı.

"Kim bunlar?" diye sordum arabadan inen adamları göstererek. İkisinin de yaşı Vero'ya yakındı. Belki birkaç yaş daha büyüklerdi, o kadar.

Adamlar tel örgülerle kapının arasından geçerken Vero gözüyle onları takip etti. "Kuzenimle kankası."

"Ramón bu mu?" Bir keresinde Theresa'nın arabasını çeker-

ken onu uzaktan görmüştüm ama o sırada hızla ters yöne doğru uzaklaştığım için Vero'nun kuzenini inceleme fırsatı bulamamıştım. Tek hatırladığım kısa, koyu kumral saçları ve o gün giydiği çuval gibi mavi tulumdu. "Hayret, daha önce nasıl karşılaşmadık?" Vero minivanımı tamirhanesine bırakmıştı ve arabanın hazır olduğunu söylemek için aradığında telefonda konuşmuştuk. Ama arabayı almaya gittiğimde Ramón'un ofisi kapı duvardı ve Feliks'le Andrei orada beni bekliyordu. Ramón o gece yaşananlar yüzünden kendini o kadar kötü hissetmişti ki bana indirim yapmış ve arabayı kapıma kadar getirmişti. Fakat o sırada evde olmadığımından ücreti Vero ödemişti.

Vero omzunu silkti. "Hoşbeşe gelmedi. Bizi Steven'in deposuna soktuktan sonra gidecek," dedi. Telefonuna baktı. "Tamamdır. Gidiyoruz."

Arabadan inip kapıdan girdik ve sıranın ucundaki depolara doğru yürüyen Vero'nun peşine takıldım. Telörgülerin dibine, ezilmiş gazlı içecek kutuları ve boş benzin bidonları saçılmıştı. Paslı tellerde DİKKAT, KÖPEK VAR! tabelası asılıydı.

"Bildiğin çöplük burası," dedim spor ayakkabılarımla cam kırıklarının üzerinde yürürken. "Sen soğutmalı depo deyince gözümde daha düzgün bir yer canlanmıştı."

Vero üzerine sineklerin üşüştüğü köpek pisliklerinin arasından geçti. "Steven fazladan elektrik parası ödüyor. Onun için, soğutmalı olduğunu tahmin ettim. Ama haklısın, burası Ritz sayılmaz." Köşeyi döndüğümüzde Ramón'un arkadaşının yüzeyi çukurlarla dolu bir çelik kapının önüne çömeldiğini gördük. Bir maymuncukla asma kilidi kurcalarken Ramón da ona gözcülük ediyordu.

"Şanslısınız," dedi Ramón'un arkadaşı başını kaldırmadan. "Yeni açılan depolarda güvenlik kamerası var."

Başımı kaldırıp kapıların üzerlerine, sonra da sıranın ucundaki bir direğe yerleştirilmiş güvenlik lambasına baktım. Çocuk haklıydı. Güvenlik kamerası yoktu. Depoların elektriği bile yoktu. Steven'in deposunun kapısının altındaki kalın, turuncu uzat-

ma kablosu tuğla kulübeye zar zor yetişen başka bir ara kabloya bağlıydı.

Kilide doğru eğilen Ramón'un arkadaşı, gözlüğünü kafasına takmıştı. Siyah saçlarını ensesinde atkuyruğu yapmıştı ve siyah tişörtünün yakasından dövmelerle kaplı koyu teni görünüyordu.

"Bu sabah annen bana uğradı," dedi Ramón, kilitle uğraşırken çıkan kısık sürtme sesinin arasından. "Dün biri gelip seni sormuş."

Vero uzun bir an konuşmadı, bu kadar tetikte olmadığım başka bir zaman vücut dilindeki belli belirsiz değişimi asla fark edemezdin. "Kim?"

"Adını söylememiş."

"Annem ne demiş?"

"Aranızda kalmaktan bıktım, V. Şükran Günü'nde gelmedin diye hâlâ bozuk atıyor. Bir aydır küssünüz. Kendin arayıp sor-sana."

"Bir ay mı?" dedim. "Annenle neden konuşmuyorsun? Hem sen şey dememiş miydin..."

"Sen buna ne bakıyorsun?" diye tısladı Vero. "Annesi bebek-ken Ramón'u kafa üstü düşürmüş. Hiçbir şeyi hatırlayamaz ve toplama çıkarmayı bile becermez." Makineli tüfek gibi İspan-yolca konuşup kuzeninin koluna bir tane patlattı. Ramón da ona karşılık verince arkadaşı omuzlarını titreterek güldü. "Sen karış-ma, Javi!" diye payladı Vero onu.

"Daha ne kadar sürecek?" diye sordu konuyu değiştirerek. O sırada, kilitten tık diye bir ses geldi. Javi bileğinin tek bir ha-reketiyle kilidi açtı. Maymuncuğu arka cebine atıp doğruldu ve Vero'nun üzerine yürüdü. Vero çenesini havaya dikip yarım adım geriledi.

"Seni gördüğüme sevindim, V." Başını yana yatırarak onu şöyle bir süzdü. "Nerede saklanıyordun?"

"Seni davet ettiğimi hatırlamıyorum."

Javi'nin yüzüne ağır ağır bir gülümseme yayıldı. "El beceri-me güveniyorum. Benden daha iyisini zor bulursun."

“Ramón hallederdi.”

“Kilitten söz etmiyordum.”

Vero’nun yanakları kızardı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Becerikli birine ihtiyacım olduğunda emin ol seni çağırmam.”

Ramón bana elini uzatırken başını iki yana salladı. “Sen bunlara aldırma. Çocukluğumuzdan beri Javier’le kedi köpek gibi didişirler. Meşhur Finlay Donovan sensin ha?” Tırnaklarının kenarlarında yağ lekeleri vardı ve benimkileri kavrayan parmakları nasırlıydı. Yakından Vero’yla benzerlikleri daha çok belli oluyordu. İkisinin de ciltleri pürüzsüz, dudakları dolgundu ve çeneleri biftek bıçağı kadar keskin hatlıydı.

“Bana çok iyiliğin dokundu. Minivanımı tamir ettin. Geçen ay Theresa’nın evinde beni kurtardın. Tamir masraflarında indirim yapmana hiç gerek yoktu.”

“Evet, vardı,” diye söze karıştı Vero ve Javi’ye omuz atıp açık kilidin önünde durdu.

Ramón’un yüzünde mahcup bir ifade belirdi. “O gece Zhirov’la olanlar yüzünden üzgünüm. İyi olmana sevindim.”

“Finn gayet iyi,” dedi Vero açık asma kilidi kapıdan çıkarak. “Garaj demişken, sizin yapacak işleriniz yok muydu?”

Ramón, Vero’ya ters bir bakış fırlattı. “Tanıştığımıza memnun oldum, Finlay. Bu arkadaşına dikkat et,” diye ekledi başıyla kuzenini göstererek. “İnsanı yoldan çıkarır.”

“Hoşça kal, Ramón,” dedi Vero imalı bir tavırla.

Javi ona göz kırptı. “Bana ihtiyacın olursa diye birkaç dakika arabada bekleyeceğim.”

Javi arkasını dönüp uzaklaşırken Vero onu göz ucuyla izledi ve önüne dönmeden önce bakışları yalnızca bir anlığına kalçalarına kaydı.

“İkinizin arasında ne var?” diye sordum.

“Hiçbir şey.”

“İnanmam.”

“Kuzenimin en yakın arkadaşı, hepsi bu. Bizim mesele mazi-de kaldı.”

“Demek ki bir geçmişiniz var,” dedim Vero metal kapının koluna uzanırken. “Neden kuzenini ya da arkadaşını tanımamı istemiyorsun? Ya da aileden başka birini?”

“Tanışmanızı gerektirecek bir şey yok.” Omzuyla kapıya yüklendi. “Yardım eder misin, lütfen?”

Paslı ray sıkıştığı için kapıyı açmak kolay olmadı. “Seni arayan kim?”

“Hiç kimse,” dedi dişini sıkıp kapıyı omzuyla iterken. “Ramón abartıyor.” Kapı nihayet kulak tırmalayan bir gıcırtyla açıldı.

Vero ellerini silkeledi ve donup kaldı.

“Finlay?” Deponun kapısında durup bakışlarını takip ettim. “Harris’i gömdüğümüz yerden çıkarmaya gittiğimiz gece ne dediğimi hatırlıyor musun? Hani garajında derin dondurucu bulundurmanın iyi bir fikir olmadığını söylemiştim ya?”

“Evet,” dedim.

“Aslında... o konudaki fikrimin değişmediğini belirtmek isterim.”

Depo tek bir şey dışında boştu.

Turuncu uzatma kabloğunu takip ettiğimde köşede usulca homurdanan derin dondurucuyu gördüm.

“Saçmalama,” dedim heyecanımı belli etmemeye çalışarak. “Av mevsimindeyiz. Steven müşterileriyle ava çıkar. Hani... tüfekle golf oynamak gibi bir şey. Geyik etlerini evindeki buzluğa sığdıramayınca burayı kiralamıştır.”

“Bunun için de Batı Virginia’nın ücra bir kasabasındaki bir depoyu tercih etmiş, öyle mi?”

“Tabii.” Yutkundum.

“Öyleyse içine sen bak.” Beni derin dondurucuya doğru itti.

Tüm cesaretimi topladım ve tozlu betonun üzerinde üç büyük adım attım. Dondurucu gayet normal görünüyordu. Bir tarafındaki uzun çizik ve ufak bir çökük dışında yüzeyi parlak ve beyazdı. Alındığı mağazanın turuncu indirim etiketi hâlâ üzerinde duruyordu.

Kapağı kaldırdığımda Vero omzumun üzerinden başını uzattı.

"Gördün mü?" Sandıktaki kasap kâğıdına sarılı paketlere bakıp rahat bir nefes aldım. "Geyik eti işte." En üstteki paketi alıp Vero'nun görmesi için kaldırdım. Buz tutan kahverengi kâğıdın üzerindeki bant açıldı ve paketin içindeki şey pat diye dondurucuya düştü.

Vero'yla aynı anda inleyip sendeledik ve birbirimize tutunduk.

"Geyik eti değil bu, Finlay!" Vero paketi kendisi ellemiş gibi ellerini kotunun bacağına sildi. "Bir kafa. Ve geyik kafası değil!"

"O kadarnı görebiliyorum!" Kusacağımdan emindim.

"Kimin kafası bu?"

Buz tuttuğu için rengi maviye dönmüştü ve ölüm katılığı yüzünden hatları yarı tanınmaz hâldeydi. Yine de bu yüzü bir yerlerde gördüğüme dair korkunç bir hisse kapılmıştım. Biraz yaklaştım ve başımı uzatarak kafaya tekrar baktım. Adamın kır ve buzlu saç tutamlarının arasında cam gibi donuk bakışları ve kireç beyazı yanağındaki et beni görünüyordu.

"Onu tanıyorum," dedim elimi ağzıma götürerek. Çünkü ölü bir adamın üzerine kusmak muhtemelen kötü bir fikirdi. "Bree'nin masasından aldığım fotoğrafta vardı."

"Kafası eski kocanın kiralık deposunda ne arıyor?"

"Bilmiyorum!"

"Sence..." Vero'yla göz göze geldik. Fotoğrafı Bree'ye geri verdiğim günü düşündüm. Ona bakmadan ters çevirip yere koymuştu. Depoyu Steven mı tutmuştu, yoksa Bree burayı ondan habersiz kiralayıp şirkete mi fatura etmişti?

"Ne yapıyorsun?" diye sordu telefonumu çıkardığımı gören Vero boğuk bir sesle.

"Steven'ı arıyorum."

"Yapma! Bundan kimseye söz edemeyiz! Burayı nasıl bulduğumuzu açıklamamız gerekir!"

"Hiçbir şey olmamış gibi davranamayız!" Birden paniğe kapıldım. Parmağım Steven'ın adının üzerinde asılı kaldı. Vero

haklıydı. Bu adamın kim olduğunu ve daha da önemlisi onu bu-
raya kimin koyduğunu anlamamanın başka bir yolu olmalıydı.

Telefonumu cebime koyduğumu gören Vero'nun omuzları
gevşedi. Ama onun telefonunu almam üzerine elimi itmeye ça-
lıştı. "Burada kal," dedim Vero'nun telefonuyla depodan çıkar-
ken.

"Finlay! Nereye?" diye tıslamasına aldırmadan kiralama ofi-
sinin tabelalarını takip ettim. Ofisin kapısının önünde duraksa-
dım ve ellerimi pantolonuma sürttüm. Parmak uçlarım hâlâ bir
ölüye dokunmanın o tüyler ürpertici hissiyle uyuşuyordu. Derin
bir nefes aldım ve kapıyı açtım.

Bankonun arkasındaki televizyonda bir pembe dizi açıktı.
Oda sigara ve yanık kahve kokuyordu. Phyllis olduğunu tahmin
ettiğim bir kadın çingene pembesi tırnaklarının arasına sıkıştır-
dığı sigaranın uzun külünü bir kola kutusuna silkeleyecekken
zaman durmuş gibi kıpırdamadan televizyona bakıyordu. Gel-
diğimi fark edince gözlüğünün üzerinden bana baktı ama belli
ki aklı hâlâ televizyondaki sahnede idi.

"Buyurun?" dedi yarım ağızla.

"Sizden bir yardım rica edeceğim," dedim Vero'nun fotoğra-
fını çektiği faturayı açarak. "Ben şeyde hesap uzmanıyım..." Ak-
lıma bildiğim tek muhasebe şirketinin adı geliverdi. "Mickler ve
Ortakları'nda." Bunu söyler söylemez pişman oldum. Neyse ki
Phyllis dizisine dalmıştı; bu bilgiyi hatırlamayacağını umdum.
"Rulo Çim ve Ağaç Çiftliği'nin hesaplarını denetliyorum. Def-
terlerde burada kiralanan bir deponun faturasını bulduk. Müş-
terim ödemeyi kimin yaptığını bilmek istiyor. Bana depoyu kira-
layan kişinin ismini söyleyebilir misiniz acaba?"

Phyllis sigarasından uzun bir nefes çekti ve dumanı üfledi.
"Elinizde fatura olduğunu söylediniz. Biz de orada yazanı bi-
liriz. Dosyada yalnızca fatura adresini ve kredi kartı bilgilerini
bulunduruyoruz."

"Depoyu kiralayan kişiyle görüştüyseniz belki onu hatırlarsı-
nız. Yetmiş üç numara."

“Oradan Google’a mı benziyorum? Burada yüz tane depo var.” Sigarasıyla camı gösterdi. “Her gün kaç kişiyle konuştuğumu biliyor musun? Ayrıca gizlilik kuralları gereği bu tür bilgileri...”

Bankoya bir yirmilik koydum. Phyllis sigarasını yere silkti ve beni ilk kez ilgiyle süzdü. “Elektrik çekilen depodan söz ediyorum,” dedim parayı bankoda bırakarak.

“Yetmiş üç mü demiştin?” Sandalyesini bankoya döndürdü ve pembe tırnaklarıyla paranın üzerinde tempo tutmaya başladı. “Bir kadın gelmişti. Belki bir şeyler hatırlarım. Ama uzun zaman oldu.”

“Demek kadındı?” Rahat bir nefes aldım. En azından Steven değildi. “İsmi hatırlıyor musun?”

“Sormadım.”

“Ya dış görünüşünü?”

Phyllis omzunu silkti ve cüzdanımı baygın bakışlarla süzdü. “Pek hatırlayamıyorum.”

Bankoya bir banknot daha yapıştırdım. Ama Phyllis ona uzanırken parayı geri çektim.

Dudaklarını büzdü. “Sanşındı. Güzel bir kadındı.”

Bir elimi paranın üzerinden ayırmadan diğer elimle Google’a Bree’nin adını yazdım. “Bu muydu?” diye sordum Phyllis’e Vero’nun telefonunda büyüttüğüm sosyal medya profil fotoğrafını göstererek.

Phyllis çenesini göğsüne düşürdü ve gözlüğünün üzerinden Bree’ye baktı. Kafasını iki yana salladığında sarkık yanakları dalgalandı. “Hayır, bu değildi,” dedi paranın köşesini çekiştirerek.

Avucumu bankoya bastırdım. “Emin misin?”

Phyllis duvardaki yazıyı işaret etti: KİRALAMA İÇİN GEÇERLİ BİR EHLİYETİNİZİN OLMASI VE 18 YAŞ ZORUNLULUĞU VARDIR. “Senin kızı markette bira bile satmazlar. Buraya gelseydi kimlik isterdim. Depoya tutan kadın ondan daha büyüktü.”

“Ne kadar büyük?”

Gözlerini yüzümde dolaştırdı. “Senin yaşlarındaydı.”

“Depoyu kimliğini görmeden mi kiraladın?”

“Buraya son model bir BMW’yle geldi. Ödemeyi bir şirkete ait kredi kartıyla yaptı ve ara kablo için iki katını vermeyi teklif etti. Ben de kimliğini istemeye ihtiyaç duymadım.”

Phyllis bu bilgileri sindirmek için duraksamamı fırsat bilerek yirmiliği elimin altından çekti. Theresa şansındı, benimle yaşıtı ve bir BMW’si vardı. Ayrıca Steven’in şirketinin kredi kartını kullanıyordu. Vero’un telefonunda Theresa’nın fotoğrafını açtım. “Bu o mu?”

Phyllis fotoğrafa bakarken yeniden cüzdanıma göz attı. Ama bu sefer onu arkama sakladım.

Büyük bir haksızlığa uğramış gibi surat asarak “Evet, bu o,” dedi.

Demek ki depo ve içindeki ceset parçaları Theresa’ya aitti. Ama cesedi ya da derin dondurucuyu oraya tek başına yerleştirmesi olanaksızdı. Steven da bu işin içinde miydi? Onun için mi hâlâ faturaları ödüyordu? “Yanında kim vardı hatırlıyor musun?”

“Kimseyi görmedim. Parayı ödedi ve gitti. Ertesi gün depo elektrik çekmeye başladı. Herhalde geri gelip bir şeyi prize taktı. O zamandan beri de görünmedi.” Phyllis bankodaki eski bilgisayara döndü. Gözlüğünü burnunun ucuna indirdi ve takma tınaklarını klavyenin tuşlarında gezdirerek gözlerini kısıp ekrana baktı. Sonra ekranı bana çevirdi ve fatura kayıtları işaret etti. “Dosyadaki kredi kartının süresi bir hafta önce dolmuş. Onunla konuşursan kart bilgilerini güncellemesi gerektiğini söyle. Yoksa fişi çekip depoyu boşaltırım.”

“Ödemeler karttan otomatik mi çekiliyor?” Steven’inki kadar büyük bir işletmede bu kadar küçük bir meblağın arada kaynadığını tahmin ettim. Böyle bir ödeme yaptığından haberi bile olmayabilirdi.

“Her ay,” dedi Phyllis. “Sonraki ödeme on beşinde. Onun yerine sen ödeyeceksen başka.”

Cüzdanımda son bir yirmilik kalmıştı. Phyllis’e tabii ki kredi kartı bilgilerimi vermeyecektim.

Steven bir ay önce Theresa'nın hesaplarına ulaşımını engellemiştir. Theresa muhtemelen kartın süresinin dolduğunu bile bilmiyordu. Duruşması haftalar sonraydı ve eğer hapse girerse faturayı kim ödeyecekti? Steven'la bu konuda yüzleşemedim çünkü öyle bir durumda yalnızca iki seçeneği kalırdı: Ya Phyllis'e kirayı ödeyecek ya da cesedi başka bir yere götürecekti ki, ikisinde de suça ortak olacaktı. Zaten ortak değilse tabii. Öte yandan, Phyllis fişi çekip depoyu boşaltırsa polis ilk Steven'ın kapıma dayanacaktı. Polis soruşturma kapsamında depoya geldiğinde de Phyllis beni hatırlayacaktı. Emniyet güçlerinin bu depoyu bulup Steven'la beni parmaklıklar ardına göndermesine engel olmanın tek yolu cesedi ortadan kaldırmaktır.

"Çöp torbası var mı?"

Phyllis bankonun altındaki bir raftan bir kutu büyük boy çöp torbası çıkardı. Ona uzandığımda kutuyu geri çekti. İsteksizce teşekkür edip son yirmiliğimi Phyllis'e verdim ve koltuğumun altında kutuyla deponun yolunu tuttum. Phyllis'in jaluzilerin arasından beni gözetlemediğinden emin olmak için ara sıra omzumun üzerinden bakmayı ihmal etmedim. Vero kapının iç tarafında bir aşağı bir yukarı yürüyerek ve parmaklarını çıtlatarak beni bekliyordu.

"Evet?" dedi.

Kutudan bir çöp torbası çıkarıp silkelediğimde geri sıçradı. "Ramón'u ara. Şu buzluğu ortadan kaldırmak için ne kadar isteyeceğini sor."

20. BÖLÜM

VERO BİZİ GÜNEY Riding'e geri götürürken direksiyonu tutan ellerinin eklem yerleri bembeyaz kesilmişti ve ikide bir dikiz aynasından arkamızı kontrol ediyordu. Javi'nin panelvanını çoktan gözden kaybetmiştik. Ceset parçalarını çöp torbalanna koyduktan sonra, Vero kuzenini aramış ve aralarında geçen hararetli bir tartışmanın ardından derin dondurucuyu tamirhanesinin arkasındaki hurda presine atmayı kabul etmişti.

Vakti geldiğinde Vero'ya Şükran Günü akşamında ne yaptığını soracaktım. Ramón'la neden gerildiğini de. Ama şimdi tek istediğim Vero'nun bagajında sağa sola yuvarlanan ceset parçalarından kurtulup tüm izleri silmek, sonra da ellerimi çamaşır suyuna yatırmaktı.

Telefonum titredi. Ekranda Cam'in numarası yanıp söndü. Telefonu hoparlöre alıp Vero'yla aramızda tuttum.

"Ne buldun?" diye sordum.

"İşe yarar bir şey yok," dedi. Acayip gürültülü bir yerden arıyordu. Bir dolabın kapağı kapanmış gibi *tak* diye bir ses geldi. Okulda mıydı bu çocuk?

"Ne demek işe yarar bir şey yok? Onun izini sürebileceğini söylemiştin."

"Araştırdım dedim ve araştırdım."

"Ee?" Günün stresi bende tahammül falan bırakmamıştı.

"Ona nasıl ulaşacağımızı söyle."

"Elliği isterken iyiydi," diye homurdandı Vero.

“Sizin aradığınız bu *BıktımUsandım* var ya? Bir hayalet. O e-posta adresini kullanan birinin hiçbir yerde bir kaydı yok. Her yere baktım, varyasyonlarına bile baktım. Hiçbir kişisel ya da sosyal medya hesabına ve işletme profiline bağlı değil. Sadece bana söylediğiniz forumda var.”

“Hani işinde iyiydin?” diye çıkıştı Vero.

Cam ahizeyi eliyle kapatmış gibi boğuk bir sesle konuştu. “Şunda anlaşılm. Ben *hackerım*. Polis değilim. Eşeledebildiğim kadar eşeledim. Ama kendine *BıktımUsandım* diyen bu kişi dikkatli. Bulunmak istemiyor.” Arkada bir zil çaldı. “Gitmeliyim,” dedi. “Tamam mıyız?”

“Evet. Dur, hayır!” diye bağırdım, o kapatma şansı bulamadan. “Başka bir e-posta deneyebilir miyiz?”

“Bir elliliğini daha alırım.”

“Sorun değil,” dedim. Vero bana ters bir bakış fırlattı.

Arkadan sesler geldi. Yine bir dolap kapağı kapandı ve hoparlörlerde bir anons yankılandı. “Adresi mesaj at.” Cam telefonunu kapattı.

Ona *LekeSökücü*’nün profiline bağlı adresi yolladım.

“*LekeSökücü*’yü daha kolay bulacağını nereden çıkardın?” diye sordu Vero gözlerini yoldan ayırmadan. “İnternette iş kovalayan bir kiralık katil IP adresi konusunda tedbirli davranmaz mı?”

“Denemeye değer,” dedim.

“Senin bu saflığına mı yanayım, yoksa az önce şu kahrolası pencereden uçup giden yüzde kırkıma mı bilmiyorum.”

“Başka şansım var mıydı? Ne dediğini duymadın mı? *BıktımUsandım* bir hayalet! İzini sürmemiz imkânsız.”

Otobanın sapağında Vero frene bastı. Bagajdan gelen tok sesle ikimiz de irkildik.

“Yavaşla,” dedim. “Polis çevirirse hapi yutarız.”

“Beni buna ikna ettiğine inanamıyorum. Onu buzlukta bırakacaktık. Polis spor arabaları çevirir. Kimse çekicileri çevirmez. Senin yüzünden herif bagajımda dondurma gibi eriyor. Her yer ceset suyu olacak.”

Charger'ı Theresa'nın evinin önündeki kaldırıma park ettik.

"Burada olduğundan emin misin?" Vero gözlüğünün üzerinden üç katlı eve baktı. Theresa'nın mavi BMW'si bahçe yolunda duruyordu ama evin tüm perdeleri kapalıydı.

"Georgia, Feliks'in duruşmasına kadar ev hapsinde olduğunu söyledi. Başka nerede olacak?"

Vero arabadan inip bagajı açtı. Suratımı buruşturarak poşetlerden en küçüğünü koltuğumun altına sıkıştırdım. Poşetteki şeyin doksan dakika öncekinden biraz daha yumuşak olduğu gerçeğine takılmamaya çalıştım.

Eve doğru yürürken üst kat penceresinin perdesi aralandı. Perdeler kapanmadan önce Theresa'nın uzun, sarı saçlarını gördüm. Vero zili çaldı. Saniyeler geçti ve evde bir hareketlenme olmayınca Theresa'nın bizimle görüşmeyeceğini düşünmeye başladım.

Kapının aniden ardına kadar açılmasıyla Vero geri sıçradı. İçerinin bayat havası suratımıza çarptı.

"Ne istiyorsunuz?" diye çıkıştı Theresa elini kapının çerçevesinden çekmeden. Yüzü solgun ve makyajsızdı. Uzun saçları yağlı tutamlar hâlinde bol tişörtünün omuzlarına sarkıyordu ve diz yerleri çıkan eşofman altının paçaları yerleri süpürüyordu. Ayakları çıplaktı ve kırmızı ojelerinin yarısı soyulmuştu. Boş yüzükparmağını gizlemek istercesine kollarını kavuşturdu ve beni soğuk bakışlarla süzdü.

"Konuşmalıyız." Kapıya yaklaştım ama Theresa geri adım atmadı.

"Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz yok."

Kolumun altındaki çöp poşetinin büzgülü ağzını aralayıp içindeki kafayı gösterdim. "Bence var."

Gözlerini belertti. "Nereden buldun onu?"

"Bence biliyorsun."

Kapıyı suratıma kapatma girişimine ayağımla engel oldum.

"Dedim ya," dedi tüm ağırlığıyla kapıya yaslanırken sıkıştığı dişlerinin arasından, "sana söyleyecek bir şeyim yok."

“İyil” Ayağımı kapıdan çektim. “Bunu buraya bırakıp gidiyorum.” Poşeti eşige boşalttım. Ölünün saçlarının buzu çözülmüş ve dolaşık bir yosun topağı gibi alına yapışmıştı. Donuk gözleri ve gevşek çenesiyle Theresa’ya bakıyordu. “Bu arada depo için verdiğin kredi kartının kullanım süresi dolmuş. Phyllis’e anlaşılmayı yenilemeyeceğini söyledim. Onun için, senin yerine depoyu boşalttık.”

Vero gidip bagajdan bir çöp torbası daha aldı. İçindeki uzuvlar plastiği zorladığı için torba çirkin bir şekle bürünmüştü. Vero tekrar yanımıza döndü.

Theresa iyice gerildi. “Ne yapıyorsun?”

Vero torbayı ters çevirdi ve silkeledi. İçindekiler tüyler ürpertici patırtılarla betona düşerken Theresa’nın rengi uçtu. Kahverengi kasap kâğıtlarındaki ıslak lekelerle bakakaldı. Arkamızı dönüp gittiğimizde “Durun!” diye inledi. “Nereye gidiyorsunuz? Bunları burada bırakamazsınız!”

“Neden?” diye sordum bagajı kapatırken. “Phyllis senin olduklarını söyledi.”

“Ben ne yapacağım bunları?” diye telaşla ellerini sallayarak.

Vero omzunu silkti. “Bilmem. Ama karar verene kadar onu buzlukta saklamayı öneririm.”

“Buzluğuma sığmaz ki!”

Vero kıkırdadı. “Mutfağındaki havalı Sub-Zero’yu gördüm. O şey Costco’nun et reyonunda ne var ne yoksa hepsini alır.”

Theresa gözlerini kıstı. “Sen benim mutfağımı nereden biliyorsun?”

“Boş ver,” dedim yolcu kapısını açarken. “Senin pisliğini biz temizlemeyeceğiz, Theresa. Buzluğuna sığdıramıyorsan çöpe at.”

Vero arabaya binip anahtarı kontağa taktı.

“Durun! Lütfen!” Theresa eşofmanının bileğini sıvayıp elektronik kelepçesini gösterdi. “Çöplüğe gidemem. Dışarı çıkmam yasak!”

Bileğindeki kelepçeye bakakaldım. Vero’nun alaycı kıkırdamaları nahoş kahkahalara dönüştü. “Alet edevat kulübesine bak.

Steven belki sana bir kürek bırakmıştır. Onu arka bahçene gömersin." Arabayı çalıştırdı.

"Tamam, peki!" diye bağırdı Theresa. "İçeri girebilirsiniz ama bunları burada bırakamazsınız!" Eşiğindeki paketleri gösterdi.

Vero tek kaşını kaldırarak bana baktı. Yolcu kapısını kapatıp tekrar eve doğru yürüdüm ve kafayı poşete geri koyduktan sonra onunla birlikte içeri girdim. Vero motoru kapattı ve peşimden gelmeden önce paketlerden birkaçını aldı. Theresa suratını buruşturarak kalanları topladı ve mutfakta yere fırlattı.

Bir an uyuşmuş gibi kahverengi paketlere boş gözlerle baktı. Sonra eviye'nin altındaki dolaptan bir kutu dezenfektan mendil çıkarıp ikimize de birer tane verdi. Mermer masanın yanında dikilip ellerimizi çılgınca silerken suratlanmızda aynı tiksinti dolu ifade vardı. Theresa kullanılmış mendilleri başparmağı ve işaret-parmağı arasında tutarak çöpe attı.

"Bildiklerimi anlatırsam bunları buradan götüreceğinize söz verir misiniz?" Çenesiyle yerdekileri gösterdi.

"Duruma göre değişir," dedim. "Steven'in bu işle ilgisi var mı?"

Yeşil gözlerini bana dikti ve inatçı bir tavırla kollarını kavuşturdu. "Yok. Depoyu ben tuttum."

"Orada ne sakladığını bilmiyor muydu yani?"

"Aylık hesap özetlerini Bree dosyalıyor. Steven'in onlara baktığını bile sanmıyorum."

"Bree'yi geçen ay kovdu."

Theresa'nın ince dudakları hayretle aralandı. "Steven depoyu biliyor mu?"

"Ben de onu anlamaya çalışıyorum. Kim bu?" diye sordum paketleri işaret ederek.

Theresa bir an duraksadı ve çenesini oynatarak düşündü. "Steven'in çiftlikteki sessiz ortaklarından biriydi," dedi sonra.

Gözlerimi kırıştırdım. "Steven iş ortakları olduğundan hiç söz etmemişti."

“Bunun için onlara *sessiz ortak* deniyor. Dönümlerce araziyi nasıl aldığını sanıyorsun? Ne o kadar nakdi vardı ne de kredi limiti,” dedi küçümsercesine. “Senden boşanacağını bile bile araya bir bankayı sokamazdı. Yoksa çiftlik üzerinde hak iddia edebileceğini düşünmeyecek kadar aptal değil.”

“Bir dakika...” Yanlış anladığımı düşünerek elimi kaldırdım. “Çiftliği boşanmadan *önce* mi aldı yani?”

“Tebrikler,” diye mırıldandı Theresa. “Sonunda kafan çalışmaya başladı.”

Suratının ortasına bir yumruk yapıştırıp şu ukala ifadeyi silmek istedim. Sonunda anlamıştım. Bayan Haggerty’nin evimde yiyiştiklerini ispiyonlamasının önemi yoktu. Steven zaten beni terk etmeyi planlıyordu ve Theresa da bunu biliyordu.

Theresa istifini bozmadan omzunu silkti. “Steven beni ona bir sessiz ortak bulmam için tuttu. Çiftliğe yatırım yapacak ve boşanma sonuçlandıktan sonra tapuyu ona devredecek birini. Ben ona iki tane ortak buldum.”

“Ortağının *sen* olduğunu sanıyordum. Çiftliği ortak aldığınızı zannettim.” Theresa dudak bükmeyle yetindi ve parçaları birleştirmeye devam ettim. “Seninle ortak olmak istemiyordu, değil mi?” diye sordum ve gözlerini kaçırınca haklı olduğumu anladım. “Onun için düğünü erteleyip duruyordu. Onun için çocuklarımın velayetini almayı kabul ettin. Çünkü Steven’ı seninle evlenmeye ancak böyle ikna edebilirdin. Sonra da çiftliği üzerinde hak iddia edecektin.”

“Ben onu sevdim!” diye bağırdı.

“Feliks Zhirov’la arabasının arka koltuğunda düzüşerek ona sevgini pek güzel ispat ettin.”

“Yürü be,” diye mırıldandı Vero.

Theresa’nın çenesi kapandı.

“Adı ne?” diye sordum ölü adamı göstererek.

“Carl Westover,” dedi dişlerinin arasından. “O ve kuzeni Ted, arazinin parasını ortaklaşa ödedi. Steven’la özel bir anlaşma yaptılar. Steven hisselerini satın alacak kadar kazandığında çift-

liği ona devredeceklerdi. Kâr ortaklar arasında bölüştürüldüğü müddetçe Steven'ın araziyi istediğı gibi ekme ve işletme hakkı vardı."

"Dur, tahmin edeyim," dedi Vero. "Steven onları kızdıracak bir şey yaptı ve anlaşma bozuldu."

"Hayır." Theresa, Vero'ya pis pis baktı. "Her şey yolundaydı. Çiftlik para kazanıyordu. Kimse bu kadarını beklemiyordu. Steven'ın iş planı ve benim emlak bağlantıları sayesinde bölgenin en büyük müteahhitlerini portföyümüze kattık. Steven çiftliği beş yıldan kısa bir süre içinde satın alacaktı."

"Sonra ne oldu?" diye sordum.

Theresa'nun rengi soldu. Yerdeki paketlere bakarak başını iki yana salladı. "Birine söylediğimi duyarsa beni yaşatmaz."

Vero ayağıyla yerdeki paketleri dürttü. "Bunun kimseye bir şey yapacak hâli kalmamış."

"O değil, aptal! Feliks Zhirov!"

Birden ensemdeki tüyler dikildi. "Bunu Feliks mi yaptı?"

Theresa evet dercesine başını salladı.

"Ama polise Feliks'in Steven'ın işiyle bir ilgisi olmadığını söyledin. Steven, Feliks'in çiftliği kullandığını bilmiyordu dedin."

"Doğru." Sesi çatladı. "Çünkü Feliks'e Steven'ın çiftlikte hissesi olduğunu söylemedim. Steven'ı bu işin dışında tutmak istediğim için ortaklarının ismini verdim. Sadece birinin Feliks'in araziyi kullanmasına göz yumması yeterli olacaktı. Fazladan para kazanmanın hoşlarına gideceğini düşündüm." Titrek bir nefes aldı. "Feliks'i, Carl'ı görmeye götürdüm. Carl'la Steven yakın değildi. Doğru düzgün bir irtibatları bile yoktu. Carl karısından yeni boşanmıştı ve bir sürü sağlık masrafı vardı. Maddi sıkıntıları olduğunu biliyordum. Feliks'in teklifini kabul edebileceğini ve diğerlerine hiçbir şey söylemeyeceğini düşündüm. Ama..."

"Carl teklifi reddetti," diye tahmin yürüttüm.

Theresa başını salladı. "Feliks'i televizyonda gördüğünü ve suçlularla iş yaparak adını kirletmeyeceğini söyledi. Hatta Feliks için başka bir isim kullandı."

“Feliks de onu öldürdü.”

Theresa gözünden süzülen bir damla yaşı sildi. “Andrei, Feliks’in emriyle Carl’ın boğazını kesti.”

Tabii ya. Feliks pis işlerini asla kendisi yapmazdı. Ama şimdi Andrei ölmüştü, Feliks hapisteydi ve kabak Theresa’nın başında patlamıştı.

“Sen Feliks’le çiftliği kullanması için bir anlaşma yaptın ve Steven’la diğer ortağa hiçbir şey söylemedin, doğru mu?”

Başını salladı. “Başka kimsenin ölmesini istemedim. Feliks’e arazinin sahibiyle yakın ilişkilerim olduğunu söyledim. Onu ve adamlarını gerektiği zaman içeri alabileceğime dair güvence verdim. Feliks’i başka kimseyle konuşmasına gerek olmadığına razı ettim.”

Vero onu kınayan bakışlarla süzerek cık cıkladı. “Parasını da cukkaladın. Ne âlâ memleket!”

“Madem Feliks’le anlaştınız, Carl’ı neden çiftliğe gömmediniz?” diye sordum.

“Polise gerçeği söyledim. Feliks’in çiftliği ceset gömmek için kullandığını bilmiyordum.” Acı bir kahkaha attı. “İnanın, bilseydim hayatım kolaylaşırdı. Bunlarla uğraşmak zorunda kalmazdım!”

Theresa boşboğazlık ettiğini düşünür gibi eliyle ağzını kapattı. Ama bir terslik vardı. Feliks’le Andrei, Carl’ı öldürdüyse cesedi ortadan kaldırmak neden Theresa’ya kalmıştı? Delilleri yok etmeyi neden bir amatöre bırakmışlardı? Tabii eğer...

“Onu öldürdüler ve çekip gittiler.” O sahneyi kendi kitabımdan bir bölümmüş gibi gözümün önünde canlandırımdım. “Feliks cesedi sana bıraktı çünkü suç ortağı olduğun bir cinayeti ihbar edemeyeceğini düşündü. Yani kendini güvenceye aldı. Sen de çiftliği kullanmadın ve Carl’ı eyaletten çıkardın.”

“Polis bir gün Carl’ın kalıntılarını bulursa diye Steven’ın kredi kartını kullandın,” diye ekledi Vero. “Böylece cinayeti nişanlının üzerine yıkabilecektin.”

Theresa bize arkasını döndü.

Vero haklıydı. Steven'ın Carl'ı onun hisselerine daha hızlı bir şekilde sahip olmak için öldürdüğü düşünülebilirdi. Kendini temize çıkarmak isteyen biri, bizim avanaktan daha iyi bir günah keçisi bulamazdı.

"Vay canına," dedim karmaşık duygularla. "Gerçek aşk ve sadakat diye buna denir."

"Korkmuştum! Gözümün önünde bir adam öldürdüler. Ne yapacağımı bilemedim!"

"Cevabı Feliks Zhiron'un cüzdanında bulmuşsun anlaşılan."

"Pantolonunun içinde desek daha doğru," diye söylendi Vero.

"Anlamadığım bir şey var," dedim. "Andrei, Carl'm gırtlığını kestikten sonra pisliği sana temizlettilerse Carl nasıl paramparça oldu?" Theresa suratını buruşturdu. "Tanrım. Sen mi..."

Vero'nun beti benzi attı. "İyi ki öğle yemeği yemedim."

"Ya ne yapacaktım, Finlay? Beni evde bir cesetle baş başa bıraktılar! Bir ölüyü yerden kaldırmayı denedin mi hiç?"

"Birkaç masa örtüsü ve bir kaykayla halledebilirdin," diye fısıldadı Vero. Ona dik dik baktım.

"Onu orada bırakamazdım! Biri bulup polisi arardı. Ve çok ağırdı!" Theresa arka arkaya itiraflarını patlatıyordu. "Onu arabama taşıyamazdım. En azından tek parça hâlinde."

"Feliks tutuklandığında neden bunları polise anlatmadın?" diye sordum. "İfadende Andrei'yle Feliks'in Carl'ı öldürdüğünü söyleyebilirdin. Feliks hapiste. Artık bir tehdit değil." Bir görgü tanığının ifadesiyle Feliks'in uzun listesine eklenecek bir cinayet, bölge savcısının elini kuvvetlendirirdi.

Theresa güldü. "Dalga mı geçiyordun? *Feliks Zhiron*'dan söz ediyoruz. Tek bir gün bile hapis yatmayacak. Avukatı bir bahane uydurup davayı düşüremese bile Feliks bir yolunu bulup mutlaka dışarı çıkar ve tutuklanmasında payı olan herkese cezasını kendi eliyle verir. Polise çiftlikteki cesetlerden haberim olmadığını söyledim ve bu doğrudur. Feliks'i birini öldürmekle asla suçlamadım. Bundan sonra da böyle bir şey yapmayı planlamıyorum. Yoksa onu peşimize takarız." Yanakları utançla kızardı.

“Takarız derken kimden söz ediyorsun?” Theresa daha önce benim iyiliğimi düşünmemişti ve Vero’yu umursamak için de bir nedeni yoktu. Şimdi neden fikrini değiştirecekti ki?

Ama başka birini kastediyorsa o başkaydı tabii.

“Derin dondurucuyu Batı Virginia’ya nasıl götürdün?” diye sordum. Lenduha gibi bir şeydi; spor BMW’sinin bagajına sığmazdı.

Çenesini havaya dikti. “Steven’ın kamyonetiyle.”

“O kamyonetin plakası sınırlı. Otobana çıkması yasak. Polis çevirip arabayı arayabilirdi.” Theresa kamyonetin açık bagajında parçalanmış bir ceset taşımayı göze almayacak kadar akıllıydı. Derin dondurucunun boyu bir küsur metreydi. Boş hâli bile kırk beş elli kilo çekerdi. “Sandığı taşımaya kim yardım etti?”

Theresa nemli, yeşil gözleriyle bir bana, bir Vero’ya baktı. “Aynısını birbiriniz için yapmayacağınızı söylemeyin bana. O istese böyle bir şey yapmaz mıydın?”

Söylediklerinin anlamını kavradığımda nefesimi tuttum. Vero’yla benden bahsediyordu. Arkadaşlığımızdan. Birbirimizi için yapabileceğimiz çılgınlıklardan. Ne kadar haklı olduğunu bir bilseydi.

“Aimee mi?” diye fısıldadım.

“Yalvarırım onu ele vermeyin. Sadece bana yardım etmeye çalışıyordu! Carl’ın evinden onu aradım. Aklıma başka çare gelmedi. Onu derin dondurucuya koymak Aimee’nin fikriydi. Carl’ı nereye götüreceğimizi bildiğini söyledi. Onu nasıl ortadan kaldıracabileceğimizi...”

Yüreğim sıkıştı ve Vero tırnaklarını koluma geçirdi.

Kapıya koştuğumda Theresa paketlerin üzerinden atlayarak bana yetişti. “Nereye gidiyorsunuz?” diye bağırdı. “Gidemezsiniz! Onu burada bırakamazsınız! Durun...”

Vero’yla arabaya koşarken ceset çoktan aklımdan çıkmıştı.

21. BÖLÜM

VERO'UN PARK ETMESİNİ bile beklemeden Charger'dan indim. Kapıyı açarken zihnim allak bullaktı. Aimee ya ablamı parça pinçik ettiyse, ya çocukları kaçırdıysa, ya hepsini parlak, siyah çöp torbalarıyla bagajma attıysa diye içim içimi yiyordu.

Kapıyı açtığımda yüzüme sıcak hava ve yanık patlamış mısır kokusu çarptı. Salon karanlık ve televizyon açıktı. Aimee'nin getirdiği filmin sonundaki tanıtım yazıları ekranda yukan kayıyordu.

Mutfığa daldım. Mikrodalga'nın kapağı aralık bırakılmıştı. Bir paket patlamış mısır kömür olmuş bir hâlde eviyede duruyordu.

"Georgia!" diye seslendim. Kimse cevap vermedi.

"Finlay?" Vero'nun sesi boğuk bir fısıltı hâlinde çıkmıştı. Kilerin önünde durarak yerdeki kırmızı lekeleri işaret etti.

İzleri kilerden merdivene kadar takip ettim ve duvardaki parlak kırmızı lekeleri görünce dehşetle inledim. Küçük bir el büyüklüğü ve şeklindeydiler ve Delia'yla Zach'in yapış yapış bir şey yedikten ya da toprakla oynadıktan sonra bıraktığı izler gibi üst kata doğru ilerliyorlardı. "Hayır!" Peşimde Vero'yla yukarı koştum. Koridorun ucundan ablamın sesi geliyordu. Onu takip ederek yatak odama yöneldim.

Vero koluma yapışıp beni geri çekti. "Dinle," diye fısıldadı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Georgia'nın sesi banyodan geldiği için güçlkle duyuluyordu. "Onları rehin tuttuğun sürece yalnızca kendine zarar verirsin."

Banyodan boğuk bir çığlık geldi. Kapı tokmağını zorladım ve kapının kilitli olduğunu fark etmemle korku ve telaşla inledim.

Çerçevenin üzerine sakladığım anahtara uzandım. Ama Vero beni zorla çekiştirip parmağını dudaklarına götürdü. "Ablan içe-ride," diye fısıldadı.

"Çocuklarım da!" diye tısladım.

"Georgia bir profesyonel. Orada her ne oluyorsa eminim durumu idare edebilir."

Zach öfkeyle bağırdı. Vero avucunu ağzıma bastırarak ona seslenmeme engel oldu.

"Taleplerini dinledim," dedi Georgia kontrollü bir sesle. "Ben de uzlaşmak istiyorum. Ama karşılığında bana iyi niyetini ispat etmelisin. Senden yalnızca bunu istiyorum."

Boğazım kurudu. Nefes alamıyordum. Vero'nun elini ağzımdan çekip titrek bir sesle inledim. Aimee çocuklarımla içerideydi. Onları rehin almıştı. Theresa onun evinden çıktığımız anda Carl'ı bildiğimizi arkadaşına yetiştirmişti anlaşılan. Hepsi benim suçumdu.

Kapının arkasından Zach'in iniltisi gelince içim parçalandı. "Burada bekleyemeyiz," diye fısıldadım. "İçeri girmeliyiz."

"Ya Aimee paniğe kapılırsa? Onlara zarar verebilir."

"Çoktan verdi zaten!" Boğuşmanın mutfakta başladığını tahmin ediyordum. Sonra odama kaçmışlar ve Aimee onları köşeye sıkıştırmıştı. Onları banyoma kapatıp kapıyı kilitlemişti.

"Sakin ol," diye yalvardı ablam. "Buradan çıkmak istediğini biliyorum. Kontrolü kaybetmekten korkuyorsun ve seni anlıyorum. Ama onları salıvermek zorundasın. Bir tanesiyle başlayalım. Sadece bir tane. Birini bırakırsan sana istediğini vereceğim."

"Hâlâ kanıyor!" diye bağırdı Delia.

Vero elime yapıştı. Dudakları titriyordu.

"Birazdan durur, Delia." Ablam soğukkanlılığını koruyordu ama her an kontrolünü kaybedebilirmiş gibi sesinde gizli bir telaş vardı. "Merak etme, iyi olacaksın. Şimdi kardeşine yardım etmek zorundayım."

Zach ığlığı bastı ve daha fazla dayanamadım. Kendimi Vero'nun kollarından kurtardım. Titreyen ellerle çerçevenin üzerinden anahtarı aldım, zar zor kilide sokup çevirdim ve yüreğim ağzımda kapıyı açtım.

Birden durunca Vero sırtıma çarptı. Zach'ın bağrışları bıçak gibi kesildi ve odadaki  kafa da bana döndü.

"Selam," dedi Georgia bariz bir rahatlamayla. "Geldiğinizi duymadım." Ablam klozetin önüne bağdaş kurmuştu. Bir elinde ağzı yırtılmış bir meyveli şeker paketi, ötekinde de tek bir portakallı yumuşak şeker vardı. Zach, Delia'nun eski lazımlığında oturuyordu ve suratı öfkeyle kızarmıştı.

"Neler oluyor burada?" diye inledim kesik kesik soluyarak.

"Zach'e tuvalet eğitimi veriyorum," dedi Georgia gururla. Bir ağlama krizinin eşiğindeki Zach, Georgia'nun elindeki şekeri kapmaya çalıştı. "Hayır. Sana şartlarımı söyledim, dostum. Bu bir pazarlık. Oraya sımadan benden hiçbir şey talep edemezsin."

"Anne, teyzem ayıp bir şey söyledi," diye ispiyonladı Delia.

Yerdeki kırmızı izler kvetimde son buluyordu. Delia pembe lekeli köpüklerin arasından başını uzattı. "Anne, bak!" Sırtarak dişsiz ağzını gösterdi ve dilini eskiden n dişlerinin olduğu kanlı boşluğa sıkıştırdı. "Dişlerimin hepsi döküldü!"

Arkamdaki Vero katıla katıla gülerken ben rahat bir nefes alarak lavaboya yaslandım.

"Hayrola?" Georgia bize atık kaşlarla baktı. "Bu kadar komik olan ne? Tuvalet eğitimi bloglarının hepsini okudum. Bu iş böyle yapılıyor."

Vero bir elini göğsüne koyup öteki eliyle gözlerinden akan yaşları sildi. Kendini biraz topladığında omzuma vurdu. "Ben fayans spreyini getireyim."

"Aimee nerede?" Vero temizlik malzemelerini almaya gittiğinde Zach'i kucaklayıp lazımlıktan aldım. Kızgın bir domuz gibi ciyaklayarak debelendi. Sonunda elimden kurtulduğunda poposunda halka şeklinde bir kızarıklıkla Vero'nun peşinden koştu.

"Biraz önce çıktı," dedi ablam. "Bir telefon geldi ve kıcı tutuş-

muş gibi gitti. Acil bir durum çıktı herhalde.” Yerden doğrulup boş lazımlığa baktı. Hayal kınıklığıyla başını iki yana salladı ve portakallı şekeri ağzına attı.

Bitap bir hâlde küvetin yanına diz çöktüm ve Delia’nın köpüklü kafasına bir öpücük kondurdum. “Delia’ya ne oldu?”

“Sallanan dişlerinden sıkılmış ve kendiliklerinden düşmesini beklemek istememiş. Aimee mısır patlatıyordu. Ben de Zach’le buradaydım. Delia’nın dişlerini kilerin kapısına bağlayıp kapıyı bir tekmede kapattığını görmedik. Aimee çığlıkları duyup kanları görünce az kalsın kalp krizi geçirecekti. İyi ki ben vardım. Aimee çocuklarla yalnız olsaydı düşüp bayılırdı.”

Sinirli bir kahkaha attım. Delia’yı kucakladığım gibi küvetten çıkardım ve bir havluya sardım. “O dişlerin daha zamanı vardı, tatlım. Neden yaptın bunu? Canın acımıştır.”

Havluyla saçlarını kurularken gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Dilini dişlerinin arasındaki boşluğa sıkıştırdığı için peltek peltek konuşuyordu. “Vero bir *seyi* istemenin yeterli olmadığını söyledi. İnsan *sansını* kendisi *yaratırmıs*. Simdi dis perisi gelecek ve iki yüz dolarım olacak.”

“İki yüz dolar mı?” Güldüm. “Diş perisinin yanında o kadar nakit taşıdığını sanmıyorum.”

“Ama Vero’ya yardım *esmek* istiyorum.”

“Vero’nun neden yardıma ihtiyacı olsun?”

“Biriyle telefonda *konustu*. İki yüzü bulamazsa *bası* derde *girecekmiş*.”

Suratım asıldı. “Nasıl bir dert?”

“Bir adam ona çok *kızmış* çünkü Vero ödülünü *kaybetmiş*. Bana okulda uslu durduğum için verdikleri ödülü alabileceğini söyledim. Ama onunki öyle bir ödül *değilmiş*.”

Delia havlusuyla hoplayıp zıplayarak banyodan çıktığında arkasından bakakaldım.

“Ne demek oluyor bu?” diye sordu Georgia.

“Hiçbir fikrim yok,” dedim küvetin tıkaçını çıkarırken. “Zach yere bir rehine bırakmadan bezini bağlayayım.”

Ablam güldü. "Ben de Vero'ya bakayım. Olay mahallini temizlerken yardıma ihtiyacı olabilir."

"Vero o işlerin gediklisi oldu artık," diye mırıldandım Georgia gittiğinde.

Zach'i odasında saklanırken buldum. Bir eliyle duvara tutunmuş, ıkınıyordu. "Aklımdan bile geçirme," dedim ve onu kucakladığım gibi altına bir Huggies geçirdim.

Kucağımda Zach'le aşağı indiğimde Georgia yerleri siliyordu. Beni görünce suratını buruşturdu. "Yanlış anlama, Finn ama duş almak istersen çocuklarla birkaç dakika daha ilgilenebilirim."

"Vero nerede?" Zach'i indirdim ve paytak paytak salona gitti.

"Garajda temizlik spreyi anyor."

Vero mutfığa daldığında ikimiz de ona döndük. Spreyi masaya bırakıp kolunu Georgia'nın omzuna attı ve onu kapıya götürdü. Portmantodan paltosunu alıp eline tutuşturdu. "Yardımın için teşekkürler, Georgia. Bundan sonrasını ben idare ederim." Ablamın anahtarlarını eline tutuşturdu.

Sertçe Vero'ya döndüm. "Georgia kalıp temizliğe yardım etmeyi teklif etti."

Vero dirseğimi çimdikledi. "Seninle mutfakta biraz konuşabilir miyiz?" Ablama *bir dakika* diye işaret edip beni ite kaka mutfığa götürdü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum elinden kurtularak.

"Georgia'nın gitmesi gerek."

"Neden?"

"Çünkü Carl Westover'ın gövdesi hâlâ bagajımda," diye tısladı sıkıldığı dişlerinin arasından.

Bir an nefes almayı bile unuttum. "Aman Tanrım."

Hole geri dönüp hafifçe öksürerek boğazımı temizledim. "Yardımın için teşekkürler, Georgia. Ama kalmana gerek yok."

"Emin misin?" Vero sokak kapısını açınca alnunu kınıştırarak ona baktı.

"Tabii. Gerisini biz hallederiz."

“Siz bilirsiniz. Ama sen bir an önce kendini duşa at. Nick altıda gelmeyecek miydi?”

“Ne?” Betim benzim attı.

“Nick’le çıkacaksınız ya?”

Vero’yla aynı anda dönüp saate baktık. *Eyvah!* Nick’i tamamen unutmuştum. “Çıkma sayılmaz,” dedim kesik kesik soluyarak. “Sadece yemek yiyeceğiz.”

“Çıkacaklar işte,” dedi Vero ablamı kapı dışarı ederek. “Hadi, sen git de Finn rahat rahat hazırlansın.”

“Biliyordum!” diye şakıdı Georgia, Vero kapıyı suratına çarpmadan önce.

“Ne yapacağız?” dedim göğsümü tutarak. Kalp krizi mi geçiriyordum? Öyle olmalıydı. Carl’ı ne yapacağıma karar vermek için otuz dakikadan az zamanım vardı.

“Sen duş alıp Nick’le buluşmana hazırlan. Ben Theresa’ya gidip sen çıkmadan döneyim. Fırla,” dedi beni merdivene doğru iterek. “Carl’ı ben hallederim.” Vero anahtarını alıp mutfaktan çıktı.

Çocuklar sessiz sedasız oyuncaklarıyla oynuyordu ama akşam yemeği birazdan masada olmazsa çingar çıkardı. Fırını yakıp buzluktan tavuk *nugget*larla patates köftelerini çıkardım. Donuk yiyecekleri fırın tepsisine yaymadan önce en az beş kere ellerimi yıkadım. Tavuklarla patateslerin tepsiye düşerken çıkarıldığı tok ses midemi bulandırdı. Tepsiyi fırına sürüp saati kurdum ve duş almak için yukarı koştum.

Derimin her bir milimetrekaresini sıcak suyun altında banyo süngeriyile güzelce ovaladıktan sonra banyodan çıktım. Vero elbiselerinden birini giysi dolabımın kapağına asmış ve altına da bir çift topuklu ayakkabı fırlatmıştı.

Alelacele kurulanıp elbiseyi üzerime geçirdim. Hiç bu kadar seksi bir kıyafetim olmamıştı. Koyu safir mavisiydi ve V şeklinde derin bir dekoltesi vardı. Beli biraz dar gelmişti ama neyse ki kumaşı esnek olduğu için içine sığabilmişim. Yine de başka bir alternatifim var mı diye kendi dolabıma baktım; yoktu.

Elbiseyi kıvrımlarıma oturacak şekilde çekiştirip saçıma dalgaları belirginleştiren köpükten sürdüm. Bir cenaze evindeki ölü gibi kokmadığımı umarak birkaç fıs çiçek kokulu vücut spreyi sıktım. Biraz rimel ve dudak parlatıcısı sürdüm. Vero'nun topuklu ayakkabılarını giyip telefonumu aradım.

Kahretsin. Telefonum neredeydi?

Onu çantamda bırakmış olmalıydım. Çantam da hâlâ Vero'nun arabasındaydı.

Aşağı inmeden önce koluma bir çanta taktım.

Son basamakta Nick'in tıraş kolonyasının kokusunu alınca duraksadım. Yağlı patates köftelerinin aromasıyla karışmıştı. Delia mutfakta avaz avaz dişlerini nasıl söktüğünü anlatıyordu. Nick'in boğuk sesiyle attığı kahkahaları duydum.

Sırtımı duvara yasladım. Bunu başarabilirdim. Yemek boyunca kontrolümü kaybetmesem yeterdi. Derin bir nefes alıp elbisemi düzelttim ve topuklarımı aslında hissetmediğim bir özgüvenle tıkırdatarak mutfığa girdim. Vero dışında herkes dönüp bana baktı.

Vero fırının önünde tepsideki tavuklarla patatesleri emaye tabaklara koyuyordu. Omuzlarını kulaklarına kadar çektiğini fark ettim.

"Vay canına." Nick arkasına yaslanıp beni tepeden tırnağa süzdü.

Planladığımdan daha tiz bir sesle sinirli bir kahkaha attım. "Seni şaşırtmamı söylemiştin."

Vero çocuklarını tabaklarını masaya koydu. Koyu kahverengi gözleriyle Nick'in üzerinden bana delici bir bakış fırlattı. "Mesa-jımı aldın mı?"

"Hayır. Telefonumu arabanda bıraktım galiba."

"Git, al öyleyse." İmalı bir bakışla bana anahtarı verdi. "Baga-ja da bak."

Boğazımı temizledim. "İyi fikir." Telefonumu muhtemelen çöp torbalarını çıkarırken düşürmüştüm. Mutfakta yürüyüp ga-

raja geçerken Nick'in ateşli bakışları beni takip etti. Charger'ın bagajı kilitli değildi. Kapağı kaldırdığımda küfrettim.

Carl -ya da en azından büyük bir parçası- hâlâ bagajdaydı.

"Canın cehenneme, Theresa." Telefonumu bulmak için poşetin kenarlarını yokladım. Feliks, Carl'ı nasıl onun başına sardıysa, Theresa da şimdi aynısını bize yapıyordu anlaşılan. Carl'ın bir parçası bizde olduğu sürece Vero da ben de kimseye ötemezdik.

Bagajın kapağını öfkeyle kapattım ve yolcu tarafındaki kapıyı açıp koltuğun altına baktım. Telefonum orada değildi. Odamda da değildi. O zaman...

Ha siktir!

Başımı kontrol paneline dayadım. Şu anda Theresa'nın evine gitmeme imkân yoktu. Nick'i kuşkulandırmayı göze alamazdım.

Arabadan inip kapıları kilitledim. Nick'i buradan ne kadar çabuk uzaklaştırırsam o kadar iyiydi. Her şey yolundaymış gibi davranacaktım. Yemeğe gidecektik ve eve döndüğümde Vero'yla birlikte Carl ve Theresa'yla ilgilenebilirdik.

Mutfağa döndüğümde Vero kapının yanında beni bekliyordu. "Telefonunu buldun mu?"

Nick'in arkası dönüktü. Tabağından bir patates köftesi yürütüp ağzına atarak Delia'yı güldürdü. Ama bizi yarım kulak dinlese de polis beyninin ağzımızdan çıkan her bir kelimeyi hafızasına kaydedeceğini biliyordum.

Vero'ya anahtarı verdim. "Arabanda yoktu. Öğleden sonra uğradığımız komşuda kaldı herhalde."

"Sanmam," dedi Vero gözlerini bana dikerek. "Komşunun evine baktım. Kimse yoktu."

Kimse yok muydu? Ama nasıl olurdu? Theresa ev hapsedeydi. Başka nerede olabilirdi? "Ne demek o?" diye tısladım.

"Ne söylüyorsam o," diye fısıldadı Vero. "Kapıyı çaldım. Kimse açmadı. Ben de içeri girdim. Kapı kilitli değildi ve komşumuz evde yoktu. Misafiri de yoktu."

"Misafiri mi?" Vero şaşkın bakışlarıma karşılık bir bıçakla bir şeyi doğrar gibi bir hareket yaptı.

Carl mı? Olamaz!

Başıyla onayladı.

Ama Theresa, cesetten kurtulmak için evden çıkacak kadar aptal değildi. "Arka bahçede olmadığından emin misin? Belki çiçek tarhlarını gübreliyordur."

Vero başını iki yana sallayıp Nick'e göz attı. Ama Delia'yla bir patates köftesi daha yiyebilmek için pazarlık yapmaya dalmıştı. "Orada değillerdi diyorum. Her yere baktım. İkisini de aradım." Buzdolabını işaret etti. "Misafiri gitmişti. Telefonunu da görmedim. Ama komşumuz mutfak tezgâhında kocaman bir mücevher bırakmış." Vero ayak bileğini gösterdi. "Eve başka biri girip de onu bulur diye etrafı topladım," diye ekledi bir ıslak mendil paketini havaya kaldırarak. "Çıkarken de kapıyı kilitledim."

Anlattıkları hiç hayra alamet değildi.

Biz eve gelirken Aimee soluğu Theresa'da almıştı anlaşılan. Cipini uzağa park ettiği için oraya başka bir yoldan gitmişti ve onun için karşılaşmamıştık. Theresa'yla ikisi muhtemelen paniğe kapılmıştı. Elektronik kelepçeyi çıkarmışlar ve cesetten kurtulmaya gitmişlerdi. Carl'ın en büyük parçasını da Vero'yla kucağımuza bırakmışlardı. Polisin Theresa'nın ortadan kaybolduğunu fark etmesi an meselesiydi.

Vero en azından Theresa'nın mutfağındaki parmak izlerimizi silmeyi akıl etmişti.

Nick sandalyesini arkaya itti. "Çıkalım mı?" dedi saatine bakarak. "Rezervasyonumuz yedide. Giderken bir yere uğrayacağım. Söz veriyorum, Finn'i çok geçe bırakmam."

Vero isterik bir kahkaha attı. "Beni dert etme, dedektif. Bir sürü işim var zaten."

Çocukları öptüm ve Nick elini belime koyarak beni arabasına götürdü.

22. BÖLÜM

NICK İÇERİDE FAZLA kalmadığı için arabası henüz soğumamıştı. Yine de titrediğimi fark ederek kaloriferi açtı ve sıcak havayı üzerime vuracak şekilde ayarladı. Önünden geçerken yan gözle Theresa'nın evine baktım. Mutfakta yanan ışık dışında tüm pencereler karanlıktı. Theresa'nın BMW'si hâlâ bahçe yolunda duruyordu. Aimee'nin cipini almışlardı anlaşılan.

"Sen iyi misin?" diye sordu Nick.

Theresa'nın loş mutfağından bakışlarımı güçlkle ayırdım. "Evet. Pete'le konuşabildin mi?"

"Eh işte. Dosya eline yeni ulaşmış. Dolayısıyla fazla bilgisi yoktu. Yangın, yakıcı cihazla çıkarılmış ve hızlandırıcı olarak petrol yağı kullanılmış."

"Petrol yağı mı? Terebentin mi yani?" Nick başını salladı. "Harika, o şeyi boya inceltici olarak herkes kullanabilir."

"Doğru," dedi sokağın köşesini dönerken. "Ama en sıkı delil başka. Laboratuvarla ilgisi yok."

"Ne demek o?"

"Güvenlik şirketi yangından hemen önce ofisi aramış çünkü alarm çalmış. Görüşmenin kayıtları var ama Steven ayak diriyor. Güvenlik şirketine onu paylaşma yetkisi vermemiş."

"Neden?"

Omzunu silktilti. "Bence tanıdığı biri ve onu korumaya çalışıyor. Soruşturmayı yürütenler kaydı isterse izin çıkarabilir tabii."

"Başka bir şey buldular mı?"

“Kırk bir kredi kartı. Yangının etkilediği alanın hemen dışındaki otların arasında bulunmuş. Belki de kapıyı açmak için kullandılar. Konteynerin arkasındaki çamurlu zeminde de yüksek performanslı bir arabaya ait tekerlek izlerine rastlanmış. Steven’ın çalışanlarının hiçbiri spor araba kullanmıyor. Onun için, kundakçının arabasına ait oldukları düşünülüyor.”

Şahane. Bulunan üç ipucu da Vero’yla bana aitti.

“İyi olduğundan emin misin?” Nick yoldan gözlerini bir anlığına ayırarak bana baktı. “Biraz solgunsun.”

“Acıktım da ondan. Kahvaltıdan beri bir şey yemedim.”

“Güzel,” dedi esrarengiz bir gülümsemeyle. “Gideceğimiz restoranın yemeklerini öve öve bitiremiyorlar. Ama önce bir yere uğrayacağım. Bir bağlantıyla görüşeceğim. Oraya seninle gitmemi dert etmezsin diye düşündüm.”

Nick gözünü yoldan ayırmıyordu, bunu fırsat bilerek stres-ten daha önce fark etmediğim bazı şeyleri incelemeye koyuldum. Deri ceketini kol dayama yerine sermişti ve her zamanki kotuyla uzun kollu tişörtünün yerini jilet gibi ütülenmiş, koyu mavi bir gömlekle bir kravat almıştı. Saçlarını yeni kestirdiğini tahmin ettim. Sinekkaydı tıraş olmuştu ve losyonunun baharatlı kokusu arabaya sinmişti. Omzuna astığı tabanca kılıfı dışında üzerindeki her şey romantik bir buluşmaya hazırlandığı izlenimini uyandırıyordu.

Tek kaşımı kaldırdım. “Muhbirlerin kimliklerinin gizli tutulduğunu sanıyordum.”

Düşünceli bir tavırla başını eğdi. “Doğru.”

“Hani bana güvenmiyordun?” Beni polisin gizli işlerine buluşturması başını büyük derde sokmuştu. O hınçla beni, onu ve soruşturmasını kitaplarıma konu bulmak için kullanmakla suçlamıştı.

Trafik ışıklarında sarı yanınca durdu ve yüzüne vuran soluk amberrengi ışıktaki başını iki yana salladı. “O gün çok şey söyledim ve keşke çoğunu söylemeseydim. Aslında sana değil, kendime kızgındım, Finlay. Sen haklıydın. Seni o soruşturmaya da-

hil etmek benim kararımdı. Dolayısıyla ortada bir suçlu varsa o bendim.”

“Aynı şeyleri yeniden mi yaşamak istiyorsun?” diye alay ettim. “Hatalarından ders almadın mı?”

“Asla pişman olduğumu söylemedim.” Yeşil yandığında bana bakmayı sürdürdü. Hafifçe öksürerek başımla ışığı ve önümüzdeki boş yolu işaret ettim. Gaza basınca rahat bir nefes aldım.

“Muhbirin kim?” diye sordum bir yerleşim bölgesindeki karanlık bir sokağa saptığımızda. Yolun iki yanındaki yaşlı ağaçlar arkalarındaki evleri kısmen gizliyordu. Ön bahçeleri ölü yapraklar ve ucuz bahçe biblolarıyla doluydu. Bahçe yollarındaki tamire muhtaç arabalara baktım.

“Benim değil. Bu çocuk aslında Joey’nin muhbiri. Ama bu hafta sonu annesine gittiği için ben konuşayım dedim.”

Şaşkınlıkla ona döndüm. “Çocuk mu? Suçu neydi?”

“Joey bir yıl kadar önce onu kimlik hırsızlığından enseledi. Büyük bir balık değil ama bulanık sularda yüzüyor. Çevrimiçi uyuşturucu ve silah satışı, internet seks trafiği, siber dolandırıcılık... Joey ona bir anlaşma önerdi. Şartlı tahliye ve kamu hizmeti. Çocuk da karşılığında beladan uzak duruyor ve rastladığı büyük balıkları bize gammazlıyor. Birkaç saat önce beni aradı. İnternette bazı pis işler döndüğünü söyledi. Zhirov’la bağlantısı olabileceğini düşünüyor. Joey’nin dönüşünü beklemek istemedim.”

“Feliks Zhirov mu? Ama o hapiste.”

“Parmaklıklar ardında olması onu daha önce durdurmadı. Elinin uzanmadığı yer yok. Bölge savcısı için ne kadar çok delil toplarsam duruşmaya eli o kadar kuvvetli çıkar. Tüm ipuçlarını takip ediyoruz. O pislik konusunda işimi şansa bırakmak istemiyorum.”

Titrediğimi belli etmemek için huzursuzca kıpırdandım. Patricia Mickler, Feliks’in her yerde gözü kulağı olduğunu söylemişti. Nick’in de daha önce benzer yorumlar yaptığını duymuş ama hep abarttığını düşünmüştüm. Fakat Carl’ın parçalanmış

cesedinin başında dikilirken Theresa'yla konuştuklarımızdan sonra, bundan o kadar emin değildim. Feliks hapiste olmasına rağmen adı bile Theresa'yı korkuyla titretmeye yetiyordu.

Ramón'un garajında, Feliks gözünü üzerimden ayırmayacağını söylemişti. Arabanın içindeki gölgeler koyulaşırken Feliks'in bu sözünü tutup tutmadığını merak ettim.

Nick arabayı köhne bir evin önünde durdurdu. İki katlı bir binayla tek katlı bir ek binadan oluşuyordu ve tül perdelerin arkasında televizyonun titrek ışığı parlıyordu. Biri perdeyi aralayıp bize baktı.

"Sen bekle," dedi Nick motoru çalışır hâlde bırakarak.

Ceketini giyip arabadan indi ve evin çatlak bahçe taşlarını uzun bacaklarıyla yavaş ve kendinden emin adımlarla geçti. Biri kapıyı açtığı anda basamaklara ışık vurdu. Siyah sweatshirtli, ince bir figür sokağın iki tarafına baktı ve Nick'e doğru yürüdü.

Burada olmamam gerektiğini bildiğim için koltuğumda kaykıldım ama Joey'nin muhbiri Nick'in film camlarının ardından onları izlediğimi fark etmedi. Motorun uğultusu yüzünden ne konuştuklarını duyamadım. Nick ellerini beline koymuştu, muhbirin elleri ceplerindeydi ve kafa kafaya vermiş, fısıldaşıyorlardı. Camı biraz aralayıp sohbetlerine kulak kabartmak istedim. Ama son anda elimi düğmenin üzerinden çektim. Nick beni buraya getirerek aslında bana bir zeytin dalı uzatmıştı. Dolayısıyla güvenine layık olmak istiyordum.

Ta ki muhbir kapüşonunu indirene kadar.

Cam'in sarı boyalı saçları arkasındaki pencereden gelen titrek ışığı yakaladı. Hızla aklımı çalıştırdım. Nick, Cam'in bulanık sularda yüzdüğünü söylemişti. Rastladığı büyük balıkları Joey'ye ispiyonluyordu.

İnternette bazı pis işler döndüğünü söyledi.

Eyvahlar olsun.

Camın düğmesine bastım ve birkaç santim kadar aralanırken nefesimi tuttum.

"... anneler grubu gibi bir şey," dedi Cam alçak sesle.

“Anneler grubu mu?”

“Çok acayip, ha?”

Hapı yutmuştuk. Cam o kadın forumunu nerede bulacağını söylerse Nick bu işin peşini bırakmazdı.

“Benimle taşak geçmiyorsun, değil mi?”

“Yok, ağabey. Görünürde her şey çok normal ama bazı şüpheli pazarlıklar dönüyor. Öyle dandik bir ot alışverişinden filan söz etmiyorum. Bu iş büyük. Silahlı soygun, pahalı eskortlar, kiralık katiller... Ne ararsan var. Tüm site bir paravan.”

Hayır, hayır, hayır! Cam’in Nick’e *LekeSökücü*’nün ya da *BıktımUsandım*’ın isimlerini zikretmesine izin veremezdim.

Ve benimkini de tabii.

Telefonumun yanımda olmadığını çantama elimi attığımda hatırladım. Cam’e mesaj atamazdım. Onu o koca çenesini kapalı tutması için uyaramazdım. Camı biraz daha indirirken Nick’in motorun uğultusu arasında bu sesi duymaması için dua ettim.

“Siteyi kim işletiyor?” diye sordu.

Cam başıyla onun ceketinin cebini gösterdi.

Nick usulca söylenerek cüzdanından birkaç banknot çıkardı. Cam onları alıp cebine atmadan önce yine sokağın iki tarafına baktı.

“Biraz araştırma yaptım,” dedi. “Tüm isimler Rus. Haberlerde geçen ay tutukladığınız herifi gördüm. Bu bilgilerin işine yarayabileceğini düşündüm.”

“Benden bira parası koparmak için de Joey’nin şehir dışına çıkmasını bekledin.”

Cam ellerini yana açtı. “Sen bilirsin. Hadi, iyi geceler.”

Nick atılıp dirseğine yapıştı. “Vereceğin istihbaratın kalitesine göre belki anlaşılabiriz.”

Cam omzunu silkti. “*Hosting, site admini, domain bilgileri, üye profilleri, kullanıcı günlükleri...* Hepsi var. Artı içeri girmek için bir arka kapı.”

“Tüm bunlar bana kaç patlayacak?”

“Elimde ne varsa sana veririm ama sonra Joey’yle işim biter.

Beladan uzak durdum. *Hackerlık*, dolandırıcılık, hiçbirine bulaşmadım. Anlaştığımız gibi. Şartlı tahliyeyi geri alın. Polis yakamdan düş-” Birden gözleri beni buldu ve camın birkaç santimlik aralığından beni tanıdığı anda bakışları gölgelendi. Joey’ye anlatabileceklerimin onu ıslah evine göndereceğini pekâlâ biliyordu.

Yüzüme tehditkâr bir ifade oturtmaya çalışarak parmağımı bıçak gibi boğazımdan geçirdim.

Âdemelması aşağı yukarı hareket etti. Boğazını temizledi ve ben çabucak camı kaldırırken ceplerindeki ellerini yumruk yaptı.

Nick arkasını döndü ve kaşlarını çatı. Koltuğumda büzülüp film camın ardına saklandım. Nick cüzdanından birkaç banknot daha çıkardı ama onları Cam’e vermeden önce eğilip gözlerinin içine baktı. Bu bakışı biliyordum. Bir ders niteliğindeydi. Onu uyarıyordu. Cam son kez bana göz attıktan sonra parayı katlayıp cebine koydu ve evine girdi.

Nick arabanın önünden dolaşıp kendini şoför koltuğuna attı.

“Ne öğrendin?” diye sordum. Joey’ye kısa bir mesaj yazarken cep telefonunun ekranım görmeye çalıştım. Telefonu cebine atıp geri vitese taktı.

“Bir şeyler anlattı işte. Benden para koparmak için salladı belki.”

“O zaman niye paranı kaptırdın?”

“Çünkü doğru söylüyorsa bir altın madeni bulmuş olabiliriz.” Nick, Cam’in mahallesinden çıkarken sokak isimlerine ve sapaklara daha çok dikkat ettim. “Organize suçlar için paravan olarak kullanılan çevrimiçi bir sohbet grubu keşfettiğini söylüyor.”

“Nasıl keşfetmiş?”

Dudakları seğirdi ve hafifçe çarpıldı. “Sözümona tesadüfen.”

“İnanmıyor musun?”

“On yedi yaşında bir *hacker* kadınların takıldığı bir sohbet odasını tesadüfen keşfedemez. Bana sorarsan, bir kadının telefonunu patlattı ve hesaplarında dolaşırken o grubu gördü.”

“Anlattıklarına inandın mı peki?”

Otobana saparken omzunu silkti. “Zhırov soruřturmasında görevli olduđumu biliyordu. İnternette Xanax satan birkaç anne-ye rastladıđını ve hazır Joey řehir dıřındayken beni kafaladıđını dűřünüyorum. Yarın tűm bulduklarını bana yollayacak. Bizim siberci çocukların onları incelemesi birkaç gűn sűrer. Muhtemelen hiřbir řey çıkmayacak.”

Eyaletler arası yolda başımı cama dayadım. Elindekileri Nick’e yollamadan önce Cam’e ulaşmalıydım. Ama numarası telefonumda kayıtlıydı ve telefonum Theresa’daydı.

Hatta şu anda Carl’la birlikte toprağın altında olması daha kuvvetli bir ihtimaldi.

23. BÖLÜM

NICK, ARLINGTON'DAKİ KÜÇÜK bir alışveriş merkezinin otoparkına girdiğinde hâlâ ne yapacağımı düşünüyorum ve işin içinden çıkamıyordum. Restoranın kırmızı tentesinde *kvass* yazıyordu ve girişin iki yanındaki iri yapraklı bitkiler minik, beyaz ışıklarla süslenmişti. Nick kapıyı açtığında ağız sulandıran bir koku yüzüme çarptı. Takım elbiseli ve kravatlı karşılama görevlisi bizi masamıza götürdü.

Nick'in karşısındaki uzun banka otururken şef garsonun belirgin aksanıyla bizi selamlamasını yarım kulak dinledim.

"Ne içersiniz, hanımefendi?" Deri kapaklı menüyü uzattı. "Şarap alır mısınız?"

Menüyü açıp içkileri gözden geçirdim. Uzun, ipek masa örtüsüyle restoranın loş ışıkları, neyse ki masanın altında durmadan salladığım bacaklarımı meraklı gözlerden gizliyordu. "Daha sert bir içki tercih edeceğim."

"Votka seçkimizi önerebilir miyim? Özel olarak hazırladığımız çeşitlerden..."

"Harika," dedim ve menünün kapağını kapatıp Nick'e uzattım.

Gülerken dudakları çarpıldı. Adamın yakasındaki isim kartına baktı. "Bana bira getir, Sergei. Yanında *piroşki* de alalım."

Sergei masanın ortasındaki mumu yaktı. "Bu akşam size Ivan servis yapacak. Günün spesiyalleriyle ilgili bilgi vermek için birazdan yanınıza gelir." Yemek menüsünü bir kenara bıraktım.

Başlangıçların altındaki uzun açıklamalara odaklanamayacak kadar dikkatim dağınıktı. Az sonra Ivan siparişlerimizi almaya geldi. Yumuşak bir müzik çalıyordu. Mutfağın servis kapıları açılıp kapandıkça içeriden tavada cızırdayan yemeklerin sesleri ve tabak çanak tıngırtıları geliyordu. Müşteriler masalarında koyu sohbetlere dalmıştı. Mavi ve beyaz, şık tabaklara çarpan gümüş takımların çınlamaları bu sessiz konuşmalara karışıyordu.

Kimi kandınıyordum? Basbayağı romantik bir buluşmaydı bu.

“Zor bir gün müydü?” Nick bakışlarımı yakalamak için başını eğdi.

“Öyle de denebilir.”

“Yeni kitabın iyi gitmiyor mu?”

“Pek sayılmaz,” dedim garsonumuz önüme uzun, ince bir tepsiye dizilmiş shot bardaklarını koyduğunda. “Konu çok dağınıktı. Nasıl toparlayacağım bilmiyorum.” Garson masamızdan ayrılır ayrılmaz bardaklardan birini kafaya diktim. Gözlerimin sulanmasına aldırmadan ikinciye uzandım.

“Belki yardım edebilirim,” diye önerdi Nick birasından yavaş bir yudum alırken. Bir *piroşki* almak için uzandığımda birden içimden deli gibi gülmek geldi. “Ciddiyim,” dedi elindeki pahalı ithal bira şişesiyle tembelce oynayarak. “İstedliğini sor.”

“Her istediğimi mi?”

Dirseklerini masaya dayayıp altdudağını kemirerek beni izledi. “Her istediğini.”

Kendimi bu durumdan faydalanıyormuş gibi hissettim. Ama o kaşınmıştı. “Pekâlâ,” dedim hafifçe öksürerek. “Muhbirinin bahsettiği şu web sitesi. Siberciler bir şeyler bulursa ne olur?”

Nick arkasına yaslanıp başını iki yana salladı. Birasını masaya bıraktı ve ellerini başının arkasında kenetledi. “Gerçekten bunu mu konuşmak istiyorsun?”

“Neden olmasın? Araştırmalarım yardım edeceğini söylemedin mi?”

“Okuduğum kadarıyla suç unsurlarına hâkimsin. Ben diğer konuları kastetmiştim.”

“Hangi konuları?”

“Romantizmden söz ediyorum.”

Lokmamı çiğnerken duraksadım. “Ne olmuş ona?”

“Hiç.” Birasını yudumlarken gözlerini derin dekolteme dikti.

“Kabul etmem lazım. Pete’ten ödünç aldığım kitap bayağı ateşliydi. Özellikle şüpheliyi gözetlerken polis arabasının ön koltuğunda seviştikleri bölüm. Kadın adamın kucağına oturduğunda...”

“Sadece yemek yiyeceğiz demiştik.” Yüzümün yanmaya başladığını hissettiğim gibi üçüncü shot bardağına uzandım.

Birasına bakarak gülümsedi. “Doğru. Sadece yemek.”

Gözlerini odada dolaştırdı. “Bana her şeyi sorabileceğini söylemiştim.” *Piroşkimi* ağızma götürürken duraksadım. Dirseklerine dayanıp öne eğildi ve sesini alçalttı. “Çocuk doğru söylüyorsa ve forum bir paravansa içeri birini sokmaya bakarız. Bir oyun kurarız, birkaç kişiyi tutuklarız ve bir muhbir buluruz. Sonra önlerine bir yem atıp ötmelerini bekleriz.” Garsonun yemekleri getirmesi üzerine susup arkasına yaslandı. Ivan önüme tepeleme et dolu bir *stroganoff* tabağı koyduğunda boynuna sarılıp onu öpmek istedim.

Nick devam etmek için Ivan’ın gitmesini bekledi. “Joey pazartesi dönüyor. O vakte kadar neyle karşı karşıya olduğumuzu biliriz diye umuyorum.” Tavuk *kievskisini* keserken yine etrafına bakındı. “Yeni kitabının konusu ne?” diye sordu.

“Aynı serinin devamı. Aynı karakter. Hani... kiralık kadın katil... tutuklanıyor... bir cinayeti çözüyor.”

“Ateşli polisle ilişkisi devam ediyor mu?”

Başımı salladım. “Yeni hikâyede o da var. Şimdilik.”

“Şimdilik mi?”

“Daha ayrıntılara karar vermedim. Sadece taslak var.”

“Ya avukat?”

Göz göze geldik. Ben Bree’leyken Vero ona mutfağımda neler anlatmıştı? Çatalımı makarnanın içinde döndürdüm. “Kayboldu.”

“Kadın onu arıyor mu?”

“Bilmiyorum. Bunu söylemek için biraz erken. Belki de kahramanımız boşuna endişeleniyor.”

“Ya da tam tersi. O zeki biri. Sezgilerine güvenmeli.”

“Ve?”

Omuz silkti. “Polisten yardım istemeli.”

Güldüm. Votka aramızdaki buzları hızla eritiyordu. “Bence iyi bir fikir değil. Ne de olsa polisle bir geçmişleri var. Polis ona çok yakın. Bir çıkar çatışması yaşanacağına kesin gözüyle bakıyorum.”

“Polisin bu riski alacağından eminim.” Başımı kaldırdığımda masanın karşısından beni izlediğini gördüm. Sesinin bira yüzünden boğuklaştığını sanmıyordum. Bakışlarının derinleşmesinin ve biraz karanlıklaşmasının sebebi mum ışığı değildi. Kesinlikle artık kitabımdan söz etmiyorduk.

Düşüncelere dalarak çatalımı bıraktım. Julian’ı bulmama yardım etmesini istemiyordum elbette. Ama belki başka birini bulmama yardım edebilirdi. “Diyelim ki kahramanımız birini kendi çabasıyla bulmak istiyor ve bu kişi bulunmak istemeyen biri, polis ona nasıl bir yol izlemesini tavsiye ederdi?”

Kaşlarını çatı. “Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin? Bulduğu şey hoşuna gitmeyebilir.”

“Her şeyi sorabileceğimi söylemiştin.”

İç çekti. Çatalını bıraktı ve peçetesiyle ağzını sildi. “Konum servisleri için telefonunu kontrol etti mi?”

“Bir şey çıkmadı.”

“Sosyal medya hesaplarını?”

“Onu da geç.” Aimee dikkatleri üzerine çekmemeyi iyi biliyordu. Vero’yla daha önce de onu sosyal medyada bulmaya çalışmıştık. Ama internette bir hayaletti. Theresa da ulusal medyada boy boy tutuklanma fotoğraflarının yayınlanmasından sonra tüm hesaplarını kapatmıştı.

Nick’in kaşları biraz daha çatıldı. “Kahramanın bu kayıp kişiyle yakınsa ve banka kayıtlarına ulaşabiliyorsa harcamalarını takip edebilir. Kredi kartlarını, ATM faaliyetlerini...”

Theresa'nın banka bilgilerine ulaşımım yoktu. O ve Steven'in ortak bir hesabı kaldığını sanmıyordum. Başımı iki yana sallayınca Nick'in yüz hatları gevşedi.

"Bak," dedi düşünceli bir duraksamanın ardından. "Kahramanının yardım istemediğini söyledin ama bu kayıp kişiye yakın birini tanuyorsa belki o ve polis arkadaşı onu takip edebilir."

Theresa'yı Aimee'in cipini gazlarken hayal edince güldüm ve son şat bardağını aldım. "Eminim birlikte kaçmışlardır."

Bardağımı başıma dikecektim ki Nick bileğime yapıştı. "Bana sorarsan, onsuz daha mutlu olursun, Finn."

Elini hemen çekmedi ve birbirimize baktık. Nick hâlâ Julian'dan söz ettiğimi samıyordu. Yanlışını düzeltmek için ağzımı açtığım sırada bakışları restoranın kapısına kaydı. Yanağında bir kas gerildi ve elimi bıraktı. Neyin dikkatini dağıttığını anlamak için arkamı döndüm.

Pahalı görünümlü, jilet gibi bir palto ve dışarıdan bakan birinin bile dengesini bozabilecek kadar yüksek topuklar giyen, endamlı bir kumral, uzun ve dalgalı saçlarını savurarak restoranın iç tarafına doğru ilerledi. Buram buram para ve güç kokuyordu ve kasılarak yürümesi bana Irina Borovkov'u hatırlattı. Nick'e hakkını vermeliyim ki, bakışlarını asla yüzünden aşağı kaydırmadı. Kadın kibirli bir gülümsemeyle şef garsona işaret etti. Yanına gelen adamın kulağına bir şeyler fısıldadı ve şef garsonun bakışları bizim masayı buldu.

"Enteresan," diye mırıldandı Nick şef garsonun yerine geri dönüp bir telefonu cevaplamasıyla.

"Belli ki tanışıyorsunuz." Şat bardağını masaya koyup ona doğru ittim.

Birden iştahı kesilmiş gibi tabağını kendisinden uzaklaştırdı. "Sayılır."

Kadın masamızın yanında durdu ve Jaguar'ının anahtarını çantasına attı. Hareket çeker gibi ortaparmağını kaldırıp kemik çerçeveli gözlüğünü itmesiyle Nick sinirli bir kahkaha attı.

"Kat," diye selamladı kadını bira şişesinin boğazını sıkarak.

“İyi akşamlar, dedektif.” Zengin ve ahenkli sesi görünüşüyle uyumluydu. Sert, sofistike ve biraz da aksanlı bir konuşma tarzı vardı.

“Sen gelene kadar iyi bir akşamdı.”

“Beni arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?”

Nick dilini dişlerinin uçlarına bastırdı. “Kat. Finn. Finn. Kat.”

Kadın tokalaşmak için sol eliyle uzanınca mecburen ben de elimi değiştirdim. Ağır mühürlü yüzüğünü etime bastırdı. “Memnun oldum,” dedi bal gibi tatlı bir sesle. “Hakkında çok şey duydum.”

Nick gerildi.

“Öyle mi?” dedim. Bakışlarım ikisinin arasında gidip geldi. “Nereden tanışıyorsunuz?”

“İş,” diye yanıtladılar koro hâlinde.

Nick’in gözlerinden ateş fışkırıyordu ve yanağındaki o kas hâlâ seğiriyordu. Konuşmak için ağzını açtığı anda paltosunun cebindeki telefonu vızıldadı. Telefonu açarken bana baktı. “Ne haber, Vero? Her şey yolunda mı? Evet, yanımda.” Telefonu bana uzattı. “Tuvaletlerin orada koltuklar var. Ben kahve ve tatlı söyleyeyim. Sen rahat rahat konuş.” Yan gözle Kat’e baktı.

Nick’in telefonuyla kadınlar tuvaletinin yolunu tutarken birkaç çift bakışın ağırlığını üzerimde hissettim.

“Ne oldu?” diye sordum Vero’ya. Beni neden aradığına dair bin bir tane ürkünç senaryo geçti aklımdan. “Çocuklar iyi mi?”

“Evet. Bir saat önce yattılar ama bir sorunumuz var.”

“Nedir?”

“Neresinden başlayayım?”

“Birkaç aşamalı bir sorun mu?”

“Bazı şeylerle uğraşıyordum da,” diye kesik kesik konuştu.

“Tamam, ilk aşamayı anlat.”

“LekeSökücü mesaj attı.”

“Mesaj mı?”

“Hesabı açmak için kullandığın adresten.”

“Ne diyor?”

"Bu iş onun hakkıymış. Geri çekilmezsen başına geleceklerden sen sorumlusun gibi bir şeyler yazmış. Ben de dedim ki..."

"Bir dakika. Cevap mı verdin?"

"İyi olan kazansın çünkü *İsimsiz2* boş tehditlere pabuç bırakmaz dedim ve..."

"Vero, ne olur benimle kafa bulduğunu söyle."

"Başka şeyler de söyledim tabii. Vaktini almayayım diye kısa kesiyorum. O da oyun başladı, sürtük yazmış. Ben de elinden geleni..."

"Ha siktir."

"Seni tehdit etti, Finn! Bizim de elimiz armut toplamıyor herhalde?"

"Onu iyice üzerimize sıçratmak zorunda mıydın?" Derhal votkaya ihtiyacım vardı. "Sonra?"

"Bir de telefonunu hâlâ bulamadım."

Parçaları birleştirmemi sessizce bekledi. Vero'yla *Leke-Sökücü*'nün her yazışması akıllı telefonumun ekranında yeni bildirimler olarak belirecekti. "O telefonu bulmak zorundayız, Vero."

"Aramayı denedim ama Theresa açmadı. Ve konum servisin kapalı."

Duvara yaslandım. Çiftliğe gömdüğümüz cesedi almaya gittiğimiz gece GPS'i kapatmış ve bir daha da açmamıştım.

"İyi tarafından bak. En azından Theresa polisi uyandırmadan elektronik kelepçesini çıkarmayı başardı."

"Sahi nasıl yaptı onu?"

"Ben de merak ettim ve Google'a baktım. Bil bakalım ne buldum?"

"Bir YouTube eğitim videosu mu?"

"Acayip kafa açıcı bir videoydu, Finn. Bir tereyağı bıçağının ne zaman işine yarayacağını asla bilemezsin. Garajda bir tane bulunduralım derim."

"Olur," dedim. Gözlerimin arkasında votka kaynaklı bir zonklama başlamak üzereydi.

“Elektronik kelepçeyi Theresa’nın mutfağındaki şarja taktım. Biraz zaman kazanınız en azından. Carl’ı ne yapacağımızı düşünürüz. Bagajımı kokutmaya başlamadan önce o arkadaşla vedalaşmak istiyorum.”

“Aylardır derin dondurucudaydı, Vero. Çoktan mumyalaşmıştır. Kokmaz,” diye avuttum onu. “En azından şimdilik.”

“Harika. Biri o arabayı lanetledi, ben sana söyleyeyim.”

“Eve döndüğümde Carl’la ilgileniriz. Sakın *LekeSökücü*’ye başka bir mesaj atma. Şimdi masaya dönüyorum. Nick merak edecek.”

“Para getir,” dedi kapatmadan önce. “Delia dış perisini bekliyor.”

Makyaj masasına yaslanıp aynada kendime bakarken daha kötü bir gün geçiremeyeceğimi düşündüm. Hiç param kalmamıştı. Çantamda yalnızca kırık bir kredi kartı ve dudak parlatıcısı vardı. Onu çıkarıp dudaklarıma sürdüm ve saçlarımı kabarttım. Kat’ın yanında birden kendimi sıradan ve renksiz biri gibi hissetmeye başlamıştım. Nick’le çalıştıysa Georgia’yla da çalıştığını tahmin ediyordum. Onun için, hakkımda çok şey duyması normaldi. Belli ki Nick’le bazı nahoş şeyler yaşamışlardı ve bu beni düşünmek istemediğim sebeplerden ötürü doğrusu biraz rahatsız ediyordu.

Dudak parlatıcısını çantama atıp restorana döndüm. Neden-se havada bir gerginlik vardı. Çalışanların odanın uzak ucundaki bir masayı izlediğini fark ettim.

Şef garsonun asık bir yüzle masamızın tepesinde dikildiğini fark edince yavaşladım. Arkasında garsondan ziyade fedaiye benzeyen iki iri kıyım adam vardı. Yanlarına gittiğimde Nick sırttı ve kolunu rahat bir tavırla koltuğunun arkasına attı. “Tatlı yiyemeyecek miyiz yani?”

Şef garson, Nick’in önüne deri kaplı bir kutu koydu. “Bu akşamki yemeğiniz bizden. Restoran sahibinin ikramı. Bir daha gelmemeniz şartıyla.”

Nick doğrulup cebinden cüzdanını çıkardı. Masaya hem ye-

meği hem de cömert bir bahşişi karşılayacak kadar para fırlattı. "Elbette geleceğim," diye homurdandı. "Restoran sahibine yediğimiz her şeyin çok leziz olduğunu iletirsin."

Paltomu giymeme yardım ettikten sonra elimi tuttu ve Kat'ın masasının yanından geçerken ona ateş püsküren gözlerle baktı.

"Neydi bu?" diye sordum dışarı çıktığımızda. Ona telefonunu verdim.

"Bir mesajdı."

"Bir randevu olduğunu sanıyordum."

Otoparkın ortasında duraksayıp beni hafifçe çekerek durdurdu. Dudaklarına zafer dolu bir gülümseme yayıldı. "Öyle miydi? Yalnızca yemek olduğunu söylememiş miydin?"

Benden cevap alamayınca kararlı adımlarla arabasma doğru yürüdü.

"Kimdi o kadın?"

"Neden? Kiskandın mı?"

Kaşlarımı çattım. "Neden kiskanayım? Kiskanmadım tabii." Tamam, biraz kiskanmıştım. Azıcık.

Neyse ki uzatmadı. "Zhironov'un yıldız avukatı," diye açıkladı yolcu kapısını açarken. Benden önce atılıp koltuğun altından bir kutu tek kullanımlık eldiven çıkardı. İçinden iki çift eldiven alıp birini bana verdi. "Kat benim en azılı düşmanım. Bu restoran açılalı sadece iki hafta oldu. Zhironov'un para akladığı yerlerden biri olduğunu tahmin ettim. Feliks yeni işlerini kurcaladığını haber aldı herhalde ve gözümü korkutmak için bekçi köpeğini yolladı. Gidelim." Elimi tuttu ve hızlı adımlarla alışveriş merkezinin arkasına yöneldi.

Yoldaki bir çukura takılarak sendeledim. Ona yetişmekte güçlük çekiyordum. "Bu restoran Feliks'in mi?"

"Görünüşe göre öyle."

"Onun için mi buraya geldik? Feliks'i kıskırtmak için mi?"

"Arada bir ilişki var mı yok mu ancak böyle anlayabilirdim." Eldivenlerini takıp restoranın arkasındaki çöp konteynerinin kapğını kaldırdı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum kenara tutunup konteynerin içine atladığında.

Hınzırca sırtıp elini uzattı. “Sadece etrafa bakıyorum. Bana katılmak ister misin?”

“Hayır!”

“Keyfin bilir.” Konteynerin içinde kayboldu. Altında ezilen çöp poşetleriyle konserve kutularının seslerini duydum.

“Ne arıyorsun?” diye seslendim.

“Yemekle ilgisi olmayan bir şey.”

“Bu yaptığımız yasal mı?”

Güldü. “Konuşana bak. Başarısız bir haneye tecavüz girişiminden kurtulmak için bir çekici çağırın kadın değil misin sen?”

“Ama *ben* polis değilim,” diye hatırlattım. “O ev de Feliks Zhirov’un değildi.” Arkamda bir sürgünün açılmasıyla irkildim. “Biri geliyor!” diye fısıldadım.

“Ellerini uzat!” Nick beni yakaladığı gibi konteynerin içine çekti. Çöplerin üzerine popo üzeri düştüm. Yanıma çömelip parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmamı işaret etti.

Bir kapı açıldı ve kaldırımında ayak sesleri yankılandı. Üzerimize fırlatılan iki devasa çöp torbasından korunmak için dizlerimize kapandık. Nick restoranın arka kapısının kapanmasını bekledikten sonra torbaları kanştırmaya başladı. “Mükemmel bir zamanlama,” diye mınıldandı. “Arada ağacı sallayacaksın ki tüm çürük meyveler dökülsün.”

“Ne o?” diye sordum omzunun üzerinden bakarak.

“Teslim makbuzları. Feliks kendi nakliye ve tedarik şirketlerini kullanıyor. Şirketlerinin hepsi birbirleri için para akıyor. Bu makbuzların büyük bir kısmının başka isimlerle sahip olduğu şirketlere ait olduğunu tahmin ediyorum. Artık nereye bakacağımı bildiğim için onları Zhirov’la ilişkilendirmek daha kolay olacak. Kat arama izniyle geri dönersem diye içeriği temizletiyordur.” Ağzlarını bağladığı torbaları sokağa fırlattı.

Ayağa kalktım ve paltomdan kahve granülleri olduğunu umduğum kahverengi kırıntıları silkeledim. Nick parmaklarını

kenetleyip konteynerden çıkmama yardım etti. Usulca yanıma atladı ve eldivenlerini çıkarıp konteynere attı.

“Beni buraya çöpleri karıştırmak için getirdiğine inanamıyorum.”

“Haksızlık etme,” dedi poşetleri sırtına atarken. “Eğlenmediğini söyleyemezsin.”

Gözlerimi devirip arabaya yöneldim. Nick bana yetişti. Poşetleri yere bırakıp koluma uzandı. Beni yavaşça kendine çevirdi ve vücuduyla restoranın köşesi arasına sıkıştırdı. “Seni buraya getirdim çünkü sana evimde ellerimle yemek hazırlamamı istemedin,” dedi sesini alçaltarak. “Bunun bir randevu olmadığını söyleyen *sendin*.”

Saçlarıma yapışan bir çöpü aldığımda güldüm. Sonra ondan hiç beklemeyeceğim bir şefkatle parmaklarını benimkilere kenetledi. Bir şey düşünür gibi kaşlarını çatı.

“Seni davet etmemin tek nedeni bu değil,” diye itiraf etti. “Geçen ay, benimle laboratuvara ve çiftliğe geldiğinde, gözetleme görevi sırasında ve seni Theresa’nın evinden çıkarken yakaladığımda...” Bu hatıra onu hâlâ şaşırtıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Uzun zamandır hiç kimseyle bu kadar eğlenmemiştim. Yanlış anlama. Joey mükemmel bir ortak. Ama bu gece yanımda seni istedim. Zhirov’un avukatıyla atışırken ve çöpünü karıştırırken yanımda olmanı istedim. İster akşam yemeği de ister randevu ya da kitabın için araştırma, ne dersen de, Finn ama aramızdaki şeyi özlüyorum.” Bana bu kadar yakınken nefes almakta güçlük çekiyordum. Kıyafetlerimize sinen çöp kokusuna rağmen ılık nefesindeki bira kokusunu alabiliyordum. “Randevumuzun vaktinden önce bitmesini istemezdim,” dedi başparmağıyla elimin üzerinde şekiller çizerken. “Bunu telafi etmek isterim. Belki tatlıyı benim evimde yiyebiliriz.”

Karnım toktu ve votka yüzünden kaslarım ısınmış, hoş bir şekilde gevşemişti. Eve gidip Carl’la uğraşmak istemiyordum. Ve bunu itiraf etmekten hoşlanmasam da bu gece eğlenmiştim.

Sonradan pişman olacağım bir şeyi kabul etmeden önce elini bıraktım.

“Eve dönsem iyi olur. Yemek için teşekkür ederim.” Paltoma sarındım. “Ya da belki Feliks’e teşekkür etmeliyim.”

Nick’in gülüşünde belli belirsiz bir hayal kırıklığı vardı. “Tabii ya. Sana söz verdim. Bu seferki sadece yemekti.” Torbaları almak için eğildiğinde ılık nefesinin kulağıma çarpmasıyla ürperdim. “Ama gelecek sefer için böyle bir söz veremem, Finn.”

24. BÖLÜM

NICK BENİ EVE bıraktığında yalnızca salonun ışığı yanıyordu. İçeri girmem için bekledi ve kilidi açıp tokmağı çevirdiğimde kapının arasına sıkıştırılan bir benzinci makbuzu yere düştü. Rüzgârda uçmadan önce atılıp onu aldım ve arkasındaki elyazısını tanıdığım da duraksadım.

Nick'e el sallayıp içeri girdim. Vero'nun kanepede uyuduğunu fark edince ayakkabılarımı sessizce çıkardım ve çantamı holdeki sehpa üzerine bıraktım. Vero kütüphaneden aldığı bir kitaba sarılmıştı, yanındaki okuma ışığı hâlâ yanıyordu. Notu mutfığa götürüp davlumbazın ışığı altında okudum.

Yeni döndüm. Seni aramaya çalıştım ama ulaşamadım. Posta kutun doluydu. Yarın konuşur muyuz?].

Notu tekrar okudum. Bir hafta ortadan kaybolduğu için özür dilememişti. Keşke sen de gelseydin dememişti. Yarın konuşur muyuz ne anlama geliyordu? Notun sonuna bir öpücük ya da ateş emoji koysa belki ardındaki anlamı daha iyi anlardım. Ama bir hafta ortadan kaybolup profilini gizledikten sonra yarın konuşur muyuz sorusu fazlasıyla sıradan ve özensiz gelmişti.

Evin telefonunu aldım ama parmaklarım tuşların üzerindeyken duraksadım. Onu daha önce evden aramamıştım. Ev numaramı bile bilmiyordu. Cep telefonum yalnızca bana aitti. Ama onu evimden aramak özel alanıma girmesine davetiye çıkarmak gibi geliyordu.

Telefonu yerine bırakırken mesaj ışığının yanıp söndüğünü

fark ettim. Ahizeyi kulağıma dayadığımda paltomun kolundan gelen pis kokuyla suratımı buruşturdum.

Finlay, ben, Sylvia. Yirmi bin kelimen henüz elime ulaşmadı. Pazartesi son gün ve beklentim yüksek, haberin olsun. Ateşli polisi unutma.

“Daha çok beklersin,” diye mırıldandım. Pazartesiye iki günden az vardı. On bin kelimelik baştan savma bir metinle yetinmek zorundaydı. Şu anda aklımdan geçen iki erkek çekicilikten çok uzaktı ve isimleri, Ben ile Jerry’di. Çekmeceden bir kaşık alıp buzluğu açtım ve merakla içine baktım.

Yiyeceklerin hepsi gitmişti. Dondurulmuş *waffle*lar, karışık sebzeler ve *nugget*lar esrarengiz bir biçimde ortadan kaybolmuştu. Daha da kötüsü, Cherry Garcia’nın yerinde yeller esiyordu. Vero bunca yiyeceği ne yapmıştı? Sonra bir kere daha düşündüm ve cevabı bilmek istediğimden emin olamadım.

Buzluğu kapatıp kahve makinesine yöneldim.

Demlikte yapışkanlı bir not kâğıdıyla karşılaştım. Vero bir dolar işareti ve bir diş resmi çizmişti. Usulca küfredip kahveyi demlenmeye bıraktım ve leş kokulu giysilerimden kurtulmak için parmak ucuma basa basa üst kattaki çamaşır odasının yolunu tuttum.

Odanın kapısını açmamla aşırı tatlı ve baygın bir kokunun burnuma çarpması bir oldu. Zach’in pis bezlerinin kokusunu maskelemek için kullandığımız iki oda kokusu makinelerin üzerindeki rafta duruyordu. Mutfaktaki suyu emdirdiğimiz dağ gibi kirli havlular yerde küfleniyordu. Vero’nun elbisesini çıkarıp çamaşır makinesinin kapağını açtım. Dondurulmuş brokoli ve bezelye paketleri, buz makinesinde yaptığımız buz küpleri ve bir kutu Chunky Monkey makinenin içinden bana bakıyordu. Patates köftelerinin altında siyah bir çöp torbasının köşesini gördüm.

Tüm vücudumu dolaşan bir ürpermeyle kapağı kapattım ve Ben ile Jerry’i yatağa atma hayalim çamaşır odamın bir olay mahalline dönüşmesiyle suya düştü.

Neyse ki kurutma makinesinde Carl’dan bir iz yoktu. İçinden

buruşuk bir tişört çıkarıp kafama geçirdim. Hava filtresine yapışan birkaç buruşuk doları kazıdım. O sırada filtreden küçük, plastik bir pul düştü. Delia'nın oyununun pullarından daha ince ve yüzeyi daha pürüzsüzdü. Arkasını çevirdim ve makinenin loş ışığında gözlerimi kısıp logoyu görmeye çalıştım: ROYAL FLUSH CASINO VE OTEL.

Bunun bir kumarhane fişi olduğunu anladığımda kaşlarımı çattım. Vero, Şükran Günü'nün hafta sonu forumu bir otel lobisindeki çalışma istasyonundan kontrol ettiğini söylemişti. Ve o hafta sonunu Ramón'la geçirmemişti. Buraya mı gitmişti? Bunu benden neden gizlemişti?

Sessizce Delia'nın odasına girip parayı yastığının altına sıkıştırdım. Beklediği gibi iki yüz dolar olmasa da kırk kredi kartımdan nakit avans çektiğime dair bir kredi makbuzundan iyiydi. Kızımın yatağının yanında duraksayarak elimdeki siyah kumarhane fişine baktım. Delia, Vero'nun ödülünü kaybettiği için birini kızdırdığını söylemişti. Vero'nun Ramón'la öfkeyle fısıldaştığını ve annesinin evine gelen adamı hatırladım.

Tüm bunların anlamını düşünürken içime bir huzursuzluk çörekledi. Delia'nın saçlarını yüzünden çektim ve alına bir öpücük kondurup odadan çıktım.

Vero'nun yatak odasının aralık kapısının önünde duraksadım ve etrafı dinledim.

Hayatına gireli daha bir yıl bile olmayan bir yabancıyla aynı çatı altında yaşıyorsun... Onu gerçekten tanıyor musun?

Odanın kapısını yavaşça ittim. Zaten açıktı, diye avuttum kendimi. Hem burası benim evimdi. Vero dizüstü bilgisayarımı ve başucumdaki çekmeceyi karıştırdığını birden fazla kez itiraf etmişti. Kumarhane fişini çalışma masasına bırakıp çıkmak niyetindeydim.

Küçük masa lambasını yaktım. Vero'nun muhasebe ve maliye ders kitapları dağınık bir hâlde üst üste duruyordu. Başucunda kütüphaneden aldığı, hayat amacını doğru belirlemek ve büyük düşünmekle ilgili kişisel gelişim kitapları duruyordu. Ya-

tağının yanındaki duvar Delia ve Zach'in ona çizdiği resimlerle doluydu.

Plastik fişi masasına koydum. Sonra elim çekmeceye gitti ve dayanamayıp açtım. Kurşun ve tükenmez kalemler, defterler ve hesap makineleri yan yana dizilmişti. Çekmeceyi usulca kapattım. Etrafıma bakındım ve merakıma yenik düşüp bu kez de başucundaki çekmeceyi araladım.

İçinde çerçeveli bir fotoğraf vardı.

Onu alıp ışığa yaklaştırdım. Vero'yla Ramón burada daha gençti ve yanlarındaki iki kadınla benzerliklerine bakılırsa ancak anneleri olabilirlerdi. Çerçevenin camı temiz, kaidesi sağlamdı. Tahtadaki minik bir çatlak özenle yapıştırılmıştı. Vero belli ki bu fotoğrafı önemsiyordu. Onu neden çekmecedeki sakladığını merak etmiştim doğrusu.

Resmi yerine koyup çekmeceyi kapattım ve özenle topladığı yatağının yanında durarak kendi etrafımda bir tur döndüm. Hakkımda her şeyi bilirken onun neden benden bir sürü sır sakladığını anlamak istiyordum. Gardırobunun kapağı açıktı. Son moda, marka giysileri rafta katlı bir hâlde üst üste duruyordu ve altlarında rengârenk ayakkabılar vardı. Üst rafa olasılık hesapları, kazanma algoritmaları, istatistik ve şans matematiğiyle ilgili kitaplar yığılmıştı. Bir de fotoğraf albümü vardı. Diğerlerini bozmadan onu aradan çekip çıkardım.

Vero'nun yatağının ucuna oturdum ve bebeklik resimlerini hızlıca geçip albümün sonlarındaki daha yeni fotoğraflara bakmaya başladım. Vero'nun annesi, teyzesi ve kuzeniyle çektiirdiği düzinelerce fotoğraf vardı. Diğer aile üyeleri ve liseden arkadaşlarıyla çekilmiş fotoğrafları da vardı. Mezuniyet töreni ve balosundaki resimlerini karıştırdım. Kepli ve cüppeli bir fotoğrafında elindeki takdir belgesi dikkatimi çekti. Sayfayı çevirdiğimde şeffaf bir dosyanın içindeki belge karşıma çıktı.

Tebrikler! Maryland Üniversitesi Robert H. Smith İşletme Okulu'na kabul edildiniz.

Üstelik dört yıllık burs almaya hak kazanmıştı.

Ve mektuptaki soyadını tanıımıyordum.

Veronica R. Ramirez.

Veronica Ruiz'e ne olmuştu?

Vero, Maryland'in en saygın üniversitelerinden birinde burslu okumaya hak kazandıysa Virginia'daki bir halk eğitim merkezinde işi neydi? Neden para için bir cesetten kurtulmama yardım etmiş ve bunu öğrenci kredisi borçları altında ezildiği için yaptığını söylemişti?

İnsan ancak kirli sırlarını saklamak için eyalet sınırının ötesindeki bir yeri tercih eder.

Vero'nun sakladığı kirli sırlar neydi?

Mutfaktan kahve kokusu geliyordu. Fotoğraf albümünü kapatıp yerine koydum. Delia'nın bahsettiği esrarengiz ödülle ilgili bir ipucu bulamamıştım ama bunu araştırmaya kararlıyım.

Aşağı indiğimde Vero hâlâ kanepede uyuyordu. Onu uyanırmadan üzerine bir battaniye örtüp ışığı kapattım. O sırada sehpanın üzerinde duran bilgisayarının mavi ekran ışığı Vero'nun uyuyan yüzüne vurdu ve alt köşede bir bildirim belirdi. Ekranı kendime çevirdim. Bildirime tıkladığımda forumda kullandığım e-posta hesabımın sayfası açıldı. Ben Nick'le dışarıdayken Vero'nun *BıktımUsandım*'a yolladığı mesaja bir cevap gelmişti. Vero şöyle yazmıştı:

Sevgili BıktımUsandım, seninle konuşmalıyız. Birlikte bir kahve içemez miyiz? Söz veriyorum, bundan kimsenin haberi olmayacak.
– İsimsiz2

Cevapsa şöyleydi:

Sevgili İsimsiz2, üzgünüm. Şu anda hiç vaktim yok. Tatilden sonra konuşabileceğimizi açıkça belirtmiştim. Lütfen, benimle o zaman iletişime geç. Sevgiler, BıktımUsandım.

Vero'ya kızmaya hakkım yoktu çünkü ona *BıktımUsandım*'a

mesaj atmamasını sıkı sıkı tembih etmemiştim. Yazdıklarında da bir tuhaflık yoktu. *BıktımUsandım* belli ki iş bitene kadar konuşmak istemiyordu ama Vero en azından şansını denemişti.

Mutfağa giderken sokak kapısı kilitli mi diye kontrol ettim. Sonra kendime ölüyü bile diriltecek kadar sert bir kahve koydum. Sabaha kadar sekiz saatim vardı. Taslağımı bitirip forumdaki mesajlarımı silmenin ve Carl'dan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydım. Şansım yaver giderse birkaç saatlik kaliteli bir uykuya zaman ayırabileceğimi de umuyordum.

Çalışma odama kapanıp dizüstü bilgisayarımı açtım ve yazmaya başladım. Ardında hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolan savunma avukatını, ödülü elinden alınan kadın katili ve o kiralık katilin şu hayatta yalnızca bir kadın arkadaşına güvendiğini ama onun da kendince bazı sırları olduğunu anlattım. Hikâyeme bir de kahramanımızı ömür boyu hapse mahkûm edebilecek ama esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolan bir görgü tanuğı ve onu bulmaya kararlı bir polis ekledim.

25. BÖLÜM

IRINA BOROVKOV KOLAY kolay bulunabilecek biri değildi. Onunla yalnızca iki yerde karşılaşmıştım: Panera ve üye olduğu *fitness* kulübü. Sağlık kulübündeki kabul görevlisine Irina orada mı diye sorduğumda genelde pazar günleri gelmediğini söylemişti. Irina Borovkov'un kalabalık bir sandviççide takılacak türden bir kadın olduğunu da sanmıyordum. En azından, bir kiralık katil tutmak gibi mecburi bir sebebi olmadıkça.

Dolayısıyla bunlar dışında aklıma gelen tek yeri, benden kocasını öldürmemi istediğinde adresini verdiği lüks gökdeleni denemeye karar vermiştim. Kapı görevlisi beni uzun bir süre beklettikten sonra bu adrese yönlendirmişti.

Minivanımla otoparka girerken lekesiz cam duvarların ardındaki birkaç kafa bana döndü. Bu kısa sürüş sırasında motorumun homurtusu daha da mı artmıştı, yoksa küçümseyen bakışlarının sebebi arabanın kendisi miydi bilmiyordum. İki şık spor arabanın arasına park ettim. İkinci el olmalarına rağmen eski kocamın başına konan ödülün daha fazla ettiklerine bahse girebilirdim. Kapıyı açarken yanımdaki arabaya çarpmaması için özellikle dikkat ettim ve doğruca teşhir salonuna yöneldim.

Takım elbiseli bir adam yolumu kesti. Suratındaki ekşi ifade eşofmanımı gözden geçirmesiyle iyice belirginleşti. "Buyurun?" diye sordu kuşkulu bir gülümsemeyle.

"Burada biriyle buluşacağım. Dışarıda beklerim." Yanından geçmeye yeltendim.

“Aracınızda beklerseniz daha rahat edersiniz.” Koluma yapışmaya hazırlanır gibi elini uzatınca bir adım geri çekildim. “Teşhir salonumuz müşterilerimiz için.”

“O da müşteri, Alan. Hanımefendi benim misafirim.” İkimiz de bunu söyleyen kadına döndük. Irina Borovkov şarap rengi stilettolarının yüksek topukları sayesinde adamı aynı hizadan süzdü. Kürk mantosunun yakası rüzgârda dalgalanıyordu. Uzun, manikürlü tırnağıyla koyu bordo rujlu dudaklarının kenarına yapışan siyah saç tutamını sıyırdı. Alan’ın âdemelması gömleğinin yakasını zorlayarak aşağı yukarı hareket etti ve boynunu kırmızı kravatıyla aynı renk oldu.

“Özür dilerim, Bayan Borovkov,” diye kekeledi.

“Bana Spider’ın anahtarını getirir misin? Ben ve arkadaşım onunla bir test sürüşü yapacağız.”

“Derhal. Gümüş rengi olan yeni cilalandı. Hemen getirtiyorum.”

“Siyahı istiyorum,” dedi Irina ve eldivenlerini çıkarıp kürk mantosunun cebine koydu.

“Tabii.” Alan başını salladı ve teşhir salonuna girip gözden kayboldu.

“Benimle buluşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim,” dedim. “Seninle konuşmak istediğim...”

Irina elini kaldırarak biraz ileride duran siyah kargo pantolonlu ve siyah deri montlu adamı gizlice işaret etti. Adamın sağ kulağında minik bir cihaz ve montunun altında birkaç tane şüphe çekici kabarıklık vardı.

“Burada olmaz,” diye fısıldadı bir Alfa Romeo’nun siyah burnu köşeyi döndüğünde. Görevli, James Bond’a layık arabayı kaldırımın kenarına park edip indi. “Teşekkürler, Alan,” diye mırıldandı Irina, Alan ona kapıyı tutarken.

“Size hizmet etmek benim için zevk, Bayan Borovkov. Araba istediğiniz kadar sizde kalabilir.”

Hepsi bu kadar mıydı? Ehliyetini ya da sabıka kaydını görmek istemeyecek miydi? Şirket politikaları gereği bir satış gö-

revlisinin de onlarla birlikte gelmesi gerektiğini söylemeyecek miydi? Bu kadar pahalı bir arabanın anahtarını Irina'ya gümüş tepside sunuyorlar ve isterse onunla Kaliforniya'ya bile gidebileceğini söylüyorlardı, öyle mi?

Irina sürücü koltuğuna otururken bana göz kırptı ve çenesiyle arabaya binmemi işaret etti. Deri montlu adam bana kapıyı açtı ve kolumdan tuttuğu gibi beni içeri fırlattı. Irina öne eğildi. "Burada bekle, Sasha. Uzun sürmez."

Irina onunla Rusça konuşurken Sasha beni son bir kez kuşkuyla süzdükten sonra elini üzerimden çekti. Yolcu kapısından bir adım uzaklaştı ve kapıyı suratına çarptığımda hayretle kaşlarını kaldırdı. "Bana neden öyle bakıyor?"

"Güvenliğim için endişe ediyor." Irina arabayı çalıştırıp Sasha'yı egzoz dumanına boğarak gazladı. "Genelde yakın korumalarım la gezerim."

"Ona ne söyledin?"

"Profesyonel bir kiralık katil olduğumu. Ya burada bekle ya da bize katılman için Alan'dan daha büyük bir araba isteyelim dedim. Ama arkada oturmaktan hoşlanmayabileceğini söyledim." Hınzırca gülümsedi.

Kırmızı ışıkt a yanımızda duran BMW'li yakışıklı adam Irina'yı kesmeye başladı. Adam bize hava atmak için ara gaz verdiğinde Irina onu soğuk bakışlarla süzdü ve spor arabanın motorunu daha da yüksek bir sesle bağırttı. O sırada yeşil yandı ve Irina stiletto suyla gaza yüklenince kapının koluna yapıştım. BMW'li adam şerit değiştirmek zorunda kaldı. Irina sivri uçlu, kuzguni siyah kâküllerinin arasından dikiz aynasına baktı ve BMW'nin bize yetişmeye çalıştığını görünce zaferle sırttı.

"Sasha'nın davramş ı için özür dilerim," dedi gaza biraz daha basarak. "Feliks'in adamları işlerini çok ciddiye alır."

"Korumaların Feliks için mi çalışıyor?"

"Andrei'in cesedi bulunduğundan beri Feliks onların maaş ını ödemek için ısrar ediyor."

Hızla yaklaştığımız trafik ışıklarının yeşile dönmesiyle Iri-

na biraz daha gazladı ve bir traktör römorkuyla bir Audi'nin tamponuna sürtmemize birkaç milim kala gözlerimi yumdum. Ölümümü izlemek zorunda kalmadığım sürece belki kusmayacağımı düşündüm. Tek gözümü açıp Irina'ya baktım. "Anlamıyorum. Andrei'in ölümünden sonra polisle işbirliği yaptığını sanıyordum. Feliks seni neden korumak istiyor?"

Dikkati yoldan bana kaydı. "Bunu *benim* güvenliğim için yaptığını sanma. Polisle uzlaşmaya mecbur kaldığımı biliyor. Andrei'in ölümünü soruşturmalarına engel olmadım ama Feliks'i tehlikeye atacak bir şey de yapmadım. Onlara sadece istediklerini verdim. Feliks bundan sonra da polise ötmeyeceğimden emin olmak istiyor."

"Aslında o adamlara seni takip ettiriyor. Öyle mi?"

Kömür karası gözlerini yeniden yola dikti. "Bu tür konuşmalar yalnız yapmamızın daha doğru olacağını söylemekle yetineceğim. Feliks'in adamlarını uzun süre atlatamam. Yoksa şüphelenirler. Onun için, sadede gelelim. Bu ziyareti neye borçluyum?"

"Seninle bir web sitesi hakkında konuşmak istedim. Arkadaşının şey ararken kullandığı site..." Eyaletler arası yola saptığımızda yutkundum. "Kocasının icabına bakacak birini."

"Benimle açık konuşabilirsiniz, Bayan Donovan. Bu yüzden galeride buluşmamızı istedim. Arabayı kendim seçtim. Alan hırslı yakalandı. Emin ol, arabada dinleme cihazı yok."

Irina üç şeridi çaprazlama geçtiğinde emniyet kemerime yapıştı. "O forumu yöneten kişiyle konuşmalısın."

"Onu tanıdığımı nereden çıkardın?"

"Polis web sitesini araştırmaya başladı bile. Haber kaynağıma göre, sitenin Feliks Zhirov'un olduğunu düşünüyorlar."

Irina'nın yüzünde tek bir kas bile oynamasa da soğuk bakışlarının donuklaştığını fark ettim. Gaz pedalındaki ayağı rahatlardı ve arabanın hızı saatte seksen kilometreye düştüğünde nihayet sırtımı dikleştirebildim. "Haber kaynağının arkadaşın Dedektif Anthony olduğunu tahmin ediyorum."

“Başkaları da var.” Irina yalanlarla kandırılabilir birisi değildi ama en azından içine bir kuşku düşürüp Nick’i bu haber yayıldığında Feliks’in tek hedefi olmaktan kurtarabileceğimi umuyordum.

“Tüm bunlardan bana ne?”

“Polis araştırmalarını derinleştirirse o forumdan profilime ulaşırlar. Bunu yapmamaları için siteyi kapatmak en doğrusu.” Sözlerimin ardındaki ima aramızdaki havada asılı kaldı. Irina kocasından kurtulmam için bana yığınla para ödemişti ve Feliks henüz bunun için yargılanmamıştı.

“Feliks’le konuşmam neyi değiştirecek?”

“Demek sitenin Feliks’in olduğunu kabul ediyorsun?”

“Ben öyle bir şey söylemedim.”

“Ama inkâr da etmedin.”

Irina spor arabayla trafiğin arasında zikzaklar çizerek ilerlerken beni huzursuz edecek kadar uzun bir süre sessiz kaldı. Gözlerimi kapattım ve sert bir manevrayla bir sapaktan saptığında omzum arabanın kapısına çarptı.

“Eğer,” dedi sonunda, “bu forumu Feliks işletiyorsa ki, böyle bir şey iddia etmiyorum, neden benim isteğimle onu kapatsın? Öyle bir sitenin potansiyelini hayal bile edemezsin. Biri ortaya bir laf attı diye alelacele bozulacak bir iş değil o.”

“Belki,” dedim. “Ama forumun soruşturulması ona daha pahalıya patlar. Feliks’in isteyeceği son şey polisin orayı didiklemesi olur. Seninle benim isteyeceğimiz en son şey de Feliks’in kocanı benim gömdüğümü ve suçu ona attığımızı öğrenmesi olur. Ona polisin forumla ilgilendiği haberini uçurursan tüm izleri siler. Şansımız varsa neyi sildiğini bilmeden siteyi toptan kapatır.”

“Feliks aptal değil,” diye uyardı Irina. “Bu bilgiyi nereden elde ettiğimi bilmek ister.” Başını iki yana salladı. “Hayır, onunla bunu ben konuşamam.”

Birden koltuğumda öne savruldu ve galerinin önünde durduğumuzu fark ettim.

“Evinize dönün, Bayan Donovan,” dedi Sasha’yla Alan bizi karşılamaya koşarken.

“Bu kadar mı? Ya geçen ay sağlık kulübünde söylediklerin? Hani kadınlar birbirlerini kollamalıydı?”

“*Evine dön dedim.*” Sasha, Spider’ın kapısını açmak için uzandığında sesini alçalttı. “Haberleşiriz.” Irina, Sasha’ya gülümsedi ve zarıfçe arabadan inerken elini onun koluna koydu. Anahtarı Alan’ın avucuna attı. İki adam da benim arabadan inmememe yardım etmeye gerek görmedi.

26. BÖLÜM

ARABA GALERİSİNİN OTOPARKINDA başımı direksiyona yaslayıp bir süre oturdum. Irina'yla çıktığımız test sürüşünün etkisini hâlâ üzerimden atamamıştım. Başım dönüyor ve midem bulanıyordu.

Olumlu tarafından bakarsam, o kadın forumunun Feliks'in olduğunu teyit etmiştim.

Olumsuz tarafından bakarsam, Irina'nın bana yardım etmeyi reddetmesi üzerine başladığım yere dönmüştüm.

Ön camdan yansıyan tembel yaz güneşi arabanın içini ısıtmıştı. Kontrol panelindeki saate baktığımda öğlen olduğunu görüp şaşırdım. Seçeneklerimi gözden geçirirken sıkıntıyla iç çektim. Ya eve dönüp Vero'yla Oreo kutusuna yumulacaktım ya da Julian'a uğrayıp evde mi diye bakacaktım. Bugün haberleşmemizi söyleyen oydu ve telefonumu bulmadığım için onu arayamamıştım.

Kontağı çevirdiğimde minivan can çekişir gibi sarsıldı. Fikrimi değiştirmeden önce Julian'ın oturduğu apartmanın yolunu tuttum. Cipini otoparkta görünce kalp atışlarım hızlandı. Paltoma sarınıp kapısını çaldım. Televizyonda bir spor kanalı açıktı. Sunucunun sesi duvarın ardına kadar ulaşıyordu. Kapıyı daha sert tıklattım. Az sonra kapı aralandığında *puf* diye üflediğim nefesimden beyaz dumanlar çıktı.

Eşikte duran genç kadın taytıyla havlu çoraplarının üzerine büyük beden bir sweatshirt giymişti. Evde bir futbol spikerinin

hararetli anlatımı yankılanıyordu. Belli ki Julian'ın misafirleri vardı; içeride şamata kopuyordu. Havayı pizza ve sarımsaklı ek-mek kokusu sarmıştı. Açılan bir bira kutusunun sesi geldi. Spi-ker takımlardan birinin golünü anons ettiğinde alkışlar ve teza-hüratlar yükseldi.

"Buyurun?" Kızın çilli burnu soyuluyordu ve kızıl kahve saçlarını gelişigüzel bir atkuyruğu yapmıştı. Yeşil gözlerini aç-a-rak bir şey söylememi bekledi. İçerideki mobilyalarla posterleri tanımama rağmen kapının yanındaki daire numarasını kontrol ettim.

"Julian burada mı?"

Kim olduğumu anlamaya çalışır gibi güneşten yanmış alnını kırıştırdı. Kapıyı açtı ve beni içeri aldı. "Gir. Julian odasında."

Teşekkür edip eve girdim. Mutfak tezgâhında kapakları açık pizza kutuları vardı ve geridönüşüm kutusuna sığmayan bira kutuları yere saçılmıştı. Kanepeyle ikili koltuk sıkış tepiş insan doluydu. Kapı arkamdan kapandığında düz ekran televizyonun karşısındakilerden birkaçı bana baktı. Julian'ın odasına giderken kızın meraklı bakışlarını üzerimde hissettim. Odayı işaret etme-yerek beni sınıadığını hissetsem de buraya daha önce gelmemiş gibi yapmak için artık çok geçti.

Julian'ın kapısı aralıktı. Elimi kaldırdım ama kapıyı çalmaya cesaret edemedim. Sosyal medya profilini gizlediği fikrini ka-famdan atamıyordum. Bunlar, hayatının benimle paylaşmak is-temediği kısımlarıydı. Tam arkamı dönüp sessiz sedasız oradan ayrılmayı planlıyordum ki kapısı ardına kadar açıldı.

"Finn!" Julian başından bir tişört geçirirken arkamı döndüm. Bukleleri dağılmış ve üzerlerine yattığı için yassılmıştı. Soluk renkli kotunun lime lime paçalarının altından görünen ayakları çıplaktı. Yeni uyanmış gibi gözlerini ovuşturdu. "Seni beklemi-yordum. Ne işin var burada?" Aramızda tuhaf bir kucaklaşma yaşandı. Tişörtüne güneş yağı kokusu sinmişti. Sararmış buk-lelerinin arasından beni izleyen gözleri, viskinin kehribar sarısı ve denizköpüğü yeşilinin karışımıydı.

Göğsünde dinlenirken arkadaşlarının merak dolu bakışlarına maruz kaldım. Yanaklarım yanmaya başladı ve kendimi kollarından kurtardım. "Kusura bakma," diye bağırdım televizyonun sesini bastırmak için. "Önceden aramalıydım ama telefonumu kaybettim. Belki bana ulaşmaya çalışıyordur diye haber vermek istedim." Başımı iki yana salladım. Ne aptalca bir bahaneydi bu?

Julian elimi tutup beni odasına soktu ve kapıyı biraz aralık kalacak şekilde örttü. Etrafımdaki dağınıklığa baktım. Yatak savaş alanı gibiydi. Şifonyerin üzeri kalın hukuk kitaplarıyla doluydu. Yatağının önünde duran büyük spor çantadan yere kumlu eşyalar dökülmüştü.

"Evet, sana ulaşmaya çalıştım." Beni kendine çekip kollarını belime doladı. "Dün gece şehre döndüğüm gibi evine uğradım. Sana bir not bıraktım."

"Gördüm."

"Kapıyı da çalardım ama belki uyuyordur diye rahatsız etmek istemedim. Hem fazla vaktim yoktu. Bardakilerin bir kısmı izinli. Patron arayıp gel dedi. Senden sonra Lush'a gittim." Kaşlarını çatıp saçlarımı yüzümden çekti. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Ama onu ikna etmek için gülümsemeyi başaramadım. Çamaşır makinemde ölü bir adam vardı (en azından, bir kısmı ki, bu tamamından bile daha korkunç olabilirdi). Biri eski kocamı haklamaya çalışıyordu, Julian'ın mutfağında güneşten bronzlaşmış bir kız vardı, sosyal medya hesaplarını gizlemişti ve benimle *konuşmak* istiyordu.

Salonda bir şamata koptu. Biri duvarı yumrukladı ve "Çık oradan, Baker!" diye böğürdü. "İkinci yanı kaçınıyorsun!" Julian gözlerini devirdi. Maçın arasındaki reklamlarda biri televizyonun sesini kısıtı ve gülüşmeler duydum. "İçerideki genç erkek avcısı kim?" diye sordu biri.

"Seksi hatun," dedi bir başkası.

"Önemli biri değil," diye araya girdi bir kadın sesi. "Barda tanıştığı biri. Ciddi değiller."

Yüzüme ateş bastı ve bir kez daha Julian'dan uzaklaştım. "Parti verdiğini bilmiyordum. Gidebilirim."

Elime yapıştı ve beni kendine çevirdi. "Sen onlara aldırma. Ev arkadaşım birkaç kişiyi maç izlemeye çağırmış. Beni de yoldan çıkarmaya çalışıyorlar." Kapıyı bu kez sıkıca kapatarak yan odadan gelen sesleri kesti. Tatile çıktığı insanların bunlar olduğunu tahmin ettim. Julian'ın hafta sonunu kapıyı açan kızıl güzelle geçirdiği düşüncesi içime henüz adını koyamadığım bir huzursuzluğun çöreklenmesine neden oldu.

"Arkadaşların yokken gelebilirim."

Başını iki yana salladı ve beni nazikçe duvara yasladı. Dudaklarını benimkilere değdirirken gözleri kapandı. "Dikkat süreleri çok kısadır. İki dakika sonra burada olduğunu bile unutacaklar."

Gevşemeye çalıştım ancak tedbiri elden bırakmamam gerektiği hissini üzerimden atamıyordum. Kapalı kapı. İçeridekilerin bakışları ve gülüşmeleri. Hiçbirinin adımı ya da kim olduğumu bilmediği gerçeği. Bunların hepsi buraya ait olmadığını işaret ediyordu. Aynı sebeplerden ötürü ben de onu evime davet edip çocuklarımla tanıştırmamıştım çünkü ikimiz de hayatlarımızı bölümlere ayırıyorduk. Bizi ve yaşamlarımızın birbiriyle örtüşmeyen kısımlarını ayırıştırıyorduk.

"Parker gelecek hafta sonu şehir dışında olacak," diye fısıldadı kulağıma. "Kalmak istersen evin tamamı bizim olabilir."

Ilık nefesi tüylerimi ürpertti. Hafta sonunu onunla geçirme ihtimalinin beni heyecanlandırıldığını inkâr edemezdim. Parker'ın ismi daha önce de geçmişti ama buraya hep o yokken gelmişim. Ve hiç gece kalmamıştım. "Ev arkadaşın buna aldırmaz mı?"

"Hayır." Boynumu öpmeye başladı. "Parker rahat kızdır."

Kız mı? Kanımın yüzümden çekildiğini hissettim. Dudaklarımı araladım ama konuşamadım. Kapıyı açan güzel kızıl... Parker dediği o muydu? Ev arkadaşı Parker?

"Instagram profilini neden gizledin?" diye sordum pat diye.

Julian geri çekilip kaşlarını çattı. "Seninle ilgisi yok, Finn." Başparmağını yanağında gezdirdi. "Kampa gittiğim çocuklardan bazıları düşünmeden paylaşım yapıyor. Bu yıl hukuk fakültesindeki son senem. Birkaç ay sonra mezun olup iş başvuruları yapacağım. Bir avuç ahmağın beni baş aşağı bira fıçısına daldırdığı bir fotoğrafta etiketlenmek istemiyorum." Başımı önüme eğdim. Müstakbel işverenlerinin onu bir kumsal partisi yüzünden işe almayacağından endişe ediyorsa çamaşır makinesinde bir ceset saklayan iki çocuklu, boşanmış bir kadınla olmasıyla ilgili ne düşüneceklerdi? Elini çenemin altına koyup başımı kaldırdı. "Senden saklayacak hiçbir şeyim yok. Seni de başkalarından saklamaya çalışmıyorum. Parker yalnızca ev arkadaşım. Düşündüğün gibi bir şey yok aramızda. Geçen yıl o mezun olmadan önce galiba bir dakika filan çıktık. Az daha birbirimizin gözünü oyuyorduk."

"Demek her zaman olgun kadınlardan hoşlanıyordun?" diye espri yaptım kendimi koca bir budala gibi hissederek.

"Hayır. Akıllı kadınlardan hoşlanıyorum." Beni kendisiyle birlikte yatağa doğru sürükledi. Yatağın kenarına oturup beni kucağına çekti. "Olgun kadınlar ne istedikleri konusunda kendilerine karşı daha dürüst davranabiliyor ve bundan korkmuyorlar." Beni öpmek için uzandığında kendimi yalan dolanla bir başkasının yerine geçmişim gibi hissettim. Odasında saklanırken dürüst ve cesur hissetmiyordum.

"Gitmeliyim," dedim ısrarla.

"Kal," diye mırıldandı.

"Vero bu gece izinli. Çocuklarla olmalıyım." Belimi sarmalayan kollarını gevşetti. Son cümlem aramızdaki mesafeyi daha da arttırmış gibiydi. Kucağımdan kalktım. Ellerini üzerimden çekerken yüzü asıldı.

Kalkıp odasının kapısına kadar peşimden geldi. "Seni geçireyim."

"Gerek yok. Ben çıkarım."

"Sana nasıl ulaşacağım?"

“Hafta sonu yeni bir telefon alırım.”

Söylemek istediği bir şey varmış gibi dudağını kemirdi. “Sonra arar mısın?” Başımı salladığımda beni öpmek için eğildi. Ağzında bira, kum ve güneş ışığı tadı vardı. Odadan çıkmadan önce Julian’ın acı tatlı tadının büyüüne kapılmadan edemedim.

Salonda beni tartan bakışlara aldırmadan yürüdüm. Birinin ortada bıraktığı ayakkabıların üzerinden atladım ve yerdeki yağlı kâğıt tabakları toplayıp çöpe atma dürtümü bastırmaya çalıştım. Parker bana baktığında adını koyamadığım bazı sebeplerden ötürü kendimi suçlu hissederek suratıma bir gülümseme oturttum. Bu daireye asla benim olmaması gereken bir şeyi aramaya geldiğimi bildiğim için vicdan azabı çekiyordum belki de.

27. BÖLÜM

JULIAN'DAN EVE DÖNDÜĞÜMDE annemin Buick'ini bahçe yoluna park ettiğini gördüm. Geldiğimi duyan Bayan Haggerty perdenin arasından baktı ve ona nazikçe el salladım. Yaşlı komşunun o kadar da kötü biri olmadığını hatırlattım kendime. Sadece yalnızdı ve canı sıkılıyordu. Otuz, kırk yıl sonra ben de onun gibi kocaman bir evde bir başına yaşayan ve hayatına renk katmak için mahalle gözetim ekibine katılan ihtiyar bir kadın olacaktım. O zaman çamaşır makinemde ölü bir adam olmaya-
cağını umut ediyordum tabii.

Mutfak kapısına elimi uzatırken çöp bidonunun kapağının aralık durduğunu fark ettim. Onu kaldırdığımda içinin eğlence mekânları ya da partiler için satılan yirmi kiloluk boş buz paketleriyle dolu olduğunu gördüm. Bidonun dibinde erimiş Ben & Jerry'sler, vıcık vıcık sebze ve patates köftesi paketleri vardı. Çamaşır makinemin bira soğutucusuna döndüğünü tahmin ettim ama en azından Carl soğuktu.

Kapağı kapatıp mutfak kapısını ittim. Annem tezgâhın başında market torbalarını boşaltıyordu. Mutfak masasında muhtemelen Carl'ın kokusunu maskeleyerek için Vero'nun aromalı mumlarından biri yanıyordu.

"Hoş geldin, anne," dedim onu yanağından öperek. "Ne güzel sürpriz. Bunlar nedir?"

"Size yemek pişireceğim."

"Neden?"

“Torunlarıma yemek pişirmem için bir nedenim olması mı gerekiyor?”

“O yemekten ben de yiyebildiğim sürece, hayır. Ne pişireceksin?”

“Etli güveç,” dedi. Torbadan bir paket havuç çıkarıp kesme tahtasını aramaya koyuldu. Ağzım sulandı. Annemin etli güvecini hiç tartışmasız sekse bile tercih ederdim. Fırında ağır ağır pişen et ve sebzelerin kokusuyla sarhoş olduğum dakikalar tantrik deneyime en çok yaklaştığım anlardı.

Vero mutfak masasında kurabiye kemiriyordu. Kucağına tüneyen Zach’in yüzü gözü kurabiye kırıntısı içinde kalmış olmasına rağmen hâlâ açgözlülükle masadaki tarçınlı kurabiyelere saldırıyordu. Çocukları öpüp tabaktan bir kurabiye aldım.

“Otursana,” dedi annem kırmızı şarabı açarken. Yalnızca üçte birini yemek için ayırıp gerisini iki kadehe doldurdu ve birini Vero’nun, diğerini benim önüme koydu.

“Buna alışabilirim,” dedi Vero, Zach’in yerinde durmayan poposunu bir eliyle kucağına bastırıp öteki eliyle kurabiyesini yerken. Şarap zor geçen günümün sertleştirdiği kaslarımı gevşetti ve arkama yaslandım.

Ocakta yağ cızırdıyordu, annem eti mühürlerken mutfağa nefis bir soğan ve sarımsak kokusu yayıldı. Bıçağın ritmik tıkırtısı dışında oda sessizliğe gömüldü. Birkaç dakika sonra, annem masadan kurabiye tabağını aldı, çocukların ellerini sildi ve onları oyuna yolladı.

“Eee?” dedi etle sebzeleri güveç kabına yerleştirirken. “Nicholas’la buluşman nasıl geçti?”

Sonunda ağzından baklayı çıkarmıştı.

Durup dururken buraya gelip yemek yapmasının elbette bir nedeni vardı. Ona *Nicholas* diyordu. Başka kimse Nick’i böyle çağırmıyordu. Nicholas daha ziyade bir evcil hayvan ismini andırıyordu; annem onu çoktan sahiplenmişti.

“Romantik bir buluşma değildi, anne.”

“Bal gibi de öyleydi,” dedi Vero ikinci kurabiyesini yer-

ken. "Hadi, Finlay. Başından sonuna kadar her şeyi anlat bize. Nick'in bisküvilerini yedin mi?"

Şarabı burnumdan püskürttüm. Bir peçete alırken cesaretimi toplayıp anneme göz attım ama kırmızı şarabı ocaktaki sos tavasına dökmeye dalmıştı.

"Vero seni yemeğe çıkardığını söyledi. Güzel bir elbise giymeyi akıl ettin umarım." Yüzünde kuşkulu bir ifade belirdi.

"Vero o koca çenesini kapalı tutmayı ne zaman öğrenecek acaba?" diye söylendim ve buruşuk peçeteyi suratına fırlattığımda gülerek yana çekildi.

"Finlay benim elbiselerimden birini ödünç aldı," diye bilgi verdi anneme. "Fıstık gibi oldu. Ne kadar olabilirse işte." Annem şaşkınlıkla başını kaldırdı. Vero buna devam ederse elimden çekeceği vardı.

Annem tahta ıspatulayı bana doğru salladı. "Neden Vero'nun elbisesini giydin? Beni arasaydın seni alışverişe götürürdüm. Sana birikim yap diye boşuna yalvarmıyorum, kızım. Kitaplarından gelen paranın garantisi yok. Ya onları kimse satın almazsa? Ya yayıncın seni kapının önüne koyarsa?"

"Hatırlattığın için sağ ol, anne. Ben bunları düşünerek yeterince uykusuz kalmıyordum zaten."

"Sadece uyarıyorum. Bak, ne güzel Vero sana yardım ediyor. Bir memuriyet işi bulsan da düzenli maaşın olsa?"

Vero kıs kıs güldü. "Bordrolu işler her zaman daha garantidir."

Elimde bir bıçak olsa ona fırlatabilirdim.

"Aklın yolu bir," dedi annem güveci firma sürerken. "Ne zaman emekli olacaksın? Seksenine kadar kitap yazacak değilsin ya?"

"Bana bir şey olmaz, merak etme. Titiz ve sorumluluk sahibi bir muhasebecim var. Tüm yatırımlarımla Vero ilgileniyor. Sefalet içinde ölmeme izin vermez."

Şarap kadehinin ardında Vero'nun gülümseyen yüzünün asıldığı fark ettim. Neyi olduğunu soracaktım ki ev telefonu

çaldı. Vero telefonu aldı ve bana uzattı. Ekranda Steven'ın numarası yanıp sönüyordu. Belki kapatır diye biraz bekledim. Sonra mecburen açtım. "Ne haber, Steven?" Annemin hareketlerinin yavaşlamasına bakılırsa bizi dinliyordu.

"Neredesin sen?" diye patladı hesap sorar gibi. "Tüm gün cebini aradım. Açan yok."

"Dün telefonumu kaybettim."

"Zahmet edip haber verseydin ya."

"İşim vardı."

"Ne işi?"

"Seni alakadar etmez." Annemin bir dolap kapağını *güm* diye kapatmasıyla sıçradım.

"Söylesene," diye tutturdu Steven. "Ateşli bir randevun mu vardı? Erkek arkadaşının şehir dışında olduğunu sanıyordum."

Bu konuşmadan şimdiden sıkılarak gözlerimi ovuşturdum.

"Ne istiyorsun, Steven?"

"Gelecek hafta sonu çocuklar bende kalsın."

"Bunu konuşmuştuk. Evinde kalmalarını istemiyorum."

"O zaman ben sana geleyim? Misafir odasında kalırım."

"O, Vero'nun odası."

"Kanepede yatarım."

Steven bizde kalırsa Vero YouTube'dan molotofkokteyli yapmayı öğrenip kanepeyi ateşe verirdi. "Çocuklar burada olmayacak. Hafta sonu annemlerde kalacaklar."

"Yine mi?"

Annemden sessizce özür diledim. Daha ona sormamıştım bile.

"Kimi kandırıyorsun, Finn? Ne yapmaya çalıştığını anlamadığımı mı sanıyorsun? Çocukları benden uzak tutmak için bahaneler uyduruyorsun."

"Bahane değil..."

Annem telefonu elimden aldı. "Steven," dedi sahte bir gülümsemeyle. "Sesini duyduğuma çok sevindim." Telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştırıp tezgâhı gereksiz bir hararetle

silmeye başladı. "Finlay hafta sonunu çocuklarla geçirmek istediğini söyledi. Ne güzel. Delia'yla Zach gelecek hafta sonu Paul ve benimle kalacak. Finlay yeni erkek arkadaşıyla olacakmış." Annem bana seslendi. "Hangisiyle görüşecektin, hayatım? Polisle mi, hukuk fakültesinde okuyanla mı? İkisi de o kadar yakışıklı ki karıştırıyorum."

"Çok ağır," diye fısıldadı Vero.

"Bizde bir sürü boş oda var, Steven. Seni ne zamandır görmedik. Neden hafta sonunu bizimle geçirmiyorsun? Uzun uzun sohbet eder, arayı kapatırız." Suratımı buruşturdum. "Efendim? Ah, Finlay'le mi konuşmak istiyorsun? Bir dakika, şekerim." Annem acı bir gülümsemeyle telefonu elime tutuşturdu.

"Evet?" Vero'nun kıkırdadığını duymasın diye elimle ahizeyi kapattım.

"Bu iş burada bitmedi, Finn."

Bıkkınlıkla iç çektim. "Ne zaman bitti ki?"

Hat kesildi. Telefonu kaidesine koyup iskemleye yığıldım ve şişenin dibini kadehime boşalttım. Vero ayağa kalkıp gerindi. "Çocukları yıkayayım. Bensiz çok eğlenmeyin."

Yalnız kaldığımızda annem mutfak bezini katlayıp Vero'nun boş iskemlesine oturdu. "Steven'ı idare edemiyorsun, hayatım. O keçiyle inatlaşarak bir yere varamazsın. Seni kızdırmak hoşuna gidiyor, görmüyor musun? Ona istediğini veriyorsun."

"Neymiş o?"

"İlgi," dedi anlayışlı bir gülümsemeyle. "Steven çocuk gibi, Finlay. Oyuncağından sıkıldı ama bir köşede dursun ve başka kimse onunla oynamasını istiyor. İstedikini alana kadar da yaygara koparmaya devam edecek." İç çekip saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Seni hak etmiyor. Hiçbir zaman etmedi. Başka birini bul. Seni mutlu eden birini. Sana ve çocuklarına layık birini."

Kadehteki şarabı döndürdüm. Nick de Steve de beni mutlu etmişti. Ama bana layık olup olmadıklarını bilmiyordum. Anne me baktım. "Babamın hayatının aşkı olduğunu nasıl anladın?"

Güldü. "Anladığımı kim söyledi? Bazen hâlâ emin olamıyorum."

"Ama onu tanıyorsun," dedim. "Babam sana her zaman dürüst davranmadı mı?"

Elini şefkatle benimkinin üzerine kapattı. "Tüm çiftlerin sırları vardır, Finlay. Bir insanın kalbini bilmen için sana her şeyi anlatmasına gerek yok. Ama Steven'ın senden sakladıkları... O tür sırlar değildi."

"Babam seni hiç aldatmadı mı?"

"Jennifer Aniston'la yaptığı kaçamağı saymazsan, hayır." Onu kuşkuyla süzmem üzerine gülümsedi. "Bir keresinde bir internet tuzağına düştü. Jennifer Aniston'ın memelerini görmek için bir bağlantıya tıkladı. Dersini aldı tabii." Başını iki yana salladı. "Bilgisayarına virüs bulaştı. Şu minik arabalarla gezen bilgisayar dâhilerinden birini çağırmak zorunda kaldık. Çok tatlı bir kızdı," diye ekledi. "Ama bize bir fatura çıkardı ki görsen duğain uçuklardı. Hepsini babana ödettim."

Annemle babamın ilişkisi hakkında gerekenden de fazlasını öğrenmiştim. Kendi kendime kıkırdayarak şarabı başıma diktim. Belki bazı şeyleri bilmemek daha iyiydi.

Ev mis gibi kokmaya başlamıştı. Üç iskemle ve bir mama sandalyesinden oluşan masa kurulmuştu. Etraf toplanmıştı ve bulaşık makinesinin uğultusu insanı rahatlatıyordu.

"Sağ ol, anne," dedim günün ağırlığının hafiflediğini hissederek.

Annem ayağa kalkıp paltosunu giydi.

"Yemeğe kalmıyor musun?"

"Hayır. Eve dönüp babana dünden kalanları ısıtacağım. Noel alışverişine çıktığımı sanıyor. Meşhur güvecimden yiyemeyeceğini duyarsa hır çıkarır. Cuma okuldan sonra çocukları alırım."

"Sen zahmet etme."

"Ne zahmeti? Hem onları ben alırsam Steven sana bulaşmaz." Eğilip yanağımdan öptü. "Nicholas'ı ara. Dışarı çıkıp eğlenin. Bisküvilerini yiyeceksen mutlaka korunun."

Banyodan Vero'nun kahkahası geldi.

Tavana bakıp gözlerimi devirdim. "Hoşça kal, anne."

Onu uğurladıktan sonra kilidi çevirdim ve başımı kapıya dayadım.

28. BÖLÜM

BOŞANDIĞINIZDA KİMSE SİZE tüm havlularınız kirliyen duş almamanızı tavsiye etmez. Pantolonunuzu indirmeden önce tuvalet kâğıdı var mı diye kontrol etmenizi ve halka açık bir Wi-Fi kullanırken eski kocanızı öldürme teklifini kabul etmemenizi de öyle.

Yazarak geçirdiğim ikinci uzun gecenin sabahında Vero uyumama izin vermişti. Alelacele karaladığım birkaç bölümü sabahın dördünde, düzeltme yapmaya bile zahmet etmeden Sylvia'ya yollayıp rahatsız bir uykuya dalmıştım. Dokuzda uyandığımda Vero'yla çocuklar çoktan Delia'nın okulunun yolunu tutmuştu. Boş ve sessiz bir eve uyanmak büyük nimetti ama musluğu kapatıp bir havlu almak için boş askıya uzandığımda acı gerçekler soğuk ve sivri dişlerini etime geçirmişti.

Kollarımı gövdeme dolayıp odamdan fırladım. Çıplak ve ıslak tenime değen soğuk havayla tüylerim ürperdi. Koridorun sonundaki çamaşır odasının kapısını açmamla yavaşça çürüyen ölü adamın tarçınlı elmalı oda spreyine karışan kokusunun suratıma çarpması bir oldu. Kurutma makinesine elimi daldırdım. Boş olduğunu anlayınca küfrü bastım.

Annem buna ilahi adalet der ve evimde bir ölü sakladığım için Tanrı'nın beni cezalandırdığını iddia ederdi. Doğrusunu isterseniz o kadar üşümüştüm ki bir an önce ısınmak için tespih çekip dua bile edebilirdim. Kıyafetlerimle tabii.

Titreyerek koridoru geçip çocukların banyosunda bulduğum

nispeten temiz sayılabilecek bir Disney prensesleri havlusuna sarındım.

Holde bir parke gıcırdadı. Duraksayıp kulak kabarttığımda ısıtmanın çalıştığını duydum. Aşağıda bir kapı açık bırakılmış gibi aniden merdiveni tırmanan soğuk rüzgâr başımın tepesindeki ızgaralardan üfleyen sıcak havayla çarpıştı. Merdivenin üst basamağı gıcırdadığında kaskatı kesildim.

Banyoda silah olarak kullanabileceğim bir şey ararken dolaplardaki çocuk kilitleri yüzünden kendime bir posta küfrettim. Yavaş ayak sesleri yaklaştığında tuvalet pompasını kaptığım gibi sırtımı duvara yapıştırdım ve saldırmaya hazırlandım. Yatak odalarının kapılarının bir bir açılmasını nefesimi tutarak dinledim. Yanımdaki paspasa karanlık bir gölge düştü. Vahşi bir çığlık kopartarak pompayı havaya kaldırdım ve koridora fırladım. Bana doğrultulan bir silahın namlusunu görünce çığlığım boğazımda düğümlendi.

“Tanrı aşkına, Finn!” Nick silahını indirip iki büküm oldu. “Ödümü kopardın!”

Havluyu göğsüme bastırdım. “Evimde ne işin var?”

Bakışları sular damlayan, çıplak bacaklarıma kaydı ve kıpkırmızı kesildi. Bacaklarıma yeni tıraş ettiğim için şükrederek havlunun ucunu çekiştirdim. Gözlerini kaçırdı. “Açıklayabilirim,” dedi boğuk bir sesle. “Theresa’nın evindeydim ve bir 10-66 ihbar geldi. Adresi tanıyınca hemen buraya koştum.”

“10-66 mı?”

“Evet, özür dilerim,” dedi utançla. “Bayan Haggerty 911’i aradı. Operatöre sizin evin dışında şüpheli birini gördüğünü söylemiş. Bahçeye baktım ama kimse yoktu. Ben de...”

Aşağıda sertçe açılan bir kapı duvara çarptı. Nick tabancasını kaldırarak merdivene doğru döndü.

Omzunun üzerinden baktım. Joey merdivenin dibinde duruyordu. Şaşkın gözlerle Nick’e baktı ve sonra beni gördüğünde sırtarak silahını indirdi. “Daha sonra geleyim mi?”

“Göründüğü gibi değil,” dedi Nick ve Joey’nin peşinden ab-

lamın eve dalmasıyla ellerini kaldırdı. Delia'nın havlusuna sarınmış bir hâlde Nick'in arkasında durduğumu görünce Georgia'nın kaşları tavana sıçradı. "İşler bir anda çığırından çıktı."

Vero kalçasında Zach'le eve daldı. "Evin önündeki polis arabaları ne iş? Finlay nerede? Her şey yolunda... Ah!" Vero eliyle Zach'in gözlerini kapattı. "Finn, evde neden üç tane silahlı polis var? Ve sen neden çıplaksın?" Nick, Georgia ve Joey silahlarını kılıflarına soktu.

"Çıplak değilim! Duş aldım ve evde başka temiz havlu kalmamış," dedim Vero'ya ateş püsküren gözlerle bakarak. "Polis de işgüzar komşumuz Bayan Haggerty yüzünden burada. Dışarıda şüpheli birini gördüğünü sanmış." Vero, Zach'i hoplatıp kalçasına iyice yerleştirdikten sonra açık kapıdan dışarı baktı. Yine beyhude bir çabayla havlunun ucunu çekiştirdim. "Gördüğünüz gibi yanlış alarm. Bir 10-99 durumu yok."

"Altmışaltı," diye düzeltti ablam.

"Neyse işte. Bayan Haggerty yanlış gördü herhalde. İşinizin başına dönebilirsiniz."

"Ben bundan o kadar emin değilim." Joey, Nick'le göz göze geldi. "Şöyle bir etrafa baktım ve ön verandada bunu buldum. Üzerinde sadece adı var." Nick merdiveni inip Joey'nin elindeki büyük, şişkin ve kahverengi zarfı aldı. Vero, Joey'nin omzunun üzerinden zarfı görmeye çalıştı. Üst basamağın tepesinden bile keçeli kalemle ve kocaman harflerle yazılan adımı gördüm. Vero'nun suratındaki şok ifadesine bakılırsa o da görmüştü.

Basamakları uçarcasına inmeye başladığımda Vero benden önce atılıp zarfı Joey'nin elinden kaptı. "Finlay'ın sipariş ettiği yetişkin oyuncakları olmalı. Bizim Stacey bu işe girdi. Bilirsiniz işte. Tupperware gibi ama pillisi." Zarfın ön yüzünü bana gösterdi. "Aferin ama. Zarfın dışından hiçbir şey anlaşılmıyor."

Üç çift göz bana çevrildi. Nick zarfı almak için elini uzatırken hafifçe öksürdü. "Önce ben baksam iyi olur."

"Seks oyuncağı filan degiller!" Atılıp zarfı kaptım. "Muhtemelen... benim taslağın düzeltilmiş kopyalarıdır. Editörüm onla-

nı kuryeyle yollayacağını söylemişti.” Nick’in gözleri parladı ve bakışları aşağı kayarken hınzırca gülümsedi. Havluyu yukarı ve sonra aşağı çekiştirdim. Ne yaparsam yapayım herkesin gözü önündeki soğuk, ıslak ve çıplak tenimi gizleyemedim.

Her şeye rağmen saygınlığımdan ödün vermeme umuduyla çenemi havaya diktim. “Ben giyinmeye gidiyorum. Aşağı indiğimde hiçbirinizi evimde görmek istemiyorum.”

Zarfı göğsüme bastırarak yukarı fırladım.

“Finn, dur.” Nick bana koridorda yetişti. Beni kenara çekip odamın kapısını açtı ve içeri göz attı. Sonra üst kattaki odaları sırayla kontrol etti. Çamaşır odasının kapısında suratını buruşturdu.

“Bir koku var, alıyor musun?”

Onu kolundan tutup çektim. “Islak havlular! Tamamen unuttum. Küflendiler herhalde.” Saçımdan damlayan soğuk bir su damlası köprücük kemiğime doğru ilerledi. Nick koyu kahve rengi gözleriyle onu takip etti. Sonra aşağı, hâlâ kolunu tutan elim baktı. Onu bıraksam da aramızda aniden gelişen o gerginlik ortadan kalkmadı. “Dolabımda saklanan bir sapık yok,” dedim. “Bayan Haggerty muhtemelen kuryeyi gördü ve aşırı tepki verdi, hepsi o. Evi aramana gerek yok.”

Sırtımı duvara yaslamıştım. Yatak odamın kapısı açıktı. Aramızda içeri girip kapıyı yüzüne kapatacak kadar mesafe vardı. Eğer isteseydim.

“Sana bir özür borçluyum,” dedi boğuk bir sesle. “Yemin ederim evine habersiz girmek gibi bir niyetim yoktu. Dışarıda arabayı gördüm. Kapıyı çaldım ve sen açmayınca sandım ki...” Bir günlük sakalmı ovuşturdu. “Sabah Steven’in evindeki gaz kaçağından sonra o ihbar gelince evham yaptım.”

“Gaz kaçağı mı?” Mideme kramp girdi. “Ne kaçağı?”

Kısık sesle küfretti. “Kusura bakma. Georgia söylemiştir diye düşündüm.”

“Neyi?”

“Steven iyi,” diye avuttu beni. “Ama Fauquier polisi bu sabah

Steven'in evindeydi. Bir gaz kaçağı olmuş. Neyse ki Steven onu zamanında fark edip gazı anavanadan kapatmış. Ama gaz şirketi borularla oynandığını düşünüyor. Konteynerindeki yangından sonra kasıtlı bir olay mı diye araştırmaya başladılar."

Zarfı göğsüme bastırdım. "Steven şimdi nerede?"

"Evde. Sağlık görevlileri hastaneye gitmesini önerdi ama gaz şirketi boruları kontrol ederken evde olmak istedi. Birkaç izinli memurdan oraya gitmelerini rica ettim. İşin içyüzü anlaşılana kadar Steven'a göz kulak olacaklar."

Omuzlarım düştü. *LekeSökücü'*nün işi olmalıydı. Bu gidişle sonunda onu öldürecekti.

Aşağıdan Zach'in sesi geldi. Mutfağın çekmeceleri açılıp kapandı. Mikrodalga öttü ve dünden artan güvecin leziz kokusu evi sardı. Öğle yemeği yemek için biraz erken bir saatti. Vero çamaşır makinesinden gelmeye başlayan hafif kokuyu mu maskeleyemeye çalışıyordu?

"Gitmeliyim," dedi Nick başparmağıyla merdiveni işaret ederek. "Joey beni Theresa'nın evinde bekliyor."

"Neden? Neler oluyor?"

"Theresa ortadan kayboldu." Vero bizi dinliyormuş gibi mutfaktaki sesler kesildi. "Elektronik kelepçeyi evde bulduk. Görünüşe bakılırsa, gideli birkaç gün olmuş. Tam zamanını söyleyemiyorum. Komşularıyla konuştuk ama kimse evden ayrıldığını görmemiş. Theresa'yı bulana ve Joey'nin muhbirine ne olduğunu anlayana kadar dikkatli olmanı istiyorum. İçimde tüm bunların bağlantılı olabileceğine dair kötü bir his var."

Havlunun düğümüne yapıştım. "Joey'nin muhbirine ne oldu?"

"Bana bilgi verecekti ama aramadı. Joey bu sabah evine uğradığında çocuğu bulamadı. Okul idaresine sorduk. Okula da gitmemiş. Birkaç saat önce ninesiyle konuşmaları için evine bir ekip yönlendirdim. Cumartesiden beri kayıpmış." Parmağımı gırtlığımdan geçirip onu tehdit ettiğimden beri. Cam forum hakkında bildiklerini anlatma riski göze alamamıştı anlaşılan. Kamu

hizmetinden kurtulmanın canından daha değerli olmadığına karar vermişti. Nick başını iki yana salladı. "Joey'nin muhbirinin gerçekten bir şeyler yakaladığını düşünmeye başladım. Forum konusunda haklıysa onun, Theresa'nın ve Steven'ın Zhiron'la bir bağlantısı var demektir. Burnuma kötü kokular geliyor."

"Steven'ın başına gelenlerin sorumlusu Feliks Zhiron mu yani?"

"Bu olasılığı göz ardı edemem. Lütfen, tedbirli ol. Sokak kapını kilitle."

"Neden öyle dedin ki? Benim kapım hep..." Merdivene baktım. Dün annemin arkasından kapıyı kilitlediğimden emindim. Vero da bu sabah garajdan çıkmıştı.

Nick'in parmak uçlarının dokunuşuyla irkildim. Islak bir saç tutamını zarfı sırlıslam etmeden önce arkaya attı. "Seni koruttuğum için özür dilerim," dedi.

"İyiyim, merak etme," diye mırıldandım titreyerek.

"Gitmeden önce şu esrarengiz paketi açmamı istemediğinden emin misin? Sırf içimiz rahat etsin diye." Gözleri benim için tehlikeli olabilecek bir merakla parladı.

Yüzüm ısınırken zarfı arkama sakladım. "Sadece taslağımın kopyaları. Tüm bunları unutsak olmaz mı?"

"İnan bana, bu olayın unutulacak bir tarafı yok. Seni sonra ararım," diye söz verdi kıs kıs gülererek. Giderken Vero'ya veda etti ve kapıyı kilitlemesini hatırlattı.

Odama girip kapıyı kapattım ve zarfı yatağa atıp ellerimi Delia'nın havlusuna sildim. Zira gözüme, üzerinde Irina Borovkov'un elyazısının olduğu bir zarftan daha temiz görünmüştü.

Vero'nun Zach'i mama sandalyesine oturtup kemerini bağladığını duydum. Plastik tepsiye saçılan kuru Cheerios'ların tıngırtısı geldi. Merdivende ayak sesleri yankılandı ve Vero odanın kapısını açtı.

"Herkes gitti mi?" diye sordum.

Başını salladı. "Zarfta ne var?"

Yatağın kenarında durup kahverengi zarfa baktık. Onu açıp ters çevirdim. İçinden uzun, kumral bir peruk düştü. Pırıl pırıl parlayan dalgaların arasında bir kartvizit duruyordu. Vero onu aldı. "Ekatarina Rybakov kim?"

İsmin altında *Avukat* yazıyordu. Zarfı silkelediğimde bir not kâğıdı döne döne yatağa düştü.

Avukat ziyaret saatleri: her gün 7.00 – 22.00 arası.

Bowling Ligi antrenman saatleri: her salı, 20.00 – 22.00 arası.

"Ne demek bu?" diye sordu Vero.

Peruğu aldım. Uzun saç tutamları aşağı düştü. Birden Irina'nın yolladığı paketin tuhaf içeriğinin ne anlama geldiğini çözüverdim.

"Olamaz," diye fısıldadım. Nick'in cumartesi gecesi Kvass'ta tartıştığı kadının adı Kat'ti. "Bence Ekatarina Rybakov, Feliks Zhirov'un avukatı."

Omurgamda buzdan eller dolaştı. Irina'nın Feliks'e bir mesaj iletmeye niyeti yoktu. Bunu bana yaptıracaktı.

29. BÖLÜM

SALI GECESİ, VERO banyoda önümde durup bir cep telefonunda açık duran fotoğrafa, bir bana bakarak peruğun uzun tutamlarını düzeltti. Fotoğraf Ekatarina Rybakov'a aitti.

"Bu hayatında yaptığın en taşaklı hareket mi, yoksa en büyük salaklık mı bir türlü karar veremiyorum."

"Kesinlikle en büyük salaklık." Dudaklarıma koyu kırmızı bir ruj sürerken kıpırdamamaya çalıştım.

"Ya enselenirsen?"

Doğrusunu isterseniz, hapse düşmekten o kadar korkuyordum ki hapishanenin içine girdiğimde ne yapacağımı hiç düşünmemiştim. Ama başarısızlık ihtimal dahilinde değildi. Cam'le Theresa kayıpken Nick, Feliks'le bağlantısını bulmak için o forumu didik didik edecekti. Nick'ten önce onu ortadan kaldırabilecek tek bir kişi vardı. "Enselenmeyeceğim."

"Böyle kıpırdanıp durursan peruğun düşer ve yakalanırsın. Doğru dur." Beni klozetin kapağına itip makyaj çantasını karıştırdı. "Şurada birkaç tane tel toka olacaktı."

"Tel toka olmaz." Bir keresinde ablamla birlikte bir hapishanenin içine girmiştim. Steven bir gece içkiyi ağzı yerine başka bir tarafıyla içip bir barda kavga çıkardıktan sonra içeri atılmıştı. Georgia bana destek olmak için yanıma gelmiş ve Steven salıverilene kadar nezaretin önünde beklememe izin vermişti. O gün üzerimin arandığını hayal meyal hatırlıyordum. "Tel tokalar metal dedektörüne takılır."

“O zaman oynama şununla.” Vero kafamı kaşımak için perü-
ğun altına sokmaya çalıştığım parmağıma vurdu. “Harika görü-
nüyorsun. Bir de aksanını duyalım.”

“Tüh be. Onu hiç düşünmedim.” Boğazımı temizledim ve bi-
raz alçak ve nefes nefese konuştum. “Merhaba,” dedim Irina’yı
taklit ederek. “Adım Ekatarina Rybakov.”

Vero yüzünü buruşturdu. “Angelina Jolie’yle Vladimir
Putin’in bir çocuğu olsa aynı böyle konuşurdu. Larenjit olmuş-
sun gibi davran. İmzanı at, güvenlikten geç ve kimseyle sohbet
etme.”

“Tamam.”

“Bu da kartvizitin.”

“Ya kimlik? Benden ehliyet filan isterlerse ne yapacağım?”

“İçeri küçük dağları ben yarattım edasıyla gir. Kimse onla-
rı dava edebilecek cazgır bir kadına bulaşmak istemez. Gözlü-
ğünü çıkarma ve kimseye göz teması kurma.” Ekatarina “Kat”
Rybakov’la aynı yaşlardaydık ama benzerliklerimiz burada sona
eriyordu. Kat’ın internetteki fotoğrafında ağır, kumral buklele-
riyle uyumlu ve son derece çarpıcı koyu kahverengi gözleri ol-
duğu açıkça görülüyordu. Peruk saçlarıyla aynı tondaydı. Ama
dikkatli biri, göz rengimin onunkinden birkaç ton açık olduğun-
u şıp diye anlardı.

“Nasıl görünüyorum?” Vero’nun gri kalem eteği üzerim-
de her an dikişleri patlayabilirmiş gibi duruyordu. Yine ondan
ödünç aldığım stiletolar da bana sorarsanız bir sigorta poliçe-
siyle birlikte satılmalıydı. Muhtemelen düşüp bileğimi kıracak-
tım. Ama Kat’ın boyu bir yetmişin üzerindeydi. Dolayısıyla Vero
bunları giymemde ısrar etmişti.

Bluzumun bir düğmesini daha açtığında siyah sutyenimin
dantelleri görüldü. “Ne yapıyorsun?”

“Yüzüne fark etmesinler diye gardiyanların dikkatini dağıtı-
yorum.” Elimi itip birkaç sıra inci kolyemi düzeltti. “Oranı bura-
nı çekiştirip durma. Acayip seksi görünüyorsun.”

“Seksi görünmek istemiyorum. Kat gibi görünmek istiyorum.”

“Kat de seksi. Feliks aynı tarz kadınlardan hoşlanıyor. Zeki, güzel ve özgüvenli. Theresa’yı taklit et.”

“Başıma tüm bu çorapları ondan ördüm zaten. Ayrıca Theresa yakalandı.”

“Saçınla oynama! Tak şunu.” Vero bir ucuzcudan aldığı okuma gözlüğünü burnumu ucuna yerleştirdi. Kat’ın fotoğraflarında taktığı gözlüğe benziyordu.

Aynanın önünde yavaşça dönerek kendime baktım. Her şey yerli yerinde mi, çorabımda kaçık var mı diye kontrol ettim.

“Geri dönemezsem...”

“Rahatla biraz. Feliks seni hapiste öldürmez. Her yerde kameralar var.”

“Ya sahtecilikten tutuklanırsam?”

Sırtıma vurdu. “Çocuklar bende. Ablan kefaletini öder. Sana yeni bir telefon aldım ve acil bir durumda aranacak tüm numaraları kaydettim. Oraya gittiğinde mesaj at.” Telefonu okulda kullandığı taklit postacı çantasına attı ve çantayı omzuma astı. “Unutma, sen taşaklı bir hatunsun. Kimse sana bulaşamaz. Feliks Zhirov bile.”

“Evet.” Topuklarım haliya kök salmıştı; yerimden kıpırdamıyordum. Vero elini sırtımın ortasına koyup beni kapıya doğru itti.

Bölge hapishanesinin otoparkına girdiğimde saat dokuza geliyordu. Bir avukatın müvekkilini görebileceği kadar erken ama gerçek Ekatarina Rybakov’un bowling maçında olmasını gerektirecek kadar geç bir saatti.

Güneş siperliğinin aynasında rujumu tazelerken birden korkuya kapıldım. Feliks’in baş avukatı muhakkak tüm prosedürleri ezbere biliyordu. İçeri girdiğinde nereye gideceğini, formları nasıl dolduracağını ve soruları nasıl yanıtlayacağını. Vero’nun postacı çantasından yeni telefonumu çıkarıp Julian’ın numara-

sını ezbere tuşlarken bunu neden yaptığımdan emin değildim. Belki bilgi için ya da sırf sesini duymanın beni rahatlatacağını bildiğim için arıyordum.

“Alo?” Arkada en sevdiği şarkılardan biri çalıyordu. Rahat bir ortamda olduğu boğuk sesinden hemen anlaşılıyordu. Onu yatağına uzanmış, odasının köşelerine astığı minik Noel ışıklarını izlerken hayal ettim.

“Merhaba, benim.” Sahte görüntüme daha fazla tahammül edemeyeceğimi hissettiğim için aynayı kapattım. “Sonunda yeni bir telefon aldım.”

“Aramanı bekliyordum.” Bir kitabın kapağını kapatmış gibi tok bir ses geldi. “Dün sana ulaşamayınca delirdim. Pazar olanlar için özür dilerim. Arkadaşlarım... Aslında kötü bir niyetleri yoktu. Akılları sıra bana takılıyorlardı. Bu hafta sonu görüşmeyi gerçekten istiyorum. Uygun olacak mısın?”

Cevap veremedim. Son günlerde o kadar çok şey olmuştu ki cumaya kadar tüm sorunlarımın çözüleceğini hayal bile edemiyordum. “Aslında ben seni başka bir şey için aradım. Kitabım için hukuki bir konuda sana fikir danışmak istiyorum.”

“Elbette.” Arka plandaki müzik kesilince aramızdaki mesafe kısaldı ve birden onunla aynı odada olduğum hissine kapıldım. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

Ağzım kurudu. Her şeyi bu kadar kolay göstermesinden nefret ediyordum. Ona tüm korkunç sırlarımı anlattığım geceden beri hiç yalan söylememiştim. Vero dışında gerçek yüzümü bilen tek insandı. Öte yandan, birkaç Instagram fotoğrafının parlak geleceğine gölge düşürebileceğinden endişe ediyorsa şimdi yapmak üzere olduğum şey hakkında ne düşünürdü acaba? “Bir sahnede tılandım. Karakterim bir avukat ve hapisanede müvekkilini ziyaret ediyor. Hapishanenin kapısından içeri adımını attığı andan oradan ayrıldığı âna kadar neler olduğunu bilmem gerekiyor ki doğru düzgün anlatabileyim.”

“Pekâlâ,” dedi ve yatağının gıcirtısını duydum. Bir elini başının altına koyduğunu gözümde canlandırımdım. “Genellikle bir

kayıt masası olur. Avukat imza verir ve içeri alınmayan eşyaları teslim eder. Anahtarlar, telefonlar, sivri cisimler, ciltli defter ya da kitaplar veya bir silah olarak kullanılabilecek herhangi bir şey. Görevli ondan kimliğini ya da ehliyetini ister."

"Kartvizit kabul ediliyor mu?"

"Hayır. Resimli bir kimlik kartı şart."

Kontağı çevirip doğruca eve gazlamamak için ellerimi silkeledim. Tam da bundan korkuyordum. "Sonra?"

"Güvenlikten geçer. Metal dedektörleriyle ve belki elle üzeri aranır. Sonra bir memur eşliğinde görüşme odasına geçer ve müvekkiliyle özel görüşmesi için ona belirli bir süre tanınır."

"Odada bir gardiyan olur mu?"

"Hayır ama kapıya birini dikerler."

Gözümün önünde birbirinden korkunç sahneler canlandı. "Müvekkili kelepçeli mi olur?"

"Belki. Eğer tutuklu saldırgan biriye ya da avukat güvenliği için böyle bir talepte bulunduyorsa." Feliks avukatı için risk teşkil etmiyordu ve konuşmalarını kimsenin dinlemesini istemeyecekti. Bu da onunla odada yalnız olacağım anlamına geliyordu. Pranga ya da kelepçe de olmayacaktı.

"Finn, iyi misin? Sesin gergin geliyor."

Dikiz aynasına baktım. "İyiyim. Şu lanet kitap yüzünden. Sylvia beni çok sıkıştırıyor. Teslim tarihleri filan derken stres oldum. En iyisi işe döneyim."

"Tamam," dedi ama sesi hâlâ endişeliydi. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

"Olur. Julian? Her şey için teşekkürler," diye ekledim kapatmadan önce. Belki bir daha bunu ona söyleme fırsatı bulamam diye.

30. BÖLÜM

TOPUKLARIM HAPİSHANENİN GİRİŞİNDEKİ yer karolarının üzerinde kararlılıkla tıkırdadı. Yüzümü gizleme arzumu bastırarak çenemi havaya diktim ve peruktan gözümün önüne düşen uzun bir saç teline üfledim. Bunu başarabilirdim. Adım Ekatarina Rybakov'du ve Feliks Zhirov'un avukatıydım. Buraya müvekkilimle bazı mahkeme belgelerini gözden geçirmek için gelmiştim. Postacı çantama yapıştım. İçinde Vero'nun son muhasebe sınavının fotokopileri vardı. Delia suluboyayla üzerlerine gülen suratlar çizmişti ve kâğıtlardan birinin köşesindeki kurumuş yeşil lekenin de Zach'in sümüğü olduğundan şüpheleniyordum. Gardiyanın memelerini seyre dalıp onlara üstünkörü bakacağını umuyordum.

Kayıt masasında beni cılız, kır saçları ve kırmızı çerçeveli bir gözlüğü olan yaşlıca bir kadın karşıladı. Başını bile kaldırmadan bana bir sepet uzattı. Rozetinde **MEMUR LOIS PYLE** yazıyordu.

"Anahtarlar, cep telefonu ve ceplerinizdekiler," dedi önüme klipsli bir dosya iterek. Tüm kişisel eşyalarımı sepete atıp formu Kat'in ismiyle imzaladım. "Kimlik?"

Kat'in kartvizitini masaya yapıştırdım. Memur Pyle'in bakışları ona kaydı ve yeniden ekranına döndü. "Kimlik görme-liyim."

Kat'i şahsen tanımıyor gibi görünmesini küçük bir zafer olarak kabul ettim. Theresa'nın uyuz tavırlarını taklit ederek tırnaklarımı inceledim. Vero bana takma tırnak takıp onları Kat'in

restorandaki ojesine yakın bir tonda koyu kırmızıya boyamıştı. “Ehliyetimi başka bir takımımın cebinde unuttum. Takımım kuru temizlemede buhar banyosu keyfi yapıyor. Aynısını kendim için söylemeyeceğim maalesef. Ama görev beklemez.”

“Sizi kimliksiz içeri alamam.”

“Ah, keşke yanımda olsaydı. Bu gidişle yann tüm günü göçmen bürosunda yeni bir nüfus cüzdanı çıkarttırmaya çalışarak geçireceğim.” Parmağımı kartvizitteki isme vurdum. “Bu herif yüzünden her gün buradayım. Kayıtlara bakabilirsin. Daha dün geldim.” Kumar oynuyordum ama Feliks’inki kadar büyük bir imparatorluğun günlük raporlamayı gerektireceğini düşünmüştüm.

Memur Pyle kartıma baktı. Sonra iç çekerek klavyenin tuşlarına bastı. Duraksadığını görünce nefesimi tuttum. Tek kaşını kaldırdı.

“Girin,” diye homurdandı. “Ama gelecek sefere kimliğinizi getirin.”

O kadar rahatladım ki az kalsın oracıkta dondurma gibi eriyiverecektim. Onu başımla selamladım, postacı çantamı teslim ettim ve elimde dosyayla kontrol noktasına doğru ilerledim.

Görevli memur dosyamı incelerken huzursuzca kıpırdandım. Ama belgelerde ne yazdığındansa üzerlerindeki zımba tellini çıkarmakla meşgul oldu. Az sonra beni içeri alacaklarını ve beklememi söyledi. Başka bir görevlinin eşliğinde, durmadan ötüp iyice sinirimi bozan kapılardan geçtim. Koridorlarda yüksek sesle dedikodu yapan memurlarla göz göze gelmeye çalıştım ve hiçbirleriyle tanışmadığımı umdum. Ben yanlarından geçerken suspus oldular. Vero’nun haklı çıkmasını ve kışma bakmaktan başka bir yerime dikkat etmeyeceklerini ümit ettim.

Ayak parmaklarımla topuklarım şimdiden su toplamaya başlamıştı ve sert deri ayakkabılar ayak tabanlarımı ağrıtmıştı. Ama görevli memur eşliğinde görüşme odasına girdiğimde oturamayacak kadar gergindim. Odada aşağı yukarı yürümeye başladım ve kapı açıldığında taş kesildim.

“Ziyaret için biraz geç değil mi, Katya?” Feliks Zhironv oda-ya adımıını attığı gibi duraksadı. Yüzüne düşen saçlarının arasından kömür karası gözleriyle beni süzdü ve birkaç günlük sakalının çerçevelediği dudakları gerildi. Hatırladığımdan daha uzun boylu ve formdaydı. Sert ve biçimli yüz hatlarıyla yakışıklı bir adamdı. Turuncu, çuval gibi tulumu içinde sinekkaydı tıraşı, jöleli saçları, şık kol düğmeleri ve terzi dikimi pahalı takım elbiseleri olmadan daha da tehlikeli görünüyordu. Bu hâliyle düşmanlarını adamlarına öldürten birinden ziyade... kendi elleriyle boğazlarını sıkarak bir adama benziyordu.

“Profesyonel ziyaret saatleri onda bitiyor,” dedi görevli memur aramızdaki gerginlikten habersiz. “Hazır olduğunuzda kapıyı tıkladın, biri sizi geçirecek.”

Feliks ikimiz adına da başını salladı. Memur kapıyı üzerimize kapattığında nefesimi tuttum. Feliks’in bileklerindeki kelepçeler gevşekçe belindeki zincire bağlıydı. Avına yaklaşan vahşi bir hayvan edasıyla masaya doğru yürüdü ve otururken gözlerini benden ayırmadı. “Bu saadeti neye borçluyum, Bayan Donovan?” diye sordu içinde tehditkâr tınılar barındıran kadife gibi bir sesle. Tavandaki kameraya baktım. Feliks bakışlarımı takip etti ve dişlerini göstermeden gülümsedi. “Konuşmalar kayıt altına alınmıyor. Sadece içeride ne yaptığımıza bakıyorlar.” Keskin bakışlarının boynuma odaklanmasıyla yutkundum.

“Ortak bir problemimiz var.” Karşına geçerken masanın altındaki ellerini göremediğim için huzursuzdum. Odada bir kamera olması önemli değildi. Feliks Zhironv isterse beni bir çırpıda boğabilirdi.

“Dedektif Anthony’dan bahsettiğini tahmin ediyorum.” Şaşırdığımı görünce dudağı seğirdi. “Seni götürdüğü yeri beğendin mi? Votka, *piroşki*, *stroganoff*... Hepsi on numara. Sanırım dedektif tatlıyı sonraya bırakmak niyetindeydi. Senden çok hoşlanıyor olmalı. Ama onunla ilişkin hakkında öğrendiklerimden sonra senin ne hissettiğinden emin değilim doğrusu.”

“O gün neden onunla olduğumu sordun. Ben de söyledim. Yalan değildi.” En azından kısmen doğrudu.

“İyi yürekli dedektifimizin yatağını ısıtan hukuk öğrencisinden haberi var mı?”

Nefesim kesildi. Nick, Feliks’in elinin her yere uzandığını söylemişti ama Julian’la ilişkiyi ancak adamlarından birine beni takip ettiriyorsa bilebilirdi. Nick’in sokak kapısının kilitli olmadığına dair imasını hatırlayınca ürperdim.

Feliks’in pis sırtışı sıcak bir nefes gibi üzerime yapıştı. “Doğrusunu istersen, dikkatimi çekmeyi başardın. Bu cüretkâr ziyaretini borçlu olduğum şu ortak problemden bahsetsene.”

“Polis web siteni biliyor.”

Umarsızca omuz silkti. “Bir sürü web sitem var.”

“Kadın forumunu söylüyorum.” İrisleri daha da koyulaşarak kuzguni siyaha döndü. Onu şaşırtmayı başarmamla övünmeli miydim, yoksa korkmalı mıydım bilmiyordum.

“Bu bilgiyi nereden edindiler?”

“Bir muhbirden.”

“Adı ne?”

“Bilmiyorum.” Cam bir suçlu olsa da sadece bir çocuktuk. Onu bir canavarın önüne atamazdım. “Tek bildiğim siteyle senin şirketlerinden birinin bağlantısını ortaya çıkardığı. Siber suçlar birimi forumu inceliyor.”

“Madem Dedektif Anthony’le bu kadar yakınsın, bunu bana neden söylüyorsun?”

“İkimizin de o forumu polisten saklamak için geçerli sebepleri var diyelim.”

Tek kaşını kaldırdı. “Anlatın, Bayan Donovan.”

“Anlatmamayı tercih ederim.”

Küstahça sırtıttı. “Belki Dedektif Anthony’nin forumu bulmasına izin veririm. Sırf seninle ilgili merakımı tatmin etmek için.”

“Bunu göze alamazsın.”

“Kendinden çok eminsin. Neden?”

“Çünkü Carl Westover’ın nasıl öldüğünü biliyorum. Cesedi-
nin kimde olduğunu da.”

Kusursuz hareketsizliği gözümü korkuttu. Sırtışı yüzüne yapışıp kaldı. Gardiyanların zincirlerin sesini duyup içeri dal-
maması için ellerini yavaşça kaldırdı ve masanın üzerine koydu.
Parmaklarını kenetleyip öne eğildi. “Tehlikeli bir oyun oynuyor-
sunuz, Bayan Donovan.”

“Carl Westover’ı Batı Virginia’daki bir depoda buldum,” diye
açıkladım alçak sesle. “Theresa, Carl’la ya da en azından onun
büyük bir kısmıyla ortadan kaybolmadan önce bana her şeyi
anlattı. Carl’ın kimliği tespit edilebilir bir parçası elimde. Onu
kimsenin bulamayacağı bir yere sakladım. Bana ya da aileme bir
şey olması hâlinde polise her şeyi açıklayan bir mektup yazdım.
Anlaşma teklif ediyorum. Sen forumu sil, ben de Carl’ın gövde-
sini Theresa’nın BMW’sine koyup onu restoranının önüne park
etmekten ve paparazzileri çağırmaktan vazgeçeyim.” Sonrasın-
da olabilecekleri açıklamaya gerek görmedim. Carl Westover’ın
cesedinin ortaya çıkışı Feliks’in tabutuna bir çivi daha çakacaktı.
Polis onun Carl’ı, çetesinin çiftliği kullanmasına izin vermediği
için öldürdüğünü ispatlayabilirse Kat’in hâlihazırda temeli sağ-
lam olmayan savunmasına bir darbe daha indirecekti. Feliks’in
forumu kapatmaktan başka çaresi yoktu.

Feliks’in omuzları sessiz kahkahalarla sarsıldı. Tıraşsız çene-
sini kaşıdı. “Başka?”

“Sen ve adamların evimden ve ailemden uzak duracaksınız.”

“Evini ve aileni ziyaret etmeye gerek duymadım; buna ihti-
yaç duyacağım bir şey yapmadın.” *Henüz* kelimesi odada ses-
sizce yankılandı. Ne gariptir ki ona inandım. Feliks yalan söy-
leyemeyecek kadar kibirliydi ve gerçekleri herhangi bir silahtan
daha etkiliydi. Başını yana eğdi. “Hepsi bu mu?”

Dosyayı açıp Vero’nun sınav kâğıtlarını önüne ittim ve kırmı-
zı bir pastel boya topağının yanına yazdığım yazıyı işaret ettim.
“Bu kişi senin forumunu kullanıyor. Gerçek adını ve onu nerede
bulacağımı öğrenmem gerek.”

Aramızda duran kâğıda baktı. *LekeSökücü* ismini tanıdıysa bile belli etmedi. "Talepleriniz birbiriyle çelişiyor, Bayan Donovan. Bu tür bir araştırma vakit alır. Site kapandığında tüm kullanıcı bilgileri kaybolacak. Şimdi... Ya siteyi sileceğim ya da *LekeSökücü*'yü bulacağım. Seçimini yap." Beni köşeye sıkıştırıp kıvrandırmak hoşuna gidiyor gibiydi. Tereddüt ettiğim süre uzadıkça merakının arttığını görebiliyordum. Ve bu merakın özgüvenime saplanan bir bıçak gibi beni karşısında bir ödleğe dönüştürmesinden hoşnut değildim.

"Siteyi sil," dedim kâğıdı masadan alırken. "*LekeSökücü*'yü ben bulurum."

Cevabım onu şaşırtmış gibi gülümsedi. "Ondan şüphem yok. Anlaşmamızın sana düşen şartlarını yerine getireceğinden de eminim." Ayağa kalktığında zincirleri usulca şingirdadı. "Şaşırtıcı bir kadınsınız, Bayan Donovan. Bu küçük oyununuzun sonu nereye varacak merak ediyorum doğrusu." Kapıyı tıklatmadan önce beni son bir kez uzun uzun süzdü.

31. BÖLÜM

BİR MEMUR FELİKS'l hüccresine geri götürdü. Başka biri benimle kapıda buluştu. Polis memurunun peşinde koridorlardan geçerken topuklarının tıkırtısı tüm sohbetlerin yarım kalmasına neden oldu. Hınçla fısıldanan açık saçık bir yorumu alaycı gülüşmeler takip etti. Kat'e burada düşman gözüyle bakılıyordu. Görevi ya da özel ilişkileri nedeniyle hukuk sistemindeki çatlaklardan faydalanarak kanunları hiçe sayan bir adamın affı mümkün olmayan eylemlerini savunuyordu ne de olsa. Peruk kafamı kaşındırmaya başlamıştı, ondan bir an evvel kurtulmak için sabırsızlanıyordum.

Lobiye girdiğimde bir grup üniformalı memur dönüp bana baktı. Gözlüğümü düzelterip kayıt masasına geniş bir yay çizerek ulaştım ve eşyaları aldım.

Otoparkta beni soğuk bir yağmur karşıladı. Islak kaldırımdan güvenlik ışıklarının pırıltısı yansiyordu. Sağanak altında başımı eğerek minivanıma koştum. Otoparkın uzak bir ucuna, bir kamyonetin arkasına park etmiştim. İleride bir araba kapısı kapandı. Farların ışıkları yanıp söndü ve uzun bir gölge park hâlindeki iki arabanın arasından geçtiğinde uzaktan kumandayla kapanan bir kilidin sesini duydum. Yağmurda kamburunu çıkarmış, yürüyen adamın yanından geçerken başımı önüme eğdim.

"Ne haber, Rybakov?" Nick'in sesiyle sendeledim. "Hayrola? Bu akşam bana hakaretler savurmayacak mısın? Endişelenmeli miyim, hayal kırıklığına mı uğramalıyım bilemedim."

Ne kadar yakın olduğumuzu fark edince iyice gerildim. Yüzümü saklayıp adımlarımı sıklaştırdım. Nick sular sıçratarak binaya doğru yürümeye devam etti.

Birden ayak sesleri kesildi. Kaldırıma sürtünen topuklarının sesini duydum. "Ziyaret için biraz geç bir saat değil mi, avukat hanım?" Zınk diye durdum. Bana doğru birkaç adım atmasıyla kalbimin duracağını sandım. "Delillerim sağlam olmasa yine Zhirov'la bir işler çevirdiğinden şüphe edebilirdim."

Aklımı çalıştırdım. Kat buna nasıl bir cevap verirdi?

Ona dönmeden sağ elimi havaya kaldırdım ve hareket çektim. Yürümeye devam ettiğimde kahkahasını duydum.

"Dürüstlüğüne oldum olası takdir ederim, Rybakov," diye seslendi Nick arkamdan. "Mahkemede görüşürüz, avukat hanım."

Binanın kapısı açılıp kapandığında minivanın arkasına saklanıp Nick'in gittiğinden emin olmak için otoparkın karşısına doğru baktım. Çantamdan anahtarımı çıkarırken ellerim titriyordu. Kapıyı açtım ve kendimi direksiyonun başına zor attım.

Ucuz kurtulmuştum.

Rahat bir nefes alıp arabayı çalıştırdım. Kalorifer önce soğuk hava üfledi ama sıcaklığı kökleyip ellerimi ızgaraların üzerine kapattım. Çantamın açık ağzında solgun bir ışık parlayınca telefonuma uzandım.

"Nasıl gitti?" diye tısladı Vero. Çocuklar çoktan uyumuştur. Arkadan kiler kapısının gıcirtısı ve bir çantanın hışırtısı geldi.

"Korkunçtu."

"Feliks'le konuşabildin mi?"

"Evet ama çıkarken Nick'le karşılaştım."

Vero dehşetle inledi. "Seni tanıdı mı?"

"Şükürler olsun ki hayır."

"Feliks ne dedi?"

"Sanırım anlaştık. Carl'ı soruşturdu mu?"

"İşe yarar bir şey bulamadım. Adam dört aydır kayıp ve bir kişi bile polisi aramamış. Sence de biraz tuhaf değil mi?"

“Theresa karısıyla ayrıldıklarını söylemişti. Belki kaybolduğunu fark etmemiştir.”

“Ya Steven? O ortağını neden merak etmiyor?”

“Theresa ikisinin yakın olmadığını söyledi. Öteki sessiz ortağın kim olduğunu buldun mu?”

“Emin değilim ama iyi bir tahminim var. Theresa adının Ted olduğunu söylemişti. Genelde Edward’ın kısaltması olarak kullanılır. Carl’ı Google’ladığımda bir isim daha çıkıyor. Carl’ın, kuzeni Edward Fuller’la başka çiftlikleri de varmış.”

“Fuller mı? Bree Fuller gibi mi?” Bu ilişkiyi daha önce kurmadığıma inanamıyordum. Bree o fotoğrafta üçünün arasına sıkışmıştı. Çiftlikteki işi de ona babasının ayarladığını söylemişti. İyi ama Ted Fuller’la Carl Westover kuzense o Carl’ın kaybolduğunu polise neden bildirmemişti?

O sırada titreyen telefonumu kulağımdan indirip ekrana baktım ve Steven’in ismini gördüğümde küfrü bastım.

“Bunu cevaplamalıyım,” dedim Vero’ya.

“Gelirken cipsle dondurma al. Carl’ın karısını araştırmaya devam edeceğim.”

Vero’yu kapatıp Steven’m telefonunu açtım. “Ne haltlar karıştırıyorsun?” diye böğürdü.

Gözlerimi sıkıca yumarak soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Sözde kundakçılar evimi havaya uçurmaya çalışıyormuş da... Hepsini sen uyduruyorsun. Şimdi de polis evimi işgal etti. Birinin beni öldürmeye çalıştığını düşünüyorlar.”

“Hiç durup birinin seni *gerçekten* öldürmeye çalıştığını düşündün mü?”

“Hadi oradan! Güvenlik şirketinin telefon kaydını dinledim. Yangını kimin çıkardığını ikimiz de biliyoruz.”

Direksiyona yapıştım. “Tamam, o gece çiftliğe gittim. Ama sana yemin ederim konteyneri ben yakmadım, Steven. Bana inanmak zorundasın.”

“Hiçbir şeye inanmak zorunda değilim. Ne sana ne de o aptal

bant kaydındaki sese! Bir daha böyle dolaplar çevirirsen polise çiftliğime izinsiz girdiğini söylerim!”

Yağmur ön camı dövüyordu. “Bir dakika... Bilmiyorlar mı?”

“Tabii ki, hayır! Çocuklarımmın annesinin kundakçılıktan hapse düşmesini ister miyim? Onlara kayıttaki sesi tanımadığımı söyledim. Ama sırf çocukları benden uzak tutmak için bu çılgın komplo teorilerini yaymaya devam edip polisi bir manyağın beni öldürmeye çalıştığına ikna edersen Guy’ı devreye sokacağım ve ablanı arayacağım.”

“Bu dediklerinin hiçbirini yapamazsın.”

“Öyle mi? İzle ve gör.” Ardından gelen derin sessizliği sileceklerin hışırtısı bozdu. “Ciddiyim, Finlay. Evimden de işyerimden de uzak dur. Hele ortalık bir durulsun, Zach ve Delia’yla hafta sonlarımı geri istiyorum.”

“Steven, sandığın gibi...”

Tık. Telefonu kapattı.

Cep telefonumu bardak tutucuya fırlattım. Arabanın için fırın gibi olmuştu. Peruğu çıkardım. Islak ayakkabılarım, ayaklarımın su toplayan yerlerine yapışmıştı ve donuma kadar sıırılsıklamdım. Tek istediğim eve dönmekti.

Geri vitese taktığımda araba öksürür gibi homurdandı. Sisi yarararak tek açık parmaklıklı kapıya doğru ilerledim. Binaının köşesini döndüğümde frene bastım. Mavi ışıklar gözümü aldı ve onların arasından neler olduğunu görmeye çalıştığımda iki polis arabasının önümde barikat kurduğunu fark ettim. Kapıları açtı ve polisler araçların arkasından silahlarını bana doğrultmuştu.

Nick memurların arkasında durmuş, telsizle konuşuyordu. Farlarımın ışığı yüzünün sert hatlarını ortaya çıkarmıştı.

“Kontağı kapat ve ellerini havaya kaldırıp yavaşça arabadan in,” diye bağırdı.

32. BÖLÜM

NICK BANA POLİS merkezine kadar eşlik etti. Kolumu menene gibi sıkarak beni yan kapıya yönlendirdi ve sorgu odasına götürdü.

“Georgia’yı aramamı ister misin?” diye sordu kelepçeyi çıkarırken.

“Hayır. Lütfen,” diye ekledim ve kelepçeyi cebine koymak için katlarken bileklerimi ovuşturdum. Bir iskemle çekip oturmamı söyledi. Islak paltoma ve topuklu ayakkabılarıma kötü kötü baktı. Aynalı duvardaki yansıamamı görünce irkildim; ıslak saçlarım alnuma yapışmış, akan rimelim yanaklarımda yol yol siyah izler bırakmıştı. “Georgia olmaz.”

“Arayabileceğin biri var mı?” Çenesinde bir kas seğirdi. “Bir avukat?”

“Avukata ihtiyacım olacak mı?”

Telefonunu uzatırken Nick’in dudakları gerildi ve arkasını döndü. Kollarını göğsünde kavuşturarak çift taraflı aynaya yaslandı. Çocuklanmın sabah uyandıklarında beni evde bulamayacaklarını düşündüğümde yüreğim sıkıştı.

Julian’ı aradım. Bir yandan telefonu açmasını hiç istemedim, diğer yandan açınca rahat bir nefes aldım. Arkadan bardak şırılgırtıları ve müthiş bir gürültü geliyordu.

“Alo?” dedi Julian numarayı tanımış gibi ihtiyatla. O ve Nick daha önce konuşmuştu, Nick, Mickler soruşturması sırasında Lush’ta görgü tanıklarını sorgulamıştı.

“Benim, Finlay,” dedim sükûnetimi korumaya çalışarak. Bunu uzun bir sessizlik izledi. Julian dışarı çıkmış gibi barın gürültüsü yerini yumuşak bir uğultuya bıraktı.

“İyi misin?”

“Evet.”

“Neredesin?”

Nick’e baktım. Duvara yaslanmaktan vazgeçip gergin bir tavırla odadan çıktı ve sallanan kapı arkasından kapandı.

“Bir iyiliğe ihtiyacım var,” dedim utana sıkıla. “Polis merkezindeyim. Bana bir avukat lazım. Başka kimi arayacağımı bilemedim.” Ablamla yüzleşemedim; henüz buna cesaret edemiyordum.

“Yalnız mısınız?”

“Evet.”

“Ne oldu?” diye sordu Julian gergin bir sesle.

“Şu anda anlatamam.”

“Finlay, ben daha mezun olmadım. Seni temsil edemem.”

“Biliyorum. Zaten senden böyle bir şey isteyemem. Ama belki tanıdığın bir savunma avukatı vardır diye düşündüm. Bu gece bana yardımcı olabilecek biri?”

Sessizce küfretti. “İzin ver, birkaç kişiyi arayayım. Tek başına idare edebilecek misin?” Bu sorunun ardında bir ima gizliydi. Gitmeme izin verip vermeyeceklerini merak ediyordu.

“Evet. Dert etme, eve dönmenin bir yolunu bulurum.” Nick’in tekrar içeri girmesiyle başımı kaldırdım. “Teşekkür ederim,” diye fısıldayıp aramayı sonlandırdım ve telefonu masanın üzerinden Nick’e itmeden önce arama kaydını silmeyi unutmadım. Sessizlik tahammül edilmez bir hâl alana kadar ısrarla ağzımı açmadım. “Ben olduğumu nasıl anladın?”

Ellerini masaya koydu. Floresan lambaların keskin ışığı koyu renkli kirli sakalıyla gözlerinin altındaki gölgeleri gözler önüne seriyordu. “Sağ elinle hareket çektin. Kat solak. Ayrıca mühürlü yüzüğünü öldürsen parmağından çıkarmaz; o Feliks’in mührü.”

Altdudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Sen olduğunu bilseydim destek ekibini çağırmazdım. Aklından ne geçiyordu, Finn?"

Buna verecek doğru bir cevabım olmadığı için, "Ablam biliyor mu?" diye sordum.

Omuzlarını düşürerek başını iki yana salladı. "Hiçbir zaman öğrenmeyecek."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kimse ona bir şey söylemeyecek."

"Bundan nasıl emin olabilirsin?" Beni otoparktan çıkarken yakaladığında yanında dört polis vardı. Bu departmandakiler su sebilinin etrafında toplanıp siyasetçiler gibi dedikodu yapıyordu. İçlerinden biri illaki Georgia'ya olanları anlatırdı. Ve bunu yaptıklarında Georgia şu kapıdan içeri dalıp boğazıma yapışacaktı. Sonra her şeyi anneme anlatacaktı ki, onun öğrenmesi benim için daha da kötüydü.

"Kimse bu konuda tek kelime etmeyecek," dedi Nick. "Ne sen ne ben ne de yanımdaki polis memurları."

"Neden?"

"Çünkü öyle sözleştik." İskemleden kalktı. "Lois Pyle otuz yıldır bu departmanda çalışıyor. Gelecek ay bir partiyle emekliliğini kutlayacağız. Biri seni kimliğini görmeden içeri aldığını öğrenirse işini kaybeder. Hiçbirimiz bunun olmasını istemiyoruz. Eğer biri sorarsa buraya kitabın için araştırma yapmaya geldiğini söyleyeceksin. Hepsini önceden benimle konuştun ve bu tecrübeyi yaşamaman için bir canlandırma yaptık, o kadar."

"Neden yapıyorsun bunu? Başın büyük derde girebilir."

"Biliyorum ve belki de bunu hak ettim." Yüzünü ovuşturdu. "Hepsi benim suçum. Dün sana son yaşananlarla Feliks'in bağlantısı olabileceğine dair şüphelerimden söz etmeseydim asla böyle bir dolap çevirmeye kalkışmazdın. Bana güven, Finn. Bu işi yakında çözeceğim. Daha şimdiden bir şüpheliyi bertaraf ettik..."

"Ne şüphelisi?"

Bana ne kadarını anlatacağıyla ilgili kendisiyle çelişir gibi çenesini sıkı. "Fauquier Polisi bu sabah Bree Fuller'ı sorguya

çekti. Güvenlik şirketi yangından hemen önce bir kadının konteynerdeki alarmin çalmasına neden olduğunu söyledi. Şirket aradığında kadın kendini Bree diye tanıtmış. Davada görevli dedektifler suçluyu bulduklarını sanmış ama görünüşe bakılırsa gerçek Bree'nin sağlam tanıkları var. Annesiyle babası o akşam evde olduğunu ve bütün gece televizyon izlediğini doğruladı. Hatta annesi Bree'yle babasının kanepede bir fotoğrafını çekmiş ve Bree o fotoğrafı sosyal medya profilinde paylaşmış. Bree'nin telefonundan alınan bilgiye göre fotoğraf, güvenlik şirketinin polise yangını ihbar ettiği saatlerce çekilmiş."

"Yangını kimin çıkardığını hâlâ bilmiyorlar mı?"

"Bu gece buraya geliş nedenim oydu. Lois Pyle, Fauquier Bölgesi'ndeki polis merkezinde çalışan birkaç kişiyi tanıyor. Benim için onları aramasını rica ettim. Bree'yi bir saat kadar önce serbest bıraktıklarını söyledi. Sana bu davayı yakından takip edeceğimi söyledim ve sözümü tutuyorum. Şimdi şüphelimizin bir kadın olduğunu biliyoruz. Steven'ın iş ve özel hayatına dair bazı özel bilgilere sahip olduğunu da biliyoruz. Theresa'nın elektronik kelepçesini çıkardığını ve en yakın arkadaşının kocası tarafından kayıp olarak bildirildiğini göz önünde bulundurursak ben paramı Theresa Hall ve Aimee Reynolds'a yatıyorum."

"Aimee Reynolds mı?"

"Cumartesi akşamından beri evine uğramamış ve kocası tasarruf hesabındaki bütün parayı çektiğini söylüyor. O ve Theresa'nın suç ortağı olduğunu tahmin ediyorum."

Aimee Reynolds.

Bir cesedi ortadan kaldırmak da dahil, Theresa için her şeyi yapabilecek biriydi Aimee. İnternette saman altından su yürütüyordu. Problem çözmeyi iyi biliyordu, Steven'la çocukları görmek için kavga ediyordu ve yakın bir tarihte banka hesabını boşaltmıştı. O parayı muhtemelen *LekeSökücü*'ye Steven'ın işini bitirmesi için ödeyecekti.

Ayağa kalkmaya yeltendiğimde Nick omzumu yakaladı. "Ne düşündüğünü biliyorum ama telaşlanacak bir şey yok. Sivil bir

memur Steven'in evini gözetliyor ve onu her yerde takip edecek. Ben gece gündüz evde sırayla nöbet tutacak bir ekip ayarlana dek Joey orada. Theresa'yla Aimee'yi bulup yangını kimin çıkardığını anlayana dek Steven'in güvenliğini sağlamak için elimizden geleni yapacağız." Üzüntüyle iç çekerek beni usulca iskemleye oturttu. "Bu gece kendi ölümüne neden olabiliydin. Korktuğunu biliyorum. Sadece aileni korumaya çalışıyorsun. Ama teröristlerle pazarlığa oturamazsın, Finn ve Feliks bir terörist. Sana ne söylerse söylesin, sözüne güvenemezsin." Masanın karşısında duran iskemleyi önüme çekip oturdu. Bana doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı ve başını önüne düşürdü. "Steven'in canına kastedilmesini soruşturduğunda Zhirov ne dedi?"

Ağzımı açtım ve tekrar kapattım. Nick oraya Steven'in hayatı için pazarlık etmeye geldiğini sanıyordu. "Hi-hiçbir şey söylemedi," diye kekeledim.

"Tüm bunların perde arkasında kimin olabileceğiyle ilgili bir ipucu vermedi mi?"

"Hayır."

Omuzları gevşedi. "İyi."

"İyi mi? Ben bunun iyi bir tarafını göremiyorum."

"Eğer mahkemede ona karşı kullanılabilecek bir itirafta bulunmadıysa belki Kat senden şikâyetçi olmaz." Bunun anlamını iyice kavramamı ister gibi bana biraz zaman tanıdı. Sonra elini çenemin altına koydu ve başını eğip gözlerimin içine baktı. "Buradan çıkıp gitmene izin vereceğim, Finn. Hiçbirimiz tek kelime etmeyeceğiz. Umanm Feliks'le Kat de etmez. Ama bana bir söz vermeni istiyorum. Bir daha korkuya kapılırsan bana geleceksin. Steven için endişelendiğini biliyorum fakat bu konuyla ilgilenmeyi profesyonellere bırakmalısın."

Avucunun içinde başımı salladım ve birden kapının yumruklanmasıyla ödüm bokuma karıştı. Bir saat önce beni minivanımdan zorla indiren memurlardan biri başını içeri uzattığında Nick çenemi bıraktı. "Avukatı geldi."

Nick tek kelime etmeden kalktı ve odadan çıktı. Aralık kapıdan gergin omuzlarının, üzerlerinden büyük bir yük kalkmış gibi gevşediğini gördüm. Belki de beklediği biri vardı ve karşısında başka birini bulunca rahatlamıştı. Nick'in vücudu Julian'ın bana apar topar bulduğu savunma avukatını görmeme engel oluyordu. Nick'in bacaklarının arasından siyah, jilet gibi ütülü bir pantolonun sardığı bacaklarla bir çift siyah babet görebildim.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Nick avukatla tokalaşırken. "Bu geç saatte sizi buraya kadar yorduk. Ortada büyük bir yanlış anlaşılma olduğu anlaşıldı."

"Öyle mi?" Bu sözler kadını ikna etmemiş gibiydi.

"Bayan Donovan yazar. Burada araştırma yapıyordu. Benden önceden izin almıştı ama memurlardan bazılarına bilgi ulaşmamış ve durumu yanlış anlamışlar."

"Sahi mi? Bana onu sizin gözüne aldığınız söylendi." Nick'in omzunun üzerinden başını uzattığında kestane rengi saçlarının çerçevelediği tanıdık yüzünü ve iri, yeşil gözlerini görünce hayal kırıklığıyla sarsıldım.

Nick hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Bayan Donovan gerçeğe yakın bir tecrübe yaşamak istediğini belirtti."

"Onu kelepçeleyip aracına el koymanız ve avukatını çağırmasını istemeniz gerekli miydi gerçekten?" Parker, Nick'in yanından geçip kapıyı itti ve göz göze geldiğimizde duraksadı. Beni tanımasıyla yüzündeki ifade yavaşça değişti.

"Uzaktan nasıl görüldüğünün farkındayım," dedi Nick onun arkasından odaya girerek. "Ama Bayan Donovan'ın suçlanması büyük bir yanlış anlaşılmadan kaynaklanıyor."

"O zaman neden hâlâ sorgu odasında?"

Nick ellerini kaldırdı. "Çok haklısınız. Bu meselenin bu kadar büyümesi benim hatam. Ama söylediğim gibi, başı dertte değil." Bana yaklaşıp elini omzuma koydu. "Geç oldu. Bayan Donovan evine gitmek için sabırsızlanıyordur."

Parker gözlerini kıstı ve bakışları ikimizin arasında gidip geldi. "İzninizle müvekkilimle görüşmek istiyorum."

Nick beni isteksizce süzdü. Başımı salladığımda kapıyı arkasından çekerek bizi yalnız bıraktı.

Vücudumda dolaşan ürpermeyle kollarını gövdeme dola-dım. "Geldiğin için teşekkür ederim," dedim usulca.

Julian'ın ev arkadaşı huzursuz gülümsememe karşılık ver-meye lüzum görmedi. İkimiz de buraya benim için gelmediğini biliyorduk. Omuz çantasını masaya koydu. İkimiz de oturma-dık. "Rica etsem burada neler olduğunu anlatır mısın?"

"Her şey Dedektif Anthony'nin dediği gibi oldu. Kitabım için araştırma yapıyordum ve hepimiz kendimizi oyuna fazla kaptır-dık, hepsi o."

"Bir avukatı taklit edip hapishaneye gizlice girmene bakılır-sa gerçekten de öyle olmuş. O dedektif suçunu örtbas etmeseydi bu geceyi nezarete geçirirdin." Beni tartmaya çalışır gibi başını yana eğdi. "İkinizin arasında benim bilmemi gerektiren bir şey var mı?"

"Saygısızlık etmek istemiyorum ama bu seni hiç ilgilendir-mez."

"Aynı fikirde değilim. Julian benim arkadaşım ve biraz saf olsa da iyi biridir. Kullanılmayı ya da kandırılmayı hak etmiyor."

"O zaman ikisini de yapmadığım için sevinebilirsin."

Sert ve neşesiz bir kahkaha attı. "Julian doğru söylemiş. Gör-düğüm kadıyla hayatını düzene sokamamışsın. Bir daha başın derde girdiğinde onu arama. Julian'ın önünde parlak bir gelecek var ve emin ol, sensiz daha iyi olacak." Çantasını masadan aldı. Kapıyı açıp hışımla odadan çıkarken onunla tartışmaya çalışma-dım.

Nick elinde paltosuyla sorgu odasına geldi.

"Hadi," dedi paltoyu bana tutarak. "Seni eve bırakayım." Beni sıcak, deri paltoya sarıp binanın yan kapısından dışarı çı-kardı. Parker yağmurun altında kaldırımında duruyordu. Telefo-nunu kulağına dayarken şemsiyesini açmaya çalıştı. Nick beni arabasına götürmek için kolunu omzuma attığında Julian'ın ev arkadaşıyla göz göze geldim.

33. BÖLÜM

NICK BİZİM EVE kadar yaptığımız kısa araba yolculuğu sırasında beni huzursuz edecek kadar sessizdi. Bahçe yoluna saptığında neredeyse sabahın biri olmuştu ve Nick arabayı durdurup çalışır hâlde bıraktığında ikimiz de uyuşmuş gibi ön camdan dışarı baktık. Bayan Haggerty'nin evi karanlıktı ama yan aynada üst kat pencerelerinden birinin perdesinin oynadığını gördüğüm yemin edebilirdim.

"Sabah Joey'yle minivanını getiririz," dedi uzun bir sessizliğin ardından. "Sen bir daha merkeze gitmesen iyi olur. Birileri bu geceki olayı kurcalamaya kalkışabilir."

Nick boşuna endişe ediyordu. Oraya geri dönmeye hiç hevesli değildim. Başımı sallayıp emniyet kemerini çözdüm. "Eve getirdiğin için teşekkürler."

"Seni almaya gelen başka birini göremedim." Bunu laf sokar gibi söylememişti ama yorgun sesinde yine de öfkeli bir tını gizliydi.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum. Bu gece bana arka çıkmak zorunda değildin."

Koltuğunda bana döndü. Mutfak penceresinden gelen ışıpta gözlerinin hayretle parladığını gördüm. "Sadece kızmadım, Finn. Çok korktum! Kendini Feliks Zhiron'un radarına soktun. Geceyi orada geçirmene ya da eve tek başına dönmene asla izin veremezdim."

"Bana bir şey olmaz."

“Evet, olmayacak.” Bakışları dikiz aynasına kaydı ve bahçe yoluna sapan sivil araca baktı. Sesi yumuşadı. “Memur Roddy, Zhiron’un sorun çıkarmayacağından emin olana kadar size göz kulak olacak.”

“Buna hiç gerek yok,” diye karşı çıktım.

“Ben işler biraz zorlaştığında arkamı dönüp gidecek biri değilim. Senin kayıp avukat bu gece yardımına koşmalıydı.”

Parker’ın sorgu odasından çıkmadan önce söylediği sözler hâlâ kafamın içinde şarapnel gibi vızıldıyordu. “O kadar basit değil.”

Bir kez daha koltuğunda bana döndü. “Hayır, Finn. Aslında gayet basit. Senin zor gününde yanında olacak birine ihtiyacın var.”

“O da sensin öyle mi?” diye karşı saldırıya geçtim.

Çenesini sıkıp başını çevirdi.

Paltosunu çıkardım ve kapının koluna uzandım. “Geç oldu. Gitmeliyim.”

“Finn, dur...”

“Teşekkür ederim. Her şey için.” Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden arabadan indim. Soğuk rüzgâr nemli giysilerimin üzerinden etimi bıçak gibi kesti. Titreyen ellerle karanlıkta anahtarımı bulmaya çalıştım. Tam anahtarı kilide sokacaktım ki sokak kapısı ardına kadar açıldı.

Vero boynuma sarıldı. “Hapiste değilsin!”

“Şimdilik,” dedim burnuma giren saçları ve boynuma sıkıca doladığı kollarının arasında nefes almaya çalışarak.

“Eve dönmeyince çok merak ettim. Sonra Nick aradı ve gözüne alındığını söyledi. O kadar tırtım ki koca bir paket Oreon’un hepsini yedim.” Bana daha da sıkı sarılarak, “Kitabındaki gibi mi oldu?” diye fısıldadı. “Bak söylemezsen darılırım. Seni salıvermeden önce hapisanede duvardan duvara bir sevişme sahnesi yaşandı mı?”

Onu itip hayretle yüzüne baktım. Rimeli yol yol akmıştı ve

gölümseyen dudaklarının kenarlarında kurabiye kırıntıları vardı. "Gizlice bilgisayarımı mı karıştırdın?"

"Ona karıştırmak denmez. Muhasebecin olarak kitabının başansıya yakından ilgileniyorum. Bu arada, hikâyeye bayıldım."

Nick bahçe yolunda geri geri giderken farların ışığı üzerime vurdu. Arkamı döndüğümde Memur Roddy'nin arabasının yanında durduğunu ve camlarını indirdiklerini gördüm.

"Memur Roddy'nin bizim evin önünde ne işi var?" diye sordu Vero.

"Bilmek istemezsin." Çocukları uyandırmamak için kapıyı elimden geldiğince sessizce kapattım.

Vero yağmurdan ıslanan paltomu çıkarmama yardım etti. "Donmuşsun. Yukarı çıkıp iyice kurulan. Güzelce ısın. Sonra gel bana şu kelepçeleri anlat."

Başımı iki yana sallayarak odama çıktım, nemli giysilerimi çıkarıp kalın, pamuklu bir pijama takımı giydim. Yatağın kenarına oturup başımı ellerimin arasına aldım. Yanımda duran telefonunun ışığı yandı. Onu isteksizce elime aldım ve Julian'ın mesajını okudum.

Bar kapanıyor. Birazdan eve gideceğim. Fırsat bulduğunda ara. Seni merak ediyorum.

Mesaj, Parker'ın polis merkezine gelmesinden önce gönderilmişti.

Telefonu bıraktım. Sonra tekrar aldım ve Julian'ı aramadan önce mesajını bir kere daha okudum.

İlk çalışta açtı. "İyi misin?" Sesi uykulu gelmiyordu ama belli ki yorgundu.

"Evet. Eve döndüm."

"Duydum." Sessizlik uzayıp gitti.

"Başka ne duydun?"

"Bütün hikâyenin bundan ibaret olmadığını anlamama yete-

cek kadannı. Gelip gerçekte neler olduğunu anlatmak ister misin?”

Pencereye doğru yürüyüp jaluzileri araladım ve Memur Roddy’nin sokağın aşağısındaki sedanının karanlık silüetine bakmak için başımı uzattım. Tekrar yatağıma döndüm ve uzanıp elimi başımın altına koydum. “Gelemem,” dedim tavanı izleyerek.

“O zaman ben gelirim.”

“Lütfen, öyle bir şey yapma.”

“Neden?”

“Çünkü sivil bir polis aracı evimi gözetliyor.”

“Dedektif Anthony mı?” Sesinde ondan duymaya alışkın olmadığı sert bir tını vardı.

“Hayır. Arkadaşlarından biri bizim evin biraz ilerisinde bekliyor.”

“Finlay, neler oluyor?”

“Yok bir şey.”

“Bir hapishaneye gizlice girerken yakalanmak hafife alınacak bir şey değil. Polisin evini izlemesi de öyle. Bu gece oraya kimi görmeye gittin? Zhiron’u mu yoksa?” Dudaklarımı birbirine bastırdım. Nick’le bunu kimseye söylemeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık. Birçok insanın işi tehlikedeydi. Julian’ın bilerek ya da bilmeden bana yardım ettiği duyulursa parlak geleceğinin bundan nasıl etkileyeceğinden hiç bahsetmiyordum bile. “Beni aradığında sorduğun sorular...” diye devam etti. “Hapishaneye kitabın için araştırma yapmaya gitmedin. Onunla konuşmak istedin. Neden?”

“Bunu sana söyleyemem.”

“Birbirimize karşı dürüst olduğumuzu sanıyordum.”

“Makul inkâr edilebilirlik. Ne kadar az şey bilersen, saklayacak o kadar az şeyin olur.”

“Sana söyledim, ben hiçbir şey saklamıyorum. Senin de benden bir şeyler saklamana gerek yok. Kahretsin, Finlay, bana yalan söyleme.”

Bu sözler bende mideme atılan bir yumruk etkisi yarattı. “Ya-

lan söylemiyorum. Sadece sana her şeyi anlatamam. Hem inan bana, bunu sen de istemezsin.”

“Neyi isteyip istemeyeceğime bırak da ben karar vereyim.”

Sert sesi tırnaklarımı çıkarmama neden oldu. “Benim hayatım özenle oluşturulmuş cicili bicili bir Instagram sayfası değil, Julian! Haklısın, altüst olmuş durumdayım! Bebek kapıları ve çocuk kilitleri, araba koltukları ve bebek bezleriyle dolu karman çorman bir hayatım var. Kontrol manyağı eski kocamı, her işime burnunu sokan, sabit fikirli annemi ve polis ablamı saymıyorum bile! Muhtemelen hakkında hiçbir şey bilmek istemeyeceğin şeyler yaptım. Belki benimle ilgili bazı şeyleri bilmemen daha iyi. Çünkü eğer kendine karşı gerçekten dürüst olsaydım, bütün bunların seni korkuttuğunu ve hiçbirisiyle aynı karede yer almak istemediğini kabul ederdim.”

Hattın öbür ucunda sessizlik oldu. “Sence neden seninleyim?”

“Ben de bunu kendime sorup duruyorum.” Titrek nefesimi üfleyip kolumu yüzüme attım. “Ben otuzlu yaşlarda bekâr bir anneyim, Julian. İki çocuğum ve tartışmaya açık bir işim var. Sen önünde parlak bir meslek hayatı olan, hiç evlenmemiş, genç ve yakışıklı bir adamsın. Benim sağlık sigortam bile yok.” Yanmaya başlayan gözlerimi sımsıkı yumdum.

“Bütün mesele bu mu?” diye sordu alçak ve duygulu bir sesle. “Benim için yeterince iyi olmadığını düşündüğün için bizi bir kalemde siliyorsun öyle mi?” Boğazım düğümlendiği için konuşamadım. “Haklısın. Hayatınla ilgili yoluna koyman gereken çok şey var, Fırlay. Ama bunlar senin endişe ettiğin şeyler değil. Belki de kendine karşı dürüst olmayan yalnızca ben değilimdir.”

Uzun bir sessizliğin ardından hat kesildi. Telefonu kulağımda tutmaya devam ederek söylediklerimin çoğu için pişman olduğumu düşündüm.

Vero usulca kapımı tıklattıktan sonra başını içeri uzattı. Atkuyruğu yaptığı saçlarının kapının çerçevesine sürtündüğünü duydum. “Arkadaş ister misin?”

Cevabımı beklemeden tüylü terlikleri ve pamuklu sabahlığıyla içeri girdi ve elime dumanı tüten bir sıcak çikolata fincanı tutuşturdu. Üzerinde *marshmallows* yüzüyordu. Yanıma oturup başını karyolanın başlığına yasladı. Sıcak çikolatadan aldığım yudumla öksürmeye başladım ve içindeki alkol boğazımı yakarak mideme doğru ilerledi.

Kendi fincanını seyre dalan Vero hafifçe güldü. “İyi geleceğini düşündüm. Konuşmak ister misin?”

“Sanırım Julian’la ayrıldık. Ama kimin kimi terk ettiğini bilmiyorum.” Nick’in beni hapishaneden çıkarken yakalamasından sonra olanları bir bir anlattım. Parker’ın beni temsil etmek için merkeze geldiğini de atlamadım.

“Pekâlâ,” dedi dudağına yapışan *marshmallowu* silerek. “Julian’ın neden bozulduğu şimdi anlaşıldı.

“Kanundışı bir şey yapmak için ondan yalan dolanla bilgi aldığım için mi?”

“Hayır, seni kıskandığı için.”

“Beni kıskanmadı ki. Sadece kızdı.”

“Seni onun yerine Nick’in kurtarmasına öfkelenmiş. Parker’ı oraya yollayarak senin kahramanın olacağını sandı ve Parker geri döndüğünde muhtemelen ona Nick’in arkasını kolladığını anlattı. Sen de ona gerçeği söylemediğin için kendini çaresiz hissediyor.”

“Yardım istememem yardıma ihtiyacım olmadığı anlamına gelmez.”

Omzunu silkti. “Ne diyebilirim? Erkekler kırılgandır. Ona biraz zaman tanı. Yola gelecektir.” Sabahlığının cebinden iki yüz elli mililitrelik bir viski şişesi çıkardı ve sıcak çikolatama bir parmak daha içki ekledi. Kendi içkisini de takviye ettikten sonra, “Sence Feliks pazarlığınızın kendine düşen kısmını yerine getirecek mi?” diye sordu.

“Ona fazla seçenek bırakmadım.”

“Web sitesini kapattığını varsayarsak bir sonraki adımımız ne olacak?”

“Theresa’yla Aimee’yi polisten önce bulmalıyız.”

“*BıktımUsandım*’ın gerçekten Aimee olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Öyle olmalı. *LekeSökücü* gibi birini tutacak kadar parası var, Steven’dan nefret ediyor ve ilanın zamanlaması oldukça manidar. Steven, Theresa’yı yeni terk etmişti. Aimee’nin can dostu parmaklıkların arkasında tek başmaydı ve Steven öldüğünde kendini savunamayacağı için Carl’ın cinayetini daha kolay üzerine yıkabilecekti.” Eğer haklıysam ve Aimee *BıktımUsandım*’sa onu bulmak bütün sorunlarımı çözmenin anahtarıydı. Kayıp telefonumu geri alabilir, Carl’ın bizdeki parçasından kurtulabilir ve onun ölümünde oynadığı rolü koz olarak kullanarak Aimee’yi *LekeSökücü*’yle temas kurup işi iptal etmeye ikna edebiliriz. Mükemmel bir plandı. Ah, bir de nereden başlayacağımı bilseydim!

34. BÖLÜM

ERTESİ SABAH ERKENDEN uyandığımda minivanımın bahçe yolunda durduğunu gördüm ve telefonumda Nick'in anahtarı paspasın altına bıraktığını söyleyen mesajını buldum. Pijama ve terliklerimle dışarı çıkıp anahtarı aldım ve minivanı garaja park etmeden önce gündüz Memur Roddy'nin yerini alan polis memuruna el salladım.

Sabahın ilk kahvesiyle mutfak masasına yerleşiyordum ki sokak kapısı sertçe tıklatıldı. Mutfağın perdelerini araladığımda ablamın arabasını gördüm. Gözlerimi kapatıp bir küfür salladım. Söylentilerin ablamın kulağına gitmesi yirmi dört saatten az sürmüştü. İç çekerek kapıyı açtım.

"Selam, Finn!" Georgia içeri girerken omzuma vurdu. "Çocukları hazırla."

"Hazırlar zaten. Vero, Delia'yı okula götürecektir."

"Delia okula gitmeyecek. İki gün izin aldım. Çocukları bana götüreceğim."

"Sana mı?" diye sordum enerjik ses tonundan işkillenerek. "Neden? Yani... Şikâyetçi değilim tabii ama sık sık bez değiştirmek zorunda kalacağının farkında mısın?" Georgia'nın peşinden mutfağa girdim. Kendine kahve koyup kilerden bir avuç kuru mısır gevreği aldı.

"Bu sabah Nick aradı. Birinin eski kocanı ortadan kaldırmak istediğini söyledi. Aday listesinin epey uzun olduğunu tahmin etsem de Nick'in, bütün bunların Feliks Zhirov'un başının altın-

dan çıktığına dair bir teorisi var. İnternette rastladığı bir paylaşım yüzünden öyle düşünüyor.”

İlan. Nick dün gece forumu bulmuştu anlaşılan. Georgia omuz silkip ağzına bir avuç Cheerios attı ve onları yutmadan konuşmaya devam etti. “Nick’in sezgileri kuvvetlidir. Evinin önüne bir polis memuru dikecek kadar endişeliyse çocukların bir süreliğine başka bir yerde kalması daha akıllıca olur. Nick’in ortağı Steven’ın evini izliyor ve Nick’in elinde annemle babamın evinin önüne de birini yerleştirecek kadar insan gücü yok. Onun için, bu meseleyi çözene kadar çocukların birkaç gün bende kalmasını önerdi.”

“Sadece bunları mı söyledi?” diye sordum ihtiyatla.

“Bir de bir web sitesinin bu sabah internetten silinmesiyle ilgili verip veriştirdi. Buna bayağı öfkelenmiş gibiydi.”

Forum. Feliks dün gece onu adamlarına sildirmiş olmalıydı.

Kâbus sona ermişti. Başarmıştık. Geriye Theresa’yla Aimee’yi Nick’ten önce bulmak kalıyordu. “Nick’in şimdi nerede olduğunu biliyor musun?” Biraz uyumak için evine gittiyse bu bize zaman kazandırarak yarışa önde başlama fırsatı sunacaktı.

“Aradığı kayıp bir muhbirle ilgili bir ipucunun izini sürüyor.”

Kahvemi elimden bıraktım. “Bir ipucu mu yakaladı?”

Georgia omzunu silkti. “Görünüşe göre öyle. Tam soracakken telefonu kapattı. İşini ne kadar ciddiye aldığını biliyorsun.”

Evet, tabii ki biliyordum. Nick’in evinde uyumadığımı tahmin etmeye yetecek kadar iyi biliyordum hem de.

“Çocukları getireyim.” Bu bahaneyle Georgia’dan izin isteyip mutfaktan çıktım ve yukarı koşarken az kalsın holde bizi dinleyen Vero’ya çarpıp yere deviriyordum. “Georgia’nın ne dediğini duydun mu?” diye sordum onu yaka paça odama götürürken. “Cam’de hâlâ o kadın forumunda bulduklarının kopyaları vardır. Nick onu bulup da o dosyaları ele geçirirse dün gece aldığımız risk boşa gider.”

“Cam’i Nick’ten önce bulmalıyız,” diye fısıldadı Vero.

“Ama Nick onun ne evine ne de okula uğradığını söyledi.”

Vero başını iki yana salladı. “Başı dertte olan bir insan onu kolayca bulabilecekleri yerlerde saklanmaz. Evde, ailenin yanında kalmak bir seçenek bile değil. En iyisi fazla dikkat çekmeden bir arkadaşla gizlenmektir. Veya belki bir suç ortağınla, yakaladıysanız kaybedecek senin kadar çok şeyi olan biriyle.”

Aimee’yle Theresa gibi. Ya da Vero’yla benim gibi. Onunla bir ceset gömmemizden hemen sonra benim evime taşınmıştı. “Cam gibi biri kiminle saklanır?”

“Çocukları hazırla,” dedi Vero şifonyerimden aldığı sweats-hirtü bana fırlatarak. “Seni Charger’la oyun parkında bekliyorum. Ablandan kurtul ve arka bahçeden çık. Kayıp hackerımızı nerede bulacağımızı biliyorum galiba.”

Bir saat sonra, Vero teknoloji mağazasının tezgâhını sertçe tıklattı. Derek kasanın başında telefonuna bakıyordu.

“Cam’i arıyoruz,” dedi Vero kaba bir tavırla.

“Öyle birini tanımıyorum,” diye yanıtladı Derek başını kaldırmadan.

“Geçen sefer geldiğimizde bize kartını vermiştin,” diye hatırlattım. “Bir internet sorununu çözmemize yardım edebileceğini söylemiştin.”

“Kusura bakmayın. Hatırlayamadım.”

Vero suratını Derek’inkine yaklaştırıp sesini yükseltti. “O zaman hafızanı tazeleyeyim, Derek. Aradığımız tip senin yaşlarında, sarışın, zayıf ve tam bir ukala dümbeleşti. Ah, bir de senin çirkin çükünün fotoğraflarını internetten temizleyecek kadar yetenekli olduğunu söylemiştin.”

Mağazanın koridorlarından birinde cep telefonu aksesuarlarını inceleyen iki kız bizi görmek için parmak uçlarına yükselip aramızdaki bölmeden başlarını uzattı. “Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok.”

“O küçük pisliği neden koruduğunu anlamıyorum. Özellikle de bana senin çıplak fotoğraflarını satmayı teklif ettikten sonra.”

Derek bunu duyar duymaz başını kaldırdı. Telefonunu

tezgâha attı, taburesini devirerek ayağa fırladı ve arkasındaki SADECE ÇALIŞANLAR yazan kapıya yöneldi. Küçük bir mutfakla eski bir kanepeden oluşan dinlenme odasının kapısını açtığı anda Vero'yla peşinden koşturduk. Cam içerideki plastik masada oturuyordu ve büyük boy bir Slurpee'yi yanağına dayamıştı.

"Senin derdin ne, dostum?" diye bağırdı Derek.

Cam iskemlesinden kalktı. Yanağında derin bir yara vardı ve sol gözü şişip kapanmıştı. Beni görünce diğer gözü hayretle irileşti. Derek üzerine yürüyüp onu köşeye sıkıştırdığında kendini korumaya çalışır gibi Slurpee'sini kaldırdı.

"Bayağı kolay oldu," dedi Vero ve odadan çıktı.

"O fotoğraflardan kurtulman için sana bir sürü para verdim!" Derek bir vuruşta Cam'in elindeki Slurpee'yi uçurdu ve duvar boydan boya buzlu portakal suyuna bulandı.

"Hop! Onu içiyordum ben!"

Derek, Cam'in yakasma yapıştığı gibi onu yalnızca parmak uçları yere değecek şekilde havaya kaldırdı. Mağazanın içinden bir zil sesi geldi. Derek küfredip Cam'i bıraktı ve sertçe itti. "Şansına müşteri geldi, göt herif. Ama seninle daha işimiz bitmedi." Derek öfkeyle homurdanarak odadan çıktı. Vero onun arkasından usulca içeri süzüldü ve kapıyı bir çarpışta kapatıp kilitledi. Derek oyuna getirildiğini anlayıp kapıyı yumruklamaya başladığında Cam odanın köşesinde korkuyla büzüldü.

"Asıl korkman gereken o değil," dedi Vero ellerindeki tozu silkeleyerek.

Buzdolabına doğru yürüdüm ve buzlukta bulduğum Lean Cuisine markalı bir dondurulmuş yemek kutusunu Cam'in yüzündeki çürüğe bastırdım. Suratını buruşturarak benden uzaklaştı. "Kim yaptı bunu sana?" diye sordum.

Dondurulmuş yemek kutusunu elimden kapıp nazikçe yanağına dayadı.

"Ağzımdan laf alamazsınız. Zaten sizin yüzünüzden başım belaya girdi."

"Felixs miydi? Bunu sana onun adamları mı yaptı?"

“Bakın,” dedi kendini sandalyesine atarak, “o forum belalı bir yer. Ben onu bulduğumu bile unutacağım. Kendi iyiliğiniz için siz de öyle yapın.”

Karşısına oturdum ve dondurulmuş *noodle* kutusunun ardındaki yarayı görmeye çalıştım. Cam’ın adını Feliks’e telaffuz etmemek konusunda dikkatli davranmış, polisin bilgiyi bir muhbirden aldığını söylemekle yetinmişim. Feliks o muhbirin Cam olduğunu ve elinde forumun kayıtları olduğunu öğrendiyse Cam hâlâ yaşadığı için çok şanslıydı. “Dedektif Anthony’ye vereceğin bilgiye ihtiyacım var.”

“Üzgünüm. Hayatta olmaz.”

“Bize elli dolar borcun var,” diye hatırlattı Vero.

Cam yüzünü işaret etti. “O elli doları hak ettim ben!” Gözlerimi suratındaki morluklarda gezdirdiğimi fark ederek başını yana çevirdi.

“*LekeSökücü* hakkında bir şey buldun, değil mi?” diye sordum ve yüzünü çarpıtması kuşkularımı doğruladı. “*LekeSökücü*’nün kim olduğunu biliyorsan bize söylemelisin. Ölüm kalım meselesi, Cam. Seninle bir anlaşma yaptık!”

“Size hiçbir şey söylemek zorunda değilim.” Derek’in kapının arkasından adını seslenmesiyle irkildi.

“Konuşmak istemiyor musun? Sen bilirsin. O zaman seni dostun Derek’le baş başa bırakalım da hasret giderin.” Vero kapağıya dönüp kilidi açmaya hazırlandı.

“Tamam, konuşacağım!” Cam, Lean Cuisine’i yere atıp odanın karşısındaki acil çıkış kapısına baktı. “Ama burada olmaz. Sizinle geleceğim fakat kalacak güvenli bir yere ihtiyacım var. Kimsenin beni bulamayacağı bir yer olmalı. O dosyaları size ancak bu şartla veririm.”

“Tamam,” dedim. “Vero’nun kuzeniyle kalabilirsin.”

Vero bana döndü. “Hayır!”

“Ne yapacağım?” diye çıktım. “Onu ablama mı götüreceğim?”

“Bana bir otelde oda tutun,” dedi Cam. “Güzel bir oda olsun.

Bedava kahvaltı ve sınırsız internet isterim. Bir de bana bir Slurpee daha alın.”

“Anlaştık.” Kanepemde uyumasına izin vermekten daha iyi bir fikir olduğu kesindi. “Gidelim.”

Cam’in peşine takıldık ve acil çıkış kapısını kullanarak parlak öğleden sonrası güneşinin aydınlatığı otoparka çıktık. Kapı arkamızdan usulca kapandığında Derek’in haykırışları duyulmaz oldu. Vero uzaktan kumandanın düğmesine basıp bekledi. Birkaç sıra ilerideki Charger’ın ışıkları yanıp söndü. Cam montunun içinde büzüldü ve Vero’nun arabasına doğru yürürken dikkatle etrafı gözledi. Vero motoru çalıştırdığında arka koltukta iyice kaykıldı. Arkamı döndüm. “Şimdi konuş. Kim bu kadın?”

Cam ağzını açmadı ve gözlerini kısarak kucağındaki telefona bakmayı sürdürdü. Slurpee’siyle rahat bir otel odasına sağ salım yerleşmeden anlaşmamızın onun payına düşen kısmını yerine getirmeye niyeti yoktu anlaşılan. Vero’ya bir 7-Eleven’in önünde durmasını söyledim ve Cam’e ekstra büyük boy bir portakallı buzlu içecek aldım. Birkaç yudum içtikten sonra buzlu plastik bardağı yanağma dayadı.

“Şimdi nereye gidiyoruz?” diye sordu Vero.

“Beş yüz dolara Ritz-Carlton’ı alayım, Alex*,” diye mınıldandı Cam arka koltukta.

“Sokağın karşısında bir Holiday Inn Express var,” diye önerdim.

“Sağlığımıyla güvenliğimin sizin için hiçbir önemi yok anlaşılan.”

Vero başını iki yana salladı. “Bize bir motel lazım. Nakit kabul eden ve kimsenin onu hatırlamayacağı bir yer.”

“Şu nasıl? Buraya fazla uzak değil.” Telefonumu uzatıp bir otoparka bakan birkaç düzine odadan oluşan küçük, tek katlı bir

* Ünlü Amerikan bilgi yarışması Jeopardy’nin eski sunucusu Alex Trebek’e atıfta bulunarak yapılan ve kişinin tahminde bulunduğunu belirten popüler kültür referansı. -en

binanın fotoğrafını gösterdim. Bir tarafında bir içki dükkânı, diğer tarafında bir seks *shop* vardı.

"Mükemmel," dedi Vero. "Gidelim."

Ben Vero'ya motelin yolunu tarif ederken Cam pipeti ağzına dayayıp buzlu içeceğini sinir bozucu seslerle hüpleterek telefonunda video izledi. Vero, Charger'ı yoldan kolayca görünmemesi için arkaya park etti. "Ben içeri girip bizim dâhi çocuğa bir oda tutayım." Elini uzattı. Bir gece önce ondan ödünç aldığım postacı çantasını karıştırmaya başladım. Kumral peruğu yana çekip cüzdanımı çıkardım ve Vero'nun avucuna birkaç yirmilik saydım. Vero motoru çalışır hâlde bırakarak arabadan indi.

"Beni güzel bir yere götürmeniz için anlaşıştık," dedi Cam. "Burası çöplükten beter."

"Suratını gördün mü?" diye sordum dikiz aynasını ona çevirerek. "En son ne zaman yıkandın? Tıpkı bir kanun kaçağına benziyorsun. Seni güzel bir yere götürürsek resepsiyon görevlisi ânında polis çağırır. Zaten her yerde seni arıyorlar."

Bu sözlerim çenesini kapatmaya yetti. Koltukta biraz daha kaykılarak öfkeli bakışlarını cama dikti. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Belki."

"Durmadan *o kadın* diyorsun. *LekeSökücü*'nün bir hatun olduğundan nasıl bu kadar eminsin?"

"Çünkü o bir kadın forumu. Yani kadınlar için."

"İnternet ortamında herkes herkes olabilir. Derek'i ilk başta çükünün resimlerini paylaşmaya kimin ikna ettiğini sanıyorsun?"

"Dur bir dakika," dedim koltuğumda ona dönerek. "Arkadaşını oyuna getirip sana çıplak fotoğraflarını yollamaya razı ettiğini mi söylüyorsun? Sonra da arkasını toplamak için parasını aldın öyle mi?"

"İyi numara, değil mi?" Kendisiyle pek gururlandığı belliydi. "Çevrimiçi ortamda konuştuğun kişiyi tanıdığından asla emin olma."

“Öyle bir iddiam yok. Birkaç dakikaya otel odana kavuşacaksın ve bana her şeyi anlatacaksın.”

“Şunu açacak mısın?” Cam kucağımda çalan telefonu başıyla işaret etti. Ekranda Nick’in adı yanıp sönüyordu.

Motoru kapatıp anahtarı cebime attım. “Burada bekle,” dedim Cam’e. “Hemen dönerim.” Telefonu açmadan önce binanın yan tarafına doğru yürüdüm. “Nick?”

“Selam. Steven’dan haberin var mı?” Arkada bir polis sireni iki kere öttü ve Nick kornaya bastı.

Tüylerim diken diken oldu. “Neden? Bir sorun mu var?”

“Steven bir kaza atlattı ama merak etme, iyi.”

“Nasıl bir kaza?”

“Kamyonetinin lastiği patlamış. Başka bir arabaya çarpmadan yoldan çıkmayı başarmış. Ama bir ağaca çarpmış. Neyse ki aracında fazla hasar yok. Joey’yle kaza yerinden yeni döndük. Patlayan lastiğe baktığımda bir şey anlayamadım ama öbürlerinden biri kesici bir aletle yarılmış gibi görünüyordu.”

Ha siktir! “Steven nerede?”

“Seninle olduğunu umuyordum.”

“Hani onu izliyordunuz?”

“İzliyorduk ama Steven bize kızdı. Evinde polis görmek istemediğini söyledi. Joey eve mümkün olduğunca yakın bir noktaya kamp kurmuştu ama Steven herhalde arka kapıdan çıktı. Bizim çocuklar kamyonetini bulana kadar ortadan kayboldu. Çekicinin sürücüsü bir minibüse bindiğini söyledi.”

Boğazım kurudu. “Nasıl bir minibüs?”

“Bilmiyoruz. Çekicinin sürücüsü o sırada Steven’ın kamyonetini düştüğü hendekten çıkarmakla meşgul olduğu için dikkat etmemiş. Sadece bu kadarını hatırlıyor. Steven onu evine bırakman için belki seni aramıştır diye düşündüm.”

“Hayır,” dedim motelin yanında gezinerek. “Ondan hiç haber almadım.”

Nick kısık sesle küfretti. “Belki bir ulaşım şirketine ait bir

araçtır. Taksi minibüsler var. Uber de onları kullanıyor. Çocuklar Georgia'da mı?"

"Evet, ablam onları bu sabah aldı."

"Güzel." Nick'in sesindeki gerginlik biraz yumuşadı. "Steven gelirse diye sizin evi izliyoruz. Roddy'yle Joey onu gördükleri anda bana haber verecek. Steven'dan haber alırsan beni aramanı istiyorum. Kiminle uğraştığımızı öğrenene kadar evde kal ve kapılarını kilitle. Joey, belki oraya gelir diye Steven'ın evine dönüyor. Ben merkeze gidip kayıp alarmı vereceğim. Daha fazlasını öğrendiğimde sana uğrarım. Finn?"

"Evet?"

"Söz veriyorum, onu bulacağım." Nick telefonu kapattı.

Buna inanmayı her şeyden daha çok istiyordum.

Titreyen ellerimle Steven'ı aradım ama doğrudan telesekreter servisine bağlandım. "Steven, benim, Finn. Mesajımı alır almaz beni ara."

Telefonu kapatıp motelin arkasındaki sokağa doğru yürüdüm. *LekeSökücü* Steven'ı kaçırdıysa benim onu bulma olasılığım daha yüksekti. Vero odayı tutar tutmaz Cam'i konuşturup bana bildiği her şeyi anlatmasını sağlayacaktım.

Vero'nun arabayı çalıştırdığını duyunca ona olanları anlatmaya koştum. Charger dizlerime çarpmaya birkaç santim kala durdu. Direksiyondaki Cam'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Vero lobiden fırladığında Cam'in bakışları dikiz aynasına kaydı. Direksiyonu sertçe kırıp gaza bastı ve patinaj çekerek otoparktan çıktı.

"Arabamı çaldı!" diye cıyıkladı Vero. "Onu anahtarla yalnız mı bıraktın?"

"Öyle bir şey yapmadım!" diye kendimi savundum ve uzaktan kumandalı anahtarı burnunun ucuna soktum. "Anahtar bende idi. Sadece Slurpee'si ve cep telefonu vardı."

"Bir de YouTube'u," dedi Vero anahtarı elimden alırken. "O küçük sıçan internet videolarından düz kontak yapmayı öğrenmiş işte! Benden günah gitti." Cebinden telefonunu çıkardı. "Polisi arıyorum."

Telefonu elinden çekip aldım. "Bunu yapamazsın! Ne söyleyeceksin onlara? Polisten kaçan bir oğlana bir motel odası tuttuğumuzu mu? Cam hakkımızda çok şey biliyor. Onu ihbar edemezsin. Ayrıca şimdi ondan daha önemli sorunlarımız var."

"Arabamdan daha önemli ne olabilir?"

"Biraz önce Nick aradı. Steven kayıp. Onu *LekeSökücü*'nün kaçırdığından eminim."

Düzenleme
Ny.ozlem

35. BÖLÜM

VERO'YLA MOTELDEN EVE Uber'den çağırdığımız araçla döndük. Cam'i aramak için bir arabaya ihtiyacımız vardı ve elimizde yalnızca minivan kalmıştı. Şoför bizi sokağın sonundaki çocuk parkında bıraktı. Vero'yla komşuların arka bahçelerinden geçerek eve yürüdük ve Memur Roddy'yle Bayan Haggerty'e yakalanmamak için garajın yan kapısından içeri girmeye hazırlandık.

Vero anahtarını kilide soktu. "Çok tuhaf," diye fısıldadı.

"Ne o?"

"Kapı kilitli değil." Vero kapıyı araladı. Minivanımın devasa gölgesinin arkasından metalik şingirtilar geliyordu. "İçeride biri var," diye fısıldadı Vero. "Ne yapacağız?"

"Ben bu kapıdan gireyim," dedim. "Sen mutfaktan dolaş." Vero başını salladı ve parmaklarının ucuna basa basa evin arkasındaki sürgülü kapıya doğru yürüdü.

Sessizce garaja süzülüp minivanımın arkasına çömeldim ve başımı uzatıp baktım. Marangoz tezgâhının önünde bana arkası dönük biri duruyordu ve kafasının tepesinde yanan çıplak ampulün ışığında yeni el aletlerimi inceliyordu. Sesimi çıkarmadan ona profilini görebileceğim kadar yaklaştım. Steven boru anahtarını evirip çevirdi ve öfkeyle iç çekti. Sonra yepyeni maket bıçağını eline aldı ve ona daha yakından bakmak için üzerine eğildi. Hayatta olmasına kızmış mıydım, yoksa rahatlamış mıydım emin değildim doğrusu.

Doğrulup saklandığım yerden çıktım ve "Ne işin var burada?" diye bağırdım.

Steven küfrü bastı. Maket bıçağı tok bir ses çıkararak marangoz tezgâhına düştü ve Steven elini göğsüne bastırıp bana döndü. Bana doğru yürürken parmağıyla yeni aletleri işaret etti. "Sen ve ben bunu konuşacağız. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ama bu sefer çok ileri gittin, Finlay. Tüm polis teşkilatı peşimde bir katil olduğunu düşünüyor!"

"Peşinde bir katil var zaten! Başından beri sana bunu anlatmaya çalışıyorum!"

"Bütün bunlar derhal sona ermeli. Biri zarar görmeden önce."

"Ne yapıyorsun?" Bana elini uzattığında geri geri minivanın yanına yürüdüm.

"Seni polis merkezine götürüyorum."

"Bunu yapamazsın!" Elini sertçe ittim.

"Bizimle yakından ilgilenen polis arkadaşınla konuşacağız ve ona yangın gecesi güvenlik şirketiyle konuşan kadının sen olduğunu söyleyeceksin. Ona her şeyi anlatacaksın. Çocukların dadısıyla bir olup sırf polise gideyim diye ağaç çiftliğinde bana nasıl saldırıp soyduğunuzu bir bir anlatacaksın."

"Ne? Ben kimseyi soymadım!" Geri geri yürüyerek ondan kaçmaya devam ederken garajın etrafında bir tur attık.

"Bu arada cep telefonuma yüklediğin takip uygulamasını da buldum. Ne hoş bir dokunuş. Delia'nın çantasındaki bebek monitöründen sonra epey ilerleme kaydetmişsin."

"Hangi takip uygulaması?"

"Ama birinin beni öldürmeye çalıştığı ve çocuklarımızın benimle güvende olmadığı izlenimini uyandırmak için gaz borularımla oynayıp lastiklerimi kesmek nedir, Finn? Çizgiyi aştın. Nick'e internette bulunduğu o gülünç paylaşımın çocukların velayetini benimle paylaşmamak için uydurduğun bir yalan olduğunu söyleyeceksin."

Sırtım minivanın motor kapağına çarptı. Steven aramızdaki mesafeyi kapatırken motor kapağım yoklayarak milim milim

kapıya doğru ilerledim. “Ses kayıtlarındaki ben olduğumu kabul ediyorum ama yangını ben çıkarmadım! Diğerlerinin de hiçbirini ben yapmadım. Sana söylüyorum, biri ölmeni istiyor! Ve ister inan ister inanma ama bu kez o ben değilim! Nick’in bulunduğu paylaşım gerçek, Steven!”

Kolumu kavrayıp beni çamurluğun arkasından sürükleyerek çıkardı. “Evet, öteki hikâyelerin kadar gerçek.” Steven beni çekiştirirken ona direndiğim için spor ayakkabılarım beton zeminde kulak tırmalayıcı sesler çıkarıyordu. “Endişe etme,” diye tısladı ona var gücümle karşı koyduğumda. “Polis arkadaşına senden şikâyetçi olmadığımı ve bu işi üçümüz, sen, ben ve avukatım arasında çözeceğimizi söyleyeceğim. Guy hemen şimdi merkezde bizimle buluşabilir. Polise işin doğrusunu anlattıktan sonra bir çözüm yolu buluruz.” Onu ittiğimde bir eliyle kolumu sıkıca tuttu ve diğeriyle cebinden telefonunu çıkardı.

“Bunu yaparsan neler olacağı hakkında hiçbir fikrin yok,” dedim. Telefon rehberini karıştırırken etime geçirdiği parmaklarını açmaya çalıştım.

“Neler olacağını gayet iyi biliyorum. Dedektif arkadaşın seni tutuklamayacak. Aptal değilim; sana nasıl baktığını gördüm. Georgia da her zamanki gibi araya girip sana arka çıkacak.” Rehberde avukatının ismini buldu ve onu aramaya hazırlandı. O sırada, arkasındaki mutfak kapısı birkaç santim aralandı ve içeri incecik bir ışık sızdı. “Bitirelim şu işi, Finn. Hatalarınla yüzleşmenin zamanı...”

En sevdiğim All-Clad tavam Steven’ın kafasının arkasında patladığında garajda tok bir ses yankılandı. Steven betonun üzerine yanlamasına düşerken telefonu elinden kaydı.

Suluk soluğa kalan Vero iki büklüm oldu. “Bunu yapmayı ne kadar uzun zamandır istediğimi bilemezsin.” Ayakkabısının burnuyla Steven’ı dürttü. Üzerine eğilip nabzına baktığımda sığ nefesleri yanağımı ısıttı. “Öldü mü?” diye sordu Vero.

“Yaşıyor.”

“Bir kere daha vurmamı ister misin?”

Steven'in telefonunu yerden alırken ona ters bir bakış attım. Neyse ki avukatını aramaya fırsat bulamamıştı. Telefonu marangoz tezgâhına koydum. Tüm çekmeceleri açıp yeni aletlerimi tezgâhın üzerine saçmıştı. Sivri uçlu aletlerle tornavidaları titizlikle kenara ayırmıştı. Maket bıçağının içini açıp parçalarını çıkarmıştı. "Yaptıklarına inanamıyorum. Tüm bunların benim başımın altından çıktığıyla ilgili kanıt anyordu." Bayan Haggerty'nin gördüğü şüpheli şahıs Feliks'in gangsterlerinden biri değildi; Steven'dı. Steven'in evindeki gaz kaçağının hemen ardından Nick kapımın kilitli olmadığını söylemişti. Steven gizlice etrafa bakınırken polisin gelmesi üzerine korkup kaçmıştı. "Forumdaki paylaşımı benim yaptığımı sanıyor. Bu arada, *LekeSökücü* hâlâ dışarı elini kolunu sallaya sallaya geziyor. Steven'ı kimin öldürmek istediği öğrenebileceğim tek kişi de senin arabanla kayıplara karıştı."

Vero tavayı kaldırdı. "Yanlış anlama ama bir fikrim var."

Bu ses tonunu tanıyordum. Vaktiyle tam da burada oturmuş, ne yapacağımızı düşünürken Harris Mickler'ı ortadan kaldırma planını anlattığı ses tonuydu. Aynı kahrolası tavayı elinde tutuyordu ve gözleri hiç de hayra alamet olmayan bu entrikacı pırlıltıyla parlıyordu. "Bırak şunu," dedim.

"Kulağını aç ve dinle," dedi tavayı yere koyarken. "*LekeSökücü* bir kiralık katil. Bu kadın ya da erkek sadece para için Steven'in peşine düştü. *BıktımUsandım*, Steven'ı ilk kim ortadan kaldırırsa ödemeyi ona yapacak. Tek yapmamız gereken *BıktımUsandım*'ı işi bitirdiğimize ikna etmek. Sonra parayı isteyeceğiz. O zaman, *LekeSökücü* geç kaldığını düşünüp ortadan kaybolacak."

"*BıktımUsandım*, Steven'in hâlâ hayatta olduğunu anladığında ne olacak?"

"İş işten geçmiş olacak. Parayı alacağız ve konu kapanacak. *BıktımUsandım*'ın polise gidecek hâli yok ya? Ne söyleyecek onlara? *Herifin tekini öldürmesi için birine yüz bin dolar teklif ettim ama beni dolandırdı. Paramı bulur musunuz, lütfen? İmkânı yok!*"

“Steven’ın öldüğünü kanıtlamak için birkaç fotoğraf çekip eski kocanı birkaç günlüğüne saklayacak güvenli bir yer bulacağız. Bu arada *BıktımUsandım*’la temasa geçip parayı tahsil edeceğiz. Bizimle buluşmaya geldiğinde kim olduğunu göreceğiz nasıl olsa. Bunu koz olarak kullanıp bundan sonra Steven’a buluşmasına engel olabiliriz. *BıktımUsandım* aldatıldığını ve forumun silindiğini fark edene kadar *LekeSökücü* ortadan kaybolur, Steven canını kurtarır ve benim de yepyeni bir arabam olur. Son söylediğim tartışmaya kapalı, ona göre,” diye ekledi kırık tınaklı parmağını burnumun ucuna doğru sallayarak.

Yerde baygın yatan Steven’ın ağzı beş karış açılmış ve yüz hatları uykudaki gibi gevşemişti. Dudaklarımı kemirdim. O kadar da kötü bir fikir sayılmazdı. “Ya yakalanırsak? Forumdaki paylaşımından Nick’in haberi var. Birinin Steven’ı para için öldürmeye çalıştığını biliyor.”

“En güzel yanı da bu zaten. Görmüyor musun? Steven ölmedi,” diye hatırlattı. “Ortada ne bir ceset var ne de bir cinayet. Dolayısıyla bir suçlu da yok. En kötü ihtimalle, eski kocanın hayatını kurtarmak için hile yapmakla suçlanırsın.”

Vero haklıydı. *LekeSökücü*’nün işi bitirmesini beklemekten daha iyi bir plan olduğu kesindi. “Steven’ı nasıl saklayacağız? Bunu hayatta kabul etmez.”

Vero marangoz tezgâhından aldığı yapışkan bant rulosunu bana attı.

“Aklım mı kaçırdın?” diye bağırdım ağızımdan tükürükler saçarak. “Onu burada saklayamayız! Nick’le Georgia ne zaman bir şeylerin ters gittiğinden kuşkulansa soluğu burada alıyor. Carl’ı bulmadıkları için şanslıyız! Hem babalarının koli bandıyla paketlenmiş bir hâlde garajda ne aradığını Delia’yla Zach’e nasıl açıklarım?”

“Onu burada saklayacağımızı kim söyledi?” Vero cebinden motelin anahtarını çıkarıp salladı. “Odanın parasını ödedik. Cam kullanmadığına göre bari boşa gitmesin.”

36. BÖLÜM

VERO GARAJDA STEVEN'I sırtüstü döndürüp montunun fermuarını açarken yere oturdum ve Steven'm telefonunun üzerine eğildim. Vero kaşlarını çatıp Steven'ı şöyle bir süzdükten sonra, cansız kolunu başının üzerine kaldırdı ve bir bacağını tuhaf bir açıyla büktü. "Ne yapıyorsun?"

"Bir cinayet sahneliyorum." Bir şişe ahududu şurubunu açıp Steven'ın sweatshirtünün önüne boca etti. Sonra uzun bir torna-vidanın üzerine ve Steven'ın etrafına da biraz şurup serpip tornavidanın sapında yapışkan parmak izleri bıraktı. Cinayet silahını Steven'ın yanına yere attı. "İşte oldu!" Hâlimden memnun bir gülümsemeyle başparmağını yaladı ve kurbanımızın fotoğrafını çekti. "Bandı getir. Kendine geliyor galiba."

Steven'm telefonunu marangoz tezgâhına koyup koli bandı rulosundan uzun bir şerit kopardım. Steven'ın kıpırdanmaya başlamasıyla Vero'yla elimizi çabuk tuttuk ve kollarını arkaya büküp bileklerini bantladıktan sonra birkaç metre daha koli bandı harcayarak ayak bileklerini de bağladık. Rulodan kopardığım son şeridi ağzına yapıştırırken kendimi hissetmem gerekenden biraz daha iyi hissettiğimi itiraf etmeliyim. Vero'yla Steven'ı minivanımın arka koltuğuna atıp kapıyı kapattık.

Kapıya yaslanıp terleyen alnımı sildim. Steven tamamen kendine geldiğinde minivan onun öfkeli debelenmeleriyle sarsılmaya başladı. Boğuk feryatları kapalı kapının ardından bile duyuluyordu. "Bu iş bittiğinde beni öldürecek," dedim.

“Hiç sanmıyorum.” Vero soluk soluğa kalmıştı. “Bence Bree doğru söyledi. Steven senin için deli oluyor.”

“Onu nereden çıkardın?”

“Düşünsene, Finn. Adam senin kafasına vurduğunu, ofisini yaktığını, evini gaza boğduğunu ve tekerleklerini kestiğini sanıyor ve hâlâ polise gitmedi. Öte yandan, Bree’nin işlemediğini gayet iyi bildiği bir suç yüzünden koca bir günü gözaltında geçirmesine sesini çıkarmadı çünkü o kelepçeleri senin bileğine geçirmelerini istemedi.”

“Biraz önce ne yaptığını gördün. Beni yaka paça polis merkezine götürecekti.”

“Nah götürürdü! Ben buna izin verir miydim sanıyorsun? Ayrıca seni polis merkezine gitmeye ikna etmeye çalışıyordu çünkü seni ele veren kötü adam olmak istemedi. Kendi isteğiyle gitmeni arzuladı. Seni doğruca Nick’le Georgia’ya götürmek istemesinin nedeni de, şikâyetçi olmadığı sürece seni tutuklamayacaklarını bilmesiydi.”

Minivanın sarsıntısı durunca Steven bizi duyabiliyor mu diye merak ettim.

“Hadi,” dedi Vero minivanın kapısına yaslanmaktan vazgeçerek. “Fotoğrafları *BıktımUsandım*’a yollayıp Uyuyan Güzel’i motele götürmeliyiz. Birileri her an onu burada aramaya başlayabilir.” Minivandan yine gümbürtüler geldi. “Steven’ın telefonundaki uygulamayı açabildin mi?”

Telefonu almak için marangoz tezgâhına doğru yürüdüm. “Hayır. Ailelerin gençleri takip etmek için kullandığı şu takip programlarından biri. Uygulamayı devre dışı bırakmak için parolayı bilmen gerekiyor. *LekeSökücü*, Steven’a saldırdıktan sonra onu telefonuna yüklemiştir.”

“Telefon kapalıyken sinyal gönderemez. Kapat şunu. Sonra bir çaresine bakarız.”

Steven’ın telefonunu elime aldığımda ekranı bir mesajla aydınlandı.

“İşte bu çok tuhaf.” Bildirime dokunduğumda Vero gelip

omzumun üzerinden baktı. "Bir toplantı hatırlatıcısı. Ama bu doğru olamaz ki. Steven'in takvimine göre iki saat sonra bir dördüncü çeyrek kâr ve zarar bilançosu toplantısına katılacak."

"Kiminle?"

"Ted Fuller ve Carl'la." Telefonun üzerinde bakışlarımız kilitledi. Sesimi alçalttım. "Sessiz ortaklarından biri öldüyse Steven onlarla nasıl toplantı yapacak?"

"Toplantıyı Carl'ın öldürülmesinden önce ayarlamışlardır."

"Hayır. Toplantı daveti daha bu sabah gönderilmiş."

"O zaman Ted ayarladı. Başka bir açıklaması yok. Belki Theresa doğru söylüyordu ve Ted, Carl'ın öldüğünü bilmiyor."

"Hiç sanmıyorum," dedim benim gördüğümü görmesi için telefonu aramızda tutarak. "Ted etkinlik organizatörü olarak listelenmemiş. Daha toplantıya katılacağını teyit etmemiş bile. Davet, Carl'ın asistanı tarafından gönderilmiş."

"Carl'ın asistanı mı?" Vero bunu gözüyle görmek için telefonu benden aldı. "Carl'ın bir çalışanı varsa neden patronunun kaybolduğunu kimseye haber vermedi? Özellikle de aylardır ortada görünmeyen bu patrondan maaş çekini alamıyorsa?" Vero ekrana bakarken gözlerini kıstı. "Toplantıyı neden Carl'ın evinde yapacaklar? Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

"Bu daveti her kim gönderdiyse Carl'ın öldüğünü bildiğini mi?" Burnuma tuzak kokusu geliyordu. Ve bizim dışımızda Carl'ın başına gelenleri yalnızca üç kişi biliyordu: Theresa, Aimee ve Feliks. "Ya Aimee sahte bir hesap açıp kendine Carl'ın asistanı süsü verdiyse? Belki o ve *LekeSökücü* birlikte çalışıyor; Aimee kurbanı olay yerine çekecek ve *LekeSökücü* işini bitirecek."

"Ya da belki Aimee bunu daha hızlı ve ucuz yollu halledebileceğini fark etti. Düşünsene... Theresa hapisteyken foruma bir iş ilanı verdi ve Theresa elektronik bir kelepçeyle ev hapsindeyken ilana cevap veren iki kişiyle yazıştı. Ama şimdi Aimee ekürisine kavuştuğuna göre *LekeSökücü*'ye neden ihtiyaç duysun? Aimee'yi kan tutmadığını biliyoruz. Ayrıca *LekeSökücü*, Steven'ı öldürmeyi üç kez denedi ve hepsini eline yüzüne bulaştırdı."

Vero başını iki yana salladı. “Bence biz Carl’la Theresa’nın kapısına dayanınca Aimee korkuya kapıldı ve Steven’in işinin çabucak bitirilmesini istiyor. Hem Steven’ı Theresa’yla birlikte öldürse kimseye para vermek zorunda kalmayacaktı.”

“O zaman Ted’i neden bu toplantıya dahil etti? Steven’ı öldürmeyi planlıyorsa etrafta bir görgü tanığı olması işine gelmez ki.”

“Ted henüz daveti kabul etmedi. Aimee ona gerçekten bir davetiye yollamamış bile olabilir. Belki bunların hepsi Steven’a kurduğu tuzağın bir parçası. Belki de Aimee internet daveti kurmacasını buna bir ortaklar toplantısı süsü vermek için uydurdu. Böylece Steven işin içinde bir bityeniği olduğundan şüphelenmeyecekti.”

Vero’nun söyledikleri düşündükçe daha da çok aklıma yatıyordu.

“*Bıktım Usandım* yan çizmeye kalkışmadan önce şu fotoğrafları yolluyorum.”

“Bekle,” dedim Vero telefonunu çıkarırken. “Toplantıya iki saatten az kaldı. Steven oraya gitmeyecek ama onu davet eden kişi bunu bilmiyor.” Steven’ın telefonunu kapatıp çeneme vurdum. “Şimdilik fotoğrafları yollama. Benim daha iyi bir fikrim var.”

Vero ve ben, arabanın arka koltuğunda kısı kıvrak bağlanmış bir hâlde yatan Steven ve bagajdaki çöp torbasında ebedi uykusunu uyuyan Carl’la motele vardığımızda akşam karanlığı çökmüştü. Vero minivanımı garajdan çıkarırken arka koltuğun önüne çömelmişim. Vero, Memur Roddy’nin yanından geçerken el sallamıştı. Adamcağız muhtemelen hâlâ sağ salim evimde olduğumu düşünüyordu.

Vero anahtarda yazan oda numarasına baktı ve minivanı geri vitesle takıp motel odasının kapısına elinden geldiğince yaklaştırdı. Steven’ı minivanın arkasından odaya taşıdığımızı kimse- nin görmediğinden emin olmak için otoparkı ve komşu odala-

nn pencerelerini dikkatle gözledik. Steven'ı yere indirdiğimizde önce ayakta durmaya çalıştı ama ayak bilekleri bağlı olduğu için dengesini kaybedip halıya yuvarlandı.

“Onu yatağa yatıralım mı?” diye sordu Vero. Nefes nefese kalmıştı, iki büklüm olup ellerini dizlerine koydu. Kapıya LÜTFEN RAHATSIZ ETMEYİN yazısını asıp perdeleri kapatırken Steven kıvranarak bantlarını zorladı ve bana ateş püsküren gözlerle baktı. Oda gerçekten de çöplük gibiydi. Duvar kâğıdı yer yer soyulmuştu ve *popcorn* tavanda sarı lekeler vardı. Halıdaki geometrik 1970'ler desenlerinin ne tür dehşetleri artlarında gizlediğini tahmin bile etmek istemiyordum. Ama Steven'ı kaldırıp yatağa yatıracak gücü bulabileceğimizden de emin değildim doğrusu.

“En azından kapıdan uzaklaştıralım.” Onu koltukaltlarından tutup iki yatağın arasına taşıdık. Başının altına bir yastık koyup televizyonu açtım, kanalı ESPN'e değiştirdim ve sesini açtım. Ellerimi silkeleyip anahtarımı alırken Vero'ya, “Hazır mısın?” diye sordum. Steven'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Kapıya yöneldiğimizde panikten kesik kesik solumaya başladı. “Üzgünüm, Steven. Ama inan bana, başına daha kötüsü gelecekti. Birkaç saate nasıl olduğuna bakmak için uğranm.”

Vero'yla odadan çıkıp kapıyı kapattığımızda televizyonun sesi Steven'm gürültüsünü bastırdı. Direksiyona geçtim ve kontağı çevirmeden önce duraksadım.

“Vicdan yapıyorsun,” dedi Vero emniyet kemerini takarken. “Yapma. Steven seni kendi garajında itip kaktı. Üstelik tek suçun onun o sefil canını kurtarmaya çalışmaktı. Kendini suçlu hissetmek için hiçbir nedenin yok. Hadi, toparlan. Kurtulmamız gereken bir ceset var.”

Durumu kabullenip iç çektim ve kontağı çevirdim. Motor benimle alay edercesine o tanıdık *tık* sesini çıkardı.

“Hayır! Hayır, hayır, hayır!” diye inledi Vero.

Yeniden motoru çalıştırmayı denedim. Hiçbir şey olmadı.

“Ne yapacağız?” diye sordu Vero.

“Bilmiyorum!”

“Acil yol yardımı arayamayız. Carl var!”

“Minivanı burada bırakıp bir araba kiralayalım. Buralarda bir yerde bir araç kiralama acentesi vardır.” Kolumu arkaya attım ve el yordamıyla dün gece hapishaneye giderken yanıma aldığım postacı çantasını buldum. İçini karıştırdıktan sonra baş aşağı çevirdim ve dosyayla peruk kucağıma düştü. “Cüzdanım yok. Paltomda kaldı herhalde.”

“Panik yapma. Ramón’dan bize bir araba getirmesini isteyeceğim.” Vero’yla kuzeni bir süre mesajlaştı. Vero küfrederek telefonunu bardak tutucuya fırlattı. “Leesburg’taki bir kazaya gidiyor. Yolu yanlamış ve trafiğe takılmış. Buraya gelmesi en az iki saat sürermiş.”

“Carl’ın evindeki toplantıya neredeyse bir saat kaldı! O kadar bekleyemeyiz!”

“Çılgın Tatil’i çevirmiyoruz, Finn! Uber çağırıp Carl’ı arka koltukta aramıza koyamayız!” Kollarını göğsünde kavuşturup so-murtarak arkasına yaslandı. “Cam’i bulduğumda kendi ellerimle geberteceğim. Bir arabaya ihtiyacımız var. Tercihen hızlı bir arabaya.” Havayı kokladı. “Bizim mumya erimeye başladı galiba.”

Postacı çantasından düşenleri içine koyarken peruğa bakıp duraksadım. Uzun, siyah ve tam da Kat’in saçlarının modelindeydi. Ama karanlıkta Irina’nın saç boyuyla rengini de andırıyordu. Solgun aralık gökyüzü şimdiden kararmaya başlamıştı.

“Bir Uber çağır,” dedim planımı zihnimde şekillendirirken. “Ramón’a motelin adresini ver ve minivanın anahtarını üzerinde bırakacağımızı söyle. Bir ara gelip onu dükkânına götürsün.”

“Carl ne olacak?”

“Ramón gelmeden geri dönüp Carl’ı almak için bol bol zamanımız olacak. Şansımız yaver giderse toplantı başlamadan yetişiriz.”

“Hangi cehenneme gidiyoruz?”

Vero’ya peruğu verdim. “Çok hızlı bir araba bulmaya.”

37. BÖLÜM

UBER ŞOFÖRÜ BİZİ karanlık basmadan hemen önce, araba galerisinin bir blok kadar ilerisinde bıraktı. Otoparktaki sokak lambaları arabaların üzerinde ışık halkaları oluşturuyor, fiyakalı kaportaları teşhir salonundan yansıyan parlak ışıklar altında pırıl pırıl parlıyordu. Vero'nun dudakları belli belirsiz bir iç çekişle aralandı.

Önüne geçip onu daldığı rüyalarından uyandırdım ve peruğu başına geçirip kenarlarımı düzelttim. "Teşhir salonuna en uzak köşeye git ve hızlı ama kullanışlı bir araç seç. Bir cip ya da onun gibi bir şey. Bana rengini ve modelini mesaj at. Ne olursa olsun hiçbir satış görevlisinin sana yaklaşmasına izin verme ve kimseyle konuşma. Önemli bir telefon görüşmesi yapıyormuşsun gibi davran. Gerisini bana bırak."

"Sen ne yapacaksın?"

"Anahtarları alacağım." Satış ofisine doğru yürüdüm. Vero arkamdan koşup bana yetişti.

"Bu arabalardan birinin anahtarını sana kimlik sormadan vereceklerini mi sanıyorsun?"

"Anahtarı bana değil, Irina Borovkov'a verecekler. Git hadi." Vero'yu otoparka doğru itip teşhir salonunun yolunu tuttum.

Camlı kapıya vardığımda ardına kadar açıldı. Alan tereddütlü bir gülümsemeyle kenara çekildi. "İyi akşamlar, Bayan..." Yüzü utançla kızardı. "Özür dilerim, isminizi hatırlayamadım."

"Muhtemelen önemli biri olmadığım içindir." Onu küçüm-

seyen bakışlarla süzerken cebimdeki telefonum titredi. "Irina Borovkov'la birlikteyim. Şeyle test sürüşü yapmak istiyor..." Göz ucuyla telefonuma baktım. "Superleggera Volante'yle, Modern Minimalist renginde olanıyla..." Tekrar telefonuma baktım. Arabanın renginin ismi bu muydu gerçekten?

"*Superleggera*'yla mı?" Alan'ın kaşlarını kaldırmasıyla içime bir kurt düştü ve birden paniğe kapıldım. Superleggera'nın ne olduğundan emin değildim. Ama adında *minimalist* sözcüğünün geçtiği bir şey o kadar da kötü olamazdı, değil mi? "Emin misiniz?" diye sordu Alan.

Anahtarı almak için elimi uzattım.

"Tabii. Aracı getirteyim." Nazik bir gülümsemeyle müşteri kabul masasındaki telefona yöneldi.

"Hayır!" Ona engel olmak için atıldım. "Şey... Yani Bayan Borovkov zaten arabada bekliyor. Beni anahtarı almaya yolladı. Önemli bir telefon görüşmesi yaptığı için rahatsız edilmek istemiyor."

Alan teşhir salonunun büyük camından muhtemelen sözünü ettiğimiz arabaya doğru baktı. Vero otoparkta bir kraliçe edasıyla dikiliyordu. Teşhir salonuna sırtını dönmüştü ve siyah peruğu rüzgârda dalgalanırken sözüm ona telefonla konuşuyordu.

"Bayan Borovkov'un acelesi olduğunu söylemiş miydim?"

Alan boğazını temizleyip kravatını düzeltti. "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Burada bekleyin, lütfen." Bir ofise girip gözden kayboldu. Az sonra geri döndüğünde benimle tokalaşmak için elini uzattı ve uzaktan kumandalı bir anahtarı gizlice elime tutuşturdu. "Bayan Borovkov'a keyifli sürüşler dilediğimizi iletin, lütfen."

Alan'a çabucak teşekkür edip dışarı çıktım ve bir arabanın farları yanıp motoru çalışana kadar uzaktan kumandanın düğmelerine çılgınca bastım. Mat siyah bir spor arabanın arka lambalarının kırmızı ışıkları parladı. Vero erotik sayılabilecek bir iniltiyle sürücü koltuğuna oturdu. Kendimi yanma atıp kapıyı kilitledim. Kontrol paneline bakarken dilim tutuldu. Arabanın

dışı dev bir erkeklik organına, içi de Darth Vader'ın banyosuna benziyordu.

"Sana kullanışlı bir model seçmeni söylemiştim!"

"Ve hızlı olmasını istedin. Bu bebek yedi yüz küsur beygir gücünde."

"Yedi yüz küsur beygir gücüne ihtiyacımız yok! Carl'ı sığdıracak kadar geniş olmasına ihtiyacımız var!"

Gaz pedalına kısa kısa basarken gözlerini kapattı. "Şşş, şu anda dini bir deneyim yaşıyorum."

"Arabaya daha sonra dua edersin. Daha fazla şüphe uyandırmadan gidelim buradan." Arkamı döndüğümde Alan'ın kaldırımında bizi izlediğini gördüm.

"Merak etme. Sakin bir renk seçtim. Gördün mü? *Minimalist*." Vero torpido gözünden çıkardığı teknik belgeyi elime tutuşturdu. "Karanlıkta daha da az dikkat çekeceğiz."

Sayfanın sonunda yazan fiyatı görünce yüreğime indi. "Vero! Bu arabanın değeri üç yüz bin dolar!"

Vero vitesi değiştirdi. "İçimdeki Irina'yı ortaya çıkarmamı söyledin. Ve Irina Borovkov dünyayı sikine takmaz." Böyle dedikten sonra gazlayıp Aston Martin'i otoparkın çıkışına doğru sürdü. Alan farların keskin ışığından korunmak için kolunu gözlerine siper etti ve Vero patinaj çekip onu egzoz dumanına boğarak otoparktan çıktı.

38. BÖLÜM

VERO'YLA SOLUĞU MOTELDE aldık ve Carl'ı çöp torbasından çıkarmadan minivandan Aston Martin'in bagajına naklettik. Minivanın anahtarını Steven'm telefonuyla birlikte koltuğun altına koydum ve odaya gidip Steven'a bakma arzumu bastırarak motel odasının anahtarını cebime attım. Önümüzde uzun bir gece vardı ve Alan kıllanıp Irina'yı aramadan önce ne kadar vaktimiz olduğunu kestiremiyordum.

Korktuğum başıma geldi ve şehrin birkaç kilometre batısında, eyaletler arası otoban on iki şeritten altıya düşüne ve karanlık bizi sarıp sarmalayarak meraklı bakışlardan gizleyene kadar araba fazlasıyla dikkat çekti. Vero, Carl'ın adresine doğru ilerlerken telefonumda Carl'ın beş dönümlük arsasının Google uydu görüntülerini inceledim. Görünüşe bakılırsa arazi sık ağaçlıklarla kaplıydı. Carl'ın mülkünün batı kıyısında bir kır yolu ve bir köy bakkalı vardı.

“Şu küçük marketin arkasına park edebiliriz. Bir dönüm kadar içeride ağaçların arasında bir açıklık var. Oradan evin arkasını görebiliriz.”

Carl'ın arazisinin yanından geçen kır yolunda marketi bulana kadar ilerledik ve arkasına park ettiğimizde arabanın ışıklarını söndürdük. Carl'ı bagajda bırakıp kapıları kilitledik ve önümüzü görmek için cep telefonlarımızın ışığını kullanarak koruya girdik. Kuru yapraklarla buzlu toprak her adımımızda ayaklarımızın altında çıtırdıyordu.

“Sanırım yaklaştık,” dedim epey yürüdükten sonra. Son kez GPS’e bakıp telefonumu kapattım. Karanlıkta ağaçların arasındaki yürüyüşümüzü sürdürdük. İlerideki açıklık küçüktü ve zemini engebeliydi. Karşı ucunda ağaçlar seyredildiği için aralarından evin ışıklı pencerelerini görebildik. “İşte orada,” dedim alçak bir tepenin eteğine yayılan çiftlik evini işaret ederek.

“Ah!” Vero durup tek ayağının üzerinde zıplamaya başladı ve diğerini tutup ovuşturdu. “O neydi ya?” Arkasına baktım ama yoğun bulutların arasından incecik bir ay ışığı bile sızmiyordu. Bırakın ormanın tabanını görmeyi, yanımda duran Vero’nun yüzünü bile zor seçiyordum.

Telefonumu açarken ışığını yere doğru tutmaya özen gösterdim. Işık parlak bir yüzeye çarptı ve yansıması gözümü aldı. Gözlerimi kırıştıtırarak yerdeki kalm, mermer mezar taşma baktım.

“Bu bir açıklık değil. Özel bir mezarlık.” Işığı sağa sola kaydardım ve dört mezar taşı saydım. “Carl’ın aile üyeleri olmalı.” Vero’yla mezar taşlarının arasında yürüyüp telefonun ışığında isimleri okurken donmuş zeminden cıtırtılar yükseldi.

“Şaka yapıyorsun. Müthiş oldu bu!” dedi Vero.

“Neden?”

“Hani bir kitabında kahramanın bir cesedi başka birine ait bir mezara sakladığını anlatmıştın ya? Carl’ı da ailesinin yanına gömebiliriz. Burası kimsenin bakmayı akıl etmeyeceği tek yer.”

Ayağımın yumuşak bir toprak parçasına gömülmesiyle sendeledim. Üzerindeki kuru yaprakları tekmeleyip gevşek toprağa dokundum. “Bu mezar yeni kazılmış,” dedim. Ama Carl’la karısı ayrıldıysa ve Carl eskiden burada yalnız yaşıyorsa kim yakın zamanda gelip buraya bir ölü gömerdi ki? Diz çöküp mezar taşındaki kuru yaprakları elimle süpürdüm.

CARL R. WESTOVER

SEVİLEN BİR EŞ VE ÜVEY BABA,

KANSERLE CESARET VE ZARAFETLE SAVAŞTI.

“Şey, Finlay? Carl’ın neden bir mezar taşı var?

Ayrıca yazının altındaki tarih neden dört ay öncesine aitti? Carl’ın aşağı yukarı o sıralar öldürüldüğünü biliyorduk. “Hiçbir fikrim yok.”

“Sence gerçekten burada mı gömülü?”

“Öyle olmalı.” Düşündükçe daha da mantıklı gelen rahatsız edici bir fikirdi. Theresa’yla Aimee, Carl’ın cesedini fazlasıyla göz önünde bir yere, Carl’ın aile mezarlığına saklayıp dokunaklı bir mezar taşı yazısı yazarak ölüm nedeni hakkında hiçbir kuşkuya yer bırakmamıştı. “Theresa’yla Aimee bunu aylar önce planlamış olmalı,” dedim, “Carl öldürüldükten hemen sonra.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Üzeri yazılı mezar taşları sipariş üzerine özel yapılıyor ve teslim edilmeleri haftalar, hatta bazen aylar sürüyor. Bu mezar taşı bizim Carl’ı o depoda bulmamızdan çok önce satın alınmış. Bir depo kiralamak muhtemelen geçici bir çözümdü. Mezar taşı hazır olduğunda cesedi buraya getirmeyi planlıyorlardı. Ama Theresa ev hapsine mahkûm edilince bunu ertelemek zorunda kaldılar. Biz Carl’ı Theresa’nın mutfağında bırakınca panikleyip doğrucu buraya geldiler. Carl’ın boş evi polisten saklanmak için ideal bir yerdi.”

“Mezar da hazırda zaten.”

“Bu da demek oluyor ki, Theresa’yla Aimee burada. Steven’i toplantıya çağırınlar onlar olmalı.” Cep telefonumu açıp saate baktım. “Vakit gelmek üzere. Eve daha yakından bakalım.”

Vero’yla ışığı söndürüp Carl’ın çiftlik evinin arkasındaki ağaçlara doğru yürüdük. Korunun kıyısındaki çimenlikte karınlarımızın üzerine yattık. Evin birden fazla odasının ışığı yanıyordu. Anlaşılan biri elektrik faturalarını ödüyordu. Büyük cumbalı pencerenin arkasından bir gölge geçti. Vero paltosunun cebinden çıkardığı dürbünü bana uzattı.

“Nereden buldun bunu?”

“Çıkmadan önce garajdan aldım. Lazım olabileceğini düşündüm.”

Dirseklerimi buzlu toprağa dayadım ve dürbünü gözüme yaklaştırıp odakladım. Düğmeleri hâlâ ağaç çiftliğine gittiğimiz günden kalma donut şekerleriyle yapış yapıştı.

“Ne görüyorsun?”

“Mutfakta biri var. Bir kadın. Ocağın başında. Galiba yemek yapıyor.” Evin yan tarafında iki araba duruyordu; küçük bir sedanla, Aimee’nin olduğunu tahmin ettiğim bir cip.

Dürbünle yeniden cumbalı pencereye doğru baktım. Ocağın başındaki kadın başka bir kadının mutfaka girmesi üzerine ona döndü. “Aimee bu, kesinlikle o. Theresa da yanında. Dolaptan tabak indiriyorlar. Ve şarap kadehi. Şimdi çekmecedен çatal bıçak çıkarıyorlar. Aimee yemekleri masaya getiriyor. Theresa iki, hayır üç kadehe şarap koyuyor. Masada üç tabak var.” Küçük oyunları için epey zahmete girmişlerdi doğrusu.

“Steven’in bu sıralar gelmesi gerekiyordu. Ne yapacağız?” diye sordu Vero.

“Fotoğrafları *BıktımUsandım*’a yolla.”

“Şimdi mi? Ama o zaman Steven’m gelmeyeceğini öğrenecekler.”

“Aimee’nin mesajı aldığı ânı göreceğiz ve *BıktımUsandım* olduğundan kesinlikle emin olacağız.” Sonra da kapıyı çalıp onunla yüzleşecektik.

Vero cebinden telefonunu çıkardı. Bir mesaj yazarken ekranın ışığı yüzünü aydınlattı. “Fotoğraflar bayağı gerçekçi. Ahududu şurubu iyi bir dokunuş oldu.” Elektronik posta bir hışırtı sesiyle gönderildi.

Sonra arkamızdan tüyler ürpertici, tüfeğin horozunu çekilme sesi geldi.

Vero donup kaldı. Ben de kıpırdamaya cesaret edemedim.

Dürbün hâlâ gözümdeydi ve evin mutfağına bakıyordum ama Theresa’yla Aimee’nin içeride ne yaptığını artık hiç merak etmiyordum.

“Burası özel bir mülk. İzinsiz giremezsiniz.” Arkamdaki kadının sesi tanıdık gelmedi ama bu sözleri söyleyiş tarzına bakı-

lırsa neyin suç olup olmadığını ve haklarını gayet iyi bilen biriydi. İzinsiz girdiğimiz onun arazisiymiş gibi otoriter bir tavırla konuşuyordu.

“Bayan Westover?” diye şansımı denedim haklı olduğumu umarak. “Neden burada olduğumuzu açıklayabilirim.”

“Açıklayacaksın zaten. Ayağa kalkın. Yavaşça. Ellerinizi görebileceğim bir yerde tutun.”

Dürbünü indirmeden önce son kez mutfak penceresine baktım. Aimee’nin telefonu masada yanında duruyordu ve ekranı hâlâ siyahtı. Theresa’yla tabaklarındaki yemeği kaşıklamaya başladıklarında Aimee telefonuna bakmadı bile.

Vero elleri ve dizleri üzerine doğruldu.

“Devam edin,” dedi kadın tüfeğin namlusuyla kürekkemiklerimin arasını dürterek. Ayağa kalktığımızda Vero bana göz ucuyla baktı ve kadın bizi eve doğru itti. Üçüncü şarap kadehinin kimin için olduğunu artık biliyorduk sanırım. Carl’la karısı birbirlerine yabancılaşmış olabilirdi ama Bayan Westover, Carl’ın boş evinin yabancıları değildi.

Buzlu çimenlerde sessizce yürüdük. Eve yaklaştığımızda Bayan Westover içeridekilere seslendi. Theresa’yla Aimee başlarını kaldırdı ve bakışları pencereye kaydı. Theresa ayağa fırlayıp bizi kapıda karşıladı.

“Bunların ne işi var burada?” Suratı hayalet görmüş gibi sarardı. Aimee’nin çatalı gürültüyle tabağına düştü.

“Tepede bir ışık gördüm. Mezarlığın orada.” Kadın tüfeğiyle bizi mutfığa itti. “Oturun,” diye bağırdı masayı göstererek.

Vero’yla karşısına geçtiğimizde Aimee bize hayretle bakakaldı. Masadaki telefon hâlâ siyahtı. Her an ağlayabilirmiş gibi gözleri doldu. “Finlay, burada ne arıyorsun?” diye sorarken hafifçe sesi titredi.

“Ben de aynısını sana soracaktım.”

“Buraya neden geldiğimizi bal gibi biliyorsun,” diye çıkıştı Theresa, Aimee’yi korkuyla yerinden sıçratarak. “Saklanacak bir yer lazımdı ve bizi burada aramak kimsenin aklına gelmezdi.

Görünüşe bakılırsa, senin dışında hiç kimsenin. Çünkü her nasılsa kahrolası varoluşumun felaketi olmaya devam ediyorsun!"

"Bu o mu? Steven'ın eski karısı mı?" diye sordu Bayan Westover.

Theresa dramatik bir tavırla ellerini yana açtı. "Anne, lütfen! Şu anda bununla uğraşamam."

Anne mi?

"Durun bir dakika," dedi Vero ve bakışları Theresa'yla Bayan Westover arasında gidip geldi. "Carl'ın karısı senin annense, o zaman Carl da şeyin oluyor... Tanrı aşkına, Theresa. *Babanı* parçalara mı ayırdın?"

"Üvey babam!" diye karşı çıktı Theresa. "Carl üvey babamdı. Ayrıca bilginiz olsun diye söylüyorum, onunla aynı evde hiç yaşamadım. Annem onunla ben üniversite için evden ayrıldığımda evlendi. Nedenini Tanrı bilir," diye ekledi gözlerini devirerek. "Açıkçası, Carl'la hiçbir zaman yakın olmadık. Siz sormadan söyleyeyim; Feliks onu öldürürken Carl'la akraba olduğumu bilmiyordu. Sonrasında da ona bu bilgiyi vermedim. Feliks işini yarım bırakmayı sevmez ve şu hayatta en son isteyeceğim şey onun annemin peşine düşmesi olurdu."

"Önemli değil," dedi Bayan Westover masanın başına bir iskemle çekip oturarak. "Sana söyledim, ben o Feliks denen adamı idare edebilirim. Polisi de öyle. Her şeyin icabına bakıldı, Theresa. O adam için hapse girmeyeceksin. Bitti. Carl toprağın altında." Bayan Westover parmağını masaya vurarak konuşmayı sürdürdü. "Bu odanın dışındaki herkes için Theresa'nın üvey babası ağustosta kanserden öldü. Elimde bunu kanıtlayacak bir ölüm belgesi bile var."

Vero pis pis güldü. "O belgeyi imzalayan doktorun gözden kaçırdığı önemli bir bilgi var. Şu anda bizim arabanın бага... Ah!" diye bağırdı masanın altından onu tekmelediğimde.

"Bir ölüm belgesi almayı nasıl becerdiniz?" diye sordum. Theresa'yla annesi polisi Carl'la ilgili şüpheli bir durum oldu-

ğundan kuşkulandırmadan cesedi gömüp bundan paçayı kurtardıysa en acil sorunlarımızdan biri de çözülmüş oluyordu.

“Bütün mesele kimi tanıdığın,” dedi Theresa cilveli bir tavırla.

“Kimi tanıdığın mı, yoksa kiminle yattığın mı?” diye söylendi Vero. Theresa ona saldırmak için hamle yapınca masaya şarap döküldü.

“Bu kadar yeter!” diye bağırdı Bayan Westover. Anne sesinin beklenmedik bir anda devreye girmesiyle hepimiz suspus olduk. Kimse devrilen şişeyi kaldırmayınca içindeki şarap masaya ağır ağır süzölmeye devam etti. “Otur!” dedi Bayan Westover kızına tartışmaya açık olmayan bir ses tonuyla. Theresa oflayarak Aimee’nin yanındaki boş iskemleye oturdu.

Bayan Westover kalkıp dolaptan açılmamış bir şişe şarap aldı ve iki kadeh daha çıkardı. Şişeyi açıp bizim kadehlerimize ikişer parmak şarap koyduktan sonra kendininkini ağzına kadar doldurdu. “Carl gerçekten kanserdi, ölüyordu,” diye açıkladı. “Doktoru birkaç aylık ömrü kaldığını söylemişti. Theresa bu yüzden Feliks’i üvey babasıyla görüşmeye götürdü. Carl’ın tedavisi pahalıydı ve sigortası büyük bir kısmını karşılamıyordu. Theresa onun bu paraya ihtiyacı olabileceğini düşündü. Carl’ın Feliks’i reddedeceğini tahmin edemezdi. Ya da Feliks’in onu öldüreceğini. Theresa’nın suçu yok. Kendini birdenbire bu olayların içinde buldu. Eski kocamın başına gelenler için onu suçlamıyorum ve o korkunç adamın Carl’a yaptıkları yüzünden kızımın hapse girmesine izin veremem.”

“Carl’ın doktoru eski bir aile dostumuz,” diye devam etti. “Ona Carl’ın evde benim yanımda huzurla hayata gözlerini yumduğunu söyledim ve benim için bir iyilik yapmasını rica ettim. Bana bir ölüm belgesi verdi ve bir mezar taşı sipariş ettim.” Tüfeği kucağına koydu. “Carl olması gereken yerde ve şu anda önemli olan da bu. İnsanlar onu sorduğunda ailesinin yanında öldüğünü ve kalabalık bir cenaze töreni istemediğini söyleyeceğiz. Kimsenin onu araması için bir neden yok.”

“Evet, olmayabilir ama kızınızı arıyorlar,” diye karşı çıktım. “Theresa ev hapsinden kaçtı. Polis her yerde onu anyor ve Aimee’yle olduğunu biliyorlar. Sonsuza kadar burada saklanamazlar.”

“Doğru, saklanamazlar,” diye onayladı Bayan Westover. “Bunu konuştuk zaten. Theresa yarın yetkililere teslim olacak. Neden kaçtığını sorduklarında Feliks’in onu tehdit ettiğini ve hayatı için endişelendiğini söyleyecek. Eğer kendisi teslim olup önceden yapılan pazarlığın şartlarına uyarsa bölge savcısının hakkında yeni suçlamalarda bulunması çok düşük bir olasılık. Theresa’nın tanıklığı savcı için çok önemli, bunu riske atamaz.”

Theresa’nın yüzü sarardı. Bayan Westover avucunu kızının elinin üzerine koydu. Aimee bayılacak gibi görünüyordu. “Geri dönmek istemiyorum,” diye fısıldadı Theresa annesine. Altdağı titremeye başlamıştı. “Onun yerine Aimee’yle şehirden ayrılacak olmaz mı? Aimee hesaplarındaki bütün parasını çekti. Bir süre onunla idare ederiz.”

“Yüz binle epey idare edersiniz,” diye hemfikir oldu Vero. “Özellikle de onu kimseye vermek zorunda kalmadığınız sürece.”

Theresa suratını çarpıttı. “Neden söz ediyorsun?”

Aimee başını çevirdi.

“Theresa’nın haberi yok, değil mi?” diye sordum.

Aimee’nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve bakışları Theresa’yla benim aramda gidip geldi. “Ne demek istiyorsun?”

“Senin *BıktımUsandım* olduğunu biliyoruz,” dedi Vero. “Steven’ı öldürmesi için birini tutmaya çalıştığını biliyoruz.”

Aimee’nin ağzı açık kaldı. Theresa kaşlarını çatarak arkadaşına döndü. “Neden bahsediyor bu, Aimee?”

“Bilmiyorum,” diye kem küm etti Aimee. “Yani evet, Steven’dan bıktım. Tam bir puşt ve Delia’yla Zach’i görmeme izin vermedi. Ama kimseden ona bir kötülük etmesini istemedim.”

“Telefonuna bak,” diye üsteledi Vero. “Göreceksin. *İsim-siz2*’den olay yerinin fotoğraflarını içeren bir e-posta aldı. Ah,

bu arada," diye ekledi Aimee'ye dönerek, "henüz anlamadıysan diye söylüyorum, Steven bu küçük tuzağınıza düşmeyecek çünkü buraya gelecek durumda değil. Onun için, *LekeSökücü*'ye bir mesaj yollayıp anlaşımadan vazgeçtiğini haber verebilirsin."

Theresa dehşetle inledi. Gözleri doldu. "Steven öldü mü? *LekeSökücü* kim? Aimee, neden bahsediyor bunlar?"

"Hiçbir fikrim yok!" diye bağırdı Aimee.

Theresa atılıp Aimee'nin telefonunu aldı. Yaşlı gözleriyle ekranı hızlı hızlı yukan doğru kaydırırdı. "Ben bir şey göremiyorum. Sadece kocasıyla mesajlaşmış. Onun dışında bir şey yok." Theresa tiksintiyle arkadaşına baktı. "Kocanla yazışıyor muydun? Bana burada olduğumuzu kimsenin bilmediğini söylemiştin!"

"Özür dilerim!" dedi Aimee. "Bana mesaj atıp duruyordu! Beni özlediğini ve endişelendiğini söylüyordu!"

"Kocan olacak o herif puştun önde gideni, Aimee! Bana yardım etmek için ortak hesaplarınızdan çektiğin paranın derdine düştüğü için endişeleniyordur! O parayı ona geri vermeyi ciddi ciddi düşünmüyorsun umarım!"

Aimee arkadaşının ses tonundan ürkererek olduğu yere büzüldü.

Vero telefonu Theresa'dan aldı. "Burada bir mesaj olmalı. Onu ben yolladım. İçinde fotoğraflar vardı." Aimee'yle Theresa, Aimee'nin telefonunu karıştıran Vero'yu hayretle izledi. Vero telefonu masanın üzerinden onlara doğru itti. "Hiçbir şey anlamadım. *BıktımUsandım* sen değilsen, Steven'm ipini kim çekti?"

"Ve toplantıyı kim ayarladı?" diye sordum.

"Hangi toplantı?" diye sordu Theresa, Aimee ve Bayan Westover hep bir ağızdan.

Ağacların arasında far ışıkları belirince hepimiz ön pencereye döndük. Bir kamyonet uzun çakıllaşlı yoldan eve doğru ilerledi ve durduğunda ön verandanın hareket sensörlü lambaları yandı. Kamyonetin sürücüsü kontağı kapatıp ön farları söndürdü ve telefonunda bir mesaj yazarken ekranın açık mavi ışığı yüzünü aydınlattı. Ekran karanırken adam gözlerini kısarak eve doğru baktı.

Vero'nun telefonu titredi. Ekran *BıktımUsandım*'dan gelen bir elektronik postayla aydınlandı. Vero mesajı okumam için telefonunu bana uzattı.

İsimsiz2, bana bu korkunç fotoğrafı neden yolladın? Espri anlayışın bu mu senin? Hiç param yok ve eğer bir daha beni rahatsız edersen seni polise şikâyet edeceğim.

"Sanırım kazıklandık," dedi Vero. Başını kaldırdı ve bakışları o sırada kamyonetinden inen adama kaydı.

Bayan Westover sandalyesinden kalktı ve perdeyi aralayıp yavaşça eve doğru yürüyen adama baktı. Kızına döndüğünde yüzü bembeyaz kesilmişti. "Ted Fuller'ın burada ne işi var?"

39. BÖLÜM

BREE'NİN BABASI VERANDANIN basamaklarını çıkarken, "Sence ne istiyor?" diye sordu Theresa annesine.

"Bilmiyorum," dedi Bayan Westover alçak sesle. "Hazirandaki son toplantılarından beri Ted'le konuşmadım. "O ve Carl çim çiftliğiyle ilgili bir anlaşmazlık yaşadı ve araları açıldı."

"Ne konuda tartıştılar?" diye atıldım.

"Ted kârın hakkaniyetsiz paylaşıldığını düşünüyordu. Çiftliğin işleyişinde daha aktif bir rol oynadığı için -çünkü Steven'la yakın çalışıyordu- kârdan daha büyük bir pay istiyordu. Ama Carl'la ona anlaşma şartlarını değiştirmeyeceğimizi söyledik. Anlaşma anlaşmadır ve hasta olması Carl'ın suçu değildi. Hisse-lerinden vazgeçebilecek durumda değildi ama Ted onu anlamak istemedi. Bir uzlaşmaya varabildiklerini sanmıyorum. Ted'le Steven çiftliği işletiyordu ve ilk anlaşmaya uygun bir şekilde Carl'ın payı her ay otomatikman hesabına yatıyordu."

"Öyleyse Ted buraya neden geldi?" diye sordu Theresa.

Ted'in ayak sesleri yavaşça kapıya yaklaştı. Berbat bir endişeye kapıldım. Ted'in neden burada olduğuna dair bir fikrim vardı ve bu sebebin esrarengiz bir toplantıya davet edilmesi olmadığından emindim. "Carl'ın asistanı gibi davranan biri Ted'le Steven'a elektronik bir davetiye yollayarak ikisini de bir toplantı için buraya çağırdı." Odadaki bütün bakışlar bana çevrildi. "Vero'yla buraya onun için geldik. Bütün bunları Steven'ı bir bahaneyle buraya getirip öldürmek için Aimee'nin tezgâhladığını

sandık." Aimee kaşlarını çattı. "Uzun hikâye," dedim özür dilercesine. "Üzerine alınma."

"Alınmadım." Biraz midesi bulanıyormuş gibi bir hâli vardı.

"Steven ve Ted'le bu toplantıyı organize eden Aimee değilse kim?" diye sordu Bayan Westover.

Kapı zili çaldı. Kimse kapıyı açmak için yerinden kalkmadı.

Bayan Westover tüfeğini eline aldı. "Biz beş kişiyiz, Ted bir kişi. Onu içeri alalım ve şu işin aslını öğrenelim." Bayan Westover sürgüyü açıp tüfeğini arkasına saklayarak kapıyı araladı. Hepimiz onları dinlemek için parmaklarımızın ucuna basa basa yaklaştık.

"Barbara!" Bayan Westover'ı karşısında bulmak Ted'i soluksuz bırakmış gibi kesik kesik nefes alıyordu. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Ben de aynısını senin için söyleyebilirim. Buraya uzun zamandır uğramamıştın. Ziyaret için biraz geç bir saat değil mi?" diye sordu acı bir sesle.

"Özür dilerim. Gelmeden önce aramalıydım. Steven da geç kalacak. Biraz önce mesaj attı. Arabasıyla ilgili bir sorun çıkınca eli kolu bağlanmış ama yolda."

Vero koluma yapıştı. "Arabasıyla ilgili bir sorun mu? Eli kolu mu bağlanmış?" diye fısıldadı Vero.

Bütün bunlar tesadüf olamazdı. Steven'ın cep telefonunu ve Ramón'un gelip arabayı alabilmesi için anahtarını minivanda bırakmıştık. Steven minivanı çalıştırmanın bir yolunu bulmuştu anlaşılan. "Steven motel odasından kaçmış," dedim.

"İçeride biri mi var?" diye sordu Ted kuşkuyla.

Bayan Westover tüfeğin namlusunu ona çevirip kapıyı ayağıyla açtı.

Ted yavaşça ellerini kaldırdı ve ihtiyatlı bir adımla kapıdan uzaklaştı. "Barbara, Carl'ın son toplantımızdan sonra çok üzüldüğünü biliyorum. Ama Steven gelir gelmez bir uzlaşma yolu bulacağımızdan eminim."

"Carl geçtiğimiz yaz öldü, Ted. Ama senin bunu zaten bil-

diğini tahmin ediyorum.” Barbara tüfeği Ted’in göğsüne nişan alarak verandaya çıktı. “Bu esrarengiz toplantının amacı bu mu? Çiftliğin tamamen senin olması için geriye kalan son ortağından kurtulmayı mı planlıyorsun? Belki bu fikrini önce Steven’in eski karısıyla paylaşmalısın.” Barbara başıyla beni gösterdi. Beni ilk kez fark eden Ted’in gözleri hayretle irileşti. “İçeri gel, Ted. Görünüşe bakılırsa, açıklığa kavuşturmamız gereken konular var.”

Barbara içeri önce Ted’in girmesi için kenara çekildi. Onu mutfak masasına yönlendirirken tüfeğini sırtına doğrultmaya devam etti. Ted oturduğunda hepimiz, itirafını bekleyen bir jüri gibi çevresini sardık.

“Üzgünüm, Barbara,” diye başladı Ted duygu yüklü bir sesle. “Carl’ın vefatından şimdi haberim oldu. Daha önce aramalıydım ya da uğramalıydım. Bu dargınlığı uzatmamalıydım. Hastalığının bu kadar ilerlediğini bilmiyordum.”

“Carl kimsenin ona acımasını istemezdi. O iyi bir adamdı. Senin için aynısını söyleyemem.”

“Ben de kendim için ne söyleyebileceğimi bilmiyorum,” diye kabul etti usulca.

“Neden önce bize *BıktımUsandım*’ın kim olduğunu söylemiyorsun?” diye önerdim. Forumdaki ilanı paylaştığını itiraf etmesini istiyordum. Steven’ın canına kastetme girişimlerinin perde arkasında onun olduğundan ve toplantı bahanesiyle Steven’ı tuzağa düşürüp *Lekesökücü*’ye başladığı işi bitirmesi için zemin hazırlamaya çalıştığından emin olmak istiyordum. “Çiftlikteki yangından başla ve tüm yaptıklarını tek tek anlat.”

Ted hayretle başını kaldırdı. “Onu biliyor musunuz?”

Vero kollarını göğsünde kavuşturup tırnaklarıyla tempo tutmaya başladı. “Daha birçok şeyi biliyoruz.”

Ted güçlkle yutkundu. “Şunu anlamalısınız ki, karım o yangını çıkarırken kimseyi incitmek niyetinde değildi. Melissa sadece bana kızgındı. Uzun zamandır Steven’la iş ilişkimini bitirmem için bana baskı yapıyordu. Ama Steven’la bir anlaşma yaptık ve ben sözümün eriyim.”

Duyduklarıma şaşırarak başımı iki yana salladım. "Steven'ın konteynerini karın mı yaktı? Neden?"

Ted'in yanakları kızardı ve gözlerini masaya dikti. "Geçen ilkbaharda Steven'dan anlaşmamız dahilinde haftanın birkaç günü ofiste çalışması üzere kızımı işe almasını istedim. Ama Bree tuttu, Steven'a âşık oldu. Eh, Steven'ı da hepimiz tanıyoruz." Ted beni mahcup bakışlarla süzdü.

"Alo! Ben buradayım." Theresa, Ted'le bana el salladı. "Steven'ın o sırada *benimle* nişanlı olduğu kimsenin umurunda mı acaba?"

Vero açık şarap şişesini Theresa'nın eline tutuşturdu. "Hayır. Ama al sana bir teselli ödülü. Sen," dedi Ted'e, "devam et."

Ted derin bir nefes alıp anlatmayı sürdürdü. "Melissa, Steven'la Bree'nin romantik bir ilişkisi olduğunu anlayınca çok öfkelen-di. Bree'ye artık Steven'ın yanında çalışmasını istemediğimizi söylememiz için ısrar etti. Ama kızım yetişkin bir kadın ve kiminle görüşüp görüşmeyeceğine müdahale etmeye hakkımız olmadığını düşünüyorum."

Vero nefretle homurdandı. "Çiftlik iyi kazandırdığı için o cinsi sapığın kızım-dan faydalanmasına göz yumdum desene sen şuna."

Ted gergin bir tavırla başını sallayarak suçunu kabul etti. "Melissa, Steven'ı durmadan arıyordu. Bree'nin işine son vermesi için bütün yaz onu sıkıştırdı. İlişkilerini bitirmesini istedi. Ekimde yaşananlardan sonra Steven'a Bree'ye yol vermesi için gün doğdu ve Melissa nihayet amacına ulaştı.

"Bree üzüntüden perişan oldu. Günlerce yatağından çıkma-dan ağladı. Çiftlik avuç dolusu para kaybediyordu ama Melissa nihayet mutluydu. Bu süreç yaklaşık bir ay sürdü. Sonra bir gece, sanırım Şükran Günü'ydü, Steven kafayı çekip uygunsuz bir saatte Bree'yi ev telefonumuzdan aradı." Telefonunu gizlice karıştırdığımda arama kayıtlarında gördüğüm seks amaçlı aramadan söz ettiğini tahmin ettim. Steven, Bree'yi cebi yerine ev numarasından aramıştı.

“Bree yatmıştı,” diye devam etti Ted. “Melissa, Steven’ın aradığını görünce açmamış. Steven da Bree’ye onu özlediğini ve hata yaptığını söyleyen bir sesli mesaj bırakmış. Yeni bir eve taşındığını ve onu görmek istediğini de söylemiş.” Vero bana bakıp tek kaşını kaldırdı. O gece, Steven beni evimin önünde Julian’la yiyişirken yakalamış ve çocuklar olmadan yeni evinin bir yuvaya benzemediğinden yakınmıştı.

“Devam et,” dedim Ted’e.

“Melissa öfkeden deliye döndü. Steven’la ortaklığıma son vermemi istedi. Çiftliğin skandaldan sonra zaten para kaybettiğini söyledi. Bree de artık orada çalışmadığı için Steven’la iş ya da özel ilişkiyi sürdürmem için bir sebep kalmadığını düşünüyordu. Bunu reddettiğimde bana kızdı. Konteynerdeki yangını bana gözdağı vermek için çıkardı. O adamın kızımızı üzmesine seyirci kalmaktansa çiftliği de, işinizi de yok ederim demeye getirdi. *Sadece bir konteynerdi*, diyerek yaptığı şeyi hafife aldı. Kızımızın geleceği bir yatırımımızda zarar etmemizden çok daha önemliydi.”

“Birini öldürebilirdi,” dedim Steven’ın saniyeler içinde alevlere teslim olan kanepesini hatırlayarak.

“Hayır,” diye karşı çıktı Ted başını hararetli bir şekilde iki yana sallayarak. “Konteynerin boş olduğunu biliyordu. Steven’ın kamyonu orada bile değildi. Melissa onun başka bir yerde yaşadığını biliyordu. Birinin yaralanabileceğini düşünseydi o yangını asla çıkarmazdı. Bu yalnızca karımın ağırlığını ortaya koyup bana önceliklerimi hatırlatmak için seçtiği bir yoldu.”

“Demek ki pis işlerini yaptırmak için başka birini tuttu,” dedi Vero kuşkucu bir tavrıyla.

Ted şaşırmış gibi göründü. “Anlamadım,” dedi bir cevap beklercesine bana dönerek.

“Karının eski kocamı öldürtmek için bir kiralık katil tuttuğunu düşünüyoruz.” Kafa karışıklığının hayrete dönüşmesini anbean izledim.

“Melissa mı?” Gülmeye başladı ve küçük bir şaşkınlık nidası histerik sayılabilecek bir gülme kriziyle devam etti. “İmkânı

yok! Karımı tanımıyorsunuz. O asla böyle bir şey yapabilecek biri değildir.”

“Bunu söylemekten nefret ediyorum,” dedi Bayan Westover tüfeğini indirerek, “ama Ted haklı. Melissa Fuller’ı yıllardır tanımım. Ahlaksız bir adama haddini bildirmek ve kızını korumak için özel bir mülke zarar verebilir ama bir cana kastedebileceğine hayatta inanmam. Melissa öyle biri değil.”

“Zayıf bir ânında aptalca bir şey yaptı,” dedi Ted, “ama polis, Bree’yi gözaltına almak için evimize geldiğinde hatasını anladı. Melissa bu yüzden kendini asla affetmeyecek. Bir daha ne Steven’a ne de işyerine ilişir. Bree’yle ilgili daha fazla şüpheyandıracağından korkar.”

“O yüzden karını polise ihbar etmek yerine Bree’nin tanıdığı oldun ve dolaylı yoldan Melissa’nın da paçasını kurtardın.” Yangından sonraki o sabah Bree bana babasıyla evde televizyon izlediğini söylemişti. Ama Nick’e bakılırsa, Bree’nin annesiyle babası üçünün evde birlikte televizyon izlediği yönünde ifade vermişti. Tüm sahneyi gözümde canlandırabiliyordum. “O gece evinizin salonundaki fotoğrafınızı Melissa çekmedi. Sen Bree’yle evde televizyon izlerken karın yangın çıkartıyordu.”

Ted başını iki yana salladı. “Evde başka kimse yoktu, sadece kızım ve ben vardık. Birlikte bir fotoğrafımız olsun istedi ve telefonunu kitaplığın rafına koyup zamanlayıcıyı ayarladı.”

“Ama polise fotoğrafı Melissa’nın çektiğini söyleyerek o gece evde olduğuna tanıklık ettin,” dedi Vero. Ted *evet* dercesine başını salladı. “İyi ama karınla kızın Steven’ı öldürmesi için birini tutmadıysa bu toplantıyı ayarlayıp Steven’ı buraya çağırmanın amacı ne?”

Ted’in yine aklı karışmış gibiydi. “Toplantıyı ben ayarlamadım.”

Vero’ya döndüm. “Toplantıyı buradakilerden biri ayarlamadıysa kim ayarladı peki?”

“Hiç bana bakmayın,” dedi Theresa şarap şişesini ağzına dayayarak.

Birden pencerede bir şangırtı koptu ve üzerimize cam kırıkları yağdı.

Ev kurşun yağmuruna tutulurken kendimizi yere atıp masanın altına saklandık.

40. BÖLÜM

YAYLIM ATEŞİ KESİLDİĞİNDE kulakları sağır edici bir sessizlik oldu.

“Herkes iyi mi?” diye seslendi Ted. Barbara tüfeğinin horozunu çekti.

“Bize kim ateş ediyor?” Aimee, Theresa’ya sokuldu. Masanın altındaki yüzlere baktım. Hepimizin Feliks Zhırov’la bir bağlantısı vardı.

“Feliks olmalı,” dedim. “İşini yarım bırakmaktan hoşlanmadığını söylemiştin.” Feliks için hepimiz yarım kalan işlerdik. Feliks’in adamları bir taşla birkaç kuş birden vurarak hepimizi ortadan kaldırılabilirdi.

Kurşunlar evi yeniden dövmeye başladı.

“Şimdi gününüzü görürsünüz!” Bayan Westover dizlerinin üzerine doğrulup tüfeğin namlusunu kırık camdan dışarı çıkardı. Karanlığa doğru birkaç el ateş ederek saldırıya misilleme yaptı. Silahını doldurmak için eğildiğinde Feliks’in adamları yeniden ateş etmeye başladı ve Bayan Westover geri çekilerek masanın altında bize katılmak zorunda kaldı.

Theresa şarap şişesini bir bebeği tutar gibi koluna yatırıp diğer eliyle Aimee’ye yapışmıştı. “Kocama nerede olduğumuzu söylediğim için üzgünüm!” diye bağırdı Aimee.

“Ben de kocan aşağılık herifin teki olduğu için üzgünüm!” diye ağladı Theresa.

Kurşunlar mutfak dolaplarını delik deşik etmişti ve buzdolabının kapağından sekip yere düşüyorlardı.

“Finlay!” dedi Vero elime yapışarak. “Ölmeden önce sana söylemek istediğim bir şey var.”

“Biliyorum!” Elini sıktım. “Ben de seni seviyorum! Ama şimdi sırası değil!”

“Hayır, Finn. Parayla ilgili sana söylemem gereken...”

Dışarıdan çakıltaşlarının üzerinde kayan tekerleklerin sesi geldi. İçeriye dolduran mavi ışığın ardından biri bağırdı. “Polis! Silahlarınızı atın ve ellerinizi kaldırın!”

“Nick’in sesine benziyor!” Vero dışarıdan gelen çarpışma seslerini duyduğu gibi çömelip elleriyle kulaklarını kapattı.

Vero’yla pencereye doğru sürünüp dışarı baktık. Nick’in arabasının kontrol panelinde mavi bir ışık dönüyordu. Şoför kapısı açıktı ama Nick görünürde yoktu. Simsiyah giyinmiş iki adam ön bahçedeki ağaçların arkasına saklanmıştı. Nick’in arabasının yolcu kapısına ateş ederlerken yan otomatik silahları ışığı yakaladıkça parlıyordu.

“Nick nerede?” diye sordu Vero silah patlamaları arasında.

“Bilmiyorum. Arabasının arkasından çıkamıyor herhalde. Bir şeyler yapmalıyız.” Silahlı adamlar ateşi kesmiyor, biri silahını yeniden doldururken öteki ateş etmeye devam ediyordu. Arabanın içinde dönen mavi ışığa ateş etmeye başladıklarında camlar patladı. Vero’yu da aşağı çekerek pencerenin altına çömeldim. “Nick’e zaman kazandırmak için dikkatlerini dağıtmalıyız.” Arabayı unutmalarını sağlayacak kadar gürültülü ve ışıklı bir şey bulmalıydık. İşe yarar bir şey bulma umuduyla mutfığa göz gezdirdim. Mavi ışık masaya devrilen şarap şişesinin yüzeyinden yansıyordu.

“Bir fikrim var. Gel!” Yerdeki cam kırıklarına aldırmadan dizlerimle dirseklerimin üzerinde masaya doğru sürünmeye başladığımda Vero peşimden geldi. Elimi yukarı uzatıp el yordamıyla şişeyi buldum ve Vero’ya verdim. Öbür şişeyi Theresa’nın elinden kapıp şarabı yere döktüğümde bağırdı.

“Ben onu içiyordum!”

Şişeyi ellerim ve dizlerim üzerinde eviyeye taşıırken Vero yine peşimi bırakmadı. “Bu çok kötü bir fikir, Finlay!”

“Bir şeyler yapmak zorundayız! Nick’in arabasını gravyer peynirine çevirdiler!”

Dolabı karıştırarak kâğıt havlu rulolarıyla çöp torbalarını kenara ittim ve nihayet bir şişe cam temizleyicisi buldum. Kapağını açıp kokladım. Keskin kokusu boğazımı ve gözlerimi yaktı. “Bana bir havlu bul.”

Vero yanımdan elini uzatıp buzdolabının kapağında asılı mutfak havlusunu aldı ve boylamasına yırttı. İki şişeyi de cam temizleme spreyiyle doldurdum. Birini Vero’ya verdim. Uzun havlu şeritlerini şişelerin ağızlarına tıkıp telaşla ocağa yöneldik. Vero ocaklardan birini yaktı. Ağızlarından havlular sarkan şişeleri ateşe doğru tuttuk. Havlular gürültüyle tutuştuğunda yine dirseklerimizle dizlerimizin üzerinde kırık pencereye doğru süründük. Dışarıdaki silah sesleri yeniden başlayınca çömeldik.

“Üçe kadar sayacağım,” diye bağırdım gürültüde sesimi duyurabilmek için.

“Bekle,” dedi Vero. “Üçte mi fırlatacağız, üçten sonra mı?”

“Fırlatın gitsin!” diye bağırdı Theresa.

Vero’yla aynı anda şişeleri adamların arka arkaya ateşlediği silahlara doğru fırlattık. Camlar kırıldı. Şişeler gürleyerek alev aldı ve patladı. Feliks’in adamları siper aldıkları ağaçların arkasından bağrışarak çıktı.

Vero, Nick’in arabasının arkasındaki hareketlenmeyi işaret etti. Bir ağacın arkasına doğru koşarken Nick’in ceketinin sırtını gördüm. Nick dönüp Feliks’in adamlarına nişan aldı ve ateş etti. Adamlardan biri bir feryat koparıp yere yığıldı. Nick birkaç el daha ateş etti ve ikinci silahlı adamı da vurdu.

Silah sesleri kesildi. Gece, Nick’in arabasından gelen hafif motor uğultusu ve bahçeyi saran alevlerin çıtırtısı dışında sessizliğe gömüldü. Yoğun duman bulutları ve durmadan dönüp duran mavi ışıkların arasında hiçbir şey göremiyordum.

Arkamızdaki mutfaktan cam çıkırtıları geldi. Ted, Barbara, Aimee ve Theresa sürünerek masanın altından çıkıp Vero'yla benim yanıma geldi. Hep birlikte sadece çerçevesi kalan pencereden dışarı baktık.

Korunun içinden bir inilti geldi.

"Nick!" Kapıya doğru koşarken spor ayakkabılarım cam kırıklarının üzerinde kaydı. Ön verandaya fırladığımda Vero'nun arkamdan geldiğini duydum. "Nick! Neredesin?"

"Finn?" diye bağırırmaya çalıştığında sesi çatladı. "Ayakta durma, eğil. Dışarı güvenli değil."

Bayan Westover bahçeye koşup tüfeğiyle Feliks'in adamlarından birinin tepesine dikildi. Ayakkabısının burnuyla onu dürttü. Ted diğerinin yanına giderek nabzına baktı. Başım iki yana salladı.

"Sorun yok," diye seslendim. "Bitti."

Nick inledi. Sesi takip ettiğimde onu bir ağacın dibinde otururken buldum. Kolunu göğsüne bastırmıştı. Havada yoğun bir kan kokusu vardı. Yanına çömelirken kalbim hâlâ küt küt atıyordu. Neresinden yaralandığını görmeye çalıştım ama ağacın gövdesi evden gelen ışığı kestiği için karanlık silüetinden başka bir şey göremedim. Vero 911'i ararken telefonunun ışığı yandı.

"İyiyim. Sadece bir sıyrık." Nick ayağa kalkmaya çalışsa da çabucak fikrini değiştirdi. Sol bacağı tutarak acıyla inledi. "Aimee'yle Theresa nerede?"

Omzumun üzerinden baktım. Theresa bahçenin ortasında yangın söndürücüyle alevleri söndürüyordu. Aimee rüzgârın savurduğu kıvılcımların üzerinde tepiniyordu. "Yangını söndürüyorlar."

"Herkes iyi mi?"

"Senin dışında, evet." Telefonumun ışığını yakarak yaralarını daha iyi görmeye çalıştım.

"Daha kötüler de başıma geldi." Ama gülümsemesi hiç de inandırıcı değildi ve ne kadar acı çektiği konuşmakta zorlanmasından belli oluyordu.

"Alo? 911 mi?" dedi Vero. "Acil bir durum bildireceğim. Ben..."

"Lütfen, yapma," diye mırıldandım gözlerimi yumarak.

"Ben Memur Ruiz. Bana bir sağlık görevlisi lazım! Bir polis vuruldu. Tekrar ediyorum, bir polis..."

Nick telefonu Vero'nun elinden aldı. "Ben Fairfax Polis Departmanı'ndan Dedektif Nicholas Anthony..." Nick operatöre adresimizi verdi ve bir ambulans istedi. Sonra telefonu kapatıp Vero'ya geri verdi ve kolunu göğsüne bastırmaya devam ederek başım ağacın gövdesine dayadı. "Benim için Joey'yi arar mısın, lütfen?" diye rica etti Vero'ya. Vero, Joey'nin numarasını tuşlayıp parmağıyla diğer kulağını tıkadı ve bizden birkaç adım uzaklaştı.

Yarasını görmek için Nick'in kolunu sıvadım. "Aimee'yle Theresa'nın burada olduğunu nasıl anladın?"

"Aimee kocasıyla mesajlaşıyordu. Sinyalleri takip edip yakınlardaki bir istasyona ulaştık ve Theresa'nın annesinin eskiden bu civarda oturduğunu öğrendik. Sadece bir tesadüf olamayacağını düşündüm ve gelip bir bakmaya karar verdim. Sence Vero'yla burada ne yaptığınızı bilmek ister miyim?"

"Seninle aynı şeyi yapıyorduk. Sır perdesini aralıyorduk. Kötü adamlara engel olmaya çalışıyorduk." Ne kadar azım anlatırsam o kadar iyi mantığıyla ayrıntıya girmedim. "Sadece senden daha hızlı davrandık."

"Hatırlat da bir dahaki sefere araştırma becerilerinin etkinliğini sorgulamayayım." Uzakta siren sesleri duyuldu, giderek yaklaşıyorlardı.

"En azından ben ortağımı yanıma aldım. Senin burada tek başına ne işin vardı, Nick? O adamlar seni öldürebilirdi. Joey nerede?"

"Sabah Steven bizi atlattığından beri eski kocanı arıyor. Onu gözetleme görevinden alıkoymak istemedim. Sadece gelip Aimee burada mı diye bakacaktım. Ama silah seslerini duyunca destek çağırdım."

Vero yanımıza döndüğünde kaşlarını çatarak telefonuna baktı. "Joey'yi üç kere aradım ama açmadı. Sesli mesaj bırakıp seninle hastanede buluşmasını söyledim."

Ensemdeki tüyler dikildi. Yaşadıklarımızı düşündükçe taşları yerine oturtmakta daha da çok zorlanıyordum. Nick, Feliks'in bunca suç işleyip her seferinde yakayı kurtarmasını, elinde rüşvetle yanına çektiği birkaç ahlaksız polis olmasına bağlamıştı. Joey, Nick'le Feliks'in tutuklanmasının hemen ardından ortak olmuştu. Nick'in Feliks'in şimşeklerini üzerine çekmesinden sonra. Joey geçen cumartesi akşamı Nick'le Kvass'ta yemek yiyeceğimizi biliyordu ve bu da Kat'ın yerimizi nasıl öğrendiğini açıklayabilirdi. Bir de Cam meselesi vardı. Cam, Joey'nin muhbiriydi ama Joey'nin şehir dışında olduğunu bildiği bir hafta sonu Nick'e ulaşmayı tercih etmişti. Neden? Ayrıca Cam neden Joey geri döner dönmez kabuğuna çekilip kaçmayı yeğlemişti?

Elimde ne varsa sana veririm ama sonra Joey'yle işim biter.

Cam, *LekeSökücü*'nün kimliğini ortaya çıkarmasının ona pahalıya patladığını söylemişti. *LekeSökücü* hakkında bize bir ipucu vermesine yetecek kadar çok şey biliyordu ve *LekeSökücü*'nün illa bir kadın olması gerekmediğini söylemişti. Sanki *LekeSökücü*'nün kim olduğunu öğrenmemizi istiyordu ama bunu bize söyleyen kişi olmaktan korkuyordu.

Çevrimiçi ortamda konuştuğun kişiyi tanıdığından asla emin olma.

Cam'i hırpalayan Feliks'in adamları değil de bir polis olabilir miydi? O forumu kendisi kullandığı için kimsenin hakkında bir şey öğrenmesini istemeyen bir polis mesela? Paraya ihtiyacı olduğundan ek işler yapan ve yeni ortağına yardım etme bahanesiyle mesai saatleri dışında bile eski kocamı gözetleyen bir polis? Ya Joey yalnızca hedef şaşırtıp Steven'in canına kastetmeye en uygun fırsatı kollamak için Steven'in onu atlattığını iddia ediyorsa? diye düşündüm. Ya Steven'm telefonuna o uygulamayı yükleyen kişi Joey'ye ve başından beri Steven'm nerede olduğunu biliyorsa?

Kahretsin! Telefon! Steven'm telefonu minivandaydı. Onu kul-

lanarak Ted'e buraya geleceğini haber vermişti. Ve takip uygulamasını silmeye vaktimiz olmamıştı.

Bu da Joey'nin onu şu anda takip ediyor olabileceği anlamına geliyordu.

Sirenler öttü. Polis arabalarıyla ambulanslar Westoverların bahçesine girdiğinde kırmızı ve mavi ışıklar yanıp söndü. Acil yardım çalışanları Nick'in yanına koştu ve iki tanesi hemen Nick'e müdahale etmeye başladı. Vero'nun elini tutup onu evin yan tarafına doğru çekti. "Steven'ı bulmalıyız."

Her nefesinde ağzından dumanlar çıkıyordu. "Neden? Zaten buraya geliyor. Neden onu beklemiyoruz?"

"Çünkü buraya ulaşamayacağından endişe ediyorum. Joey LekeSökücü olabilir."

"Joey mi?" Birden sessizleştiğinde aklını çalıştırdığını ve tıpkı benim biraz önce yaptığım gibi, son günlerde olanlara farklı bir çerçeveden baktığını tahmin ettim. "Burnuma kötü kokular geliyor, Finn. Nick'e söylemeliyiz."

"Hayır, Vero! Bu konuda ona tek kelime edemeyiz. Elimizde hiç kanıt yok. Aimee'nin *BıktımUsandım* olduğundan emindik ama haksız çıktık."

"Ama ya bu sefer haklıysan?" Vero bana Aston'un anahtarını verdi. "Git, Steven'ı bul. Yakınlarda olmalı. Ben burada kalacağım. Gelirse haber veririm."

Koşarak koruya daldığımda Nick arkamdan adımı seslendi.

41. BÖLÜM

CARL'IN EVİNİN ARKASINDAKİ karanlık koruda koşarken Steven'in cep telefonunu aradım. Aston ilerideki otoparkta pırıl pırıl parlıyordu. Ciğerlerim alev almış bir hâlde arabanın kapısına uzandım.

Steven telefonu açtığında beni selamlamaya gerek görmedi. Sesi serin gece havası kadar soğuktu. "Bana açıklaman gereken çok şey var."

"Biliyorum," dedim nefes nefese. "Hepsini anlatacağım. Söz veriyorum. Ama beni dinlemelisin." Arabanın lambaları yanıp kapı kilitleri açılana kadar uzaktan kumandalı anahtarın düğmelerine rasgele bastım.

"Seni dinlemekten sıkıldım. Sana karşı çok anlayışlı davrandım, Finlay ama sabrımın bir sınırı var. Eve döndüğüm gibi Guy'la bir buluşma ayarlayacağım ve bu saçmalık sona erecek. Duyuyor musun beni? Bitti!"

"Steven, dinle," dedim vitesi değiştirip marketin arkasında küçük bir tur atarak. Otopark zifiri karanlık olduğu için uzunları yaktım. "Yoldan çıkmak zorundasın. Halka açık bir yere git. Kalabalık ve aydınlık bir yer bul. Bir market ya da benzinci gibi bir yer." Steven, Carl'ın çiftliğine tahmin ettiğim kadar yaklaşırsa seçenekleri sınırlıydı. Bu civardaki köy yolları karanlık ve ıssızdı. Küçük aile işletmelerinin arasında kilometreler vardı ve gecenin bu vaktinde muhtemelen hiçbiri açık değildi.

Pis bir kahkaha attı. "Komik olan ne biliyor musun? Yolda

değilim zaten. Kahrolası minivamn bozulduğu için Tann'ının unuttuğu bir yerde lanet olası çekiciyi bekliyorum!"

Hayır. Hayır, hayır, hayır! Gaz pedalına yüklendim ve aynı anda yedi yüz beygiri koşturmaya başlamışım gibi hissettim. Ağaçlar yanımdan akıp geçiyordu. Aston kıvıncımlı yollardaki dönemeçleri kavrarken çekim kuvvetinin etkisiyle koltuğuma yapıştım. "Steven, neredesin? Bana bir sokak adı ya da seni bulmama yardım edecek bir şey söyle. Yoldayım. Minivanda kal ve kapılarını kilitle. Hemen geliyorum!" Vero'yla buraya gelirken kullandığımız rotayı izlediğini tahmin ediyordum. Aynı yoldan geri dönersem ona rastlardım. Çok uzakta olamazdı.

"Dalga mı geçiyorsun? Dadın olacak o kadın sert bir cisimle kafama vurdu, Finlay! Belki de beyin sarsıntısı geçiriyorum! Beni rehin aldınız ve ağzımı bantlayıp iğrenç bir motel odasına tıktınız. Anlamıyor musun? Şu anda görmek istediğim en son kişi sensin!"

"Bekle. Galiba gördüm seni." Yolun ilerisinde sarı ışıklar parladı. Minivanımın ızgarasını görünce bir süredir tuttuğum nefesimi bıraktım. Steven'in arkası dönüktü ve arabanın yanında bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Gaz pedalından ayağımı yavaşça kaldırdım ve arabayla birlikte kalp atışlarım da yavaşladı.

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı Steven. "Çekici geldi. Kapatmalıyım." Yolun ortasına doğru yürüyüp karşı yönden yaklaşan ışıklara el salladığını gördüm. Öteki araç yavaşlamaya başladığında buz gibi bir endişeye kapıldım.

"Çekici değil o, Steven. Çabuk arabana bin!"

"Bu konuşmayı yarın Guy'la bitiririz."

Telefonu kapatıp cebine koyarken bağırdım. Farların ışığı parlayınca elini yüzüne siper etti ve diğer eliyle sürücüyü yavaşlamasını işaret etti. Araba sinyal vererek yanından geçti ve minivanın kırk beş metre kadar ilerisinde durdu. Yeniden hızlanıp arabanın yanından geçerken farların ışığında gözlerimi kıstım ve camımı indirmek için el yordamıyla doğru düğmeyi bulma-

ya çalıştım. Aston tekerleklerden yükselen acı çığlıklar eşliğinde yanında durduğunda Steven arkaya doğru sendeledi.

“Bin arabaya!” diye bağırdım.

Gözleri hayretle irileşti. “Nereden buldun bu arabayı?”

“Boş ver şimdi! Atla dedim!”

Arkasını dönüp ellerini yana açtı. “Evine git, Finlay.”

“Steven!” Öteki araca doğru yürüyünce geri vitese takıp onu izledim. “O arabadaki adam seni öldürmeye çalışacak. Benimle gelmelisin. Hemen şimdi!”

“Gerçekten anlaşılması zor birisin, Finlay. Bunu biliyorsun değil mi?” Steven yürümeye devam etti ve arabayla yavaşça onu takip etmeyi sürdürdüm.

“Steven, lütfen,” diye yalvardım açık camdan koluna uzanarak.

Bir silkinişte elimden kurtuldu. “Beni o motel odasında bırakıp gittiğinde aklını kaçırdığını anlamıştım. Ama bu? Bu...” Steven durdu ve birden atılıp koluma yapışmca frene bastım. “Elindeki ne? Kan mı yoksa?”

“Şimdi bunu açıklayacak zamanım yok.” Diğer arabadan biri indi. Steven bakışlarımı takip ederek sürücüyü el salladı ve parmağıyla beklemesini işaret etti. Adam da elini kaldırdı ve bize doğrulttu.

“Steven, eğil!” Sürücü silahını ateşlerken arabanın kapısını açtım ve sertçe Steven’in kasığına çarptı. Steven açık cama doğru iki büklüm oldu ve bir kurşun başının üzerinden vınlayarak geçti.

“Bin şu kahrolası arabaya!” diye cıykladım. Steven koşarak motor kapağının önünden dolaşıp kendini yolcu koltuğuna attığında ileri vitese taktım. Yüzünde yaşadıklarına inanamıyormuş gibi bir ifade vardı.

“Gördün mü? Herif beni vurmaya çalıştı!”

“Deminden beri sana ne anlatmaya çalışıyorum?”

“Ciddi olduğunu düşünmedim!”

Arka cama bir kurşunun çarpınca, “Kemerini tak!” diye ba-

ğırdım en otoriter anne sesimle. Asfaltta lastik izleri bırakarak gaz pedalına sertçe bastım. Öteki sürücü arabasına atlayıp U dönüşü yaptı ve peşimize takıldı.

Steven emniyet kemerini taktı. "Ha siktir, Finn. Bu kahrolası şey bir Aston Martin!"

"Ne olduğunu biliyorum, Steven."

"Doğru söyle, nereden buldun bu arabayı?"

"Önemi yok. Bana telefonunu ver."

"Neden?"

"Dediğimi yap!"

Telefonunu verdi. Onu kapatıp camdan dışarı fırlattım. Steven karşı çıkmak için ağzını açmıştı ki sert bir tavırla parmağımı kaldırmam üzerine sesini çıkaramadı. Hız göstergesinin ibresi hızla yüz kilometreyi geçtiğinde koltuğuna yapıştı. "Biraz hızlı gitmiyor musun? Belki de yavaşlamalısın."

"Şoförlüğümü eleştirmek için hiç doğru bir zaman değil!"

"Haklısın. Özür dilerim." Arkamıza bakmak için döndü. "Uzunlarını görebiliyorum. Galiba hâlâ peşimizde."

"Yarından geçerken onu görebildin mi?"

"Hayır. Uzunları yakmıştı. Bir sedana benziyordu. Belki bir Chevy'dir."

Joey bir Chevy sedan kullanıyordu. Bir sürü insan gibi. "Ne renkti?"

"Bilmiyorum. Karanlıktı. Bunu görmek için bize yaklaşmasına izin vermeyeceğiz herhalde?" Steven tekrar ön cama dönüp başını eğerek etrafı görmeye çalıştı. "Bir buçuk kilometre kadar ileride, solda kör bir kavşak var. Ondan önce dönebilersen farları söndür. Belki onu atlatırız."

Gaza biraz daha yüklendim. Steven'm beni izlediğinin farkındaydım. Aramızdaki gerginliğin soru işaretleriyle dolu olduğunu hissedebiliyordum. İleride sarı uyarı levhaları belirdi. Yolun sert kıvrımında frene bastım ve kavşağı gördüğüm gibi farları söndürüp direksiyonu sola kırdım. Ayağımı frenden kaldırıırken karanlıkta bir şeye çarpmamak için dua ettim. İkimiz de

nefesimizi tuttuk. Bir dakika sonra, *LekeSökücü*'nün arabasının ışıkları arka camdan hızla geçti ve uzaklaştı.

"Sanırım onu atlattık," dedi Steven omzunun üzerinden bakarak. "Geri dönmeden önce gidelim buradan."

Farları tekrar yaktım ve bir labirenti andıran karmaşık kır yollarında Steven'ın talimatlarına uyarak ilerledim. Az sonra, nihayet tanıdığım bir kavşağa geldik.

"Şuraya gir," dedi Steven yol kenarındaki bir alışveriş merkezinin boş otoparkını göstererek. Bir bakkal dükkânının arkasındaki sokağa saptık ve Aston'u bir çöp konteynerinin arkasına park ettim. Kantağı kapattığımda araba birden derin bir sessizliğe gömüldü. Başımı direksiyona dayadım.

Steven yolcu kapısına yaslanıp gözlerini bana dikti. "En başından başlamak ister misin?"

"Aslında, hayır." Ona bir açıklama yapamayacak kadar yorgundum. Tek istediğim eve dönüp çocuklarıma sarılmaktı. "Biri seni öldürmek istiyor, Steven. Kim olduğunu bilmiyorum. Ama bu kişi ya da kişiler sana o kadar kızgın ki, internette bir ilan paylaşarak tercihen Noel'den önce işini bitirecek bir kiralık katille yüz bin dolar ödemeyi teklif ettiler. Bunun kim olabileceğiyle ilgili bir fikrin var mı?"

Loş ışıkta Steven'm yüzünün bembeyaz kesildiğini gördüm. "Yangın gecesi güvenlik şirketinin arama kaydında sesini duyunca bir entrika çevirdiğini sandım."

Öfkeme yenik düşmemeye çalışarak gözlerimi ovuşturdum. "Orada ipucu arıyordum. Çocuklarımin babasını kimin öldürmek istediğini anlamaya çalışıyordum."

"Noel ağacı almaya gittiğimiz gün o yüzden peşime düştün," dedi nihayet bir şeyleri anlamaya başlayarak. "Çocukların yanında bana bir kötülük edecekler diye korktun."

Başımı salladım ve hâlâ titreyen ellerimle saçlarımin yüzümden çektim. "Sanırım kiralık katil o gece telefonunu çaldı. Böylece seni daha kolay takip edebilecekti."

“Evimdeki gaz kaçağı... Kamyonetimin lastikleri... Tüm bunlar onun işi miydi?”

“Yangın dışında, evet. Onu Bree’nin annesi çıkarmış,” diye ekledim alaycı bir kıkırdamayla. “Ama görünüşe göre, ilanla ya da canına kastetme girişimleriyle bir ilgisi yok.”

Steven bir süre sessiz kalarak duyduklarını sindirmeye çalıştı. “Onun için mi beni kaçırıp o motele götürdün? Bu adamın peşimde olduğunu bildiğin için beni korumaya mı çalışıyordun?” Başım iki yana salladı. “Tanrım, Finn. Neden gerçeği söylemedin?” Ağzım açık kalınca Steven elini kaldırdı ve hatasını yeni anlamış gibi gözlerini kapattı. “Biliyorum. Denedin ve ben seni dinlemedim. Özür dilerim,” diye ekledi daha yumuşak bir sesle. “Şimdi ne olacak?”

Başımı cama yasladım. “Keşke bilseydim.”

Steven arabanın durduğu arka sokağa baktı. “İşemek için dışarı çıksam biri beni vurmaya çalışır mı dersin?”

Yorgunlukla gülümsedim. “Burası muhtemelen güvenlidir.”

Steven arabadan inip çöp konteynerinin arkasında gözden kayboldu.

Telefonuma baktığımda Vero’nun cevapsız aramasını gördüm. Onu aradım ve telefon çalarken nefesimi tutup bekledim.

“Tanrı’ya şükür, iyisin. Steven’ı buldun mu?” diye sordu.

“Evet, yanımda. Minivan, Westoverlara birkaç kilometre kala yolda kalmış. Onu *LekeSökücü*’nün elinden zor kaçırdım. Joey’den haber var mı?”

“Hayır. Ambulans birkaç dakika önce Nick’i alıp gitti ve Joey hâlâ aramadı.”

“Hiç şaşırmadım.” Joey’nin ortadan kaybolması şüphelerimi doğruluyordu. “Silahla ateş ederken birini aramak kolay değil tabii.”

“Ateş ederken mi?”

“Endişelenme. Steven da ben de iyiyiz. Steven’ın telefonundan kurtulduk.”

“Telefonlardan söz açılmışken, *BıktımUsandım*’ın mesajını

*LekeSökücü'*ye ilettim. Şimdiye kadar ikimizin de avucumuzu yaladığım öğrenmiştir. Steven'ı kovalamakla daha fazla vakit kaybedeceğini sanmam."

"Yine de onu kimin tuttuğunu bilmiyoruz."

"Bu esrarı çözmek de başka bir güne kalsın. Bu arada arabam nasıl?"

Arka camdaki kurşun deliğine baktım. "Seni aldığım da her şeyi anlatırım."

"Hiç zahmet etme. Ramón aradı. Ta motele kadar gidip minivanı bulamayınca küplere binmiş. Beni almaya gelecek. Bura ya geldiğinde beni öldürmezse dönüşte minivana bakınırım ve Ramón'dan onu çekmesini rica ederim. Onun garajında buluşalım."

Vero telefonu kapattı.

Son birkaç saatlik kargaşada kaçırdığım bildirimlere göz gezdirdim.

Sylvia aramıştı, onun dışında Julian'ın iki, ablamın bir ve annemin üç cevapsız aramasıyla karşılaştım. Annem beni bu kadar geç bir saatte nadiren aradığı için adının üzerine basarken endişeye kapıldım.

İlk çalışta açtı. "Finlay? Georgia'yla konuştum." Sesi boğuk ve telaşlıydı ve arkasından atlı kovalar gibi konuşuyordu. "Steven iyi mi? Georgia birinin onu öldürmeye çalıştığını söyledi. Neler oluyor? Çocuklar neden ablada?"

"Steven iyi, anne."

"Emin misin?"

"Evet, şu anda yanımda. Çocuklara Georgia bakıyor."

"Oh, çok şükür. O kadar endişelendim ki. Bir dakika..." dedi ve sesi kuşkucu bir tona büründü, "Steven'la bu saatte dışarıda ne yapıyorsun?"

"Arabasıyla ilgili küçük bir sorun çıktı ve onu almaya geldim."

"Onunla çıkmıyorsun, değil mi?"

Güldüm. "Hayır."

“İyi. Ah, unutmadan... Ablanı ara. Sana ulaşmaya çalışıyor.”
Annem telefonu kapattı.

Telefonu elimden bırakacaktım ki ekranda bir bildirim belirdi. *LekeSökücü Vero'*nun ilettiği mesaja cevap vermişti.

İsimsiz2, fotoğraflar iyi denemeydi. Görünüşe göre ikimiz de kazıklandık. Bir profesyonelden küçük bir tavsiye ister misin? Her zaman paranın yarısını önden iste. Ve gelecek sefere sakın yoluma çıkma.

Steven kapıyı açıp arabaya bindi. Mesajı kapattım ve telefonu kucağıma attım.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Evet,” dedim. “Başına konan büyük ödülün içi boş bir vaat olduğu ortaya çıktı. Vero’yla cesedinin son derece inandırıcı fotoğraflarını ölmeni isteyen kişiye yolladık ama anlaşılan o parayı ödemeye başından beri niyeti yokmuş.”

Steven montunun fermuarını açtı ve sweatshirtündeki ahududu lekesini kurcaladı. Sonra parmağının ucunu yalayıp güldü. “Biri hâlâ yaşadığımı anlayınca hiç memnun olmayacak.”

“Olabilir ama o silahlı adamın bir daha peşine takılacağını sanmıyorum.” Derin bir iç çektim. “Nick iyi bir polis. Gaz kaçağının ve kesilen lastiklerinin izini sürecektir. Eninde sonunda işin içyüzünü anlayacak. Ama bu arada belki kimseyi kızdırmamaya çalışırsın?”

“Denerim.” Parmağını camının kenarlarında gezdirerek dışarı baktı. “Demek Nick’le sevgilisiniz? Memnun olduğumu söylemiyorum ama sanırım bu durumu kabul edebilirim.”

“Sana fikrini sorduğumu ya da iznini istediğimi hatırlamıyorum.”

“En azından tıraş olacak yaşta.”

“Deneyeceğini söylemiştin,” diye anımsattım.

“Haklısın, özür dilerim.” Burnunu çekip yüzünü buruştur-

du. “Adamın geri dönmeyeceğinden eminsen artık gidebilir miyiz? Çöp konteyneri leş gibi kokuyor.”

Ben de havayı kokladım. Koltuklarımızın arkasında bir yerden tatlı ve iğrenç bir çürük kokusu geliyordu ama kokunun kırık camdan içeri girmediğinden emindim. Tüm o kargaşa arasında Carl’ı tamamen unutmuştum.

“Ona gelince,” dedim arabayı çalıştırarak, “bir konuda yardımına ihtiyacım var ve bana güvenmen lazım. Yüzde yüz.”

Steven başım salladığında bile tereddütlü görünüyordu. “Söyle.”

Direksiyonu sıkıca kavrayıp çiftliğin yolunu tutarken avuçlarım artık orada olmayan su toplamış yaraların acısıyla sızladı. “İş makinelerinden birini ödünç almalıyım.”

42. BÖLÜM

STEVEN'İN ÇİFTLİĞİNE GİDERKEN ona Carl'ın başına gelenleri anlattım. Steven, Carl'ın ağır hasta olduğunu bilmesine rağmen haberi büyük bir üzüntüyle karşıladı ve bakışlarında derin bir pişmanlığın izlerini gördüm. Theresa'nın Carl'ın ölüsünü saklamak için tuttuğu deponun kirasını çiftliğin iş hesabından karşıladığını ve Vero'yla yangın gecesi konteynere gizlice girdiğimizde buna dair kayıtları bulduğumuzu söyledim. Derin dondurucudakileri Theresa'nın kapısına nasıl bıraktığımızı ve Vero'yla çocukların telaşına düşüp apar topar Theresa'nın evinden ayrılırken Carl'ın bir parçasını Vero'nun Charger'ında unuttuğumuzu anlatınca üzüntüsüne rağmen güldü. Sonra birden Aston Martin'in arkasından gelen kokunun sebebinin anladı ve gülümsemesi yerini dehşet dolu bakışlara bıraktı.

"Onu gömmene yardım etmemi istiyorsun. Çiftliğime." Sesindeki ruhsuzluğun sebebinin şok olabileceğini düşündüm. Ne de olsa tuhaf bir gece geçirmiştik. Steven'm artık hiçbir şeye kolay kolay şaşırmayacağını biliyordum ve belki de böylesi daha iyiydi.

"Carl'ı evine götüremem," diye mantık yürüttüm. "Orası polis kaynıyor. Bize de götüremeyeceğime göre çiftlik en güvenli yer. Şimdilik." Belki bir gün, ortalık sakinleştiğinde Steven, Barbara'yla temasa geçip Carl'ın son parçasının Westoverların evinin arkasındaki ebedi istirahatgâhına nakledilmesini sağlayabilirdi.

Steven tek şansımızın bu olduğu fikriyle uzlaşarak yavaşça başını salladı.

Çiftliğe arka kapıdan girdik ve Aston Martin’le çakıltaşlı yoldaki derin tekerlek izlerinin üzerinde yavaşça ilerledik. Vero’yla Harris’i gömdüğümüz nadasa bırakılmış tarlanın yanından geçerken *déjà vu* hissiyle sarsıldım ve başımı çevirip oraya bakma arzuma karşı koymak zorunda kaldım. Steven tarlayı geçerken sessizliğini korudu.

“Şurası.” Ek binalardan birinin arkasını, bir iş makinesinin uzun boynunu karanlık gökyüzüne uzattığı yeri işaret etti. Steven beni tarlaların arasındaki dar çimenliğin karşısına doğru yönlendirdi.

“Burada bekle,” dedi arabadan inerken.

Yolcu camını indirip arkasından seslendim. “Yardım edebilirim, biliyorsun.”

Bana döndü ve yapışkan bandın bileğinde bıraktığı ize bakarak güldü. Ellerini arabanın yanına dayayarak açık cama eğildi. Gözlerinde gurura benzeyen bir pırıltı vardı. “Biliyorum. Ama arabada kalsan daha iyi olur.” Ayakkabılarımı ve çıplak ellerimi işaret etti. “Polis sorarsa buraya hiç gelmedin.”

Dayanamayıp güldüm. “Seni tanımasam bunu daha önce de yaptığını düşünebilirdim.”

Mütevazı sayılabilecek bir tavırla omzunu silkti. “Son birkaç haftadır pek uyuyamadım. Belki kitaplarından birkaçını okumuşumdur. Hani, vakit geçirmek için.” Çenem hayretle gevşerken başını önüne eğip botunun burnuyla toprağı tekmeledi. Konteynerin girişindeki müşteri kabul masasında -Steven’ın uyuduğı kanepenin yanında- bulduğum teslim tarihi geçmiş kütüphane kitabı Bree’nin değildi anlaşılan. Steven’ın bakışları tekrar beni buldu. “Bırak da bunu senin için yapayım, Finn. En azından bu kadarını sana borçluyum.” Başımı salladığımda elini arabanın tavanına vurdu. “Bagajı aç. Bitirelim şu işi.”

Aston’un ön farlarının ışığı altında, Steven kazıcının kabinine binip makineyi çalıştırdı ve derin, temiz bir çukur kazdı. Üzün-

tüden ağırlaşan omuzlarıyla Carl'ın son parçasını toprağa verdi. Sonra tekrar traktöre bindi ve mezarı kapatıp makineyi tümseğin üzerine park etti.

Steven arabanın yanına dönerken iş eldivenlerini çıkardı. Camı indirdim. "Bu gece kalacak bir yerin var mı?" İlerideki konteynerin kömürleşmiş kalıntıları hayal meyal görünüyordu ve şimdilik muhtemelen evi de güvenli değildi.

Omzunu silkti. "Guy'ı ararım. Eminim kanepesinde yatma-
ma aldırılmaz."

"Bin. Seni bırakayım."

Steven başını iki yana salladı. "Çiftliğin kamyonetini alırım. Guy'ın evi uzak değil zaten." Aston'un yanına yapışan toz toprağı silkeledi. "Birileri bunu arıyordur. Finn. Bu arabayı nereden bulduğunu bilmek ister miyim?"

"Bilmesen daha iyi olur." Otomobil galerisi çoktan kapanmış olmalıydı. Alan'ı karanlık teşhir salonunda Irina'nın arabayı geri getirmesini beklerken görür gibiydim. Irina beni idare eder miydi ya da bunu ne zamana kadar yapardı bilmiyordum. "Gitmeliyim. Vero beni bekliyor." Aston Martin'i ne yapacağımıza karar verip minivan tamir edilene kadar Ramón'dan bir araba istemeliydik. Kimbilir Vero'nun biricik Charger'ı şimdi nerelerdeydi? "Bak ne diyeceğim? Cumartesi akşamı çocuklarla annemlerde yemek yiyeceğiz. Gelmek ister misin? Delia'yla Zach seni özledi."

Steven gülererek başını iki yana salladı. "Annen her fırsatta pisliğin teki olduğumu hatırlatıp domuz pirzolası yerken beni erkek arkadaşlarınla ilgili hikâyeleriyle eğlendirsin diye mi? Sağ ol, kalsın. Aslma bakarsan, biraz izin yaparım diye düşünüyordum. Ofis yandı, bu ara işler de durgunken fırsattan istifade kız kardeşimi ziyaret edebilirim. Şehir dışına çıkıp bir süre ortalarda görünmem. Ama belki yarın gitmeden sana uğrayıp çocukları görürüm, olur mu?"

"Tabii. Çok sevinirler."

"Finn," dedi tam camını kaldırırken beni durdurarak. Düşünceli bir tavırla eldivenleriyle oynamaya başladı. "Yangından

beri seninle konuşmak istediğim bir şey var. Güvenlik sisteminin parolasıyla ilgili. Bunu yanlış anlamamı istemiyorum. Aramızı düzeltebileceğimize dair bir umudum yok. Ama sen ve çocuklar... hayatımın değişmez bir parçasısınız."

"Çiftliği satın alırken de öyle miydik?" Derin bir sessizlik oldu. Steven başını önüne eğdi. Eğer Steven, Ted ve Carl'la yaptığı anlaşmayı biz hâlâ evliken imzalasaydı, kanunen çiftlikte pay sahibi olacaktım. "Guy'ın bundan haberi var mıydı?"

Steven çekimser bir tavırla başını iki yana salladı. "Guy benim arkadaşım. Bazı şeyleri görmezden gelmeyi iyi bilir." Başını kaldırdığında utancı yüzünden okunuyordu. Guy muhtemelen bir sürü şeyden haberdardı. "Tüm yanlışlarımı düzelteceğim, Finn. Mal varlığımla ilgili konuları, velayeti, hepsini." Bu sözün altında bir rica, Steven'ın sormaya korktuğu bir soru gizliydi.

Bazı bakımlardan Steven da benim hayatımın değişmez bir parçası olarak kalacaktı. Ama o güvenle üzerine düşebileceğim bir emniyet ağı değildi. Artık geriye düşemezdim. Bundan sonra sadece öne düşebilirdim. Ve eğer kayıtsız şartsız güvenebileceğim, hayatım ne kadar karmaşıklaşırsa karmaşıklaşsın yanımda duracağına inandığım tek bir isim seçmem gerekirse bu kesinlikle Vero'nun ismi olurdu.

"İşleri yoluna koyacağımı biliyorum, Steven," dedim.

Steven kederli bir gülümsemeyle arabanın yanına vurdu ve arkamdan el salladı.

Ramón'un oto tamirhanesinde yalnızca ofisin ışığı yanıyordu. Vero bana tel örgülü kapıyı açtı. Binarın arkasındaki garaj kapısı açıktı ve Ramón elini sallayarak içeri girmemi işaret etti.

Vero'yla Ramón arabanın etrafında tur atarken Aston'dan indim. Ramón arka paneldeki kurşun deliğini yoklayıp dişlerini emer gibi memnuniyetsiz bir ses çıkardı. Kuzeniyle göz göze geldiğinde bakışlarında onlarca soru gizliydi. İkimizin de asla cevap veremeyeceği sorular. Ramón çatlak cama bakıp kafasını salladı. "Bu sefer başını nasıl bir belaya soktun, Veronica?"

“Tamir edebilir misin?” diye sordu Vero.

Ramón yolcu kapısını açıp arabanın içine eğildi. Parmağını baş dayama yerindeki deliğe soktu ve bir kurşun çıkardı. Onu bana atarken çenesini sıktı. “Camı bulmam günler sürer. Boyayı hiç söylemiyorum bile. Ve şu koltuk başlığının yenisini bulsam bile bir servete mal olur.”

“Belki Javi’nin tanıdığı birileri vardır,” diye fikir yürüttü Vero arabanın etrafında dolaşan kuzenini takip ederken.

Ramón zınk diye durup parmağını kaldırarak ona döndü. “Javi’ye bununla ilgili tek kelime etmeyeceğim. Siz de etmeyeceksiniz. Bu arabadan kurtulsanız iyi olur.”

“Yapamayız,” dedim. “Onu bir galeriden ödünç aldık ve geri vermek zorundayız.” Alan, Irina’nın hatırına kuralları esnetiyor olabilirdi ama araba bayi sahibinin eksikliğini hemen hissedeceği kadar değerliydi ve Irina’nın beni koruma hevesinin de bir sınırı vardı. “Tamir etmen ne kadar sürer?”

Ramón ellerini kalçalarına koyup bana döndü. “Asıl sorun koltuk başlığı. Bunun aynısından bulabilecek birini tanıyorum ama ucuzcu değildir.”

“Nakit paramız var,” diye güvence verdim.

“Hayır,” dedi Vero usulca, “yok.” Bakışları bulutlandı. An-neme para işlerime Vero’nun baktığını ve sefalet içinde ölmeme asla izin vermeyeceğini söylediğimde de yine böyle gözlerindeki ışık sönmüştü. Belli belirsiz başını sallayarak bunu Ramón’un yanında konuşmamamız için bana sessizce yalvardı.

Güçlkle yutkundum. Son birkaç haftadır yaşadıklarımızdan sağ salim kurtulmuşken bir araba için hapse girmeyecektim.

Uyuşmuş bir hâlde, “Parayı ödemenin bir yolunu buluruz,” dediğimi duydum.

Ramón’un bakışları paltomdaki kan lekelerine kaydı. “Bu gece arabadaki takip sistemini devre dışı bırakırım. Yarın sabah kaportaya başlarım. En azından yetmiş iki saate ihtiyacım var. Ama biri bunu duyarsa, Vero...”

Vero gözyaşlarını güçlükle tutarak kuzenine sarıldı. "Kimse bilmeyecek."

"Arkanı toplamaktan bıktım," diye söylendi Ramón, yüzü Vero'nun saçlarına gömüldüğünde. Vero onu bırakınca Ramón arka cebinden temiz bir paçavra çıkarıp bana attı ve başıyla ellerimi gösterdi. "Vero'yla minivanımı bulduk. Bana birkaç gün ver. Ama yine sorun çıkarır, benden söylemesi. Parçaları, işçiliği derken epey tutar. Bence elden çıkarsan daha iyi olur. Önüne SATILIK yazısı yapıştırıp dışarı koyayım mı?" diye teklif etti. "Belki üç beş bir şeyler kazandırır."

Minivanımın başına gelmedik iş kalmamıştı. Ramón muhtemelen haklıydı. Onu acılarından kurtarıp yeni bir araba almanın vakti geldi de geçiyordu. Ama yolda yağ gibi kayan seksi ve gösterişli bir spor arabayla test sürüşüne çıkmıştım ve kendimi orta yaş bunalımında gibi hissetmişim. Vero'nun Charger'ını da kullanmıştım ve o da bazen bana bir polis arabası gibi gelmişti. Paspasındaki ve arka koltuklarındaki Cheerios kırıntılarına rağmen, minivanımın basitliğinin rahatlatıcı bir yanı vardı ve henüz ondan vazgeçmeye hazır olduğumda emin değildim.

"Tamir için bana aşağı yukarı bir rakam çıkarabilir misin?" diye sordum parmaklarımdaki son kurumuş kan kalıntılarını silerken.

Başını salladı. "Tabii."

"Bize ödünç bir araba lazım," dedi Vero. "Birinin anahtarını verir misin?"

"Bekleyin." Ramón ofisinin bulunduğu koridorda gözden kayboldu.

Aramızdaki rahatsız edici sessizlik uzadıkça uzadı ve Vero sonunda konuştu. "Parayla yatırım yapmadım," diye itiraf etti usulca. "Onu kaybettim. Hepsini."

"Şükran Günü'nün hafta sonu. Annemlerin evinden sonra nereye gittin?" Cevabı biliyordum zaten. Sadece ondan duymaya ihtiyacım vardı.

"Bir kumarhaneye. Atlantic City'de. Benim... Birilerine bor-

cum var. Irina'nun verdiği nakit para borcumun tamamını kapatmama yetmiyordu. Onu ikiye katlayabileceğimi ve her şeyin yoluna gireceğini düşündüm. Girecekti de." Ellerini kavuşturarak ona inanmam için bana yalvardı. "O ilk gece şansım yaver gitti, Finn. Hemen birkaç bin kazandım ama benim masamda oynayan bir adamın dikkatini çekmişim. Odama dönerken beni durdurdu ve özel bir partiden söz etti. Büyük oynayacaklarını ve eğer oraya gitmek istersem bana bir hoş geldin ödülü ayarlayabilecek birini tanıdığını söyledi."

"Hoş geldin ödülü mü?"

"Kitabın için ödedikleri avans gibi bir şey, ödünç para işte."

Kumarda geri kazanması gereken paradan bahsediyordu. Delia'nın Vero telefonda konuşurken duyduğu ödül buydu.

Biriyle telefonda konuştu, demişti Delia, iki yüzü bulamazsa başı derde girecekti.

"Bu hoş geldin ödülü ne kadar?"

Vero'nun gözleri doldu. "İki yüz bin."

Ramón garaja geri döndüğünde sustu. Ramón ona bir anahatar fırlattı. Vero titreyen eliyle onu yakalayıp göğsüne bastırdı. Kuzeni katlanmış bir zarf uzattı. "Bunu sabah posta kutumda buldum. Sana gelmiş."

Vero zarfı alıp üzerine büyük harflerle yazılan ismine baktı: VERONICA RAMIREZ. Yüzü sarardı ve Ramón'la uzun uzun baktılar. "Sağ ol," dedi Vero zarfı paltosunun cebine koyarak. "Arabayı getireyim."

Peşinden gitmek için arkamı döndüğüm sırada Ramón koluma yapıştı. Vero'nun arkasından bakarken alnında derin endişe çizgileri belirdi. "Kuzenime göz kulak ol. Onu seviyorum ama Vero fazla pervasız. Daha fazla sorunla baş edemez."

Yatak odasındaki dolapta bulduğum fotoğraf albümünü düşündüm. Bilmediğim bir soyadına yazılan burs mektubunu. Onu aramak için annesinin evine giden adamı ve Vero'nun kirli sırları eyalet sınırının ötesindeki bir yerde saklamakla ilgili sözlerini.

Ramón doğru söylüyordu, Vero düşünmeden hareket eden biriymi. Risk alırdı ama risk hesabı yapmayı da bilirdi. Para konusunda daima seçeneklerini değerlendirmeye özen gösterirdi. Eğer Vero bana söylemeden birikimimizi tehlikeye attıysa bunun mutlaka bir nedeni olmalıydı. “Vero’nun başında nasıl bir dert var?”

Ramón başparmağındaki makine yağı lekesini ovuşturdu. “Bunu anlatmak bana düşmez.”

Ramón ofisine giderken arkasından baktım. Bazı hikâyelerin kafamıza kazındığını ben herkesten daha iyi biliyordum. Bunun nedeni genellikle o hikâyelerin bizimle ilgili neleri su yüzüne çıkaracağından korkmamızdı; korkularımızı ve yetersizliklerimizi, hatalarımızı ve başarısızlıklarımızı. Bazen o hikâyelerin ortaya çıkması için hafifçe dürtölmeleri gerekirdi. Kanlı paçavrayı kurşunla birlikte cebime koydum. Vero’nun başındaki ne tür bir belaysa birlikte üstesinden gelecektik.

43. BÖLÜM

VERO'YLA HASTANEYE VARDIĞIMIZDA sabahın dördüne geliyordu. Georgia, Carl'ın çiftlik evindeki çatışmayı duyduğundan beri beni en az bir düzine kere aramış ve nihayet telefonu açtığımda annemi dehşete düşürecek bir dizi küfür sıralamıştı. Ona Vero'yla iyi olduğumuzu defalarca tekrarladıktan sonra Nick'in hastaneye yatırıldığını söylemişti. Görünüşe bakılırsa, yaraları o kadar da önemsiz değildi. Sesimdeki endişeyi duyan Vero, Güney Riding'i geçip doğruca hastanenin yolunu tutmuştu.

"Üzgünüm," dedi danışmadaki görevli Nick'i görmek istediğimizde. "Ziyaret saatinin başlamasına altı saat var. O zaman gelin."

Vero kadına teşekkür etti ve ellerini bankonun üzerinden çekerken bilgisayar ekranına göz attı. Sonra beni kenara çekti ve yılışıkça sırtarak masadan aldığı ziyaretçi kartını elime tutuşturdu. "Nick'in oda numarası 402," diye fısıldadı. "Git hadi. Burayı bana bırak."

Vero geri geri yürüyerek benden uzaklaşırken eliyle kendini yelpazeleyip ne kadar terlediğinden yakındı. Sonra dramatik bir inlemeyle göğsünü tuttu ve danışmanın önüne yığıldı. Orası birden karıştı ve biri, "Hemşire!" diye seslendi. Ziyaretçi kartını bluzuma ilıştırıp tam kapılar kapanırken kendimi asansöre attım.

Dördüncü kat loş ve sessizdi. Ara sıra monitörlerin *bip* sesleri ve hemşire bankosundan mırıltılar geliyordu o kadar. Nick'in kapısından başımı uzattım. Yatağının arkasındaki duvar lamba-

lan yanıyordu ama Nick'in gözleri kapalıydı ve köşedeki monitörler kalbiyle uyumlu, yavaş bir ritimde bipliyordu.

Birkaç adım yürüdüğümde donup kaldım.

Joey yatağın yanındaki iskemlede oturuyordu. Koridordan gelen ışık huzmesi yerde uzarken bana döndü. Yorgun bir gülümsemeyle ayağa kalkıp bana yer verdi.

İhtiyatlı adımlarla yatağın diğer tarafına yürürken kendimi zorlayarak gülümsedim ve Nick'in ortağıyla ilgili belki de yanıldığımı aklımdan çıkarmamaya çalıştım. Elimde hiçbir kanıt yoktu. O arabayı herhangi biri kullanıyor olabilirdi.

"Nick nasıl?" diye sordum.

"İyi. Dinleniyor. Kolunda derin bir sıyrık var ve bacağına bir kurşun isabet etmiş. Bir süre masa başında çalışacak ama fizik tedaviden sonra bacağı eskisi kadar sağlam olacak."

Nick'in kirli sakalının çerçevelediği yüzü kar beyazı yastık kılıfının üzerinde huzurlu görünüyordu.

Joey ellerini ceplerine koyarak duvara yaslandı. "Senin için çok endişelendi. Ambulans gelir gelmez kaçıp gittiğini söyledi. Onu ambulansa bindirdiklerinde ve kimse minivanını bulamayınca iyice paniğe kapıldı."

"Arabamı Steven'a ödünç verdim. Westoverlara Vero'yla gitmiştim. Arabasını sokağın aşağısına park etmişti."

"Sahi mi? Nereye kaçtın öyle?" Joey'nin gözlerinde polislere mahsus o çok iyi tanıdığım pırıltı vardı. Aldatıcı nezaketinin altında yatan kurnazlığını ele veriyordu. Bu pırıltı ablamda sinir bozucu, Nick'te sevimli duruyordu. Joey'deyse tüylerimi diken diken ediyordu.

"Steven için kaygılandım. Birkaç saattir ondan haber alamıyordum. Nick nerede olduğunu kimsenin bilmediğini söyledi."

Loş ışıkta Joey'nin yanaklarının hafifçe kızardığını gördüm. "Steven'm evi bütün sabah sessizdi. Herhalde bir ara içim geçti ve eski kocan beni atlattı. Eğer senin için bir teselli olacaksa, Nick beni fena azarladı."

"Önemli değil. Steven'la bir süre önce konuştum."

“Sahi mi?” Bakışları keskinleşti. “Nasıl?”

“İyi.”

“Nereye kaybolmuş?”

“Görünüşe bakılırsa minivanın motoru anızalanmış. Yolda kalmış ama sağ salim evine dönmüş.” Bir tepki verecek mi diye dikkatle Joey’nin yüzüne baktım. Onun da beni dikkatle izlediğini hissettim.

“Güzel. Steven’m muhtemel katili parmaklıklar ardında olduğu için belki hepimiz biraz rahatlayabiliriz.”

Oda sanki birden daraldı ve yalnızca ikimiz kaldık. “Ne demek istiyorsun?”

“Bir saat kadar önce merkezden bir arkadaşım aradı. Ted Fuller’la karısı silahlı çatışmadan hemen sonra gözaltına alınmış. Melissa Fuller, Steven’m çiftliğindeki yangını çıkardığını itiraf etmiş.”

“Forumdaki ilanı onun verdiğini mi düşünüyorsun?”

“Steven’ı taciz ettiği ve yangını çıkardığı dışında bir şey itiraf etmedi ama bütün oklar onu işaret ediyor.” Omzunu silkip dudaklarının arasına bir kürdan koydu. “Web sitesi silindiği ve Melissa Fuller’ı Steven’ın evindeki gaz kaçağına ya da kesilen lastiklerine bağlayan bir ipucu olmadığı için savcı, hakkında başka bir suçlama yapamayacak. Ama kundakçılıktan hüküm giyecek. Bu onu bir süre oyalar.”

“Steven ne olacak? Onun güvende olduğundan nasıl emin olabiliriz?”

Joey kürdanı dişlerinin arasında yuvarlayarak omzunu silkti. “Melissa Fuller’m tutuklandığı yarın yerel haberlerde yer alacak. Şansımız varsa biri adam öldürmeye azmettirdiğinden şüphelenildiğini basma sızdırır. Gazeteciler böyle şeylere bayılırlar. Kessin hikâyeyi haber yaparlar. Katil haberi görür ve parçaları birleştirir. Velinimetinin hapsi boylamak üzere olduğunu öğrenirse anlaşmanın artık geçerli olmadığını anlar.”

“Kendinden çok emin görünüyorsun.” Joey, *Leksökücü*’yse bu onun için elverişli bir senaryo olurdu. Hikâyeyi kendisi bası-

na sızdırıp Melissa'nın daha çok şüphe çekmesini sağlar, Cam'in bulduğu kanıtları yok eder, Nick'i ve diğer herkesi katillerin kayıplara karıştığına ikna edip *LekeSökücü*'nün sessiz sedasız ortadan kaybolmasını sağlardı.

"Bu adamların tek derdi para. Polisin dikkati bu davanın üzerindeyken ve parayı almak bu kadar zorlaşmışken o adamın işi bırakacağından eminim."

"Katilin erkek olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Çoğu kiralık öyledir."

"İkisi de mi?" diye sordum. Joey merakla başını yana eğdi. "Anladığım kadarıyla bu işi iki kişi kabul etti. Ama yalnızca biriyle ilgili gibisin."

Odada monitörün yumuşak *bip* sesleri dışında çıt çıkmıyordu. Joey kaşlarını çatı ve beni ihtiyatla süzdü. "Bunu sana Nick söyledi, değil mi? Bu tür bilgileri dışarı sızdırmamalıydı."

"Kimseye söylemem."

"Steven'in minivanını ödünç almaya geldiğini kimseye söylemediğin gibi mi?" Düşünceli bir tavırla ağzındaki kürdanın yerini değiştirdi. "Onu gördüğünde beni, Nick'i ya da Roddy'yi aramalıydın. Bütün öğleden sonrayı üç bölge arasında mekik dokuyarak geçirdim. Hiç olmazsa beni bilgilendirmeliydin."

"Seni arasaydım telefonunu açar mıydın?"

"Bütün mesele bu mu?" diye sordu bu sohbetin rengini birden değiştirerek. "Vero aradığında açmadığım için bana kızgın mısın? Ortağım vurulduğunda yanında olmadığım için onu umursamadığımı mı sanıyorsun?"

"Neredeydin?"

"Senin evindeydim. Çiş ve yemek molası verebilsin diye Roddy'nin görevini devralmışım. Çatışma haberi anons geçildiğinde komşun Bayan Haggerty'le sohbet ediyordum. Vero aradığında da Nick'in durumuyla ilgili bilgi almak için operatörle konuşuyordum. Hastane senin evine daha yakın olduğu için doğruca buraya geldim."

"Ah," diye inledim omuzlarımdaki gerginliğin hafiflemesi-

le. Mahalle gözetim ekibinin külyutmaz başkanı Bayan Haggerty, Joey'nin eve geliş ve gidiş saatlerini ve neler konuştuklarını holündeki sehpa da duran spiralli deftere not etmişti şüphesiz. Bu da Joey'nin *LekeSökücü* olamayacağı anlamına geliyordu ve o katilin kimliğiyle ilgili en ufak bir fikrim yoktu.

"İnan bana," dedi Joey, "Nick'in başına gelenlere kimse benim kadar üzülemez."

Kendimi aptal gibi hissederek derin bir iç çektim. "Özür dileirim. Üzgün olmadığımı ima etmeye çalışmıyordum. Sadece çok uzun bir gündü. Aimee, Theresa ve annesine ne oldu?" diye sordum sohbeti daha tarafsız bir bölgeye taşıyarak.

Joey'nin omuzları biraz gevşedi. Ellerini ceplerine koydu. "Theresa ihtiyati olarak gözaltında tutuluyor. Aimee de Theresa'nın annesi de yardım ve yataklıkla suçlanacak gibi görünüyor. Ama bölge savcısı Theresa mahkemeden önce bulunduğu için rahatlamıştır ve belki onlara insafli davranır."

"Polis silahlı gangsterlerin kimliklerini tespit etti mi?"

"Felixs Zhiron'a ait bir özel güvenlik şirketinde çalışıyorlar. Görünüşe bakılırsa onları duruşmadan önce birkaç tanığı ortadan kaldırmaları için göndermiş. Bu arada," diye ekledi kürdanı ağzından çıkarıp beni işaret ederek, "çatışma sırasında evde bulunan herkesin ifadesine başvurulacak. Sabah Vero'yla senin ifadeni almak için birileri evine uğrar."

Bu kadarını tahmin ettiğim için başımı salladım.

"Ama merak ettiğim bir şey var," dedi Joey bir ayağını arkasındaki duvara dayayarak. "Vero'yla sen orada ne yapıyordunuz?"

"Sadece bir önsezinin peşine düşmüştük."

"Hepsi bu mu?"

Yatağın karşısından şüpheli bakışlarına karşılık verdim.

"Bu kadar sorgulama yeter, Joe." İkimiz de Nick'in boğuk ve hâlsiz sesine doğru döndük. Ağır gözkapakları titreşti ve gözlerini kırıştırarak açtığında beni görünce yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. Parmaklarını bana doğru uzatınca yanına sokuldum.

“Ben kahve alacağım. Siz rahat rahat konuşun.” Joey sargılarına el sürmemeye dikkat ederek Nick’in omzuna vurdu. Oda-
dan çıkmadan önce beni başıyla selamladı.

“Beni tamamen hayatından çıkardığını sandım,” dedi Nick, Joey gittiğinde. “Sen kaçıp gitmeden önce kendimi acındırarak bir öpücük koparmaya çalışıyordum. Hâlâ bir şansım var mı dersin?”

“Durumun pek parlak değil,” dedim kalçamla yatağa dayanarak. “Ortağın foyanı meydana çıkardı. Ölmeyeceğini ve iyileşeceğini söylüyor. Görünüşe bakılırsa fırsatı kaçırdın.”

Nick’in gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı ve bir yanağında o ölümcül gamzesi belirdi. Parmaklarımızı kenetledi. “Bana acıdığın için evimde bir akşam yemeğine ne dersin?” Yorgun bir tavırla tek kaşını kaldırdı. “Söz veriyorum, bu sefer çöp konteyneri dalışı yok.”

“Bunu sen ayağa kalktığında konuşuruz. Bu arada biraz dinlenmelisin. Buradan çıktığında bir sürü ofis işin olacak gibi görünüyor.”

Homurdandı ve yine gözleri kapandı. “Hiç hatırlatma.”

Ağrı kesiciler etkisini göstermeye başladığında elini sıktım. “Benim gidip Vero’yu Acil Servis’ten kurtarmam gerek, ayrıca ablam o kadar çok aradı ki telefonum bozulacak diye korkuyorum. Kendini iyi hissettiğinde beni ararsın.” Şimdiden uyuklamaya başlayan Nick başını salladı. Önceden karşı çıkmama rağmen eğilip yanağını öptüm. Cılız gülümsemesinde bile kazandığı zaferin gururu vardı. “Kendine iyi bak,” diye fısıldadım.

Vero bana arabadan bir mesaj çekerek acil servisten tek parça hâlinde çıktığının bilgisini verdi. Otoparka doğru yürürken cebimdeki kurşunla oynayarak Joey’yle konuştuklarımızı yeniden gözden geçirdim. Aimee hakkında çok yanılmıştım. Joey’yle ilgili de öyle. *Bıktım Usandım*’la *Leke Sökücü* bir kimliği ve yüzü olmayan iki insan olarak hâlâ dışarıda geziyordu ve Steven bu gece Guy’ın kanepesinde muhtemelen güvende olsa da bunların hiç-

biri bir zafer gibi hissettirmiyordu. Ödünç arabanın yolcu kapısını açtım ve içine binmeden önce duraksadım. Nick'in odasının penceresine baktığımda bir gölgenin beni izlediğini gördüğüme yemin edebilirdim.

44. BÖLÜM

ERTESİ SABAH, POLİS ifadelerimizi almak için erkenden eve geldi. Onlara basit ve tutarlı bir hikâye anlatmaya gayret ettik. Dedektiflere Theresa'nın ailesinin o bölgede yaşadığını, Steven daha önce bundan bahsettiği için bildiğimizi söyledik. Westoverların evine Theresa'yı teslim olmaya ikna etmek için gitmiştik ve oraya varmamızdan kısa bir süre sonra silahlar patlamaya başlamıştı.

Dedektiflere teşekkür edip onları uğurlarken sokağın aşığına göz attım ve kaldırımın kenarında Memur Roddy'nin arabasını göremedim. Bölge savcısıyla polis, Joey'nin dün gece iddia ettiği gibi, Melissa Fuller'ın *Bıktım Usandım* olduğuna ikna olduysa Steven'in artık tehdit altında olmadığını düşünmeleri gayet normaldi. Dolayısıyla evi izlemekten vazgeçmişlerdi. Tüm bu düşüncelerinde haklı olmalarını isterdim doğrusu.

Steven birkaç saat sonra kız kardeşinin Philadelphia'daki evine gitmek üzere uçağa binecekti. Şansımız varsa yeni yıl gelmeden ve Steven eve dönmeden önce *Bıktım Usandım*'ın kim olduğunu öğrenirdik.

Polisler gittiğinde telefonuma baktım. Alan'ın kayıp Superleggera'sının peşine düşerek Irina'yı aramasını nasıl erteleyebileceğimi düşündüm. Ya da daha beteri, Irina'nın ne yaptığını anlayıp Feliks'in haydutlarını bana musallat etmesine nasıl engel olabileceğimi.

Vero bana cesaret verircesine başını salladı. Otomobil galeri-

sinin numarasını arayıp Alan'ı istedim ve Alan'ın dahili hattını açmasına kadar geçen işkence dolu dakikalar boyunca Noel şarkılarının caz yorumlarını dinledim.

"Buyurun? Ben Alan." Sesi bezgin ve endişeliydi. Kravatının düğümünü çekiştirdiğini gözümde canlandırırdım.

"Merhaba." Boğazımı temizledim. "Beni hatırlarsın. Dün gece Irina Borovkov için bir araç almaya geldiğimizde konuşmuştuk. Acil bir durum çıktığını ve arabayı geri getirmemizin biraz gecikeceğini haber vermek için aradım. Gerçekten üzgünüm. Aslında bizim niyetimiz..."

"Özür dilemenize gerek yok," dedi çabucak.

"Öyle mi?"

"Satış için gereken bütün evraklar elimizde var. Faturanız hazır ve devir işlemleri gerçekleştirildi. Tescil belgesiyle ruhsat yarın saat önce kuryeye teslim edildi. Bunlar dışında bir isteğiniz olmadıkça aracı bize geri getirmeniz gerekmiyor." Kulağında telefonla öylece kalakaldım. "Şimdi, eğer satışla ilgili başka bir sorunuz yoksa kapatmalıyım."

Hat kesildi. Şaşkın şaşkın telefonuma baktım.

"Ne oldu?" diye sordu Vero önüme bir kupa kahve koyarken.

"Bilmiyorum. Sanırım Irina arabanın parasını ödedi." Olanların tek açıklaması buydu.

Vero birden gevşedi ve kendini yanımdaki sandalyeye attı. "Arabayı geri götürmemiz gerekmiyor mu?"

Başımı iki yana salladım. "En azından oto galerisine değil." Irina, Superleggera'sını istemek için muhtemelen bir noktada ortaya çıkacaktı. O zamana kadar arabanın tamir edileceğini ve tüm bu kâbusu arkamızda bırakacağımızı umuyordum.

Vero rahat bir nefes aldı. Kilerin kapısını açıp yüksek bir rafa gizlediği kurabiyeleri almak için parmak ucuna yükseldi. O sırada kapı çaldı. Vero kurabiye paketine uzanırken donup kaldı ve göz göze geldik.

"Sence kim?" diye sordu.

Ablamın çocukları getirmesine daha bir saat vardı. "Bilmem."

Vero peşimden kapıya geldi. Perdeyi aralayıp dışarı baktım. Cam, yüzünün yarısına kadar indirdiği kapüşonu ve kolunun altında mühürlü bir zarfla verandada duruyordu. Kapının kilitini açtım.

"Sen!" Vero, Cam'in üzerine saldırırken ona kolumla engel oldum. "Arabamı çaldın!"

"Ben hiçbir şey çalmadım." Uzaktan kumandalı anahtarı uzattı. "Yedek anahtarı torpido gözündeki kullanıcı el kitabının içinde unutmuşsun. Ben bunu bir davet olarak algıladım."

Vero öfkeyle homurdanarak anahtarı Cam'in elinden kapı. "Üzerinde tek bir çizik bile bulursam işini bitiririm." Cam'e omuz atıp dışarı çıktı. Cam, öfkeyle arabasını kontrol etmeye giden Vero'nun arkasından bakarak başını iki yana salladı.

"Ne işin var burada?" Onu kolundan tutup içeri çektim ve kapıyı kapatmadan önce Bayan Haggerty'nin pencerelerine göz attım. Cam kapüşonunu çıkardı. Sarı, yağlı saçlarını kestirip koyu renge boyatmıştı. Eski asker ceketinin yerine yeni ve pahalı görünen bir deri mont giymişti. Yanağındaki, silinmeye yüz tutan morumsu yeşil çürükler olmasaydı onu tanıyabileceğimden emin değildim.

Zarfı bana verdi.

"Nedir bu?" Üzerinde kan kırmızısı balmumu bir mühür vardı. Süslü Z harfi, Kat'in taktığı mühürlü yüzüktekiyle tıpatıp aynuydı.

"Bana sorma. Ben yalnızca getir götür işlerine bakıyorum."

"Feliks için mi çalışıyorsun?"

"Bay Zhiron bana iş teklif etti. Adamlarının bir süredir beni takip ettiğini söyledi. Yeteneklerimden etkilendiği için bir anlaşma yaptık. Ara sıra onun için bazı tuhaf işler yapıyorum. Karşılığında belirli insanların beni rahat bırakmasını sağlıyor ve bol sıfırlı çekler alıyorum."

“Hepsi bu mu?” İçimden bir ses Cam’in yalnızca getir götür işleri yapmadığını söylüyordu.

Cam omzunu silkti. “Uslu durup insanların ilgisini anlaşılmamızın üzerine çekmezsem yükselmeme yardım edecek. Onun yüzünden arkadaşına arabasını geri getirdim. Bilirsin işte, iyi niyetimi göstermek için.” Tek kaşımı kaldırdım. “Ve Bay Zhırov bana öyle yapmamı söylediği için,” diye kabul etti.

“Biliyorsun, tek anlaşılan sen ve Feliks değilsin.” Çenesini tutup başını yana çevirdim ve elmacıkkemiğini inceledim. Şişinmişti ama gözünün etrafı çirkin renk patlamalarıyla doluydu. Eskisine göre daha iyi mi, yoksa kötü mü görüldüğünden emin değildim doğrusu. Elimi itti ama bana karşı bir kini olmadığını hissettim; yalnızca elimden kurtulmaya çalışıyordu. “Nick evine de okula da gitmediğini söyledi. Annen seni merak etmiştir.” Bakışlarındaki keder yüreğimi sızlattı.

“Merak etmesi için önce gittiğimi fark etmesi gerekir.”

“Ya büyükannen?”

İki numaraya vurdurduğu saçlarını ovuşturdu. “O iyi. Ben ona bakıyorum.”

“Sana kim bakıyor?” Cam daha çocuktü. Hızlı büyüyen ve boyundan büyük işlere kalkışan bir çocuk. Feliks’in kanatları altında kendini güvende hissetse de bu yalnızca bir yanılsamaydı; Feliks’le anlaşmak insanı kurşungeçirmez yapmıyordu. “LekeSökücü’yle ilgili bana söyleyebileceğin bir şeyler olmalı, Cam. Herhangi bir şey. Kim bu adam? Bunu sana kim yaptı?”

Cam yüzünü buruşturdu. Kotunun ön cebinden bir tomar para çıkardı ve elime bir ellilik tutuşturup gerisini cebine geri koydu. “Bak, keşke sana yardım edebilseydim. Ama bilmesen daha iyi ve bu sözüme güven lütfen. Ayrıca onun gerçek adını bilseydim bile sana söylemezdim.”

“Neden?”

“Bay Z, polis arkadaşına teslim edeceğim flaş belleği ona vermemi istedi. Anlaşmamızın bir şartı da buydu. Ama endişe

etme," diye ekledi yerin kulağı var mantığıyla sesini alçaltarak. "Bazı bilgileri temizlemiş olabilirim."

Güçlükle yutkundum. O flaş bellekte tüm bunların ne kadan vardı?

Cam yanağındaki morluğu ovuşturdu. Sonra pişmanlıkla iç geçirdi. "Bak, kesin olarak emin olduğum tek şey *LekeSökücü*'n n bir polis olduğu. Yozlaşmış, ahlaksız bir polis. Senin anlayacağın, enselenirse kaybedeceği çok şey var ve izini kaybettirmek için tüm imk nlara sahip."

"Polis olduğunu nereden biliyorsun?"

Cam ellerini ceplerine soktu. "Hayatım boyunca çevremde aynasızlar vardı. Babam onlardan biriydi. Kendilerine has bir dilleri vardır. Gönderilen dosyalarındaki bütün paylaşımlarını ve e-postalarını okudum. *LekeSökücü* tıpkı bir polis gibi konuşuyor."

Joey'yle konuştuklarımızı düşündüm. Bütün ipuçları onu gösteriyordu. Joey'nin Steven'ı öldürmek için bir sebebi, bunun için gereken araçları ve sonsuz fırsatı vardı. Ama dün gece ayrıca bir görgü tanuğı vardı. Gerçi verdiği bilgileri henüz teyit etmemiştim, o ayrı.

"Hey," dedi Cam dikkatimi pencereden yeniden üzerine çekerek. "Hâlâ tavsiyemi istiyor musun? *LekeSökücü*'y  unut. Senin gibi iyi bir annenin uğraşmak isteyeceği türden biri değil o. Bay Z de  yle." Cam, cebinden dandik görünüşlü, kapaklı bir cep telefonu çıkardı. Onu bana uzatırken telefon titredi. "Bu sana."

Ona kimin aradığını soramadan kapüşonunu başına geçirdi ve kapıdan  ıktı. Bahçeyi geçtiğinde film camlı, koyu yeşil bir Jaguar kaldırıma yanaştı. Cam arka kapısını açıp arabaya bindi. Jaguar gazlamadan önce, Vero  n verandadan Cam'e el hareketi çekti.

Vero içeri girip kapıyı kapatırken Cam'in elime tutuşturduğu kullandığı telefon titremeye devam etti. Ekranda *Bilinmeyen Numara* yazısı yanıp sönüyordu. Telefonu açıp aramayı hoparlöre aldım.

“Kimsiniz?” diye sordum.

“Merhaba, Bayan Donovan.” Ekatarina Rybakov’un sesi son derece ciddiydi. “Bay Zhirov bu paketi kendisi teslim edemediği için üzüldü ama içeriğinin yeterince açıklayıcı olduğuna inanıyorum.”

Ben balmumu mührü kırıp zarfın içindeki kâğıtları karıştırırken telefonu Vero tuttu. Oto galerisinin gönderdiği devir evraklarıydı bunlar. Zarfta ayrıca *Modern Minimalist* (siyah) renginde bir *Superleggera Volante*’nin satışı için kesilen fatura vardı. Ödemenin tamamı nakit olarak yapılmıştı. Feliks Zhirov tarafından. Vero hayretle irileşen gözleriyle satış belgesini elimden aldı.

“Bunları bana neden veriyorsunuz?” diye sordum güçlükle nefes alarak. Gerçi arabanın ruhsatındaki ismi gördüğüm anda anlamıştım. Araç sahibi *FD Bağımsız Danışmanlık Limited Şirketi* olarak belirtilmişti.

FD. Finlay Donovan.

Feliks adımın sahte bir şirketle birlikte anılmasını sağlamıştı. Parasını kendisinin ödediği bir arabayı ben satın almışım gibi göstermişti.

Feliks’in paravan şirketlerinden biri olmuştum. Feliks istediği zaman polise bir haber uçurabilir ve Nick tavşan deliğine atlayıp beni bulabilirdi. Feliks, Nick’le Kvass’ta yediğimiz akşam yemeğinden sonra ne yaptığımızı biliyordu.

Ve karşılığında bana bir mesaj veriyordu: Feliks Zhirov artık benim *sahibimdi*.

“Müvekkilim sizi bir süredir takip ediyor.” Kat’in bunu söylerken dudaklarını alayla çarpıttığını görür gibiydim. “Üzerinde iyi bir intiba bırakmışsınız anlaşılan.”

“Ne demek o?”

“Araba bizde kalıyor demek,” diye fısıldadı Vero.

“O arabayı istemiyorum,” dedim evrakları bir çekişte ondan geri alarak.

Vero onları elimden kapmaya çalıştı. “Evet, istiyorsun.”

“Araba tabii ki sizin,” dedi Kat telefonu Vero’dan aldığımda.

“Ama belirli bilgilerin günyüzüne çıkma riskini göze almak istemediğiniz sürece onu kullanmamanızı öneririm.”

Kat haklıydı. Tek bir küçük trafik kuralı ihlali, bir polisin ruhsatı soruşturmasına neden olabilirdi. Çok fazla tehlike vardı. Arabanın ıskartaya çıkarılması en iyisi olacaktı. Tüm parçaları yok edilmeliydi. Belki Ramón onu şu dev hurda preslerinden biriyle ezebilirdi. Sonra belgeleri yakıp hiç var olmamışlar gibi davranabilirdik.

“Feliks benden ne istiyor?” diye sordum. Hakkımda her şeyi bildiğine göre o arabanın parasını ödeyemeyeceğimi de biliyordu.

“Şimdilik yalnızca sessiz kalmanızı,” diye yanıtladı Kat. “İyi günler, Bayan Donovan.”

Telefon kapandığında belki de rahatlamalıydım. Araba sorunu çözülmüştü. Onu yalan dolanla galeriden kaçırma hikâyemizin ayrıntılarıyla Irina’nın canını sıkmamıza gerek yoktu. Alan için bir yalan uydurmamıza ve parayı geri ödememize de gerek kalmamıştı. Ama evrakları zarfın içine geri koyarken aklıma iki soru takılmıştı: Feliks arabayı nereden biliyordu ve Kat’ın *şimdilik* diye belirtmesi ne anlama geliyordu?

Paltomu sırtıma geçirip ayakkabılarımı giydim ve Bayan Haggerty’nin evine gitmek için karşıdan karşıya geçtim. Bir yarım kapıyı çaldığımda açmamasını umuyordu. Evde olmadığı için Cam’i ya da onu alan koyu yeşil Jaguar’ı görmediğini.

Kapının ardından bir zincir şingirtisi geldi ve sürgünün yana çekildiğini duydum. Bayan Haggerty kapıyı açıp ince altın bir zincirin ucunda sallanan gözlüğüne uzanırken beni gözlerini kısarak süzdü. Gözlüğünü taktıktan sonra bile bana şaşkın şaşkın bakmayı sürdürdü.

“Merhaba, Bayan Haggerty,” dedim bir solukta. Onunla hoşbeş etmek zorunda kalmayacağımı umuyordum. Bu sohbetler genellikle mutfak perdesinin ardından görebildiği kadarıyla hayatımın kısa ve utanç verici anlarına dair eleştirilerini içeriyordu

zira. "Dün akşam evimde birini gördüğünüzü hatırlıyor musunuz acaba? Bir polis memuru?"

"Günlerdir arabasıyla evinin önünde nöbet tutanı mı soruyorsun?"

"Hayır, başka birini."

"Sokağımız son günlerde pek hareketli," diye homurdandı memnuniyetsizce. "Her giren çıkanı aklımda tutabilirsem şanslıyım."

"Akşam yemeği saatlerinde burada olduğunu söyledi. Şu boylarda," dedim elimle göstererek. "Sarışın, mavi gözlü ve kırklı yaşların başında. Sizinle konuştuğunu söyledi."

Bayan Haggerty şakağındaki seyrelmeye yüz tutan saçları kaşıyarak düşündü. Akşam yemeğinden sonra çöpü dışarı çıkardım. Arabasını şuraya park eden beyi gördüm," dedi Roddy'nin genellikle durduğu yeri göstererek. "Arabadan inip çöp bidonumu sokağın karşısına itmeme yardım etti. Son birkaç saat içinde seni ya da Steven'ı görüp görmediğimi sordu. Kim geldi, kim gitti, hepsini anlattım. Sonra onu biri aradı ve apar topar gitti. Adını sorup defterime not edemedim."

"Arabasının rengini hatırlıyor musunuz? Adamı tarif edebilir misiniz?"

"Hava kararmıştı ve çok soğuktu," dedi hafiften kendini savunmaya geçerek. "Adamın şapkası vardı. Saçlarının rengini göremedim." Bu durumda göz rengini de göremediğinden emindim. Ama Joey, Bayan Haggerty'yle konuştuğunu söylemişti. Ayrıca Roddy'nin yerine evin önünde nöbet tutarken Nick'in vurulma haberinin geldiğini söylemişti. Tanığı da bunları doğrulamıştı, ama Joey'nin bir şeyler sakladığı hissinden kurtulamıyordum.

"Teşekkür ederim, Bayan Haggerty," dedim paltoma sarınıp gitmeye hazırlanırken. Son anda arkamı döndüm ve onu kapısını kapatmadan önce yakaladım.

"Sigara içiyor muydu acaba, hatırlıyor musunuz?" Joey'yle

birkaç kez karşılaşmama rağmen sigara tiryakisi olduğunu biliyordum.

“Hatırlamıyorum. Ama şimdi sen söyleyince aklıma geldi, biz konuşurken ağzında bir şey vardı. Onun kadar kibar bir genç adamdan hiç beklemezdim doğrusu.”

Joey ve kürdanları. Sigara içmediği zamanlarda çiğnediği kürdanlar. *BıktımUsandım* ve *LekeSökücü*’ye ilgili araştırmalarımda bir arpa boyu yol alamamanın keyifsizliğiyle Bayan Haggerty’e teşekkür edip evime döndüm.

45. BÖLÜM

BAHÇE YOLUNUN KIIYISINDA donup kaldım. Evin önünde bordo bir cip duruyordu. Julian kapının önündeydi ve yaklaştığımda kapı tokmağına bir şey astığını gördüm.

"Selam," dedim sessizce.

Sesimi duyunca arkasını döndü. Saten bir kurdelenin ucundaki yuvarlak deniz kaktüsü rüzgârda usul usul sokak kapısına çarpıyordu. Bana doğru yürüdü ama aramızda bir kol boyu mesafe kaldığında durdu. Elini kolunu nereye koyacağını bilemez gibi ellerini ceplerine sokup çıkardı. "Seni rahatsız etmek istemedim. Konuşmaya hazır hissetmiyorsan hiç sorun değil. Ben... Florida'dan sana bir şey aldım. Noel için. Onu vermek istedim." Beresini çıkarıp önünde tutarak yaklaştı. Soğuk ve ıslak havada gözleri bulutlu gökyüzünün grisini almıştı. "Özür dilerim. Her şey için. Parker'ın işine burnunu sokmaya hakkı yoktu."

"Hayır, vardı," dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. İç çektüğimde ağızımdan beyaz, ince dumanlar çıktı. "Senden yardım istedin ve benim için polis merkezine geldi. Parker senin arkadaşın. Sana değer veriyor. Aklından geçenleri söylemeye hakkı vardı."

"Benim ağızımdan konuşmamalıydı," diye eklerken tereddütlü görünüyordu. "Sen de konuşmamalıydın. Senden utanmıyordum. Ya da bizden. Kabul, belki de kaçıyordum çünkü sen, sana bağlanmaya hazır ve sorumluluk alabilecek birini hak edi-

yorsun. Ben hayatımın o noktasında değilim. Şimdi olduğumuz şeyden memnunum."

"Peki, neyiz biz?" Bu soruyu yanıtlamakta zorlandığını görebiliyordum; doğru cevabın dudaklarından dökülmesini bekler gibi ağzını açtı. Ama doğru bir cevap yoktu. "Belki bunu anlamak için ikimizin de biraz zamana ihtiyacı vardır."

Parmak ucuna kalkıp yanağımı öperken orada biraz daha kalma isteğimle savaştım. "Mutlu Noeller, Julian." Kederli bir gülümseme ve yüreğimde bir sızıyla kapı tokmağındaki deniz kaktüsünü aldım ve içeri götürdüm.

Mutfağa girdiğimde telefonum tezgâhın üzerinde çalışıyordu. Parmaklarım uyuşmuş, burnum soğuktan buz kesmişti ve yüreğim ağzımdaydı.

"Sylvia. Son beş dakikada üç kere aradı." Vero elindeki şarap kadehiyle tezgâha yaslandı.

"Daha sabahın on biri," dedim yanındaki açık şişeyi işaret ederek.

"Üzerime gelme. Kötü bir gün geçiriyorum." Bir kadeh de bana koyup önüme itti.

"İçkiye ihtiyacım yok," dedim.

"Suratın aksini söylüyor. Şunu açsan iyi olur. Önemli olabilir."

Arama telesekreter servisine düşmeden önce telefonu açtım. "Selam, Syl."

"Hangi cehennemdesin, Finlay? Dün gece sana sesli mesaj bıraktım."

"Ailevi bir meseleyle uğraşıyordum. Ne var ne yok?"

"Editörünle konuştum. Yolladığın örneğe bayılmış. Ateşli polis hapishanedeki sahne birinci sınıftı. Editörün hâlâ üçüncü kısımda avukatı öldürmen gerektiğini düşünüyor."

Şaraba uzandığımda Vero pişmiş kelle gibi sırttı. "Önerisini dikkate alacağım."

"Tatilden sonra taslağın geri kalanını bekliyor." Bir yudumda

kadehteki şarabın yarısını içtim. Beklemeseydi şaşardım zaten. “Bir şey daha var. Sunumunu bir oyuncu menajerine yolladım. Bayıldı. Ünlü bir yapımcının projesiyle ilgilenebileceğini düşünüyor ve bize onunla bir randevu ayarlamak istiyor.”

Vero’nun gözleri irileşti.

“Ama Sylvia, taslağın daha yarısı bile bitmedi...”

“Birinci sınıf oyuncular, büyük bir Hollywood stüdyosu ve ciddi anlamda medya ilgisinden söz ediyorum, Finlay. Bu ikimiz için de harika olabilir. Beni hayal kırıklığına uğratma.”

İç çektim. Bu filmi daha önce izlemiştim ve ilk seferinde de yeterince korkutucuydu ama Sylvia bana başka seçenek bırakmıyor gibiydi. “İyi.”

Birkaç basmakalıp cümleyle birbirimizin Noel’ini kutladık ve Sylvia telefonu kapattı.

“Hikâyen bomba gibi, Finn,” dedi Vero kadehimi doldururken. “Kendini ucuza satma.”

“Sen benim hikâyemi okudun. Ben seninkini ne zaman dinleyeceğim?” Vero boş şişeyi aramızda tutarak gözlerimin içine baktı. Vero’yla arkadaşlığımız hikâyenin ortasında başlamıştı; hâlihazırda hızla akan bir konu vardı ve olaylar geliştikçe birbirimiz hakkında bir sürü şey keşfetmiştik. Ama her büyük esrar aslında başka bir yerde, arka plandaki hikâyenin derinliklerinde yatar. Vero’yla onun sorununu çözeceksem gerçek Vero’nun kim olduğunu öğrenmem gerekiyordu. “Neyiz biz?” Birkaç dakika önce, Julian’a da aynı soruyu sormuştum, tek fark Vero’yla ne olduğumuzun cevabını bilmemdi.

“Arkadaşız,” dedi.

“Hayır, biz bundan daha fazlasıyız, Vero. Seninle ortağız. Arkadaşlar hata yapar. Ortaklar hataların sonuçlarına birlikte göğüs gerer. Artık aramızda sır olmasını istemiyorum.” Kadehimi kaldırdım.

Çekingen bir tavırla benimle kadeh tokuşturdu. “Artık sır yok.” Şarabından sessizce birkaç yudum aldıktan sonra “Düşündüm de,” dedi, “araba bizim olduğuna ama onu kullanama-

dığımızı göre Ramón'dan onu parçalamasını isteyebilirim. Javi parçaları satar ve paranın hepsi senin olur." Bu teklifte bir özür gizliydi. Kaybettiği parayı bana geri ödeyeceğini göstermeye çalışıyordu. Ama o araba Vero'nun ya da benim değil, Feliks'indi. Ve ona el sürmeye niyetim yoktu.

Masadan kalkıp zarfı ocağa götürdüm. Ocağı yaktım ve zarfın kenarını ateşe doğru tutarak satış belgeleriyle ruhsatın yanışını izledim. Alevlerin sardığı zarfı eviyeye götürürken mutfak dumanlar sardı. Yangın dedektörü ötmeye başladı. Musluğu açıp Feliks'in sus payının kalıntılarının çöp öğütücüye doğru akıp gitmesini izledim.

46. BÖLÜM

ANNEMİN EVİ NEFİS birer akçaağaç şurubu, turunç ve yeni-bahar gibi kokuyordu. Vero uygunsuz sayılabilecek hafif bir zevk iniltisi çıkardı. Mutfaktan tencere tava sesleri geliyordu. Çocukları televizyonun karşısındaki kanepesinde oturan dedelerini taciz etmeleri için serbest bırakarak montlarını astım. Vero, Delia'yla Zach'in peşinden gidip babamı coşkulu bir kucaklamayla selamladı.

Bir dolap kapağının sertçe kapandığını duydum ve kokuları takip ederek mutfağın yolunu tuttum. Annem en sevdiği Noel kazaklarından biriyle ocağın önünde duruyordu, dumanları tüten bir domuz rostosunun üzerine eğilmişti. Yanına gidip yanacağını öptüm.

"Merhaba, anne."

Etin üzerindeki karanfil tanelerini toplayıp eviyeye fırlatırken ondan hiç beklenmeyecek kadar keyifsiz ve asık suratlıydı. "Vero nerede? Onu da yemeğe davet etmeni söylemiştim."

"Babamla salonda. Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum ve tehlikeli görünümlü bir servis çatalını tabağa atıp bıçak standından bir et bıçağı alırken aramızdaki mesafeyi korumaya çalıştım.

"Bunu masaya götürebilirsin. Babanla ablana söyle, televizyonu kapatıp çocukları masaya oturtsunlar." Patates gratenle fırında pişen brüksel lahanalarına birer servis kaşığı daldırıp tepsideki ekmeklerin yanına maşayı fırlatır gibi koydu.

“Her şey yolunda mı, anne?”

“Evet, yolunda.”

Ellerini tutarak eti süslemek için parçaladığı maydonoz dalını zorla tezgâha bıraktırdım. Derin bir iç çekti. “İyiym,” dedi usulca ve biraz toparlandı. “Babana kızdım, hepsi o.”

“Ne yaptı?”

“Ben etrafı toplayıp temizlik yaparken ve yemek pişirirken bütün gün o kanepede futbol maçı izledi. Daha ne yapacak?” Anlayışla güldüğümde zoraki gülümsedi.

“Babamla aranız iyi mi?”

Yanağımı sıktı. Parmakları romlu çikolata topu ve zencefilli çörek kokuyordu. “Bizim aramız hep iyi. Babanla yaşamak bazen kolay olmuyor ama Tanrı biliyor ya, ben de azize sayılmam. İnsanın hayatında öyle bir dönem geliyor ki gülü sevip dikenine katlanmak daha kolay oluyor, Finlay. Gerisi çok fazla çaba gerektiriyor. Hiçbir erkek mükemmel değil. İyi niyetli birini bulup günahıyla sevabıyla kabul etmek en doğrusu. Şimdi yardım et de brüksel lahanaları soğumadan şunları masaya götürelim.”

Annem et tabağını yeşilliklerle süslerken servis tabaklarını yemek odasına götürdüm. Noel için masaya serdiği en güzel örtüsü ve kumaş peçeteleri kar beyazıydı ve jilet gibi ütülenmişti. Çocuklarımin gece bitmeden mutlaka üzerlerine meyve suyu dökeceğini ve yapış yapış parmaklarını her taraflarına süreceklərini biliyordum. Ama annem mutlaka yılbaşı gecesine kadar onları temizlemenin bir yolunu bulurdu.

Servis tabaklarını özenle sofraya yerleştirdim ve kristal kadehlerle gümüş çatal bıçak takımlarının yerlerini biraz değiştirerek ziyafetin gerisi için yer açtım. Yan odada televizyon kapandı ve Georgia’yla Vero çocukları toparlamaya koyuldu. O sırada kapı çaldı.

“Birini mi bekliyordun?” diye sordum anneme.

“Ablan yemeğe bir misafir davet etti.”

“Sahi mi?” Georgia’nın en son ne zaman birini bizimkilerle tanıştırmaya getirdiğini hatırlamıyordum. Ablamdan önce dav-

ranıp esrarengiz konuğunu karşılamak için kapıya koştum. Kapıyı hevesle açtığımda az kalsın küçükdilimi yutacaktım.

Nick eşikte duruyordu. Sol kolu askıda olduğu için paltosunun düğmelerini iliklememişti ve sağ kolunun altında bir koltuk değneği vardı. İyice cilalanmış şık ayakkabılan, ütülü haki pantolonu ve vücudunun en hoş yerlerini ortaya çıkaran kaşmir kazağıyla harika görünüyordu. Sinekkaydı tıraş olmuş ve saçlarını yeni kestirmişti.

Göz kenarları bir gülümsemeyle kırıltı. "Seni gördüğüme sevindim, Finn. Harika görünüyorsun."

"Sen de öyle." Başımı iki yana sallayarak düşüncelerimi toplamaya çalıştım. "Yani seni son gördüğümünden çok daha iyi görünüyorsun. Hastanede. Burada ne yapıyorsun?"

"Ablan davet etti. Girebilir miyim?" Ağzım çarpıtarak güldüğünde gamzesi belirdi. "Ya da istersen burada biraz daha kalabiliriz." Gözlerini yukarıya, annemin kapının üstüne astığı ökseotu demetine dikti. Yanaklarıma ateş bastı ve içeri girmesi için kenara çekildim.

"İyi görünüyorsun, dedektif!" Vero birdenbire yanımızda biterek Nick'i yanağından öptü.

"Mutlu Noeller, Vero. Şunu alır mısın?" Koltuk değneğiyle dengede durmaya çalışarak Vero'ya bir hediye poşeti uzattı. "Bu zimbirtının nasıl kullanıldığını hâlâ çözemedim."

"Bana hediye mi aldın? Neden zahmet ettin!" Vero poşeti alıp arsızca içine baktı.

"Delia'yla Zach için," diye açıkladı Nick, Vero masanın yolunu tuttuğunda. "Şarap da annene," dedi eşikte dönmesine yardım ederken.

"Teşekkürler. Hiç gerek yoktu."

"İsteyerek aldım." Koltuk değneği eşiğe takıldı.

Onu yakalamak için atıldığımda ellerimi göğsüne koydum. "Dikkat et, düşme."

"Onun için uğraşıyorum." Sesini duymaktan ziyade kazağı-

nın yumuşak kıvrımları arasında hissettim. Gözleri hınzırca parladı. "Sadece akşam yemeği," diye hatırlattı.

"Doğru." Nick'in tek ayağı üzerinde dengesini korumaya çalıştığı ve ben paltosunu çıkarmasına yardım ettiğim sırada tuhaf bir dansı andıran figürler sergiledik. Onu yemek odasına götürürken tüm dikkatim peşimdeki koltuk değneği tıkırtılarındaydı.

"Nick!" Delia yerinden fırladı. Ablam yolunu kesip Nick'in bacağına yapışmasına engel oldu.

"Sakin ol, evlat. Nick daha iyileşmedi ve hepimiz bu arkadaşın bir an önce işe dönmesini dört gözle bekliyoruz."

Nick, Delia'nın saçlarını karıştırdı. "Sana bir hediye aldım." Çenesiyle poşeti işaret etti. "Kardeşin için de küçük bir şey var."

Annem ellerini silerek mutfaktan çıktı. Sonra birden durdu ve ağzı beş karış açık kaldı. "Nicholas! Ne oldu sana? Georgia yaralandığını söylemedi!"

"Önemli bir şey değil," diye avuttu Nick üzerine titreyen annemi. "Sadece birkaç sıyrık. Birkaç haftaya ayağa kalkacağım. Poşette sizin için de bir şey var, Bayan McDonnell."

"Bana Susan de lütfen," diye ısrar etti annem. Nick'ten ona *anne* demesini istemediğine şükrettim.

Ablamı dirseğinden yakaladığım gibi odadan çıkardım. Mutfakın kanatlı kapıları arkamızdan kapandı. Şarabı tezgâha sertçe koydum ve saldırıya geçtim. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Ne? Arkadaşımı yemeğe davet edemez miyim?"

"Çıktığın birini davet ettiğini sandım."

"Ailemle tanıştıracacağım kadar özel biri yok hayatımda. Nick tatili tek başına geçirecekti. Annesi Colorado'da ve kız kardeşi Kaliforniya'da. Kol askısıyla koltuk değneği yüzünden kendine yemek bile pişiremeyecekti. Nick için en azından bunu yapmak istedim." Çekmeceyi karıştırıp şişe açacağını buldu ve şarabın mantarına saplayıp çekiştirdi.

"Berbat bir yalancısın."

"Öyle olsun. Nick'i davet ettim çünkü o iyi bir adam ve senin mutlu olmanı istiyorum."

“Neden herkes bana bir koca bulmayı saplantı hâline getirdi?” diye tısladım. “Hayatımın ortasına dalıp beni kurtaracak birine ihtiyacım yok benim!”

“Biliyorum!” dedi şişe açacağını masaya yapıştırarak. “Steven seni ve çocukları terk ettiği günden beri bunu biliyorum! O zamandan beri üçünüzü de düze çıkarmak için uğraşıp didiniyorsun. Ama sırf kendi ayakların üzerinde *durabiliyorsun* diye bunu yapmak zorunda değilsin.” Beni omuzlarımdan tutup nazıkçe sarstı. “Seni seviyorum, aptal. Kimse bir koca bulman gerektiğini söylemiyor. Ama bazen yanında sana destek olan biri olması güzeldir.” Kolunu boynuma dolayıp kafamın tepesine bir öpücük kondurdu. Sonra şarabı masaya götürdü.

Mutfaktan çıktığımda çocuklar yere oturmuş, hediyelerini açıyordu. Delia parlak bir dama kutusunu göğsüne bastırarak zıpladı. Zach hediyesini unutup paketin kırmızı simli kurdelesiyle oynamaya başladı.

Babam masanın başına geçti. Annem karşı uca oturup Delia için yanına bir iskemle çekti. Ben annemin soluna, Vero’nun yanına oturdum ve Zach’in mama sandalyesini aramıza koyduk. Georgia, Nick’in karşıma oturmasına yardım edip koltuk değneğini duvara dayadı ve Nick’in yanına geçti. Annem hızlı bir şükran duası ederken ablam Nick’in arkasında yüzünü tuhaf şekillere sokarak Delia’yı güldürmeye çalıştı. Annem istavroz çıkardı ve açık şarap şişesine uzandığında Georgia’ya ters bir bakış attı. Kadehini neredeyse ağzına kadar doldurdu ve biz tabakları birbirimize geçirip servise başladığımızda annem şarabından kalla vi bir yudum alarak suratını buruşturdu. Masanın karşısındaki Georgia’yla göz göze geldim. Annemiz nadiren içki içerdi ve içtiğinde de babamızın kadehinden aldığı bir iki yudumla yetinirdi.

“Yavaş ol, anne,” diye dalga geçti Georgia. “Bu gidişle yemeğin sonuna kadar dayanamayacaksın. Pekancevizli tartını Nick’e çok övmüştüm.”

“Annenize aldırmayın, bugün biraz üzgün,” diye homurdandı babam.

"Annem neden üzgün?" diye sordu Georgia.

"Yok bir şey," dedi annemiz aksi bir tavırla.

Babamız tabağına dağ gibi patates yığdı. "Haftalardır morali bozuk. İnternetteki dolandırıcılara kandı. Şimdi insanlar fotoğraflar yollayıp onu para için taciz ediyor."

"Kimsenin beni taciz ettiği yok," dedi annem bıçağını rostosuna saplarken. "En azından artık etmiyorlar. Kapandı o konu."

"Gördünüz mü?" dedi babam. "İnternet dolandırıcılarına tek aldanan ben değilim."

"Sizden para mı istiyorlar?" diye sordu Nick.

"İnternetteki şu saadet zincirleri gibi bir şey galiba. Her gün bir başkasını duyuyoruz. Bizim gibileri tuzaklarına düşürüyorlar."

"Yaşlı insanları demek istiyorsun," diye lafa karıştı Georgia.

"Sözlerine dikkat et," diye ikaz etti babam.

"Saadet zinciri değildi," diye karşı çıktı annem. "Birisi eşek şakası yaptığını zannetti, o kadar."

Nick çatalını bırakıp peçetesini dudaklarına hafifçe dokundurarak ağzını sildi. "Çevrimiçi taciz suçtur. Eğer biri sizi rahatsız ediyorsa siber suçlarla mücadeledeki çocuklardan konuyla ilgilenmelerini rica edebilirim."

"Hiç gerek yok," diye ısrar etti annem. "Sadece tek bir resimdi. O zamandan beri kimse beni rahatsız etmedi."

"Ne zamandan beri?" diye soruverdim. Annem şarabından bir yudum daha alırken içime son derece rahatsız edici ve karanlık bir his çörekledi.

"İki hafta oldu," diye yanıtladı babam.

"Nasıl bir fotoğraf bu?" diye sordu Georgia.

Babamız omzunu silkti. "Bana söylemiyor."

"Kimseyi ilgilendirmiyor da ondan," diye çıkıştı annem tartışmayı sona erdirerek. Çenesini sıkıp rostosunu kesmeye koyuldu.

"Eee, Nick?" dedi babam, "nasıl yaralandın?"

Nick dikkatini babama yöneltti. "Görev başındayken vuruldum."

Babam kaşlarını kaldırdı. "Vay canına. Eminim sıkı bir hikâyedir."

Nick'in bakışları bana kaydı. Onu uyarırcasına başımı iki yana salladım. "Finn de oradaydı. Size anlatmadığına şaşırdım doğrusu."

Annem hayretle başını kaldırdı. "Ne? Finlay, bize hiçbir şey söylemedin!" Ablama baktı. Georgia ellerini kaldırarak konuşmamak için ağzının dolu olmasını bahane etti.

"İyiyim ben," dedim. "Nick oraya tam zamanında geldi."

"Bunu senin yardımın olmadan yapamazdım." Bakışlarımı yakalayıp ısrarla gözlerimin içine baktı.

"Annem bir kahraman mı?" diye sordu Delia tabağındaki brüksel lahanalarıyla oynayarak.

"Evet, öyle," dedi Nick sadece benimle konuşur gibi alçak bir sesle.

Vero peçetesiyle yüzünü yelpazeledi. "Burası biraz sıcak olmadı mı? Birden sıcak bastı sanki."

"Silahlı bir çatışmanın ortasında senin ne işin vardı?" diye bağırdı annem dikkatimin Nick'ten ona kaymasına neden olarak.

"Uzun hikâye. Masada konuşulacak bir konu değil," dedim. Boğazımdaki düğümü açmak için yutkundum. "Delia, tatlım, yemeğin bittiyse oyuncaklarınla oynayabilirsin." Delia yerinden fırlayıp salona koşarken geride kalan Zach patates grateni saçlarına sürmeye koyuldu.

Ablam rosto dolu ağzıyla konuştu. "Şu internet forumundaki kiralık katil işi gerçek miymiş yani?"

Annem çatalını ağzına götürürken duraksadı.

"Öyle görünüyor," dedi Nick. "Ama soruşturma çıkmaza girdi. Biz işe yarar bir şey bulamadan web sitesini sildiler."

"Ne sitesiymiş o?" diye sordu babam bir parça ekmeği tabağının dibindeki sosa bandırarak.

"Rus mafyasının bu bölgedeki uzantısının, kadınlara özel bir sohbet odasını organize suçlar için paravan olarak kullandığını düşünüyoruz."

Annemin çatalı gürültüyle tabağına düştü.

Yanımda oturan Vero'nun taş kesildiğini hissettim.

Birdenbire uyuşan parmaklarımla kadehimi tutmakta güçlük çektiğim için onu masaya koydum ve anneme döndüm.

Konteynerdeki yangını başlatan kundakçı, Carl'ın cinayeti-
nin ustalıkla örtbas edilmesi, eski kocamı öldürmesi için bir ki-
ralık katil tutan kişinin kimliği... Bir dakika öncesine kadar bun-
ları, nedenleri birbirinden tamamen bağımsız, farklı olaylar gibi
görüyordum. Ama hepsi özlerinde aynı ve kırılması imkânsız
bağla, hayattaki en güçlü gerekçelerden biriyle birbirlerine bağlı
olabilir miydi? Vero'yla bir kutu keçeli kalemle yere oturmuş, iki
hafiye gibi iz sürmeye çalışırken aklımdan çıkaramadığım o ev-
rensel güdüyle?

Bir annenin sevgisi. Bir annenin zapt edilemeyen, çocuğunu
koruma içgüdüsü.

Ha siktir! BıktımUsandım benim annem miydi?

Forumdaki ilk mesajı hatırladım. *Steven Donovan* kadınlara ya-
lan söyleyen ve onları aldatan adi bir pislik... *Steven Donovan*'ın ol-
madığı bir dünyanın neden daha yaşanmaya değer bir yer olacağına
dair tam 100 iyi sebep sayabilirim. *BıktımUsandım* Steven'dan nefret
ediyordu ama onun ölmesini istediğini ya da bunun için birine
para verebileceğini hiç yazmamıştı. Bizimle yazışırken yolladı-
ğı e-postalarda da alenen kötü niyetli taleplerde bulunmamıştı.
Vero'yla *BıktımUsandım*'ın dikkat çekmemek için mahsus şifreli
konuştuğunu sanmıştık. Ama bütün bunlar yalnızca masumca
bir hata olamaz mıydı? *BıktımUsandım* en başından beri bir kira-
lık katil tutmayı aklımdan bile geçirmemiş olabilir miydi? Bu kişi
başlattığı olaylar zincirinden habersiz, yalnızca eski damadına
verip veriştiiren öfkeli bir anne olabilir miydi?

Şarabımın hepsini bir dikişte içtim. Nick tabağından başını
kaldırdı ve anneme dik dik baktığını görünce kaşları çatıldı.
"Anladığıma göre, bu web sitesi tam bir lağım çukuruymuş," de-
dim. "Korkunç insanların korkunç işler çevirdiği bir yer. Steven

öldürülebilirdi. Nick şans eseri kurtuldu." Vero masanın altında dirseğini çimdikledi.

Annem peçetesini masaya fırlattı. "Yemeğini bitirdiysen mutfakta biraz yardıma ihtiyacım var, Finlay."

"Memnuniyetle."

Annem iskemlesini itip kalktı ve kirli tabağını alarak mutfağa gitti. Onun peşinden kanatlı kapılardan içeri girdim.

"Eee, yarınki maç için bahis oynamaya var mısınız?" Vero sinirli bir kahkaha attı.

Kapılar arkamdan kapandığında sesleri kesildi. Annem tabağını gürültüyle eviyeğin yanına koydu. Benimkini üzerine koyup kollarımı göğsümde kavuşturdum ve annemin buzdolabından kremayı çıkarmasını izledim. "Aklından ne geçiyordu?" diye sordum sesimi alçaltarak.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"*Bıktım Usandım* olduğunu biliyorum, anne."

Buzdolabının kapağını kapatırken elleri titredi. Yemek odasına doğru endişeli bir bakış attı. "Nereden anladın?"

"Steven'dan bu kadar çok nefret eden tek kişisin."

"Ablan biliyor mu? Ya da Nick?" diye fısıldadı.

"Sadece Vero."

Rahat bir nefes alarak tezgâha yaslanmadan önce istavroz çıkardı. Titrek bir sesle anlatmaya başladı. "Bana gönderdikleri o resim... Para isteyen e-postalar. O web sitesinin mafya tarafından işletildiğini bilmiyordum. Birilerinin Steven'ın ölmesini istediğini düşünceği aklıma gelmedi. Yani bunu hiç aklımdan geçirmediğimi söyleyemem. Ya da birdenbire ortaya çıkan bir otobüsün altında kalması için gizlice dua etmediğimi. Ama..."

"Anne."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Seni ve çocukları tehlikeye atabileceğimi hiç düşünmedim. Bir yanlış anlaşılma oldu. Bir hata. O forumda paylaşım yapmamalıydım."

"Sen o web sitesini nereden buldun, önce onu söyle."

Annem elleriyle oynamaya başladı. "Hani babanın bilgisaya-

ra virüs bulaştırdığını ve tamir için birilerini çağırmak zorunda kaldığımızı anlatmıştım, hatırlıyor musun?” Bizim evin mutfağındaki o tuhaf sohbeti anımsayarak başımı salladım. “Babanın o hatası beni çok üzdü ve utandırdı ama bilgisayar tamiri şirketinin eve yolladığı teknisyen kız pek sevimli ve anlayışlıydı. Bizim yaşamımızdaki bir sürü insanın başına böyle şeyler geldiğini söyledi. Ona öğle yemeği ikram ettim ve bana başlarını bu tür belalara sokan diğer müşterilerinden söz etti. Hani, bu tür tartışmaya açık web sitelerine girenleri... Bazılarının ellerinde olmadan bunu yaptığını ve karılarının bunun duyulmaması için her yolu denediğini filan. Zaman nasıl geçti anlamadım. Sonra bana özel bir güvenlik yazılımından söz etti. Hatta onu yüklememe yardım etti ve kadınların kocalarından şikâyet ettiği bu kadın grubunu gösterdi. Bana babanunkinden ayrı bir e-posta hesabı açtık ve forumda bir profil oluşturup bir isim seçtik. O gittikten sonra saatlerce forumdaki mesajları okudum ve kız haklıydı; o kadar rahatlatıcıydı ki, Finlay! Kocaları aptalca şeyler yapan benim gibi bir sürü kadın vardı. Bazılarının eşleri ya da sevgilileri tıpkı Steven gibi korkunç insanlardı. Onun hakkında kötü konuşmamdan hoşlanmadığını biliyorum ama sana davranış biçimine seyirci kalmak beni kahrediyordu. Elimden hiçbir şey gelmeyeceğini bildiğim için üzgün ve öfkeliydim. Steven kendini beğenmişin teki. Durmadan o aptal çiftliğiyle övünüyor. Parasını ve başarısını senin yüzüne vuruyor. İnsanların onun gerçekte nasıl biri olduğunu öğrenmesi gerektiğini düşündüm. İyi bir adam olmadığını, sevdiğim birinin canını yaktığını bilsinler istedim. Yalnızca içimi dökmek istedim.” Utançla ve af dilercesine yüzüme baktı.

Bir an için ona bakıp bu hâllere nasıl düştüğümüzü anlamaya çalışmaktan başka bir şey elimden gelmedi. Sonra onu yanıma çektim ve annem ağlarken ona sımsıkı sarıldım.

“Kimseyi tehlikeye atmayı istemedim,” diye gözyaşı döktü kollarımda. “O fotoğraf geldiğinde şok oldum. Nasıl korktuğumu anlatamam. Seni aradım ve Steven iyi dedin ya? Ömrümde hiç bu kadar rahatlamamıştım. Belki de her şeyin kötü bir şaka

olduğunu düşündüm. Benden para koparmak için bir dümen çevirdiklerini sandım.”

“O zamandan beri ikisinden biri seninle bağlantıya geçti mi?” Başını iki yana sallamasıyla omuzlarımdan iki haftalık yük kalktı. Yüzünü görmek için ondan biraz uzaklaştım ve yanaklarındaki yaşları sildim. “Üzülme, anne. Bir daha kimsenin Steven’a zarar vermeye çalışacağını sanmıyorum. Ona kızgın olduğunu biliyorum. Ben de kızgınım. Korkunç bir koca olabilir ama iyi bir baba olmaya çalışıyor. Delia’yla Zach onu çok seviyor ve eğer Steven’ın başına bir şey gelseydi yıkılırlardı.”

Annemin dudağı titredi. “Çok üzgünüm, Finlay. Lütfen...” Başını iki yana salladı. “Babana ya da Georgia’ya bundan bahsetme.”

“Tamam. Ama bana söz vereceksin. O e-posta hesabını sileceksin ve bütün bunlar hiç yaşanmamış gibi davranacaksınız. Bir daha sohbet gruplarına ya da forumlara girmek yok.”

Annem bir mutfak beziyle yanaklarını kurulayıp kendini toplamak için bir dakika bekledi. Sonra tartla kremayı masaya götürdü. Vero, eli kolu kirli tabaklarla dolu bir hâlde onun arkasından mutfığa girdi. Onları eviyeinin yanına koydu ve bana sormak için öldüğü soruyla irileşen gözlerini yüzüme dikti. Elimini şakağıma bastırarak başımı salladım.

“Tanrım,” diye fısıldadı. “Steven’ın o fotoğraflarını annene yolladığıma inanamıyorum. İyi mi bari?”

“Sanırım. Sadece biraz sarsılmış.”

“LekeSökücü onunla bağlantı kurmuş mu?”

“O gecedен beri, hayır.” Bitkinlikle kalçamı tezgâha dayadım. “Sanırım Steven’ı arayıp eve dönmesinin güvenli olduğunu söylemeliyim.”

“Buna mecbur muyuz?”

“Vero.”

“Sadece şansımı denedim.”

İç çekip koluna girdim. “Belki biraz bekleyebiliriz,” dedim. “Bırakalım bir süre daha soğuk terler dökmeye devam etsin.”

47. BÖLÜM

ANNEMİN PEKANCEVİZLİ TARTINI her zaman hevesle beklerdim ama bu yıl onu yediğimi bile anlamadım. Şarap şişeleri boşalmıştı ve muskat kırıntılarıyla dolu, koyu kıvamlı yumurta likörleri bir dikişte içildi. Çocuklar yerde ağacın yanında uyu-yakaldı ve babamın, masanın altında gizlice pantolonunun düğmelerini açtığından emindim.

Annem derin bir iç çekerek masadan kalktı ve Georgia'dan sofrayı toplamasına yardım etmesini rica etti. İskemlemin arkasına yaslandım. Vero'nun yumurta likörüne eklediği fazladan bir ölçü viskiyle dudaklarım hafifçe uyuşmuştu. Elimi tartla dolu karnımın üzerine koydum. Yemekte fazla bir şey yememiştım ama tatlıya kadar iştahım yerine gelmişti. Annemin *Bıktım Usandım* olmasının şokunu atlattıktan sonra, bir aydır ilk kez kendimi bu kadar hafiflemiş hissediyordum. Kâbus nihayet sona ermişti. Steven güvendeydi. Çocuklarım mutluydu. *LekeSökücü* işi bırakmıştı. Theresa planlandığı gibi ifade verecekti ve annesi sayesinde Carl'ın cinayeti kimsenin başına iş açmayacaktı. Vero, Aston'dan kurtulmak için kuzeniyle gerekli düzenlemeleri yapmıştı. Şansımız yaver giderse Feliks hayatının geri kalanını parmaklıklar ardında geçirecekti ve bir daha ondan hiç haber almayacaktık.

Hikâyem yavaş yavaş ortaya çıkıyordu ve Sylvia'nın gurur duyacağı bir romana dönüşmek üzereydi. Yakında avansımın geri kalanı banka hesabıma yatacaktı. Hayatımın geneline baktığımda şükretmek için bir sürü nedenim vardı.

Nick zar zor ayağa kalktı ve koltuk değneğine uzanırken anemle babama yemek için teşekkür etti. Georgia ve Vero'yla vedalaştıktan sonra onu kapıya kadar geçirdim. Holde duraksayıp ağırlığını koltuk değneğine verdi. Uykulu bakışlar ve yumuşak bir sesle, "Paltomu giymeme yardım eder misin?" diye sordu.

Bunu kendi başına yapabileceğinden emindim. Belki şarabın etkisiyle, belki de üzerimden büyük bir yük kalktığı için paltosuna uzandım.

"Göğüs cebinde bir şey var. Çıkarabilir misin?" Ben deri paltoyu portmantodan alırken gözlerinde tuhaf bir pırıltı yanıp söndü. Merakla elimi cebine soktum ve telefonumu çıkardım. Yenisi değil, haftalar önce, Carl'ı ilk bulduğumuzda kaybettiğim eski telefonumdu.

Ağzım kurudu. "Nerede buldun bunu?"

"Bir memur, Bayan Westover'ın evindeki olay yerinde bulmuş. Telefonu açtığında kilit ekranında adın yazdığı için çatışma sırasında düşürmüş olabileceğini düşünmüş. Onu sana geri verebileceğimi söyledim."

"Teşekkür ederim." Telefonu ortadan kaldırırken boğazım düğümlendi. Şifreyi bilmedikleri için telefonu açamadıklarını düşünerek kendimi avuttum. Polis telefonumda kanıt bulacağına inansaydı onu bana asla iade etmezdi. Nick de kesinlikle bana şimdi baktığı gibi bakmazdı.

"Kaybolan şeylerden söz açılmışken, roman kahramanın kayıp avukatını buldu mu?"

Holün duvarları üzerime üzerime gelmeye başladı. Mutfaktan gelen su ve tabak çanak sesleri kuşku uyandıracak bir şekilde bıçak gibi kesildi.

"Evet," dedim. "Ama hikâyeleri planladığım gibi bitmedi."

"Üzüldüm." Eğilip ağır deri paltoyu omzuna koymamı bekledi. Paltoyu sağlam koluna giymesi için açımı değiştirdiğimde baş döndürücü kokusuna aldırmamaya çalıştım. "Yemeğe çıktığımız akşamdan beri sana sormak istediğim bir şey var." Sesini alçalttı ve onu paltosuna sararken ılık nefesi kulağımı gıdıkladı.

“Yangın gecesi Steven’ın konteynerinde Vero’yla ne yaptığınızı öğrenmeye can atıyorum.” Ellerim hâlâ yakasındayken donup kaldım. Yanıldığını söylemek için ağzımı açtığımda burnunu şakağımdan yavaşça yanağıma doğru kaydırmasıyla ne diyeceğimi unuttum. “Güvenlik şirketinin kayıtlarında neden senin sesin vardı? Kredi kartının kırık parçası konteynerin önündeki çalılıkların arasında ne arıyordu ve arkadaki çamurlu park yerinde neden spor bir arabanın lastik izleri vardı?” Ağzı kulağımanın yanında duraksadı. “Sen ve Vero o kadar etkili molotofkokteylleri yapmayı nereden öğrendiniz ve Theresa’nın Westoverların evinde saklandığını nereden biliyordun? Ki bunun kayıp telefonunla ilgisi olabileceğini düşünüyorum. Ama şöyle bir durum var,” diye ekledi ve dudakları o kadar yakınımıdaydı ki elimde olmadan heyecanla titredim. “Bunların hepsinin ötesinde, şu anda seni öpmeyi gerçekten çok istiyorum ve bu soruların cevapları muhtemelen her şeyi mahvedecek. Dolayısıyla şimdilik bilmeyi yeğliyorum.”

Paltosunun yakasına yapıştığımda hafiften dizlerimin bağı çözülür gibi oldu. “Beni öpmene izin vereceğimi kim söyledi?”

Başını tepemizdeki ökseotu demetine doğru eğdi. Sonra çenesini indirdi ve dudaklarımın kenarına beni soluk soluğa bırakıp arzuyla kıvranmama neden olan minik bir öpücük kondurdu. “Mutlu Noeller,” diye fısıldadı. Yavaşça geri çekildiğinde dudaklarım bana ihanet ederek onunkileri takip etti.

Paltosunu bıraktım ve Nick arkasını döndüğünde hafifçe yalpaladım. Başımı kapının çerçevesine dayayıp elimi dudaklarıma götürdüm ve hâlâ karıncalanan o noktaya dokundum. Nick koltuk değneğiyle topallayarak arabasının yolunu tuttu. O sırada annem yanıma geldi. Ellerini bir bulaşık bezine kurularken iç çekti ve omzumun üzerinden Nick’in gidişini izledi. “Gerçekten çok güzel bisküvileri var.”

SON SÖZ

TORNAVIDAYI ŞÖMİNENİN RAFINDAKİ düzlük ölçerle mezu-
ranın yanına koyup Vero'nun kancaya asılı çingene pembesi ço-
rabını düzelttim. Çocuklarla benimkinin arasında çok hoş dur-
muştu. Aramızdaki boşlukları doldurup eski dengemizi yeniden
kurmuştuk.

Vero'yla çocukların Noel Baba için bıraktığı yumurta likörü-
nü aşırıdım ve Steven'm seçtiği ağacın ışıkları altında içtim. Bu
gece ağaca astığım her bir süsün önemini hatırlayarak geçmişte-
ki mutlu günlerimizi andım: çocukların ilk adımları, ilk doğum
günleri ve şimdi de ilk dişlerinin düşmesi... Odamdaki dolapta
bir kutu dolusu ağaç süsü daha vardı: Steven'la ilk buluşmamız,
düğünümüz, ilk yıldönümümüz. Her nasılsa ağaç onlarsız gö-
züme daha eksik ya da daha sönük görünmüyordu.

Vero yukarıdaki odasında Delia'yla Zach'e aldığı son hediye-
leri paketliyordu. Çocuklar yataklarında uykudaydı ve ev hu-
zurlu bir sessizliğe gömülmüştü.

Bilgisayarımı kucağıma alıp hazır çocuklar uyurken hikâyede
biraz yol almak için romanımın taslağını açtım. Yazar tıkanık-
lığımın önündeki engel kalkmıştı ve hikâye nihayet belirli bir
mantık çerçevesinde şekilleniyordu. Kadın kahramanım hapis-
ten kaçıp ondan çalınan ödülü geri almış ve kayıp avukatını
kendi çabasıyla bulmuştu. Ama sonunda onunla hâkim karşısı-
na çıkmama kararı almıştı; ne de olsa kendini suçlu görmüyor-
du ve fırsat bulduğunda hepsini yine yapardı. Sylvia mutluydu

Çünkü ateşli polis katili yakalamaya kararlı bir şekilde hikâyeye geri dönmüştü. İkisi bıçak sırtında tehlikeli ve rüzgârın sürekli yön değiştirdiğı ama aynı zamanda esrarengiz bir biçimde doğru gelen bir oyun oynuyordu.

Katilim henüz yakalanmaya hazır olduğundan emin değildi. Şimdilik kendi hikâyesinin kahramanı olmaktan memnundu.

Sehpanın üzerindeki telefonum titredi ve ekran yeni bir bildirimle aydınlandı: *Julian Baker sizinle Instagram üzerinden bağlantı kurmak istiyor.*

Başparmağımı *Kabul et* butonunun üzerinde gezdirdim.

Vero arkamdan sessizce yaklaşıp omzumun üzerinden baktı. Ağacın altına üç tane hediye koydu ve yanlarına oturup başını kanepenin koluna dayadı. “Kahramanın sonunda hangisini seçecek?”

“Birini seçmesi gerektiğini kim söylüyor?” Daveti kapattım ve telefonumu bir kenara bıraktım.

“Kitabın parasını alıp tek başına kayıplara mı karışacak?”

“Ve hikâye orada bitecek mi? Hayır,” dedim düşünceli bir tavırla. “Kahramanımın birkaç esrarı daha çözmesi gerekecek. Ayrıca parayı kendine saklamıyor.”

“En sonunda yeni bir araba mı alıyor?”

“Hayır, onu muhasebecisine veriyor.”

Vero donup kaldı. Gözleri ağacın ışıklarının yansımasıyla parlıyordu. “Neden yapsın bunu?”

“Çünkü o paraya ihtiyacın var ve biz bir aileyiz.” İkimizden biri ağlamaya başlamadan önce ayaklarımı kanepeden yere sarkıtıp ona çorapların içine koymak için aldığım minik hediyelerle dolu bir paket fırlattım. “Tatil biter bitmez Atlantic City’ye gidip şu hoş geldin ödülü işini çözeceğiz. Sonra da alacaklılarından kurtulacağız. Hadi, ver şu çoraplardan birini. Onları doldurup yatalım. Yorgunum.”

Vero boş çorapları şöminenin rafından alırken bir şeker paketi açıp içinden birkaçını kendime ayırdım. Benim çorabımı ko-

mik bir kaş çatışla havaya kaldırdı. Kumaşı sıkıştırdığında içinden bir hışırtı geldi.

“Seninkinde bir şey var,” dedi diğerlerini bırakarak. Elini çoraba daldırdı ve krem rengi bir zarf çıkardı. Tersini çevirdiğinde kırmızı balmumu mührü gördüm ve kalbim duracak gibi oldu.

Vero gelip yanıma oturdu ve zarfı bana uzatırken ikimiz de konuşamayacak kadar şaşkındık.

Yavaşça zarfı yırttım ve içinden çıkan ikiye katlanmış bilgisayar çıktılarını açtım. Onları gözden geçirirken Vero omzumun üzerinden baktı.

“Ekran resimleri bunlar. Kadın forumundan alınmışlar,” dedim. Biri paylaşımların şifrelerini çözüp yanlarına tükenmez kalemle notlar almıştı: uyuşturucu alışverişleri için buluşma noktaları, silah ticaretinin teslimat bilgileri, Feliks’in iş ortaklarının ve hedeflerinin isimleri. Biri bu sitenin bir paravan olduğunu biliyordu. Ve arkasında kimin olduğunu da öğrenmişti.

Fiyat kırmızı mürekkeple yazılmış ve mesaj imzalanmıştı.

“LekeSökücü, Feliks’e şantaj yapıyor,” diye fısıldadım. “Sessiz kalmak için iki milyon dolar istiyor.”

Son sayfada benim için bir mesaj buldum.

*Biri ortalığı karıştırıyor, Bayan Donovan.
LekeSökücü’nün bulunmasını ve bu defterin
kapanmasını istiyorum.
Beni hayal kırıklığına uğratma. – Z*

TEŞEKKÜRLER

Bu roman COVID-19 pandemisi sırasında yazıldı. Teslim tarihlerim, kelime sayısı hedeflerim, karantinalar, çalkantılı bir seçim süreci ve birbirinden ürkütücü manşetler peş peşe geldi. Günler (ve geceler) boyunca saatlerce boş ekranıma bakarak çoktan kurumuş gibi görünen bir kuyudan biraz mizah çıkarmaya çalıştım. Komedi yazmak zor iş; dünya yanarken komedi yazmaksa zor kelimesini bambaşka bir seviyeye taşıyor. Devam edemeyeceğimi sandığım günler oldu. Bu kitabı bitiş çizgisine taşımama yardım eden birçok insana teşekkür borçluyum.

Öncelikle temsilcim, Sarah Davies; bana ve Finlay'ye inandığın için teşekkür ederim. Ve Steph Rostan'a müthiş bir coşkuyla dizginleri eline aldığı için teşekkür borçluyum. Sizi bulduğum için minnettarım.

Editörüm, Catherine Richards desteği, nezaketi, profesyonelliği ve bana gösterdiği ilgiyle yoluma ışık tuttu. Ve tüm bu deneyimi eğlenceli bir yolculuğa dönüştürdü!

Kelley Ragland, Finlay'yi ve beni yayıncılık ailene kabul ettiğin için teşekkürler. Onun bir parçası olduğum için kendimi şanslı sayıyorum.

Minotaur'daki ekibim: Sarah Melnyk, Allison Ziegler, Nettie Finn, David Rotstein, John Morrone, Janna Dokos, Laura Dragonette ve Gabriel Guma. Finlay Donovan'ı bir kitap olmaktan çıkarıp ete kemiğe büründürdünüz. Finlay'in artık kendi ruhu var ve hepinizin bunda emeği büyük.

Rights People'dan Hannah Whittaker ve dünyanın dört yanındaki tüm yayıncılarım: Finlay ve Vero'yu tüm dünyayla paylaştığınız için teşekkürler.

Harikulade I. Marlene King ve Lauren Wagner; bu karakterler ve hikâyeleri için duyduğunuz heyecan için teşekkür ederim. Sizinle çalışma fırsatı yakaladığım için dünyanın en şanslı yazarıyım. Finlay'yi ekrana taşımak için sabırsızlanıyorum. WME'den Flora Hackett ve Sanjana Seelam; bizi bir araya getirip bu hayali mümkün kıldığınız için teşekkürler.

Finlay Donovan Cinayetin Kitabı'nı okumaya vakit ayırıp desteklerini dünyayla paylaşan cömert ve yetenekli yazarlara teşekkür ederim: Megan Miranda, Wendy Walker, Kellye Garrett ve Lisa Gardner. Size minnettarım.

Hukuk fakültesiyle ilgili sorularımı yanıtladığı için Jessica Sartorius'a teşekkür ederim. Eşim, Tony, bilgi teknolojileriyle ilgili tüm *şöyle mi, böyle mi* sorularımı sabırla yanıtladı. *Hackerların* dünyasıyla ve ceza hukukuyla ilgili tüm yanlışlarımın sorumluluğu bana aittir ve çoğu mizah adına kasıtlı yapılan hatalardır.

Bu kitap gerçek hayattaki suç ortaklarım, Ashley Elston ve Megan Miranda olmadan mümkün olamazdı. Kalbimde her zaman iki yedek kürek taşıyacağım. Bu çılgın maceranın en güzel parçasısınız.

Bu kitabın karmakanşık ilk taslaklarını okuyan, dürüst ve nazik yorumlarıyla benimle beyin fırtınası yapan, beni güldüren ve bu işi neden sevdiğimi hatırlatan dostlar, Christina Farley, Romily Bernard ve Ashley Elston; siz olmasaydınız bu işi başaramazdım.

Ailem, Tony, Connor ve Nick: Sabrınız, sevginiz ve anlayışınız için teşekkürler. Teslim tarihlerine yetişmek ve doğru kelimeleri bulmak için uykusuz kaldığım geceleri sabahındaki huysuz hâllerime katlandığınız için teşekkür ederim. Benim kendime inanmayı unuttuğum zamanlarda bile bana inandığınız için minnettarım.

Ve son olarak, Bookstagram. Finlay'yi tutkuyla kucakladığınız için teşekkürler. Fotoğraflarınız, okuma gruplarınız ve yorumlarınızla karanlık bir yılda bana tarifsiz bir mutluluk yaşattınız. Umarım size layık bir kitap yazabilmişimdir.